DIANE CHAMBERLAIN



Înainte de furtună

DIANE CHAMBERLAIN

Înainte de furtună

DIANE CHAMBERLAIN



Înainte de furtună

Diane Chamberlain

Înainte de furtună

Traducere din limba engleză

Ruxandra Târcă

Editura LIRA

2012



Before the Storm

Diane Chamberlain

Lira, parte a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteţi vizita pe

www.litera.ro

Înainte de furtună

Diane Chamberlain

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Andreea Năstase

Corector: Cristiana Miu

Copertă: Andrei Gamarţ

Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

ISBN ePUB: 978-606-686-248-6

ISBN PDF: 978-606-686-249-3

ISBN Print: 978-606-600-864-8


elefant.ro

Pentru John, ajutorul şi muza mea

Laurel

Mi-au luat bebeluşul de lângă mine când avea numai zece ore.

Jamie i-a dat numele de Andrew după tatăl lui, căci i se părea potrivit. I-am rostit numele o dată sau de două ori ca să vedem cum suna când îl pronunţam. Andrew. Andy. Apoi, brusc, a dispărut. Uitasem să-i număr degeţelele sau să văd ce culoare are părul său. Ce fel de mamă uită asemenea lucruri?

M-am zbătut să-l iau înapoi aşa cum înecaţii se zbat să respire. A trecut un an întreg înainte să-l ţin din nou în braţe. În sfârşit puteam respira şi ştiam că nu-i voi mai da niciodată drumul.

capitolul 1

Andy

Când m-am întors la biserica prietenei mele Emily, am văzut-o imediat pe fata cea drăguţă. Mai devreme, când eram în clădirea tinerilor, îmi zâmbise şi mă salutase, iar de atunci mă uitam după ea. Cineva dăduse la o parte băncile lungi din biserică pentru a-i lăsa pe copii să danseze, iar fata era în mijlocul ringului şi se mişca în ritmul muzicii cu prietenul meu Keith, cel mai bun dansator dintre toţi. Am privit-o lung de parcă nu mai era nimeni acolo, chiar şi atunci când Emily a venit şi m-a întrebat: „Unde ai fost? Asta e o petrecere cu reguli stricte. Ceea ce înseamnă că nu ai voie să ieşi toată noaptea“. Sprâncenele ei se transformaseră în două semne de întrebare. Asta însemna că era furioasă.

Am arătat spre fata cea drăguţă.

– Cine e?

– De unde să ştiu? Emily îşi ridică ochelarii şi mai sus pe nas. Nu-i cunosc pe toţi cei de aici.

Fata era îmbrăcată într-o fustă scurtă şi vaporoasă şi avea picioare lungi, care pluteau pe ring când dansa. Părul ei blond avea chestiile alea mişto pe care le poartă afro-americanii, însă al căror nume nu mi-l amintesc. Foarte multe, pe tot capul, în dungi.

Am trecut pe lângă nişte copii care jucau cărţi pe podea şi m-am îndreptat ţintă spre fată. M-am oprit la patru paşi distanţă, ceea ce mama considera întotdeauna suficient de aproape. Obişnuiam să mă apropii prea mult de oameni şi să-i fac să se retragă. Au nevoie de spaţiul lor personal, spunea mama. Însă chiar şi de la distanţa aceea îi vedeam genele lungi. Mă duceau cu gândul la fulgii păsărelelor. O dată am văzut un puişor de aproape. Căzuse din cuib în curtea noastră, iar Maggie s-a urcat pe scară să-l ducă înapoi. Aş fi vrut să întind mâna şi să ating genele fetei, însă ştiam că n-ar fi fost un gest frumos.

Keith se opri brusc din dans şi mă privi.

– Ce vrei, băieţaş de bani gata? întrebă el.

Am privit-o pe fată. Ochii ei se zăreau albaştri de sub gene. Am simţit cum îmi vin cuvintele în minte, apoi în gât, iar odată ajunse atât de departe nu le mai puteam opri.

– Te iubesc, am spus.

Ea făcu ochii mari şi îşi deschise gura într-un „O“ roz. Râse. Am râs şi eu. Uneori oamenii râd de mine, alteori râd cu mine, şi speram că acela era un caz din ultima categorie.

Fata nu spuse nimic, însă Keith îşi puse mâinile în şolduri.

– Du-te şi găseşte-ţi pe altcineva de iubit, băieţaş de bani gata. Iar eu mă întrebam de ce mă tot striga „băieţaş de bani gata“ în loc de Andy.

Am scuturat din cap.

– O iubesc pe ea.

Keith se aşeză între mine şi fată. Era foarte aproape de mine, simţeam iritarea de care îmi povestise mama. Trebuia să înalţ capul să-l privesc şi mă durea gâtul.

– Nu ştii ce înseamnă spaţiu personal? l-am întrebat.

– Ascultă, continuă el. Are şaişpe ani. Iar tu eşti un pişpirică de paişpe.

– Cincisprezece, l-am corectat. Doar că sunt scund pentru vârsta mea.

– Atunci de ce te porţi ca de paişpe? Râse, iar dinţii lui îmi amintiră de bucăţile mari şi albe de gumă care îi plăceau lui Maggie. Le uram pentru că îmi ardeau limba când muşcam din ele.

– Lasă-l în pace, interveni fata cea drăguţă. Ignoră-l şi o să plece.

– Nu te sperie? o întrebă Keith. Felul în care se holbează la tine?

Fata întinse un braţ şi îl folosi ca pe un băţ să-l dea pe Keith la o parte. Apoi vorbi direct cu mine.

– Dragul meu, mai bine ai pleca, mă sfătui ea. Nu cred că vrei să păţeşti ceva.

Cum aş fi putut să păţesc ceva? Nu eram într-un loc periculos şi nu făceam ceva periculos, cum ar fi să mă caţăr, ceea ce de altfel chiar voiam să fac, însă mama nu-mi dădea voie.

– Cum te cheamă? am vrut să ştiu.

– Du-te la căsoaia ta de lângă apă, mă repezi Keith.

– Dacă-ţi spun cum mă cheamă, pleci? întrebă fata.

– În regulă, am răspuns eu; îmi plăcea că ajungeam la o înţelegere.

– Mă cheamă Layla.

Layla. Era un nume nou. Îmi plăcea.

– E frumos, am zis. Pe mine mă cheamă Andy.

– Îmi pare bine să te cunosc, Andy. Acum ştii cum mă cheamă, deci poţi să pleci.

Am dat din cap, pentru că trebuia să-mi ţin şi eu partea de înţelegere.

– La revedere, am spus eu răsucindu-mă pe călcâie.

– E retardat, spuse Keith, aproape în şoaptă, însă aveam auzul foarte bun, iar acel cuvânt a fost ca un declic.

M-am întors spre el cu pumnii deja în aer. L-am lovit în stomac, apoi în bărbie, probabil m-a lovit şi el, căci am văzut după aceea că aveam multe semne, însă nu am simţit nimic. Am continuat să-l lovesc, cu fruntea aplecată precum taurii, uitând că am doar un metru cincizeci şi doi, iar el era mult mai înalt. Când eram furios eram mai puternic ca oricine. Oamenii ţipau şi băteau din palme, însă tot zgomotul acela nu era decât un bâzâit în capul meu. N-aş putea să le reproduc cuvintele. Doar un bâzâit care se înteţea pe măsură ce loveam mai tare.

Am lovit până când cineva mi-a prins braţele pe la spate, iar un bărbat cu ochelari l-a tras pe Keith şi ne-a despărţit. Loveam cu picioarele, încercând să ajung la el. Nu terminasem.

– Ce ticălos! bombăni Keith, răsucindu-se din strânsoarea bărbatului cu ochelari, însă fără să se apropie. Faţa lui era roşie ca la insolaţie.

– Nu-l duce capul la mai mult, zise bărbatul care mă ţinea. Însă tu ar trebui să fii mai breaz. Acum pleacă de-aici.

– De ce eu? Keith făcu un semn spre mine cu bărbia. El a început! Toţi îi căutaţi mereu scuze.

Bărbatul îmi vorbi încet la ureche:

– Dacă îţi dau drumul te porţi frumos?

Am dat din cap şi în clipa aceea am devenit conştient că plângeam şi că toţi mă priveau, în afară de Keith şi Layla şi bărbatul cu ochelari, care se îndreptau spre ieşirea din biserică. Bărbatul îmi dădu drumul şi îmi întinse o bucată de pânză pe care o scosese din buzunar. Mi-am şters ochii. Speram că Layla nu mă văzuse plângând. Acum bărbatul stătea în faţa mea şi am văzut că era în vârstă, cu părul cenuşiu strâns în coadă. Mă prinse de umeri şi mă privi ca şi când aş fi fost un obiect de cumpărat dintr-un magazin.

– Eşti bine, Andy?

Nu ştiam de unde mă cunoştea, însă am dat afirmativ din cap.

– Du-te acolo cu Emily şi lasă-i pe adulţi să se ocupe de Keith. Mă întoarse în direcţia ei şi mă împinse câţiva paşi, ţinându-mă încă strâns. O să ne ocupăm noi de el, da? Îşi luă mâinile de pe umerii mei.

– Bine, am răspuns eu şi am continuat să merg spre Emily, care stătea lângă baptisteriu.

– Am crezut că o să-l omori! spuse ea.

Eu şi Emily eram colegi la orele speciale de citire şi de matematică, ţinute de două ori pe săptămână. O cunoşteam aproape de-o viaţă şi era cea mai bună prietenă a mea. Oamenii spuneau că arăta ciudat, căci avea părul alb şi un ochi nu se uita spre tine şi avea şi o cicatrice pe buză de la o operaţie pe care o făcuse când era mică, însă mie mi se părea drăguţă. Eu şi mama vedeam întreaga lume prin ochii dragostei. În afară de mama şi Maggie, pe Emily o iubeam cel mai mult. Însă nu era iubita mea. În nici un caz.

– Ce-a spus fata aceea? mă întrebă Emily.

Mi-am şters din nou ochii. Nu-mi păsa dacă Emily mă vedea plângând. Mă văzuse de multe ori plângând. Când am băgat cârpa în buzunar, am observat că tricoul ei roşu era pe dos. Mereu purta hainele pe dos pentru că nu suporta să simtă cusătura pe piele, dar începuse să-şi revină. Şi nici nu putea suporta ca alţi oameni să o atingă. Profesoara noastră nu o atingea niciodată, însă o dată venise o suplinitoare care îşi pusese mâna pe umărul lui Emily, iar Emily se isterizase. Plânsese atât de mult, încât vomase pe bancă.

– Tricoul tău e pe dos, am zis.

– Ştiu. Ce-a spus fata?

– Că o cheamă Layla. Am privit spre locul în care fata încă vorbea cu bărbatul cu ochelari. Keith dispăruse, iar eu mă holbam la Layla. Simplul fapt că o priveam mă făcea să îmi simt trupul ciudat. Era ca atunci când trebuise să iau medicamente pentru răceală şi nu putusem să dorm toată noaptea. Aveam senzaţia că prin muşchii mei se târau gândaci. Mama îmi spusese că aşa ceva era imposibil, însă aşa mă simţeam eu.

– A mai spus şi altceva? se interesă Emily.

Înainte să pot răspunde, un zgomot puternic şi cutremurător, ca un tunet, mi-a umplut urechile. Toţi se opriră şi se întoarseră ca şi când cineva le spusese să rămână nemişcaţi. Mă gândeam că poate era un tsunami, pentru că ne aflam foarte aproape de plajă. Chiar mi-era frică de tsunami. Văzusem unul la televizor. Înghiţeau oamenii cu totul. Uneori mă uitam pe fereastra dormitorului şi urmăream apa, aşteptând valul uriaş care mă va înghiţi. Aş fi vrut să ies afară din biserică şi să fug, însă nu se mişca nimeni.

Ca prin farmec, ferestrele cu vitralii se aprinseseră. I-am văzut pe Fecioara Maria şi pe Pruncul Iisus şi o mulţime de îngeri şi un om pe jumătate chel într-un veşmânt lung, ţinând pe mână o pasăre. Culorile ferestrelor se reflectau pe chipul tuturor, iar părul lui Emily arăta ca un curcubeu.

– Foc! strigă cineva din capătul celălalt al bisericii, apoi un grup de oameni începură să ţipe: Foc! Foc! Toţi urlau, alergând pe lângă mine şi Emily, împingându-ne încoace şi-ncolo.

Nu vedeam nici un foc, aşa că eu şi Emily am stat acolo şi ne-am lăsat împinşi, aşteptând un adult să ne spună ce să facem. Eram sigur că nu era nici un tsunami. Asta mă făcea să mă simt mai bine, chiar dacă cineva mă lovi cu cotul, apoi altcineva mă călcă pe picioare. Emily se rezemă de perete ca să nu o atingă nimeni în acea goană. Mă uitam în direcţia în care Layla vorbise cu bărbatul acela, însă dispăruse.

– Uşile sunt blocate de foc! strigă cineva.

Am privit-o pe Emily.

– Unde e mama ta? A trebuit să strig ca să acopăr zgomotul. Mama lui Emily era unul dintre adulţii care organizaseră petrecerea, iar acesta

fusese singurul motiv pentru care mama mă lăsase să merg.

– Nu ştiu. Emily îşi muşcă degetul aşa cum făcea când era agitată.

– Nu te muşca. I-am tras mâna de pe faţă, iar ea se uită urât la mine cu ochiul sănătos.

Dintr-odată am simţit miros de ars. Se auzeau trosnete ca la focul de tabără de pe plajă. Emily arătă cu degetul spre tavan, unde dârele de fum se încolăceau pe grinzi.

– Trebuie să ne ascundem! spuse ea.

Am scuturat din cap. Mama îmi spusese că de foc nu te poţi ascunde. Trebuia să fugi. Sub pat aveam o scară specială pe care să o scot pe fereastră şi să cobor, dar în biserică nu se vedea vreo scară specială.

Totul se derula foarte repede. Nişte băieţi ridicară una dintre banchetele lungi ale bisericii. Numărară până la trei şi alergară spre fereastra mare pe care era desenat bărbatul pe jumătate chel. Bancheta lungă îl lovi, spărgând geamul într-un miliard de bucăţi, apoi am văzut focul de afară. Era cel mai mare foc pe care îl văzusem în viaţa mea. Era ca un monstru. Năvăli pe geam şi într-o clipită îi înghiţi pe băieţi cu banchetă cu tot. Băieţii urlară şi începură să alerge în flăcări.

– Opriţi-vă! am strigat eu cât de tare am putut. Lăsaţi-vă la pământ! Rostogoliţi-vă!

Emily părea uimită să mă audă spunându-le băieţilor ce să facă. Nu credeam că mă auziseră, însă unul dintre ei chiar se opri, se lăsă la pământ şi se rostogoli, aşa că poate totuşi mă auziseră. Încă ardeau, iar aerul din biserică se umpluse de atâta fum, încât nu se mai vedea altarul.

– Mamă! bâigui Emily, care începuse să tuşească.

Tuşeam şi eu şi ştiam că şi eu şi Emily dăduserăm de necaz. Mama ei era de negăsit, iar ceilalţi adulţi urlau precum copiii. Eu gândeam, gândeam, gândeam. Mama îmi spusese mereu că în caz de urgenţă trebuie să-ţi foloseşti mintea. Iar acela era primul meu caz de urgenţă.

Emily mă înşfăcă brusc de braţ.

– Trebuie să ne ascundem! spuse ea din nou. Sigur era foarte speriată, căci până atunci nu mă atinsese niciodată intenţionat.

Ştiam că nu trebuia să ne ascundem, însă şi podeaua luase foc, iar flăcările se îndreptau spre noi.

– Gândeşte-te! am rostit eu cu voce tare, însă vorbeam cu mine însumi. Mi-am lovit tâmpla cu mâna. Hai, creierule, fă-ţi treaba!

Emily îşi apăsă faţa pe umărul meu, scâncind ca un căţeluş, iar focul se înălţa în jurul nostru ca o pădure de copaci aurii.

capitolul 2

Maggie

Tatăl meu a fost ucis de o balenă.

Evitam să le spun celorlalţi cum a murit, ca să nu creadă că inventez. Ar fi trebuit să depăn toată povestea şi să văd cum li se fac ochii mari şi pielea de găină. Ar fi vorbit despre Ahab şi Iona şi eu mi-aş fi dat seama că moartea tatei se transforma pentru ei într-o distracţie. Când eram mică, el era lumea mea, cel mai bun prieten şi protectorul meu. Era minunat. Era un preot care construise cu propriile mâini o capelă pentru mica lui comunitate. Când oamenii l-au transformat într-un personaj de poveste, despre care să le povestească prietenilor şi familiei la pizza sau la o îngheţată, a trebuit să mă retrag. Aşa că era mai simplu să nu vorbesc deloc despre el. Dacă cineva mă întreba cum a murit tata, spuneam doar „de inimă". Oricum, acela era adevărul.

În noaptea în care Andy s-a dus la petrecere ştiam că trebuia să-mi vizitez tatăl – sau cel puţin să încerc să-l vizitez. Nu mergea întotdeauna. Din cele treizeci sau patruzeci de încercări vorbisem cu el doar de trei ori. Asta făcea ca vizitele să aibă pentru mine un sens. Nu mă opream din încercat.

Am sunat-o pe mama să-i spun că petrecerea se mutase din clădirea tinerilor de la Drury Memorial chiar în biserică, să ştie de unde să-l ia pe Andy dimineaţă. Apoi i-am zis că merg la Amber Donnelly, care era total enervantă. Nu mai ieşisem cu Amber de luni de zile, chiar dacă ne mai vedeam din când în când să învăţăm. Ieşitul cu Amber însemna să o ascult vorbind non-stop despre prietenul ei, Travis Hardy. „Eu şi Travis asta, eu şi Travis aia" până când îmi pierdeam minţile. Amber era la cursurile de avansaţi, ca şi mine, însă nu ţi-ai fi dat seama după gramatica ei. În plus, îi plăcea să pozeze şi o interesa doar cum arăta şi cu cine ieşea. Nu îmi dădusem seama de asta decât în acel an.

Aşa că în loc să mă duc la Amber am luat maşina şi am condus până în capătul nordic al insulei, care într-o noapte din mijlocul săptămânii, la sfârşit de martie, putea să fie la fel de bine capătul universului. Cale de douăzeci şi doi de kilometri am văzut doar două maşini pe şosea, ambele îndreptându-se spre sud, iar dintre case doar puţine aveau luminile aprinse. Luna era atât de plină şi de strălucitoare, încât umbrele ciudate ale tufişurilor şi ale cutiilor poştale se întindeau până

în faţa mea pe şosea. Mi se părea că văd câini sau căprioare pe şosea şi tot frânam degeaba. Am răsuflat uşurată când am zărit un şir de căsuţe pe plajă.

Acea parte a insulei stătea în bătaia furtunilor, iar toate cele şase căsuţe de pe faleză, de-a lungul New River Inlet Road, fără excepţie, erau condamnate la prăbuşire. Între ele şi stradă se afla alt şir de case, care aşteptau cuminţi să devină primul rând de pe faleză. Mă gândeam că asta ar fi trebuit să se întâmple cu mult timp în urmă; noi fuseserăm nevoiţi să ne abandonăm casa după uraganul Fran, când eu aveam cinci ani. Însă casele sortite pieirii încă stăteau acolo, părăsite, iar eu speram să rămână aşa pentru tot restul vieţii mele.

Căsuţa noastră era rotundă şi era aplecată foarte uşor spre stânga, pe piloţi expuşi vederii. Duşul de afară şi magazia alunecaseră în mare împreună cu fosa septică. Partea laterală din lemn fusese atât de albită de soare de-a lungul deceniilor, încât arăta ca sticla îngheţată în lumina lunii. Căsuţa avea şi un nume, „Paznicul mării“, pe care i-l dăduse bunicul Lockwood. Cu mult timp înainte să mă nasc eu, bunicul pirogravase acel nume pe o placă pe care o agăţase deasupra uşii principale, dar semnul fusese luat de vânt cu câţiva ani în urmă şi, cu toate că îl căutasem atent în nisip, nu îl găsisem.

Când am coborât din maşină am simţit vântul bătându-mi în păr, iar valurile bubuiau fără încetare ca nişte tunete. Insula Topsail era atât de îngustă, încât puteam auzi oceanul de la casa noastră din golful Stump, însă aici era altfel. Tălpile îmi vibrau de la valurile care se izbeau de plajă şi ştiam că în acea seară marea era furioasă.

Îmi luasem o lanternă, însă nu aveam nevoie de ea ca să trec pe podeţul de lemn subţire dintre cele două şiruri de case până la vechea noastră locuinţă. Ultima treaptă fusese pe nisip, însă acum îmi ajungea până la talie. Am luat buşteanul din spatele unui pilot şi l-am aşezat sub scară, m-am urcat pe el şi apoi pe ultima treaptă până am ajuns pe terasă. Pe o placă lungă bătută în cuie de-a lungul uşii principale scria „Condamnată“, şi abia am reuşit să vâr cheia pe sub ea în broască. Mama păstra totul, aşa că dibuisem cheia în sertarul biroului ei cu câţiva ani în urmă, când mă hotărâsem să merg prima dată la căsuţă. M-am strecurat pe sub semn şi am intrat în sufragerie, ascultând scârţâitul sandalelor mele pe podeaua nisipoasă.

Ştiam interiorul căsuţei la perfecţie. Am traversat sufrageria întunecată şi am ajuns în bucătărie, trecând pe lângă câteva piese de mobilier care fuseseră prea vechi şi prea urâte ca să le luăm cu noi cu zece ani în urmă. Am aprins lanterna şi am lăsat-o pe masă, făcând-o

să lumineze direct dulapul de deasupra plitei. Înăuntru nu erau decât o pungă de plastic cu marijuana, câteva ţigări rulate şi câteva cutii cu chibrituri. Mâinile îmi tremurau când am aprins o ţigară; am tras adânc fumul în plămâni. Mi-am ţinut răsuflarea până am simţit furnicături pe creştet. În seara aceea tânjeam după senzaţia că ies din propriul meu trup.

Când am deschis uşa din spate, m-a lovit zgomotul valurilor. Părul meu era lung şi prea ondulat şi absorbea umezeala din aer ca un burete. Vântul mi-l răvăşea în toate direcţiile, aşa că l-am băgat sub gulerul hainei când am ieşit pe terasa îngustă. De fiecare dată când mă întorceam acasă de la căsuţă făceam duş, aşa cum copiii obişnuiesc să facă duş ca să scape de mirosul de ţigară. Mă gândeam că mama o să simtă izul şi o să-şi dea seama unde fusesem. Meritam să mă simt vinovată, pentru că nu doar speranţa că o să fiu cu tatăl meu mă atrăgea la căsuţă. Nu eram chiar atât de inocentă.

M-am aşezat pe marginea terasei, bălăbănindu-mi picioarele în aer, şi m-am holbat la urma lungă şi argintie lăsată de lumina lunii pe apă. Mi-am sprijinit coatele pe bara de jos a balustradei. Stropii de apă sărată îmi udau obrajii, iar când mi-am lins buzele am simţit gustul copilăriei mele.

Am mai tras un fum de ţigară şi am încercat să-mi limpezesc mintea.

La cincisprezece ani mi-am luat nivelul unu la carnetul de conducere şi am avut voie să conduc cu un adult în maşină. Într-o noapte mă lovise acea dorinţă nebunească să merg la căsuţă. Nu-mi dădeam seama de ce, însă acum învăţam pentru un examen la istorie, iar în clipa următoare mă strecuram pe uşa din faţă în timp ce mama şi Andy dormeau. Era o noapte fără lună şi eram foarte speriată. Era decembrie şi beznă şi abia ştiam cum să învârt volanul, cu atât mai puţin să folosesc acceleraţia şi frâna, însă am reuşit să parcurg drumul până la căsuţă. Am rămas pe terasă, tremurând de frig. Aceea fusese prima oară când l-am simţit pe tata. Era chiar lângă mine, se ridica din mare într-un nor de ceaţă şi mă îmbrăţişa atât de strâns încât mi s-a făcut foarte cald şi mi-am scos puloverul. Am plâns de fericire că-l aveam atât de aproape. Nu eram nebună. Nu credeam în fantome sau premoniţii, ori rai sau iad. Însă credeam că tata se afla acolo într-un fel pe care nu îl puteam explica. Pur şi simplu ştiam că era adevărat.

De atunci am mai simţit de două ori că tata era lângă mine, însă în noaptea aceea mi-era greu să-mi liniştesc gândurile suficient cât să-l las să vină. Citisem pe internet despre cum să intri în legătură cu oameni care au murit. Fiecare site web dădea alt sfat, dar toate

spuneau că primul lucru pe care trebuie să-l faci e să-ţi linişteşti gândurile. Însă mintea mea era agitată, şi iarba nu mă înmuia cum o făcea de obicei.

„Tati, am şoptit eu în gând, chiar am nevoie de tine în seara asta.“ Mi-am închis şi mai strâns ochii şi am încercat să-mi imaginez părul lui negru şi des. Zâmbetul pe care îl avea întotdeauna când mă privea.

Apoi am început să mă gândesc la felul în care s-o anunţ pe mama că nu aveam să fiu şefă de promoţie la absolvire, peste două luni, aşa cum se aşteptase ea. Cum avea să reacţioneze? Fusesem o elevă foarte bună până în acel semestru. Speram să spună că nu era mare lucru din moment ce fusesem deja acceptată la Universitatea Carolina de Nord din Wilmington. Iar asta mă făcu să mă gândesc la plecarea mea de acasă. Cum avea să se descurce mama cu Andy fără mine?

Ca mamă, mama era destul de în regulă. Era deşteaptă şi uneori chiar grozavă, dar îl iubea pe Andy atât de mult, încât îl sufoca şi nici măcar nu-şi dădea seama de asta. Fratele meu era grija mea cea mai mare. Probabil că nouăzeci şi cinci la sută din timp mă gândeam la el. Chiar şi când mă gândeam la alte lucruri, încă era într-un colţ al minţii mele, aşa cum ştiam că afară era primăvară sau că locuiam în Carolina de Nord sau că eram femeie.

O convinsesem pe mama să-i dea voie lui Andy la petrecere în seara aceea. Avea cincisprezece ani; trebuia să-l lase mai liber şi, în plus, mama lui Emily era printre organizatoare. Speram că se distrează şi se poartă normal. Era destul de sec în privinţa etichetei sociale. Oare urmau să danseze? Mă distra să mi-i imaginez pe Andy şi Emily dansând împreună.

Mi-am simţit mobilul vibrând în buzunarul pantalonilor şi l-am scos să mă uit pe ecran. Mama. L-am băgat înapoi, sperând că nu încercase să dea de mine la Amber şi să fi descoperit că nu eram acolo.

Telefonul sună din nou. Acela era semnalul nostru, semnalul „sună de două ori la rând“ care însemna „E foarte grav. Răspunde“. Aşa că m-am ridicat de acolo şi am intrat în casă. Am închis uşa ca să blochez sunetul oceanului, apoi am apăsat butonul de apel.

– Salut, mamă, am spus eu.

– O, Doamne, Dumnezeule, Maggie! Mama părea că-şi pierduse răsuflarea, ca şi când ar fi alergat pe scări. Biserica a luat foc!

– Ce biserică? Îngheţasem de spaimă.

– Drury Memorial. Tocmai au oprit emisiunea de la televizor ca să dea ştirea. Au arătat o imagine. Se îneca de lacrimi. E înghiţită complet de flăcări. Şi încă sunt oameni înăuntru!

– Nu se poate! Iarba îşi făcea brusc efectul. Eram ameţită şi m-am aplecat deasupra chiuvetei în caz că mi se făcea rău. Andy. N-o să ştie ce să facă.

– Mă duc acum acolo, spuse mama. Se auzi portiera maşinii ei deschizându-se, apoi închizându-se. Eşti la Amber?

– Sunt… Am privit prin uşă la oceanul întunecat. Da. Era uşor s-o mint. Mereu se concentra asupra lui Andy, foarte rar asupra mea. Am stins ţigara în chiuvetă. Ne vedem acolo, am adăugat eu. La biserică.

– Grăbeşte-te! strigă ea. Mi-o imaginam fixându-şi mobilul între bărbie şi umăr şi pornind maşina.

– Nu-ţi pierde cumpătul, am zis. Condu cu atenţie.

– Şi tu. Dar grăbeşte-te!

Deja mă îndreptam spre uşa principală. Am uitat de semnul „Condamnată“, aşa că m-am lovit de el; cu un scâncet am simţit tot aerul ieşindu-mi din plămâni. M-am aplecat pe sub el, am sărit în nisip şi am alergat pe podeţul de lemn spre maşina mea Jetta. Eram la kilometri distanţă de biserica din Surf City. La kilometri distanţă de fratele meu. Îmi era rău. Am început să plâng în timp ce întorceam cheia. Dacă i se întâmpla ceva era vina mea. Am început să mă rog, ceva ce făceam doar când eram disperată. „Dumnezeule mare, mi-am spus eu în timp ce traversam în viteză New River Inlet Road, nu lăsa să i se întâmple ceva lui Andy. Te rog. Mai bine să mi se întâmple mie. Eu sunt mincinoasa. Eu sunt copilul rău.“

Am condus până la Surf City repetând rugăciunea în gând, până când am văzut fum pe cer. Apoi am început să o spun cu voce tare.

capitolul 3

Laurel

Pe toţi cei patruzeci şi unu de kilometri ai insulei Topsail nu e decât un semafor. Acesta se află la câţiva metri de plajă, în inima oraşului Surf City, iar când maşina mea se apropia de el era roşu şi tot roşu rămase şi după ce am trecut de el. Nici douăzeci de semafoare pe roşu n-ar fi reuşit să mă oprească. Oamenii îmi spuneau mereu că eram o femeie hotărâtă şi niciodată n-am fost atât de hotărâtă ca în noaptea cu incendiul.

Din depărtare văzusem sclipirea galbenă pe cer, iar acum puteam să simt şi mirosul focului. Mi-am imaginat vechea biserică. Intrasem în ea doar de câteva ori, la nunţi şi la înmormântări, dar ştiam că are podele din lemn de pin, probabil îmbibate de uleiul cu care fuseseră curăţate de-a lungul anilor, care aşteptau doar ca cineva să arunce un chibrit aprins pe ele. Ştiam mai multe decât mi-aş fi dorit să ştiu despre incendii. Îmi pierdusem părinţii într-unul, iar Jamie fusese pompier voluntar înainte să moară. Îmi spusese de clădirile din şindrilă care nu erau altceva decât iască. Probabil un copil aprinsese o ţigară şi aruncase chibritul pe podea. De ce am ascultat-o pe Maggie? Nu ar fi trebuit să-l las pe Andy. Maggie a stat prea mult timp în preajma lui şi a început să-l considere un copil normal. Aşa se întâmplă când stai prea mult în preajma lui. Te obişnuieşti cu ciudăţeniile lui, îi iei limitările drept ceva firesc. Apoi îl laşi în lume şi îţi dai seama că locul lui tot nu e acolo, indiferent cât de mult îţi doreşti să se întâmple asta. Era simplu să te laşi sedus de gândul că nu avea nici o problemă când mediul din jurul său era atât de bine controlat şi atât de familiar. Însă în seara asta îl aruncasem în gura lupului.

Strada de lângă Drury Memorial era plină de maşini de pompieri şi de poliţie şi de ambulanţe, aşa că a trebuit să parchez la câţiva metri distanţă, în faţă la Jabeen's Java şi The Pony Express. Nici n-am oprit bine că am şi sărit din maşină şi am început să alerg spre foc.

Câţiva oameni stăteau pe marginea străzii şi priveau norii de fum şi abur care ieşeau din biserică înălţându-se către cerul luminos al nopţii. Se auzeau strigăte şi sirene, iar în aer simţeam un miros greţos şi caustic în timp ce goneam spre uşile principale ale lăcaşului. Reflectoarele imense luminau clădirea şi îmi ofereau vizibilitate. Iar

tot ce vedeam erau acele uşi deschise, prin care ieşea fumul; ele erau ţinta mea.

– Prindeţi-o! strigă cineva.

O pereche de braţe lungi şi subţiri mă apucară din spate.

– Lăsaţi-mă! Mi-am înfipt degetele în acele braţe, însă persoana care mă ţinea avea o strânsoare ca de oţel.

– Avem o zonă de primire amenajată, doamnă, îmi strigă el în ureche. Majoritatea copiilor au ieşit şi sunt în siguranţă.

– Cum adică majoritatea? M-am răsucit din nou să mă desprind din menghină. Unde e fiul meu?

Mă târî prin curtea nisipoasă, apoi slăbi strânsoarea.

– Au o listă cu numele copiilor, spuse el, apoi îmi dădu drumul.

– Unde? M-am întors şi am văzut chipul reverendului Bill, pastor la Drury Memorial. Dacă era o singură persoană pe insula Topsail care nu-mi plăcea, aceea era reverendul Bill. Nici el nu părea mai fericit să constate că tocmai pe mine mă ţinuse în braţe.

– Fiul tău a fost aici? Părea şocat să audă că mi-am lăsat unul dintre copii să pună piciorul în biserica lui. N-ar fi trebuit să fac asta.

– Andy, am răspuns eu. Apoi l-am strigat. Andy! Mi-am dus mâna la ochi ca mi-i feresc de lumina reflectoarelor şi am privit atent locul. Avea pantaloni muştar, cămaşă verde cu dungi şi tenişi noi. Căutam cămaşa cu dungi, însă haosul peisajului îmi copleşea vederea. Copii peste tot, unii întinşi pe nisip, alţii în şezut sau aplecaţi, tuşind. Generatoarele urlau în timp ce alimentau reflectoarele, iar sunetele din staţiile poliţiştilor se spărgeau în aer. Părinţii strigau numele copiilor lor. „Tracy!“ „Josh!“ „Amanda!“ Un medic de la urgenţă stătea aplecat deasupra unei fete, făcându-i resuscitare cardio-pulmonară. Asistenta din mine dorea să ajute, însă mama din mine era mai puternică. Deasupra capului meu, un elicopter se ridicase cu zgomot de pe plajă. Andy! Am strigat către elicopter, doar puţin conştientă de cât de iraţională păream.

Reverendul Bill îmi strângea braţul, trăgându-mă peste stradă, printr-un labirint de maşini de pompieri şi de poliţie, către o zonă luminată de alte reflectoare şi sigilată de cordoane din benzi galbene de poliţie. În interiorul cordonului oamenii stăteau umăr lângă umăr, strigând şi

împingând.

– O vezi pe fata de-acolo? Reverendul Bill arătă către un grup de oameni.

– Pe cine? Unde? M-am ridicat pe vârfurile picioarelor ca să văd mai bine.

– Cea în uniformă. Strigă nume şi îi uneşte pe părinţi cu copiii lor. Du-te să vezi…

Am plecat de lângă el înainte să apuce să termine. Nu m-am deranjat să caut o intrare în zona delimitată de cordon. Am sărit peste o bandă şi m-am băgat în mulţime.

Părinţii se înghesuiau în jurul poliţistei, pe care am recunoscut-o imediat în persoana lui Patty Shales. Copiii ei merseseră la şcoala primară din Sneads Ferry unde eram asistentă cu jumătate de normă.

– Patty! am răcnit din marea de părinţi. L-ai văzut pe Andy?

Mi-a aruncat o privire chiar când un bărbat veni şi îi luă foaia din mâini. Nu puteam să văd ce se întâmpla, capul lui Patty dispăru din raza mea vizuală printre braţele ridicate şi strigătele furioase.

De undeva din spatele meu am auzit cuvintele „ucis“ şi „mort“. M-am întors imediat şi am văzut două femei cu ochii roşii şi mâinile la gură.

– Cine a fost ucis? am întrebat eu. Cine a murit?

Una dintre femei îşi şterse lacrimile.

– Am auzit că s-a găsit un cadavru, răspunse ea. Nişte copii au fost blocaţi înăuntru. Fiica mea e aici, pe undeva. Mă rog lui Dumnezeu… Scutură din cap, fără să poată încheia propoziţia.

Brusc mi s-a făcut greaţă de la mirosul de foc, un miros chimic de smoală care îmi ardea nările şi gâtul.

– Şi fiul meu e acolo, am spus eu, însă mă îndoiam că femeia mă auzise.

– Laurel! Sara Weston ridică banda galbenă şi se ghemui pe sub ea, apoi alergă spre mine. De ce eşti aici?

– Andy e aici. E şi Keith?

Ea dădu din cap, apăsându-şi mâna pe tâmplă.

– Nu-l găsesc, gemu ea. Cineva spune că a suferit arsuri, însă…

Se opri atunci când un trosnet sinistru se auzi din capătul îndepărtat al bisericii, acel trosnet pe care îl fac de obicei copacii masivi atunci când sunt doborâţi. Toţi rămaseră nemişcaţi, cu ochii spre biserică, urmărind cum partea din spate a acoperişului se prăbuşea într-un val lung, înălţând fum şi tăciuni în aer.

– Dumnezeule, Laurel! Sara îşi apăsă faţa de umărul meu, iar eu am cuprins-o cu braţul, în timp ce eram împinse de oamenii care încercau să se apropie de Patty. Părinţii ne călcau pe picioare, ne împingeau când într-o direcţie, când în alta, iar eu şi Sara împingeam la rândul nostru ca o singură persoană, cu putere şi hotărâte. Probabil că îi cunoşteam pe mulţi dintre cei cu care mă luptam ca să-mi croiesc drum, însă în febra de moment nu eram cu toţii decât nişte părinţi disperaţi. „Aşa e şi înăuntru, mi-am spus eu, simţind cum mi se amplifică spaima. Toţi copiii se împing în acelaşi timp ca să iasă din biserică."

– Patty! am strigat din nou, însă nu eram decât o voce în mulţimea de alte voci. Şi totuşi mă auzi.

– Laurel! ţipă ea. Pe Andy l-au dus la New Hanover.

– O, Dumnezeule!

– Nu e în pericol de moarte, strigă Patty. Astm şi câteva arsuri.

Am răsuflat uşurată, spunând o rugăciune în gând. „Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc."

– Du-te. Sara încercă să mă împingă, însă am rămas lângă ea. Du-te, draga mea, repetă ea. Du-te să-l vezi.

Ardeam de nerăbdare să alerg înapoi la maşină şi să mă duc la spitalul din Wilmington, însă nu o puteam părăsi pe Sara.

– Nu până nu afli ce s-a întâmplat cu Keith, am spus eu.

– Părinţii lui Tracy Kelly sunt aici? strigă Patty.

– Aici! urlă un bărbat din spatele meu.

– E la Cape Fear.

– Keith Weston e pe listă? răcni Sara acoperind larma.

Mi-era teamă că Patty nu o auzise. Vorbea cu un bărbat cu ochelarii sparţi.

– Keith Weston tocmai a fost dus cu elicopterul la New Hanover, strigă Patty.

– Vai, nu! Sara mă strânse atât de tare de braţ, încât am tresărit. Mi-am amintit de elicopterul care se înălţase pe cer deasupra mea.

– Să mergem, am zis, trăgând-o pe Sara după mine prin marea de oameni. Lacrimile pe care mi le stăpânisem începură să-mi curgă pe obraji în timp ce ne îndepărtam, făcându-le loc altor părinţi. Putem merge împreună.

– O să mergem separat, spuse Sara, care deja se îndepărtase. În caz că una dintre noi stă mai mult sau…

– Mamă! Maggie apăru brusc lângă mine, răvăşită şi tremurând. Mi-au spus că unchiul Marcus e pe-aici pe undeva, însă n-am aflat nimic de Andy.

– E la New Hanover. Am luat-o de mână. Am parcat lângă Jabeen's. Să mergem.

Am mai aruncat o privire înapoi la biserica în flăcări. Latura distrusă care încă rămăsese în picioare lucea în roşu pe fundalul cenuşiu şi sinistru al cerului. Nu mă gândisem că fostul meu cumnat era acolo, însă prezenţa lui era cum nu se poate mai firească. Mi l-am imaginat pe Marcus în biserică, mişcându-se încet prin fum îmbrăcat în costumul de protecţie, făcându-şi loc, căutând copiii care avuseseră ghinion. Oare cumva se rănise când se prăbuşise acoperişul? „Te rog, nu." Şi o clipă foarte scurtă grija mea trecu de la Andy la el.

Eu şi Maggie aproape că nu am scos nici un cuvânt în drum spre Wilmington. Ea a plâns aproape tot timpul, pufnind uşor, mototolind un şerveţel în poală. Ochii mei erau la drum, piciorul meu era apăsat pe pedală aproape de podea. Mi l-am imaginat pe Andy încercând să găsească un rost în acel haos de foc şi în ce a urmat după. Probabil simplul fapt că petrecerea se mutase din clădirea pentru tineri în biserică fusese mai mult decât putuse să priceapă.

– De ce spuneai că au mutat petrecerea în biserică? am întrebat eu pe la jumătatea drumului.

– S-a întrerupt curentul electric în cădirea pentru tineri. Vocea i se frânse. Am auzit că au murit nişte copii.

– Poate sunt doar zvonuri.

– Îmi pare atât de rău că te-am convins să-l laşi pe Andy…

– Taci. I-am luat mâna. Nu e vina ta, ai înţeles? Să nu cumva să crezi asta. Însă în sinea mea eram furioasă pe ea, pe tonul uşuratic cu care îmi spusese „Mamă, n-o să păţească nimic!“

Am încercat să-mi iau mâna dintr-a ei ca să virez, însă ea mă ţinea strâns, cu o nevoie care nu-i stătea deloc în fire lui Maggie, aşa că mâinile noastre rămaseră înlănţuite până la destinaţie.

Sala de aşteptare aglomerată a sălii de urgenţe mirosea a calamină şi antiseptice şi era aproape la fel de haotică precum scena de la biserică. Mulţimea de oameni din faţa geamului de la recepţie era imensă. Am încercat să-mi fac loc şi să deschid un culoar cu braţele pentru mine şi Maggie.

– Trebuie să staţi la rând, spuse o femeie masivă, care îmi bloca înaintarea.

– Trebuie să aflu ce e cu fiul meu. Continuam să împing.

– Cu toţii vrem să ştim ce e cu copiii noştri, mă puse la punct femeia.

Un bărbat din sala de aşteptare începu brusc să plângă. Nu m-am întors la el. Aş fi vrut să-mi astup urechile cu degetele. Maggie se aplecă spre mine.

– Poate că a fost de la panoul electric, spuse ea.

– Poftim?

– Nu ţi-am spus că se defectase panoul electric din clădirea pentru tineri? Poate că, într-un fel, asta are legătură cu incendiul.

Femeia din faţa noastră plecă de la ghişeu şi, în sfârşit, veni rândul nostru.

– Mi s-a spus că fiul meu a fost adus aici, am început eu. Andrew Lockwood.

– Bine, doamnă. Luaţi loc.

– Nu! am ţipat eu, un sunet care îmi scăpase din gură din greşeală. Vă rog! Am început să plâng, ca şi când până în clipa aceea mi-aş fi stăpânit lacrimile cu forţa. Vă rog să îmi spuneţi cum se simte! Lăsaţi-mă să merg să îl văd. E… e un copil cu nevoi speciale.

– Mamă… Maggie încercă să mă tragă de lângă geam.

Recepţionera se mai înmuie.

– Ştiu, draga mea. Băieţelul tău e bine. Stai jos şi va veni cineva repede să te ia.

Am dat din cap şi am încercat să mă adun, însă mă simţeam ca un material prea deşirat ca să mai poată fi cusut. Maggie mă conduse la un scaun din sala de aşteptare, iar când am privit-o am văzut că şi ea începuse iar să plângă. Am îmbrăţişat-o, fără să-mi dau seama dacă umerii ei sau ai mei se cutremurau.

– Laurel?

Am văzut o femeie care se îndrepta spre noi din celălalt capăt al sălii. Chipul şi tricoul ei erau murdare de funingine, iar în păr avea atât de multă cenuşă, încât nu-mi dădeam seama ce culoare avea. Sub ochi, două dungi curate îi traversau obrajii. Şi ea plânsese. Acum însă zâmbea şi îmi luă mâinile într-ale sale. Am recunoscut curba uşor deformată a buzelor ei şi mi-am dat seama cine era. Robin Carmichael. Mama lui Emily.

– Robin! am exclamat. Eşti bine?

– Da, sunt bine, răspunse ea. Şi Andy e bine, adăugă ea repede, ştiind că acelea erau cuvintele pe care îmi doream să le aud mai mult decât orice.

– Nu mă lasă să-l văd…

– Şi Emily? mă întrerupse Maggie.

Robin făcu un semn către cealaltă parte a sălii de aşteptare, unde am zărit-o pe Emily ghemuită pe un scaun, cu genunchii la gură şi ţinând o pânză murdară de sânge pe frunte.

– O să fie bine, zise Robin, dar aşteptăm să o consulte. Şi-a spart ochelarii şi s-a tăiat un pic la sprânceană. Robin, încă ţinându-mi mâinile, mă privi drept în ochi. Andy i-a salvat viaţa lui Emily. Vocea i se frânse şi am simţit cum îmi strânge şi mai mult degetele. Laurel, a

salvat mulţi oameni în noaptea asta.

– Andy? am spus în acelaşi timp şi eu, şi Maggie.

– Da, ştiu. Robin era şi ea la fel de uimită ca noi. Însă jur că e adevărat.

– Doamna Lockwood? O femeie în halat albastru stătea în prag.

– Da! M-am ridicat imediat.

– Veniţi cu mine.

Am fost conduse într-una dintre sălile de tratament pe care mi le aminteam din urmă cu trei ani, când Andy îşi rupsese mâna la patinoar. Încăperea avea mai multe paturi despărţite de perdele. Cineva ţipa din spatele uneia; altcineva plângea. Însă în jurul patului lui Andy nu erau trase perdelele. Era cu pieptul dezgolit şi cu picioarele goale, dar purta aceiaşi pantaloni, acum murdari. O femeie în halat albastru îi bandaja antebraţul stâng în timp ce el ţinea un tub de oxigen sub nas. Andy ne zări şi sări din pat, făcând ca tifonul să-i atârne de pe braţ şi tubul să îi sară de pe faţă.

– Mamă! strigă el. A fost un incendiu mare, iar eu sunt un erou!

– Andy! se răsti asistenta. Trebuie să-ţi bandajez braţul.

Cu Maggie alături, l-am strâns la piept şi am tras în plămâni mirosul acela caustic, oribil, al focului.

– Eşti bine, dragul meu? am întrebat eu nevoind să-i dau drumul. El se zbătu în strânsoarea mea şi mi-am dat seama că i se administrase ceva pentru astm. Vedeam asta din felul în care i se încordau muşchii spatelui; atât de bine îmi cunoşteam fiul. Însă tot nu-mi venea să-l las din braţe.

Maggie îşi veni prima în fire şi se desprinse de noi.

– Asistenta are nevoie de tine, Panda, spuse ea. Îi ridică braţul, iar eu am văzut fâşia de piele stacojie care urca de la încheietura mâinii până la cot. „Gradul unu“, am constatat în gând, cu uşurare. L-am dus înapoi în separeul lui şi am privit-o pe asistentă în timp ce Andy se urca în pat.

– Asta este cel mai rău? am întrebat, arătând spre braţul lui.

Ea încuviinţă din cap, în timp ce îi fixa din nou tubul în nări.

– Mâine trebuie să verificaţi dacă îi apar băşici. O să vă dăm o reţetă pentru durere. O să fie bine. E un tip norocos.

– Mi-am făcut o prietenă nouă, mă informă Andy. Pe Layla. Am salvat-o.

– Mă bucur, dragul meu. I-am şters cenuşa din păr până când ieşi la iveală culoarea castanie.

Asistenta îi înfăşură din nou, cu grijă, braţul în tifon.

– Nu pare să-l doară, spuse ea, privindu-mă.

– Nu când e aşa ciudat, zise Maggie, aşezându-se pe marginea patului.

– O să simtă mai târziu durerea. Mi-am amintit concursul de înot din urmă cu un an când se lovise la cap în piscină. Făcuse o lungime de bazin după alta, cu dâra de sânge în urma lui, fără ca măcar să-şi dea seama ce păţise, până când trecuse efectul adrenalinei.

– M-ai auzit, mamă? spuse Andy. Am salvat-o pe Layla.

– Mama lui Emily ne-a spus că ai salvat mai mulţi oameni. Am netezit cureaua elastică a tubului în spatele urechii lui. Mă copleşea nevoia să-l ating, să simt viaţa din el. Ce s-a întâmplat?

– Nu mai mulţi, mă corectă el. Pe toată lumea.

– Vreţi să vorbiţi cu el? Asistenta privea peste capul nostru, iar eu m-am întors şi am zărit un bărbat în uniformă de poliţie care stătea în picioare la câţiva paşi în spatele nostru. Îl privea pe Andy.

– Eşti Andy Lockwood? întrebă el.

– Da, am răspuns eu în locul lui.

Bărbatul se apropie.

– Sunteţi mama lui?

– Da, am zis, dând din cap afirmativ. Sunt Laurel Lockwood. Iar ea e fiica mea, Maggie.

– Dă un semn dacă ai nevoie de ceva, spuse asistenta, bătându-l pe Andy pe umărul gol, apoi trase perdeaua în jurul nostru şi plecă.

– Sunt agentul Frank Foley, se prezentă bărbatul. Ce-ar fi să-mi spui ce

s-a întâmplat în seara asta, Andy?

– Am fost eroul, se împăună Andy rânjind.

– Mă bucur să aud asta, răspunse agentul oarecum deconcertat. Mereu avem nevoie de eroi. Unde erai când a început focul? Deschise o agendă mică.

– Cu Emily.

– Este o prietenă de-a lui, am completat eu. Emily Carmichael.

– În biserică? întrebă agentul Foley, scriind.

– Da, dar e prietena mea peste tot.

Maggie râse. Eram sigură că n-o să se poată abţine.

– Te întreabă dacă tu şi Emily eraţi în biserică atunci când a început focul, i-am explicat eu.

– Da.

– Unde anume în biserică erai? Stăteai în picioare, jos sau…

– Câte o întrebare pe rând, am intervenit, ridicând braţul să-l opresc. Vă rog să mă credeţi că o să vă fie mai simplu aşa. Apoi l-am privit pe Andy. În ce loc din biserică erai când a izbucnit focul?

– Nu-mi amintesc.

– Încearcă să te gândeşti, am insistat. Erai la uşă sau aproape de altar?

– Lângă baptisteriu.

– Aha, bine. Agentul scrise ceva în agendă. Stăteai jos sau în picioare?

– Stăteam în picioare lângă Emily. Tricoul ei era pe dos. Mă privi pe mine. Făcea asta tot timpul, îţi aminteşti?

Am dat din cap afirmativ.

– Deci stăteai în picioare cu Emily lângă baptisteriu, am repetat eu, încercând să-l fac să se concentreze. Apoi ce s-a întâmplat?

– Oamenii au început să strige foc, foc, foc! Ochii negri ai lui Andy se măriră, iar chipul i se învioră de acea amintire. Apoi au început să

alerge pe lângă noi. Apoi nişte băieţi au luat chestia aia lungă şi au spus unu, doi, trei şi au spart geamul cu tipul chel.

Era rândul meu să izbucnesc în râs auzindu-i cuvintele. Cu o oră în urmă îmi fusese teamă că nu-mi voi mai auzi niciodată fiul cel drag.

Însă agentul Foley îl privea suspicios.

– Erau droguri acolo, Andy? vru el să ştie. Ai băut sau ai luat alte substanţe în seara asta?

– Nu, domnule, răspunse Andy. Nu am voie.

Agentul se opri din scris şi îşi muşcă limba.

– Înţelegeţi? mă întrebă el. Chestia lungă? Tipul chel?

Am scuturat din cap.

– Încă povesteşti de ce s-a întâmplat în biserică, Panda? îl abordă Maggie.

– Da, iar băieţii au luat foc, însă nu erau scări, aşa că le-am spus: „Opriţi-vă! La pământ! Rostogoliţi-vă!“ iar unul dintre ei a făcut asta. Keith era şi el acolo. Mă privi. S-a purtat urât cu mine.

– Îmi pare rău, am murmurat. Sara era cea mai bună prietenă a mea şi eram foarte îngrijorată pentru soarta fiului ei, însă Keith putea să fie un ticălos uneori. Vrei să spui că nu erau scări pe care să fugiţi, cum e cea pe care o avem acasă în camera ta?

– Exact. Nu erau, răspunse Andy.

– Aha, făcu agentul Foley. Şi unde erai tu în timp ce se întâmplau toate astea?

– V-am mai spus, lângă baptisteriu. Andy se încruntă.

Agentul dădu înapoi câteva pagini ale agendei.

– Oamenii mi-au spus că ai ieşit din biserică şi…

– Da, îl întrerupse Andy. Eu şi Emily ne-am dus la fereastra toaletei băieţilor, iar acolo, pe jos, era o cutie mare de metal, pe care ne-am urcat.

– Apoi ce s-a întâmplat?

– Am ieşit afară.

– Şi ce-ai văzut afară? Ai văzut pe cineva…

– Puneţi întrebările pe rând, i-am amintit eu.

– Ce ai văzut afară, Andy? întrebă agentul Foley.

– Foc. Peste tot, mai puţin lângă cutia de metal. Iar Emily urla că nimeni nu poate trece prin uşa principală pentru că era în flăcări. Am văzut că cineva chiar ieşise pe uşă şi luase foc. Însă nu ştiu cine era.

– O, Dumnezeule. Maggie îşi îngropă faţa în mâini, părul ei lung şi negru căzându-i în valuri peste braţe. Ştiam că îşi imaginează scena, aşa cum făceam şi eu. Faptul că stăteam acolo cu Andy ne făcuse să uităm prea repede cât de devastator fusese incendiul pentru atâţia oameni. M-am gândit din nou la Keith. Unde era?

– Ai mai văzut şi pe altcineva în afară de persoana în flăcări? întrebă agentul.

– Pe Emily.

– Aşa. Deci te-ai întors înăuntru.

– Te-ai întors înăuntru, Andy? am repetat eu, întrebându-mă ce naiba îl apucase să intre din nou în biserica în flăcări.

Andy dădu afirmativ din cap.

– M-am urcat pe cutia de metal şi am intrat în toaleta băieţilor şi le-am strigat tuturor să mă urmeze.

– Şi au făcut-o? întrebă agentul.

– Ce să facă?

– Te-au urmat?

– Nu chiar. I-am lăsat pe unii să treacă primii, cum ar fi pe prietena mea Layla. Îşi scoase tuburile din nări şi mă privi. Încă trebuie să ţin astea?

– Încă puţin. Până când se întoarce asistenta şi spune că poţi să le scoţi.

– Deci ai lăsat-o pe Layla să iasă prima pe fereastră? repetă agentul

Foley.

– Şi pe alţi copii. Apoi m-am dus şi eu. Însă mai erau şi alţii care mă urmau. Îşi încreţi nasul. E greu de explicat.

– Te descurci bine, dragul meu, l-am asigurat.

– De unde ai ştiut că acolo era… cutia de metal? întrebă agentul.

– Nu îmi amintesc.

– Încearcă, l-am îndemnat eu.

– Am văzut-o când am fost la toaletă.

– Şi când a fost asta? se interesă poliţistul.

– Când am avut nevoie.

Agentul Foley renunţă şi închise agenda.

– Se pare că eşti un erou, Andy, spuse el.

– Ştiu.

Agentul îmi făcu un semn să-l urmez. Am ieşit din separeul încadrat cu perdea. Mă privi curios.

– Şi ce fel de, hm, boală este asta? întrebă el. Ceva la creier?

– Sindromul alcoolismului fetal, am răspuns, rostind clar acele cuvinte care îmi erau la fel de familiare precum propriul meu nume.

– Serios? Părea surprins şi se uită peste umărul meu, ca şi când ar fi putut vedea prin perdea. Păi de obicei copiii aceia, ştiţi, arată… într-un anumit fel, nu?

– Nu întotdeauna. Depinde care parte din ei era în dezvoltare când au fost afectaţi de alcool.

– Înseamnă că sunteţi mama lui adoptivă?

Poliţiştii de pe insula Topsail ne cunoşteau şi erau la curent cu toată povestea. Însă un agent din Wilmington venea practic din altă lume.

– Nu, sunt mama lui biologică, i-am explicat. Nu am mai băut de cincisprezece ani.

Pe chipul lui apăru un zâmbet vag. De încercare. Apoi, în sfârşit, vorbi.

– Cu un an mai mult ca mine, spuse el. Felicitări.

– Ah, şi dumneavoastră. Am zâmbit la rândul meu.

– Deci, urmă el privindu-şi agenda închisă, cât de mult pot să cred din ce spune?

– Totul, am răspuns eu sigură pe mine. Andy e sincer până la nebunie.

– Este un copil neobişnuit. Se uită din nou peste umărul meu.

– Nu trebuie să-mi spuneţi mie asta.

– Nu, sigur; într-un incendiu, trei sferturi dintre oameni încearcă să iasă pe uşa din faţă. Asta e prima lor reacţie. Sunt ca o turmă de oi. Unul o ia în direcţia aceea, apoi îl urmează toţi. Ceilalţi douăzeci şi cinci la sută caută altă ieşire. O uşă prin spate. Deschid o fereastră. Cine este chelul de care vorbea?

– Habar n-am.

– În fine, deci Andy se duce la fereastra din toaleta bărbaţilor. Ciudată alegere, dar se dovedeşte a fi chiar cea corectă.

– Ei bine, am zis, copiii ca Andy nu gândesc precum primii şaptezeci şi cinci la sută, nici chiar ca restul de douăzeci şi cinci la sută. A fost un noroc chior. Ar fi putut foarte bine să aleagă… nu ştiu, să spunem fereastra din toaleta femeilor şi încă să fie blocat acolo. Mi-am strâns braţele în jurul corpului, înfiorată la acel gând. Ştiţi dacă au scăpat toţi cu bine? Am auzit zvonuri că unii nu.

– A fost un incendiu foarte grav, spuse el, scuturând din cap. Conform ultimului raport, avem trei morţi.

Mi-am ţinut răsuflarea.

– Vai, nu! Unii părinţi nu se bucurau de luxul de a-şi auzi copiii povestindu-le ce se întâmplase în seara aceea. Ştiţi cine? M-am gândit la Keith. Şi la Marcus.

– Încă nu am nume, răspunse el. Doi copii şi un adult, atât ştiu. Multe răni grave şi fum inhalat. Este plin la urgenţe.

– Ce e cutia de metal? am întrebat eu.

– Aparatul de aer condiţionat. Cine a dat foc a uitat de el.

– Cine… Vreţi să spuneţi că a fost premeditat?

El ridică mâna de parcă ar fi vrut să-şi ia înapoi cuvintele.

– Nu e de competenţa mea s-o spun.

– Ştiu că au fost nişte probleme cu electricitatea la clădirea tinerilor. Ar fi putut să afecteze şi biserica?

– O să se facă o investigaţie completă, mă asigură el.

– De-asta l-aţi întrebat pe Andy dacă a mai văzut pe altcineva afară din biserică?

– După cum am spus, o să se facă o investigaţie completă, repetă el, iar eu am ştiut că acela avea să fie răspunsul lui indiferent ce întrebare i-aş mai fi pus.

Am tras perdeaua din jurul patului lui Andy când m-am întors în separeul lui şi am văzut un bărbat care stătea pe marginea unui pat în celălalt colţ al camerei. Avea capul bandajat, iar umerii îmbrăcaţi în tricou îi erau căzuţi. Când ridică privirea să-i spună ceva asistentei, mişcarea îl făcu să tresară. I-am recunoscut părul închis la culoare şi ochii căprui cu gene groase. Îşi trecu mâna tremurândă peste faţă şi i-am văzut lacrimile pe obraji.

Asistenta lui Andy îi asculta plămânii. Îi ceru să respire adânc. Să tuşească. Am profitat de acel moment ca să-i şoptesc lui Maggie:

– Acolo e Ben Trippett. Ben era pompier voluntar, avea douăzeci şi şapte sau douăzeci şi opt de ani. Era şi antrenorul de înot al lui Andy şi nu eram prea sigură cum va reacţiona Andy să-l vadă acolo rănit şi supărat.

Maggie tresări ca şi când aş fi trezit-o dintr-un vis, apoi îmi urmări privirea către colţul celălalt al sălii. Îl cunoştea bine pe Ben din moment ce ea antrena echipa de înot a celor mici.

Se ridică şi, înainte să apuc să o opresc, se îndreptă spre Ben. Mă gândeam că se va simţi stânjenit să fie văzut plângând, însă Maggie avea şaptesprezece ani şi trebuia să o las să facă şi greşeli. Stătea cu spatele la mine când îl salută pe Ben, astfel că nu i-am putut vedea reacţia. Însă apoi trase un scaun lângă pat şi se aşeză; vorbiră,

amândoi cu capul aplecat, ca şi când ar fi spus o rugăciune împreună. Umerii lui Ben se scuturară ca străbătuţi de un fior, iar Maggie îi prinse încheietura mâinii. Uneori mă uimea. Oare învăţase ce e compasiunea pentru că ne văzuse pe mine şi pe Andy? Mă îndoiam. Toate lucrurile bune din Maggie i se datorau lui Jamie. O fată de şaptesprezece ani care găsea alinare pentru un adult. O clipă am privit-o fascinată.

Asistenta lui Andy se ridică.

– Lasă-mă să-ţi iau pulsul, apoi o să mă ocup să te externăm, îi zise ea. Andy întinse braţul stâng. Celălalt braţ, Andy, spuse asistenta. Ai uitat? Trebuie să ai grijă câteva zile de braţul cu arsuri.

Îi luă tensiunea şi temperatura, apoi ne lăsă singuri.

– O să scriu o carte despre eroism, mă informă Andy în timp ce eu mă întindeam să scot de sub pat punga de plastic în care îi erau cămaşa şi pantofii.

– Poate că într-o zi o vei face. Mă gândeam să-l readuc, totuşi, cu picioarele pe pământ, însă cât de des i se întâmpla să se laude cu o realizare? Pe de altă parte, alţi oameni nu vor fi la fel de înţelegători.

Când am deschis punga m-am schimonosit la izul înţepător al hainelor sale.

– Andy, ce ai făcut în seara asta a fost curajos şi inteligent, am spus eu.

– Aşa e, aprobă el din cap.

Mă gândeam să-l las să plece din spital fără cămaşa şi pantofii urât mirositori, însă afară era frig. I-am întins cămaşa în dungi.

– Însă incendiul a fost un lucru foarte grav şi mulţi oameni au fost răniţi. Am şovăit. Era mai bine să afle de la mine. Unii au murit.

El scutură violent din cap.

– I-am salvat.

– Însă nu i-ai putut salva pe toţi. Nu e vina ta. Ştiu că ai încercat. Însă nu spune în faţa celorlalţi că eşti un erou. Asta e laudă de sine. Şi nu uita, noi nu ne lăudăm.

– E laudă de sine dacă scriu într-o carte?

– Asta se acceptă, am admis.

Uşa de sticlă se deschise în spatele meu şi am văzut-o pe Dawn Reynolds alergând prin sală spre Ben.

– O, Dumnezeule! Ben! Aproape că o dădu pe Maggie jos de pe scaun grăbindu-se să-l ridice pe Ben în braţe. Am fost atât de speriată, bolborosi ea plângând. Ochii i se umplură de lacrimi văzând dragostea şi uşurarea ei. Ea şi Ben locuiau împreună într-o căsuţă de pe plajă din Surf City, iar Dawn lucra cu Sara la Jabeen’s Java.

– Sunt bine. Ben îi mângâie braţele să o liniştească. Sunt bine.

Maggie se ridică încet, oferindu-i scaunul lui Dawn, apoi veni spre noi.

– E bine? am întrebat eu, făcând un semn spre Ben.

– Nu chiar. Îşi muşcă buza. Are o fetiţă de şapte ani care locuieşte cu fosta lui soţie în Charlotte. Se tot gândeşte cum ar fi fost dacă ea era blocată aşa. E supărat că unii… Îl privi pe Andy, apoi pe mine. Ştii tu.

– I-am explicat lui Andy că unii oameni au murit în incendiu, am spus.

Maggie începu din nou să plângă. Vârî mâna în buzunarul blugilor şi scoase şerveţelul rupt.

– Pur şi simplu nu pot să înţeleg cum s-a întâmplat asta, murmură ea.

– O să scriu o carte despre asta, aşa că nu o să fie laudă, spuse Andy în timp ce îşi încălţa un pantof.

Maggie îşi îndesă din nou şerveţelul în buzunar. Ridică piciorul lui Andy în poala ei ca să-i lege şiretul.

– Ben spune că i-a căzut o grindă în cap, spuse ea. Unchiul Marcus era cu el.

Marcus. Mi-am amintit ce spusese agentul: „Doi copii şi un adult“. Şi pentru a doua oară în seara aceea spaima mea se îndreptă către cumnatul meu.

capitolul 4

Marcus

Am format a treia oară numărul lui Laurel în timp ce viram pe Market Street. Căsuţa vocală. Din nou. „Drăguţ, Laurel. Nu e momentul să te prefaci că nu mă cunoşti“, mi-am zis.

– Sună-mă, pentru numele lui Dumnezeu! am strigat în telefon.

Tot nu mi-o puteam imagina pe Laurel lăsându-l pe Andy să meargă la o petrecere, mai ales la Drury Memorial.

Tocmai ieşisem din cazanul acela în flăcări când Pete se repezi spre mine.

– Lockwood! Era doar la câţiva metri distanţă, dar trebuia să strige ca să acopere zgomotul generatoarelor, presiunea apei şi sirenele. Nepotul tău e la New Hanover. Pleacă de-aici!

Mi-a luat o secundă să-i înţeleg vorbele.

– Andy a fost aici? Mi-am scos costumul de protecţie şi casca. Mâinile mele, care în biserică fuseseră atât de sigure, începură brusc să tremure.

– Da, strigă Pete peste umăr, în timp ce alerga la maşină. Lasă-ţi echipamentul şi du-te. Ne ocupăm noi.

– Laurel ştie? am răcnit eu în timp ce îmi scoteam jacheta, însă nu mă auzi.

Am alergat până la postul de pompieri, scoţându-mi şi restul echipamentului, până am rămas în uniformă. Am sărit în camionetă şi am plecat din parcare. Podul era închis traficului, erau lăsate doar vehiculele de urgenţă, însă ofiţerul care păzea intrarea m-a recunoscut şi mi-a făcut semn să trec. Am încercat să o sun pe Laurel şi acasă şi pe mobil. Apoi am sunat la urgenţe în New Hanover. A trebuit să formez de două ori numărul; mâinile îmi tremurau prea tare. Am pus telefonul pe difuzor şi l-am lăsat în suportul de pahare.

– Urgenţele, răspunse o femeie.

– Sunt comandantul de pompieri Marcus Lockwood din Surf City, am

strigat eu în direcţia telefonului. Aveţi un pacient, Andy Lockwood, de la Drury Memorial. Îmi puteţi spune în ce stare e?

– O clipă.

Haosul de la spital – sirenele şi strigătele – umplu cabina camionetei. Cineva urla nişte cuvinte neinteligibile. Altcineva plângea. Era ca şi când scena nebuniei de la incendiu se mutase acolo.

– Haide, haide. Strângeam volanul cu putere.

– Domnul Lockwood?

– Da.

– E în tratament, a inhalat fum şi are arsuri. „La naiba." Aşteptaţi un moment, continuă ea. Am auzit-o vorbind cu cineva. Apoi reveni la telefon. Arsuri de gradul unu, completă femeia. Doar la braţ. E în afara pericolului. Asistenta lui spune că e un erou.

Încurcase băieţelul. Cuvintele „Andy" şi „erou" nu mergeau în aceeaşi propoziţie.

– Sigur vorbiţi de Andy Lockwood?

– E nepotul dumneavoastră, nu?

– Exact.

– Asistenta lui spune că a scos nişte copii din biserică pe fereastra toaletei bărbaţilor.

– Poftim?

– Şi mai spune că o să se facă bine.

Rămăsesem fără cuvinte. Am reuşit să închid telefonul, apoi m-am străduit să păstrez controlul camionetei în timp ce strada devenea tot mai neclară în faţa mea. Oricât de îngrozitor ar fi fost incendiul, nu mă speriase nici măcar pe jumătate cât o făcuseră acele ultime minute la telefon.

Acum că ştiam că Andy urma să se facă bine, deveneam extrem de furios. Incendiul fusese premeditat. Fusesem în prima maşină şi aruncasem rapid o privire în jur. Inelul de foc era egal în toate cele patru colţuri ale clădirii. Asta nu se putea întâmpla din greşeală.

Recunoşteam un incendiu premeditat. Fusesem genul de copil care se jucase cu chibriturile şi o dată dădusem foc la hambar. Încercasem să dau vina pe Jamie, însă părinţii mei ştiau că fiul lor mai mare, cuminte ca un sfânt, nu putuse fi atât de necugetat. Nu-mi aduc aminte cum fusesem pedepsit – doar fiorul iniţial când văzusem zdrenţele pline de combustibil ale tatei explodând în flăcări pe masa lui de lucru, apoi teroarea când focul se prelinsese până la zid. Aşa că le obţinusem – fiorul, exaltarea. Însă, la naiba, dacă vreun nenorocit voia să dea foc, de ce îşi alesese o biserică plină de copii? De ce nu una dintre sutele de case de vară pustii de pe insulă? Clădirea în sine nu era mare pierdere. Drury Memorial aduna bani de ani de zile de la donatori, vrând să construiască o biserică şi mai mare. Era oare doar o simplă coincidenţă? Şi tot coincidenţă era faptul că petrecerea se mutase din clădirea pentru tineri în biserică? Nu conta, era mai bine să mă gândesc la investigaţie decât la Andy.

Ben Trippett şi Dawn Reynolds ieşeau de la Urgenţe chiar când am ajuns eu la intrare. Iată pe cineva care într-adevăr merita să fie numit erou. Oricât de mult doream să-l văd pe Andy, trebuia să mă opresc.

– Iată eroul! am exclamat, bătându-l pe umăr.

– Prietene, spuse Ben, făcând eforturi zadarnice să zâmbească. Se sprijini de Dawn, iar în lumina care venea de la intrare am văzut că ochii ei erau roşii.

– Cum o duci? Ben se târa în faţa mea în biserică atunci când un obiect – o traversă, o statuie sau naiba ştie ce – îi căzuse în cap şi îi spărsese casca. În lumina lanternei văzusem cum îi curgea sângele pe obraz.

– Şaptesprezece copci. Dawn îl strânse şi mai mult lângă ea. Poate şi o comoţie.

– Ai salvat cel puţin o viaţă în seara asta, Trippett, l-am lăudat. Te poţi baza oricând pe mine.

Adevărul e că nu-mi plăcuse să intru cu el. Ben era voluntar de mai puţin de un an şi eram sigur că n-o să reziste. Avea dorinţa, ambiţia şi inteligenţa necesare, însă era claustrofob. Îşi pusese echipamentul, respirase prima dată prin mască şi se îngrozise. Făcuse atac de panică. Ceilalţi glumiseră pe seama asta. La început o tachinare prietenească, însă, când îşi dăduseră seama de gravitatea problemei, glumele luaseră o întorsătură urâtă, şi nu-i puteam învinovăţi. Nimeni nu voia

să participe la stingerea unui incendiu cu un coleg în care nu putea să aibă încredere. Ben fusese gata să renunţe. Gata să plece de tot de pe insulă. Dar până la urmă se descurcase în timpul incendiului controlat de la instrucţie şi, în urmă cu o lună, se declarase pregătit să meargă pe teren.

– Eşti sigur? îl întrebasem eu. E o diferenţă imensă între un foc controlat şi un incendiu real.

– Sunt sigur, răspunsese el. Nu glumise. În noaptea aceea era în faţa mea, mergea în patru labe prin biserica în flăcări, când se auzise alarma de oxigen redus. Amândoi intraserăm cu rezerva plină, însă nervii te fac să respiri aerul mai rapid şi buteliile erau aproape goale.

– Să mergem! i-am strigat înăbuşit din spatele măştii. Însă mă auzise. Ştiam că mă auzise, însă nu se întorsese. A continuat să meargă şi am crezut că i se face rău. Am auzit zgomotul surd al unui obiect care îi lovise casca. I-am auzit geamătul de durere. Am văzut dâra roşie de pe obrazul lui.

– Ben! am răcnit. Întoarce-te! Însă continuase să meargă. Am un rănit cu rezerva de oxigen scăzută, am anunţat eu prin staţie, însă chiar atunci am văzut ecranul camerei sale cu termoviziune. În faţa noastră era cineva. Se ducea după un copil.

Fetiţa se târâse în sacul de dormit şi reuşise cumva să respire. Ben o luase de acolo, apoi am scos-o împreună din biserică. Era inconştientă, însă trăia.

– Prietenul tău e un încăpăţânat, i-am spus eu lui Dawn. Însă o fetiţă a avut noroc cu încăpăţânarea lui.

– Ştiu, răspunse Dawn.

– Am auzit că unii copii nu au supravieţuit, zise Ben. Ar fi trebuit să rămân. Poate am fi….

– N-aveai cum să rămâi, amice. I-am prins umărul. Ţi-ai crăpat capul. Ben îşi apăsă pe ochi degetele pline de funingine. Era gata să plângă. E în regulă, am continuat. Ai făcut o treabă minunată în seara asta. Luminile spitalului se răsfrângeau în părul lui negru şi brusc mi-am amintit de Jamie. De trupul lui masiv şi musculos care mă făcea să par un sfrijit pe lângă el. Un om masiv cu suflet blând.

– Îl auzi, Ben? Dawn se întoarse încet spre iubitul ei, cu o mână pe pieptul lui. Ai făcut ce-ai putut, dragule. Apoi mă privi pe mine. Ai

idee care a fost cauza?

– Cel mai probabil a fost provocat.

– Cine ar face aşa ceva? se îngrozi Dawn.

Am scuturat din cap.

– L-aţi văzut şi pe nepotul meu înăuntru? Am privit dincolo de ei, prin uşile de sticlă ale salonului de urgenţe. Pe Andy?

– E acolo. Dawn îşi lăsă mâna pe braţul meu. E bine.

Andy stătea cu picioarele încrucişate pe un pat de la urgenţe, ca un mic Buddha sfrijit, cu antebraţul bandajat, iar eu am simţit un nod în gât. Laurel stătea lângă pat, cu spatele la mine şi cu părul negru prins neglijent cu o agrafă. Maggie era ghemuită la capătul patului, cu genunchii la gură.

Andy m-a zărit când am deschis uşa de sticlă.

– Unchiule Marcus! strigă el.

Am ajuns la patul lui din câţiva paşi şi m-am aplecat pe după Laurel să-l îmbrăţişez. Avea spatele îngust şi firav – spatele unui băieţel, însă cu muşchii foarte bine dezvoltaţi de la înot. Am inhalat fumul din părul lui, nu-mi găseam cuvintele să spun ceva. Într-un final mi-am revenit şi m-am ridicat.

– Îmi pare bine să te văd, Andy. Îmi simţeam vocea ca pe o foaie de şmirghel în gât.

– Sunt un erou, mă informă Andy, apoi aruncă o privire către Laurel. Pot să-i spun asta unchiului Marcus?

– Da, răspunse Laurel chicotind. Unchiul Marcus e din familie. Apoi mă privi. I-am spus lui Andy că nu trebuie să ne lăudăm.

Am cuprins-o pe Maggie pe după umeri, iar ea m-a îmbrăţişat.

– Ce faci, Mags?

– Bine, răspunse ea. Însă nu părea deloc bine. Faţa ei era galbenă ca ceara. Iar sub ochi, pielea îi era roşie şi translucidă.

– Nu-ţi face griji, am încercat s-o liniştesc. E bine.

– Cine e bine? Era clar pe altă lume.

– Andy, draga mea.

– A, ştiu. Se aplecă să-i mângâie genunchiul.

– Dar tu, Marcus? întrebă Laurel. Arăţi groaznic. Eşti bine?

– Da. Însă aş vrea să-mi povestească Andy de ce este erou.

Nu mai aveam unde să mă aşez, aşa că m-am rezemat de scaunul lui Laurel, cu mâinile în buzunare. Andy începu să-şi relateze aventura cu un zel care mă făcu să uit cât de furios eram pe Laurel că nu mă sunase. Se transformase brusc în povestitor.

Laurel mă privi în timp ce Andy îşi continua istorisirea. Ochii noştri se întâlniră preţ de o clipă. Însă privirea ei se îndepărtă imediat.

Andy era prea prins.

– Aşa că m-am căţărit…

– Căţărat, dragul meu, îl corectă Laurel, trecându-şi degetul mare peste mâna lui.

– M-am căţărat pe fereastra de la toaleta băieţilor, apoi pe cutia de metal cu Emily şi apoi m-am întors înăuntru şi i-am făcut pe ceilalţi să mă urmeze.

– De necrezut, am spus eu. La fel ca Fluieraşul din Hamelin.

– Cine? întrebă Andy.

– Fluieraşul este un personaj dintr-o poveste, Andy, îi explică Laurel. Copiii îl urmau. Asta a vrut să spună unchiul Marcus. Ai fost ca acel fluieraş pentru că toţi copiii te-au urmat.

– Ştiam că fusese urmat de şoareci, spuse Maggie.

– Nu contează, am mormăit eu. Era, oricum, o comparaţie nereuşită.

Laurel se uită la ceas, apoi se ridică.

– Putem vorbi un minut? mi se adresă ea.

M-am aplecat spre Andy şi i-am prins tâmplele în mâini, ca să-l sărut pe frunte. Am inhalat mirosul de foc pe care nu mai doream să-l simt

pe el a doua oară.

– Ne vedem mai târziu, Andy. A trebuit să alerg ca să o prind din urmă pe Laurel afară din sală. Îi plăcea joggingul şi era obsedată de sănătate, astfel că mai mult alerga decât mergea. Se întoarse cu braţele încrucişate – poziţia ei obişnuită când vorbea cu mine. Aşa o vedeam din când în când cu ochii minţii, cu braţele încrucişate pe piept, ca un scut.

– De ce naiba nu m-ai sunat? am dojenit-o.

– Totul s-a întâmplat prea repede. Şi uite. Este şi Keith Weston pe aici pe undeva.

„Asta e bună“, mi-am zis.

– A fost şi Keith la petrecere?

– A fost luat cu elicopterul, răspunse ea, dând din cap. Sara a plecat de acolo cam în acelaşi timp cu mine, însă nu am văzut-o.

– Haide. Am pornit spre recepţie.

– Un agent a venit azi să vorbească cu Andy, spuse Laurel.

– Perfect. Se mişcau repede. Aşa îmi plăcea.

– A spus că trei oameni au murit. Ai idee cine?

– Habar n-am. Ştiam că era speriată ca nu cumva unul dintre ei să fi fost Keith. Şi eu la fel. I-am pus mâna pe spate. Dar ştiu că au fost foarte mulţi răniţi.

Am ajuns la recepţie, însă era mult prea aglomerat. L-am oprit pe un tip în halat albastru care se îndrepta spre sala de tratament.

– Putem afla starea uneia dintre victimele incendiului? am întrebat eu, după ce m-am prezentat. Este vorba de Keith Weston.

– Sigur, răspunse el, ca şi când n-ar fi avut altceva mai bun de făcut. Dispăru pe coridor.

Am privit-o pe Laurel.

– E adevărat? Am făcut semn spre sala de tratament. I-a condus afară pe ceilalţi copii?

– De necrezut, nu-i aşa? Însă agentul mi-a spus că este adevărat. Cred că e, pentru că el nu gândeşte ca toţi ceilalţi, adică să meargă direct la uşile din faţă.

– Şi nici nu se teme, am adăugat eu.

Laurel dădu încet din cap. Andy avea o mulţime de temeri, însă ştia la ce mă refeream. Nu avea simţul pericolului. Nu îl înţelegea cu adevărat. Era impulsiv. M-am gândit la momentul în care sărise de pe digul de pescuit ca să prindă pălăria pe care i-o suflase vântul de pe cap.

Tipul în halat se întoarse.

– Nu e aici, spuse el. L-au dus direct la spitalul universitar din Chapel Hill.

Laurel îşi duse mâna la gură.

– La centrul pentru arşi?

– Am vorbit cu unul dintre medici, spuse el, dând afirmativ din cap. I-au indus o comă medicală pe plajă.

– O să trăiască? Mâna lui Laurel tremura. Aş fi vrut să mă agăţ de furia pe care o simţeam faţă de ea, însă vibraţia aceea disperată îmi potoli resentimentele.

– Asta nu ştiu, zise tipul în clipa în care pagerul de la mâna lui începu să bipăie. Mă scuzaţi. Plecă în fugă de lângă noi.

– E şi mama lui cu… strigă Laurel după el, însă deja era la jumătate de coridor distanţă.

Laurel îşi duse mâinile tremurânde la ochi.

– Biata Sara.

– Da, am încuviinţat. Eu sunt recunoscător că Andy e bine.

– Of, Marcus. Mă privi. În ochi. De data asta mai mult de o secundă. Mi-a fost atât de frică.

– Şi mie.

Aş fi vrut să o iau în braţe. Aveam nevoie să fiu alinat la fel de mult cum aveam nevoie să o alin pe ea, dar ştiam că trebuia să mă abţin. Ar

fi împietrit. Ar fi fugit. Aşa că m-am mulţumit să-i pun din nou mâna pe spate, în timp ce ne întorceam la zona de tratament şi la patul lui Andy.

capitolul 5

Laurel

1984

Jamie Lockwood m-a schimbat. În primul rând, nu aş mai putea privi vreodată un motociclist fără să mă întreb ce se ascunde, de fapt, în sufletul lui. Cu cât era înfăţişarea exterioară era mai dură, numărul tatuajelor mai mare şi hainele din piele mai impresionante, cu atât făceam speculaţii mai complexe despre interiorul lui. Însă Jamie m-a învăţat şi despre dragoste şi pasiune şi, fără să-şi fi dorit vreodată asta, despre vină şi suferinţă. Au fost lecţii pe care nu le voi putea uita vreodată.

Aveam optsprezece ani şi eram în primul an la Universitatea din Carolina de Nord când l-am cunoscut. Ieşeam dintr-o parcare pe o stradă din Wilmington în Honda mea Civic nou-nouţă. Era cadou de absolvire de la unchiul şi mătuşa mea – de fapt părinţii mei adoptivi – care îşi compensau zgârcenia emoţională printr-o imensă generozitate în privinţa bunurilor tangibile. M-am uitat în oglinda laterală – era liber – am învârtit volanul spre stânga şi am demarat. Brusc am simţit o lovitură zdravănă în portieră şi un meteorit de piele neagră şi blugi albaştri tăie aerul chiar prin faţa geamului lateral.

Am început să ţip, uimită de volumul propriei mele voci, însă nu mă puteam opri. Am încercat fără succes să deschid uşa, pentru că motocicleta era sprijinită de ea. Când am ieşit pe uşa pasagerului, tipul tocmai se ridica în picioare. Era un bărbat imens, iar dacă aş fi gândit lucid mi-ar fi fost teamă să mă apropii de el. Dacă era din banda aceea, Hell’s Angels? Însă nu mă gândeam decât că rănisem pe cineva. Aş fi putut să-l omor.

– Vai, Dumnezeule! Am alergat spre el, sub impulsul adrenalinei pure. Bărbatul stătea în picioare, într-o parte, rotindu-şi umerii şi îndoind braţele, ca şi când ar fi vrut să verifice dacă încă era funcţional. M-am oprit la câţiva paşi de el. Îmi pare foarte rău. Nu te-am văzut. Eşti bine?

Câţiva oameni veniră lângă noi, aşteptând să vadă ce se întâmplă.

– Cred că o să supravieţuiesc. Apoi îşi scoase casca albă, lăsându-şi pletele negre să-i cadă pe umeri. Privi atent o zgârietură lată şi neagră

de-a lungul părţii laterale a căştii. Ca să vezi, spuse el. Ar trebui să-i trimit o scrisoare de mulţumire producătorului. Îţi vine să crezi? Nici măcar nu e crăpată. Îmi întinse casca, însă tot ce am văzut era că pielea mânecii lui drepte era sfâşiată.

– M-am uitat în oglindă, însă după maşini, m-am scuzat. Îmi pare rău. Nu ştiu cum nu te-am văzut.

– Trebuie să ai grijă la motociclişti! strigă o femeie de pe trotuar. Ar fi putut fi chiar băiatul meu pe motocicletă!

– Ştiu! Ştiu! Am întins braţele. Era vina mea.

Presupusul Hell's Angel se uită lung la femeie.

– Nu e nevoie să vă luaţi de ea, spuse el. Nu va face aceeaşi greşeală de două ori. Apoi mi se adresă mie, pe un ton mai coborât. N-am dreptate? Am încuviinţat din cap. Îmi venea să vărs. Hai să… Privi în jur. Stai să îmi verific motocicleta, tu du-ţi maşina mai încolo şi apoi schimbăm datele de asigurare, da? Spre deosebire de al meu, accentul lui era pur de Wilmington.

– Da, am răspuns eu, încă speriată.

Şi-a ridicat motocicleta de lângă portiera mea, care era îndoită şi zgâriată, dar se deschidea relativ uşor, apoi am urcat în maşină. Trebuia să mă concentrez să întorc cheia, să dau în marşarier şi să demarez, ca şi când uitasem brusc să conduc. Deja mă simţeam ca un copil de paisprezece ani când am reuşit să deplasez maşina câţiva metri până în parcare. Am cotrobăit în torpedo ca să-mi găsesc fişa de asigurare mototolită şi am ieşit.

Tipul îşi parcase motocicleta la mică distanţă.

– Funcţionează? m-am interesat, încrucişându-mi braţele în timp ce mă apropiam de el. Nu era frig, însă tremuram din toate încheieturile.

– E în regulă, răspunse el. Maşina ta a fost mult mai afectată.

– Nu, tu ai fost. Am privit din nou pielea sfâşiată. Aş fi vrut să… strigi la mine, să reacţionezi cumva. Eşti mult prea calm.

– Ai intrat în mine dinadins? întrebă el râzând.

– Nu.

– Îmi dau seama că deja te simţi groaznic pentru asta. De ce să-ţi pun

sare pe rană? Privi pe lângă mine către magazinele înşirate de-a lungul străzii. Hai să bem o cafea în timp ce ne ocupăm de asigurare, sugeră el, arătând spre o cafenea. Oricum nu eşti în stare să conduci acum.

Avea dreptate. Cât am stat lângă el la coadă în cafenea nu mi-am putut opri tremurul. Mi se îndoiau genunchii şi când am dat comanda a trebuit să mă sprijin de tejghea.

– O cafea fără cofeină pentru tine. Rânji. Era cu vreo douăzeci şi cinci de centimetri mai înalt ca mine. Avea cel puţin un metru nouăzeci. Du-te şi ocupă tu o masă.

M-am aşezat la o masă lângă fereastră. Inima încă îmi bătea să-mi spargă pieptul, însă răsuflam uşurată. Maşina mea, practic, n-avea nimic, nu omorâsem pe nimeni, iar motociclistul era un tip iertător. Chiar aveam noroc. Am pus fişa de asigurare pe masă şi am netezit-o.

I-am studiat lăţimea umerilor pe sub pielea gecii când a adus cănile de cafea. Trupul lui mă ducea cu gândul la un jucător de fotbal cu apărători mari la umeri, dar când îşi scoase geaca şi o lăsă pe scaunul liber de la masa noastră am văzut că nu avea nevoie de accesorii care să-i evidenţieze masivitatea. Purta un tricou albastru pe care scria cu alb Topsail Island şi, chiar dacă nu era gras, nici nu avea muşchii lucraţi în mod deosebit. Solid. Robust. Cuvintele îmi pluteau prin minte şi, cu toate că eram virgină, căci în liceu fusesem considerată o ratată din punct de vedere social, mă întrebam cum ar fi fost să fac sex cu el. Oare m-ar fi strivit?

– Te simţi bine? Ochii lui căprui erau plini de curiozitate şi mă întrebam dacă nu cumva fantezia mea era vizibilă. Obrajii mi se înfierbântară de jenă.

– Mă simt mai bine, am răspuns. Încă mai tremur.

– E primul tău accident?

– Şi sper că şi ultimul. Tu ai mai avut?

– Vreo două. Dar sunt şi ceva mai mare ca tine.

– Câţi ani ai? am vrut să ştiu, sperând că nu eram prea nepoliticoasă.

– Douăzeci şi trei. Cred că tu, probabil, ai vreo optsprezece. Am dat afirmativ din cap. Eşti în primul an la universitate?

– Da. Mi-am încreţit nasul, gândindu-mă că pe toată faţa mea scria, probabil, boboc.

El sorbi din cafea, apoi împinse cana mea neatinsă cu un centimetru mai aproape de mine.

– Ţi-ai ales specializarea? întrebă el.

– Asistenţă medicală. Mama mea fusese asistentă medicală. Voiam să-i calc pe urme, chiar dacă ea nu avea s-o afle niciodată. Dar tu? Am deschis un plic de zahăr şi l-am amestecat în cafea. Eşti din Hell's Angels?

– Dumnezeule, nu! Râse. Sunt dulgher, însă am absolvit cu câţiva ani în urmă universitatea şi am o diplomă complet inutilă în studii religioase.

– De ce este inutilă? am întrebat eu, deşi probabil ar fi trebuit să schimb subiectul. Speram că n-o să vrea să mă mântuiască şi să-mi ţină predici, aşa cum făceau majoritatea persoanelor cucernice. Îi eram datoare şi aş fi fost obligată să-l ascult, cel puţin o vreme.

– Mă gândeam să merg la seminar. Să devin preot. Însă cu cât studiam mai mult teologia, cu atât îmi plăcea mai puţin ideea să mă leg de o singură religie ca şi când ar fi fost singura cale. Aşa că încă reflectez la ce anume vreau să devin când o să fiu mare. Întinse mâna spre scaunul de lângă el şi scoase din buzunarul gecii de piele un stilou şi fişa lui de asigurare. Am văzut că avea tatuat un steag pe biceps, cu cuvântul empatie scris în interior. Dacă în urmă cu cinci minute fusesem excitată sexual, în acel moment simţeam cum vârful degetelor sale îmi ating sufletul şi îl ţin uşor în mână. Ascultă, spuse el, cu ochii în fişă. Maşina ta merge bine, nu? Avariile sunt doar superficiale?

Am dat din cap.

– Atunci nu te duce la compania de asigurări. O să te coste pe termen lung. Fă o estimare şi mă ocup eu.

– Nu se poate! m-am opus. A fost vina mea.

– Nu e mare lucru.

– Am fost neatentă. L-am privit lung. Şi nu înţeleg cum de nu eşti furios că aproape te-am omorât.

– Ei, la început am fost furios. Nu vrei să ştii cum am înjurat când

zburam prin aer. Zâmbi. Furia e însă ca otrava. Nu o vreau în mine. Când n-am mai fost atent la cum mă simţeam eu, ci la cum te simţeai tu, a dispărut.

– Tatuajul, am remarcat, arătând spre braţul lui.

– L-am pus acolo ca să-mi aducă aminte. Uneori mai uiţi. Întoarse fişa de asigurare şi închise stiloul. Nici măcar nu ştiu cum te cheamă, zise el.

– Laurel Patrick.

– Frumos nume. Îl scrise, apoi se întinse peste masă să-mi strângă mâna. Eu sunt Jamie Lockwood.

Am început să ieşim împreună la evenimente în campus sau la film şi, o dată, la picnic. Cu el mă simţeam foarte tânără, însă niciodată nu mă lua de sus. Eram atrasă de bunătatea lui şi de căldura ochilor lui. Mi-a povestit ulterior că iniţial fusese atras de aspectul meu fizic, dovedindu-mi că nu era un bărbat complet ieşit din comun.

– Erai atât de drăguţă când te-am scos din maşină în ziua aceea! Obrajii tăi erau roşii, iar bărbia ta micuţă şi ascuţită tremura şi părul tău negru era încâlcit, dar sexy. Răsuci o şuviţă de-a mea în jurul degetului. M-am gândit că accidentul a fost provocat de soartă.

Apoi mi-a mărturisit că a fost atras de drăgălăşenia mea. De inocenţa mea.

Ne-am sărutat des în primele două săptămâni cât am ieşit împreună, însă nimic mai mult. Cu el am avut primul orgasm, chiar dacă atunci nici măcar nu mă atinsese. Eram pe motocicleta lui, el a accelerat, iar eu am simţit cum brusc mi se aprinde un foc între picioare. Nici nu-mi dădeam seama ce se întâmplă. A fost o trăire vertiginoasă uimitoare. Mi-am strâns braţele în jurul lui, în timp ce tot trupul meu era cuprins de spasme, iar el m-a bătut uşor pe mână, gândindu-se probabil că mi-era teamă de cât de repede mergea. Avea să mai treacă o vreme până să-i spun că îi voi considera întotdeauna motocicleta drept primul meu iubit.

Am vorbit despre familiile noastre. Eu locuisem în Carolina de Nord până la doisprezece ani, când îmi muriseră părinţii. Apoi m-am mutat în Ohio, acasă la mătuşa mea, care urca rapid pe scara socială, şi la unchiul meu, care nu era pregătit să accepte un copil, cu atât mai puţin o preadolescentă suferindă. În rândul colegilor mei şi al câtorva

profesori circula prejudecata că „sudiştii sunt proşti“. La început am confirmat-o pe deplin, fiind incapabilă să mă concentrez asupra studiilor şi rămânând în urmă la toate materiile. Îmi era dor de părinţii mei şi plângeam în fiecare noapte până când am descoperit cum să fac să nu mă mai gândesc la ei când mă chinuiam să adorm: număram invers de la o mie, imaginându-mi cifrele pe panta unui deal, ca semnul de la Hollywood. A funcţionat. Mi-am îmbunătăţit calitatea somnului, ceea ce m-a făcut să şi învăţ mai bine. Profesorii mei au fost nevoiţi să-şi revizuiască părerea de „sudistă proastă“ pe care o aveau despre mine când notele mele s-au ameliorat. Chiar şi mătuşa şi unchiul meu păreau surprinşi. Însă când a venit vremea să mă înscriu la facultate, am ales doar universităţi din sud, căci eram nerăbdătoare să mă întorc la origini.

Pe Jamie l-a impresionat enorm faptul că eram orfană.

– Amândoi părinţii tăi au murit când aveai doisprezece ani? întrebă el, nevenindu-i să creadă. În acelaşi timp?

– Da, însă nu mă gândesc prea mult la asta.

– Poate ar trebui să te gândeşti.

– E de domeniul trecutului. M-am vindecat după acea pierdere şi nu cred că are rost să o iau de la capăt cu suferinţa.

– Astfel de lucruri se pot repercuta mai târziu asupra vieţii tale. Au avut un accident?

– Eşti enervant de băgăreţ. Râdeam, însă el nici măcar nu zâmbi.

– Vorbesc serios, insistă el.

Atunci am oftat şi i-am povestit despre incendiul de pe vasul de croazieră care ucisese cincizeci şi doi de oameni, printre care şi părinţii mei.

– Incendiu pe un vas de croazieră. Scutură din cap. Teribilă situaţie.

– Unii au sărit în apă.

– Şi părinţii tăi?

– Nu. Mi-aş fi dorit să o fi făcut. Înainte să-mi perfecţionez numărătoarea inversă de la o mie la unu, imagini atroce şi foarte vii cu părinţii mei îmi umpleau mintea ori de câte ori încercam să dorm.

Jamie îmi citi gândurile.

– Fumul i-a sufocat, pun pariu, spuse el. Probabil leşinaseră înainte ca flăcările să ajungă la ei.

Cu toate că nu dorisem să vorbesc despre asta, acel gând mă consola cumva. Jamie ştia multe despre incendii, căci era pompier voluntar în Wilmington. După ce venea dintr-o luptă cu focul mirosea zile întregi a fum. Făcea duş şi îşi spăla părul lung şi mirosul tot nu dispărea, îi ieşea prin pori. Era un miros pe care începeam să-l asociez cu el, un miros care începuse să-mi placă.

M-a dus să mă prezinte familiei lui când eram împreună de trei săptămâni. Chiar dacă locuiau în Wilmington, întâlnirea urma să se desfăşoare la casa lor de pe insula Topsail, unde petreceau de obicei weekendul. Probabil mai fusesem la Topsail când eram mică, însă nu-mi aminteam nimic de acel loc. Jamie mă tachina că nu pronunţam corect numele insulei.

La acea vreme îmi cumpărase deja şi mie o geacă de piele neagră şi o cască albă, iar eu mă obişnuisem să merg cu el cu motocicleta. Îl ţineam strâns în braţe când am intrat pe podul înalt. La mare distanţă dedesubt am văzut un labirint de insuliţe dreptunghiulare.

– Ce se vede acolo, jos? am strigat eu.

Jamie trase motocicleta spre partea laterală a podului, chiar dacă era singurul vehicul de pe şosea. Am coborât şi am privit peste balustradă. Insuliţele acelea erau răspândite cât vedeai cu ochii de-a lungul căii navigabile. Brazi în miniatură şi diverşi arbuşti creşteau pe dreptunghiurile neregulate de pământ, iar soarele de după-amiază făcea ca apa de sub ei să strălucească cu o sclipire aurie.

– Seamănă cu un sătuc de elfi, am comentat.

Jamie veni lângă mine, iar braţele noastre se atinseră prin straturile de piele.

– Terenul e mlăştinos, mă lămuri el, însă nu are vreun atribut mistic, mai ales la ora asta din zi.

Am mai contemplat un timp peisajul, apoi ne-am urcat din nou pe motocicletă.

Ştiam că părinţii lui Jamie aveau foarte mult pământ pe insulă, mai

ales în zona cea mai nordică, denumită West Onslow Beach. După al Doilea Război Mondial, tatăl lui lucrase într-un program secret de testat rachete pe insula Topsail, denumit Operaţiunea Bondarul. Se îndrăgostise de acel loc şi îşi cheltuise toţi banii ca să cumpere un teren a cărui valoare crescuse de-a lungul timpului. Pe măsură ce înaintam pe şoseaua de lângă plajă, Jamie îmi arăta proprietăţile care aparţineau familiei lui. În dreptul multor parcele se vedeau rulote parcate, unele vechi şi ruginite, însă loturile ca atare valorau foarte mult. Erau şi multe case bine întreţinute, cu semn de închiriere în faţă, şi chiar două turnuri de observaţie cu acoperiş plat şi trei etaje, care fuseseră folosite în timpul Operaţiunii Bondarul. Eram uimită să văd în ce bogăţie crescuse Jamie.

– Însă nu trăim ca bogaţii, îmi zise el când îmi povesti despre investiţiile inteligente ale tatălui său. Tata spune că banii mulţi îţi dau, de fapt, libertatea să trăieşti ca şi când n-ai avea nevoie de ei.

Admiram asta. Mătuşa şi unchiul meu erau exact invers.

Toate casele Lockwood aveau nume pirogravate pe plăcuţe care atârnau în faţa uşii: „Buşteanul“ sau „Oaza egretelor“ sau „Cuibul uraganelor“. Am ajuns la ultimele două şiruri de case de pe insulă şi simţeam cum încep să transpir pe sub jacheta de piele.

Ştiam că una aparţinea familiei lui şi că urma să-i întâlnesc în câteva minute. Jamie reduse viteza.

– De fapt, tata deţine aceste ultime cinci case, spuse el, întorcând capul ca să-l aud.

– Terrier? Am citit numele de deasupra unei uşi.

– Exact, acolo mergem, dar întâi facem un mic ocol. Casa următoare e Talos. Terrier şi Talos sunt numele primelor rachete supersonice testate aici.

Erau construite în oglindă: căsuţe înalte şi strâmte, cu două etaje, ridicate pe piloţi meniţi să le protejeze de mare.

– Îmi place la nebunie aceea! Am arătat spre ultima casă din şir, cea de lângă Talos. Imobilul cu un singur etaj era rotund. La fel ca celelalte, era construit pe piloţi. Pe semnul de deasupra uşii principale scria „Paznicul mării“.

– Are o vedere panoramică incredibilă. Jamie intră pe o străduţă îngustă, care ducea departe de case. Vreau să-ţi arăt locul meu

preferat, spuse el peste umăr. Am mers o bucată scurtă pe asfalt, după aceea pe nisip; apoi am coborât şi am luat-o pe jos. Mi-am strâns geaca şi mai mult. Aerul de octombrie nu era rece, însă vântul era aspru; Jamie mi-a cuprins umerii cu braţul.

Am ajuns imediat la o pată de nisip alb înconjurat aproape complet de apă. Oceanul era în dreapta noastră, iar New River Inlet, în faţă. Undeva în stânga, chiar dacă nu o vedeam de acolo, se găsea calea navigabilă de coastă. Soarele la apus colora cerul în roşu. Mă simţeam ca şi când stăteam pe marginea unui continent izolat.

– E locul meu preferat, mi se confesă Jamie.

– Îmi dau seama de ce.

– E într-o schimbare permanentă. Arătă spre ocean. Marea mănâncă nisip de aici şi îl scuipă acolo – întinse braţul în stânga noastră – astfel că peisajul poate arăta complet altfel săptămâna viitoare.

– Şi asta te deranjează? am întrebat eu.

– Deloc. Orice ar face aici, natura tot rămâne frumoasă. Amândoi am tăcut un moment. Apoi Jamie rupse tăcerea. Pot să-ţi spun ceva? Pentru prima dată de când ne cunoscuserăm părea nesigur pe el. Puţin timid.

Braţul lui încă era petrecut după umerii mei, iar eu mi l-am ridicat pe al meu ca să-i cuprind talia.

– Sigur, am zis.

– Nu am spus asta nimănui şi e posibil să mă consideri nebun.

– Spune-mi.

– Ceea ce mi-ar plăcea cu adevărat să fac ar fi să-mi creez propria mea biserică. Un loc în care oamenii să creadă în cine vor şi totuşi să facă parte dintr-o comunitate. Nu eram sigură că înţelegeam exact ce voia să-mi spună, însă ştiam deja că Jamie avea o lumină interioară care le lipsea celor mai mulţi oameni. Uneori o vedeam licărindu-i în ochi când vorbea. Îţi poţi imagina? urmă el. O capelă micuţă chiar aici, cu multe ferestre, ca să vezi apa peste tot în jur. Şi oamenii să poată veni să se închine la cine vor ei. Privi spre ocean şi oftă. O nebunie, nu?

Chiar credeam că era un pic nebun, însă mi-am deschis mintea în faţa ideii lui şi mi-am imaginat o bisericuţă albă cu o clopotniţă înaltă,

chiar acolo unde ne aflam noi.

– Ai avea voie să construieşti aici?

– Tata deţine acest teren. E proprietarul fiecărui grăunte de nisip de la nord de acele case. Dar oare natura mă va lăsa să construiesc? Asta e întrebarea. Natura are propria ei voinţă când vine vorba de locul ăsta. Are propria ei voinţă când vine vorba de întreaga insulă.

Aroma prăjiturilor ne întâmpină încă de când am intrat în casa Terrier. Jamie îşi prezentă părinţii în stil sudist, ca doamna Emma şi domnul Andrew, însă tatăl lui insistă imediat să-l numesc Tata L. Doamna Emma contribuise cu genele ei la părul negru şi bogat al lui Jamie, însă al ei avea o tunsoare scurtă şi simplă. Tata L îi dăduse lui Jamie ochii căprui, mari şi rotunzi. Amândoi îşi întâmpinară fiul cu îmbrăţişări, ca şi când nu l-ar fi văzut de luni întregi, nu de o zi. Doamna Emma mă îmbrăţişă şi pe mine şi mă sărută pe obraz, apoi îmi luă mâinile şi mă studie.

– E atât de drăguţă! exclamă ea. Am mirosit o urmă de alcool în răsuflarea ei.

– Mulţumesc, doamnă.

– Nu ţi-am spus? i se adresă Jamie mamei sale în timp ce mă ajuta să-mi scot geaca de piele.

– Sper că ţi-e foame. Tata L se rezemă de tocul uşii. Mama a gătit ca o nebună toată după-amiaza.

– Miroase minunat, am spus eu.

– Ceea ce miroşi e bezeaua de pe budinca de banane, mă informă doamna Emma.

– Unde e Marcus? se interesă Jamie.

Încă nu-l cunoscusem, însă ştiam că fratele de cincisprezece ani al lui Jamie era un fel de băiat rău. Cu opt ani mai mic ca Jamie, fusese o surpriză pentru părinţii lui, care se obişnuiseră cu ideea de a avea un singur copil.

– Dumnezeu ştie. Doamna Emma amesteca într-un castron mare cu salată de cartofi. La un moment dat se dusese la surfing. Cine ştie ce-o fi făcând acum. I-am spus că luăm cina la şase şi jumătate, dar în ziua

în care o să vină la timp o să cad pe spate de la şoc.

Jamie îi trecu braţul pe după umeri.

– Atunci să sperăm că n-o să vină la timp, conchise el.

O oră mai târziu ne-am aşezat la o masă plină cu friptură de pui, salată de cartofi şi pâine de porumb. Marcus nu venise. Eram lângă una dintre ferestrele mari cu vedere la ocean şi îmi dădeam seama că priveliştea era spectaculoasă la lumina zilei.

– Povesteşte-ne despre ai tăi, draga mea, mă îndemnă doamna Emma în timp ce îmi întindea castronul cu salată de cartofi ca să iau a doua porţie.

I-am spus că mama crescuse în Raleigh şi tatăl meu în Greensboro, însă îi pierdusem în acea croazieră şi fusesem crescută de mătuşa şi de unchiul meu în Ohio.

– Dumnezeule mare! Doamna Emma îşi duse mâna la piept. Îl privi pe Jamie. Nu mă mir că v-aţi găsit.

Nu prea înţelegeam ce voia să spună cu asta. Jamie se mulţumi să-mi zâmbească, dar mi-am propus să-l întreb mai târziu.

– Asta explică accentul tău. Tata L îşi privi soţia, care dădu aprobator din cap. Încercam să ne dăm seama de unde provine. Tata L îşi puse în farfurie o pulpă de pui crocantă. Se uită la ceas, apoi la scaunul gol de lângă Jamie. Poate reuşeşti să vorbeşti cu Marcus despre notele lui, Jamie, schimbă el subiectul.

– Ce e cu notele lui?

– Tocmai am primit situaţia lui intermediară şi dacă nu îşi revine o să fie exmatriculat, spuse doamna Emma încet, ca şi când Marcus ar fi putut să ne audă. În mare parte are doar note de 4. Şi e în clasa a noua. Nu cred că ştie cât de important e acest an ca să intre la facultate. Mă privi pe mine. Eu şi tatăl lui Jamie n-am făcut o facultate, dar vreau ca băieţii mei să primească o educaţie cât mai bună.

– E grozav la universitate, am zis, însă eram de părere că ea şi Tata L se descurcaseră de minune şi fără studii superioare.

– O să vorbesc cu el, promise Jamie.

– Când n-are ore îşi petrece tot timpul pe placa de surf, bombăni doamna Emma, apoi în weekend pleacă cu prietenii lui indiferent ce-aş spune.

– Nu poţi să-l ţii în frâu, adăugă Tata L.

Eram doar de o oră în casă, însă deja îmi dădeam seama cam cum mergea treaba în familia Lockwood: Jamie, în ciuda pletelor, a tatuajului şi a motocicletei, era fiul preferat. Marcus era oaia neagră. Nici nu-l cunoscusem încă şi deja îmi era milă de el.

Aproape terminaserăm de mâncat când am auzit uşa de jos deschizându-se şi închizându-se.

– Am venit! strigă o voce masculină.

– Iar mâncarea ta e rece ca gheaţa! strigă la rândul ei doamna Emma.

L-am auzit urcând scările. Intră în sufragerie în picioarele goale, îmbrăcat într-un costum ud, cu fermoarul de sus descheiat până aproape de buric. Avea o constituţie zveltă care nu avea să ajungă niciodată la fel de masivă ca a lui Jamie, chiar dacă acesta avea cu opt ani mai mult. Cruciuliţa de aur care-i atârna la gât strălucea pe pieptul bronzat în acea vară, iar părul lui era scurt, castaniu, cârlionţat şi vâlvoi. Avea ochii Emmei, albaştri ca cerul de vară.

– Hei. Îmi zâmbi, apoi trase scaunul de lângă Jamie.

– Du-te şi pune-ţi nişte haine pe tine, îl admonestă Tata L.

– Ea e Laurel, mă prezentă Jamie. Iar el e Marcus.

– Salut, Marcus.

– Eşti plin de nisip, spuse Emma. Îmbracă-te şi îţi încălzesc mâncarea la microunde.

– Nu mi-e foame, mormăi Marcus.

– Tot e nevoie să îţi schimbi hainele dacă stai aici cu noi, stărui tatăl lui.

– Bine, mă duc. Marcus se ridică oftând teatral şi urcă la etaj.

În câteva minute am auzit muzica unei orgi electronice. Ritmul era şovăielnic şi necunoscut.

– Şi-a adus pianul cu el? întrebă Jamie râzând.

– Dacă îl poţi numi aşa, răspunse Emma.

– Vrea să cânte într-o trupă de rock-and-roll, îmi explică Tata L. Ani de zile ne-am oferit să-i cumpărăm un pian ca să poată lua lecţii, dar spune că nu e nevoie de pian într-o trupă.

– Aşa că şi-a cumpărat o orgă la mâna a doua şi încearcă să înveţe singur să cânte, completă Emma. Mi se face rău auzind chestia aia.

– Ah, mamă, făcu Jamie. Măcar îi dă o ocupaţie.

După ce am mâncat cea mai bună budincă de banane din câte am gustat vreodată, am traversat coridorul ca să merg la toaletă. Îl auzeam pe Marcus cântând o melodie a celor de la The Police. După ce am ieşit din baie am bătut la uşa camerei lui.

– Mama ta spune că înveţi singur să cânţi.

El ridică privirea, cu degetele încă pe clape. Se schimbase în pantaloni scurţi şi tricou bleumarin.

– După ureche, spuse el. Habar n-am de note.

– Ai putea să înveţi să le citeşti. M-am rezemat de tocul uşii.

– Sunt dislexic. Mai degrabă aş prefera să mi se scoată toţi dinţii.

– Mai cântă, l-am îndemnat. Suna bine.

– Recunoşti melodia?

– The Police, i-am răspuns eu. „Every Breath You Take“?

– Minunat! Rânjetul lui era triumfător şi avea cei mai frumoşi ochi albaştri din lume. Cu siguranţă, fetele de vârsta lui îl adorau. Sunt mai bun decât credeam, adăugă el. Dar asta?

Se aplecă peste clape cu o concentrare supremă; rânjetul triumfător dispăruse, lăsând loc băiatului nesigur pe el. Ceafa lui părea delicată şi vulnerabilă. Se strâmba la fiecare notă greşită. M-am chinuit să recunosc melodia, să-i ofer satisfacţia asta. Am avut nevoie de câteva minute, apoi mi-am dat seama.

– E Queen! am exclamat.

– Exact! rânji el iarăşi. „We are the Champions“.

– Sunt impresionată, am mărturisit. Eu n-am putut să cânt niciodată după ureche.

– Ştii să cânţi?

– Am luat lecţii câţiva ani.

Se ridică în picioare.

– Cântă, mă invită el.

M-am aşezat şi am cântat câteva game ca să mă obişnuiesc cu claviatura. Apoi am început una dintre puţinele piese pe care le ştiam pe dinafară: Für Elise.

Când am terminat, am ridicat privirea şi l-am văzut pe Jamie în uşa dormitorului, cu un zâmbet blând pe faţă. În acel moment am ştiut că-l iubeam.

– A fost foarte frumos, spuse el.

– Da, eşti bună, aprobă Marcus. Îşi înclină capul într-o parte, privindu-mă lung. Eşti în vreo asociaţie dintr-aia snoabă de la facultate?

Am râs.

– Nu. De ce întrebi asta?

– Eşti altfel decât celelalte prietene ale lui Jamie.

– Şi asta e de bine sau de rău?

– De bine. Marcus se uită la fratele său. E tare, zise el. Pe asta ar trebui s-o păstrezi.

Am auzit sunet de vase din bucătărie şi i-am lăsat pe fraţi ca să merg să ajut. Am găsit-o pe Emma cu mâinile până la coate în apă cu detergent.

– Lăsaţi-mă să le şterg eu. Am luat prosopul de vase care atârna de mânerul frigiderului.

– Ah, mulţumesc, draga mea. Îmi întinse o farfurie. Te-am auzit cântând. Foarte frumos. Nu credeam că o să aud asemenea sunete din chestia aia electrică.

– Mulţumesc, am spus eu, apoi am adăugat: Marcus cântă chiar bine după ureche.

– Ceea ce îi place să cânte mă înnebuneşte, se plânse ea dându-mi senzaţia că orice ar fi făcut Marcus tot nu era suficient de bun.

– Însă asta ascultă toată lumea, am spus eu cu precauţie.

– Îmi dau seama de ce te place Jamie atât de mult, râse ea.

Am simţit cum mi se înroşesc obrajii. Oare vorbise despre mine cu părinţii lui?

– Îţi pasă de oameni ca şi lui.

– O, nu! Adică îmi pasă de oameni, însă nu ca lui Jamie. El e uimitor. Cu trei săptămâni în urmă aproape l-am omorât. Aşa s-a întâmplat. Iar acum mă simt ca şi când… Am scuturat din cap, nu îmi găseam cuvintele ca să-mi exprim trăirile. Mă simţeam ca şi când aş fi fost adoptată. De Jamie. De familia lui. Mă simţeam mai acasă cu ei decât mă simţisem în cei şase ani cu mătuşa mea cea rece şi cu unchiul meu cel tăcut.

– Jamie are darul de a vorbi cu oamenii, spuse ea. Aşa cum unii se nasc cu talent muzical sau la matematică. E genetic. Probabil am privit-o curioasă, căci continuă: Eu nu am nici o înzestrare specială, Dumnezeu mi-e martor, însă am avut un frate cu totul deosebit. A murit la treizeci de ani, odihnească-se în pace, dar era… era mai mult decât bun. Vorbesc despre capacitatea de a vedea în interiorul cuiva. De a simţi exact ceea ce simte celălalt. E ca şi când nu se poate împiedica să simtă asta.

– Empatie, am rostit.

– O, tatuajul acela prostesc! Mai puse nişte detergent lichid în apa din chiuvetă. Aproape că am făcut o criză de isterie când am văzut chestia aia. Însă e adult, iar mama lui nu-i mai poate spune ce să facă. Nu avea nevoie să-şi mâzgălească pielea. Frecă tava în care fusese coaptă pâinea de porumb. Şi mătuşa mea avea darul ăsta, însă îmi spunea că e mai mult un blestem, căci înseamnă să preiei durerea altcuiva. Eram odată la film. O mamă şi băieţelul ei s-au aşezat în faţa noastră înainte să se stingă luminile. N-au scos nici un cuvânt, dar mătuşa Ginny mi-a spus că era ceva în neregulă cu femeia. Că simţea multă suferinţă venind dinspre ea. Exact acela a fost cuvântul pe care l-a folosit: „suferinţă“.

– Aha, am murmurat eu, cu o expresie neutră. Emma o cam lua razna în ultimul timp, însă nu voiam să-mi manifest scepticismul.

– Ştiu că pare o nebunie, spuse ea. Şi eu am crezut acelaşi lucru atunci. După ce s-a terminat filmul, mătuşa Ginny nu s-a putut abţine să n-o întrebe pe femeie dacă totul era în regulă. Ginny avea un fel de a vorbi cu oamenii care îi făcea să se deschidă în faţa ei. Femeia i-a zis că n-avea nimic, însă când am ieşit din cinematograf, iar băieţelul nu ne putea auzi, ne-a mărturisit că mama ei suferise un atac de cord în acea dimineaţă şi era foarte îngrijorată pentru ea. Ginny a preluat acea grijă şi a îngropat-o în ea însăşi. A sfârşit cu un ulcer perforat din cauză că a luat asupra ei atât de multă durere. Aşa e şi Jamie.

Mi-am adus aminte de Jamie după accident, când îl întrebasem de ce nu fusese furios pe mine. „Deja te simţi groaznic, răspunsese el. De ce să-ţi pun sare pe rană?“

M-am cutremurat.

Emma mi-a întins tava să o şterg.

– Asta se întâmplă cu oameni ca Jamie sau ca fratele meu ori mătuşa mea. Percep atât de acut trăirile celorlalţi, încât e mai puţin dureros pentru ei dacă pur şi simplu cedează. Mi-am dat seama încă de când Jamie era un puşti că posedă acest dar. Ştia când prietenii lui erau supăraţi şi se întrista şi el, chiar dacă nici măcar nu ştia motivul mâhnirii lor. Vârî mâna în chiuvetă şi scoase dopul pentru a lăsa apa să se scurgă. Odată, unui băieţel pe care abia îl cunoscuse i-a murit căţelul călcat de o maşină. L-am găsit pe Jamie plângând în pat în noaptea aceea – avea opt sau nouă ani. Mi-a povestit. I-am spus: „Nici măcar nu ai văzut câinele şi abia îl cunoşteai pe băiat“. Însă a continuat să plângă. Mi-am zis: „O, Doamne, ai milă de mine, te rog. Se repetă povestea cu fratele meu şi cu mătuşa Ginny“. E înspăimântător să creşti un asemenea copil. Pe cei mai mulţi, cum e şi Marcus, Dumnezeu să-l aibă în pază, trebuie să-i înveţi despre modul în care simt ceilalţi copii şi despre faptul că nu au voie să-i rănească. Scoase dintr-un sertar alt prosop de bucătărie şi se şterse pe mâini. Cu Jamie a fost exact invers. A trebui să-l învăţ să aibă grijă de el însuşi.

Mi-am muşcat buza şi am lăsat încet tava pe blatul bucătăriei.

– E un soi de avertisment? am vrut să ştiu.

– Hm, murmură ea cu un aer surprins, poate că da. Te place. Îmi dau seama de asta. Eşti o fată drăguţă. Cu picioarele pe pământ. A avut câteva prietene care au profitat de bunătatea lui. Aş vrea să te rog să

nu faci asta. Să nu-l rănești.

Am scuturat din cap.

– Niciodată, am răspuns, gândindu-mă cât de bine mă simțisem în brațele lui Jamie. N-aș putea. Credeam că mă cunosc suficient de bine.

capitolul 6

Laurel

– Cred că ar trebui să ne aşezăm aici. Maggie arătă spre primul rând de scaune din sala de reuniuni a municipalităţii. Secretara lui Trish Delphy ne sunase cu o zi înainte să ne spună că primarul dorea să stăm în faţă la slujba de înmormântare. Eram sigură că statutul nostru special i se datora lui Andy, care îşi scărpina gâtul pe sub gulerul cămăşii lui albastre. Fusesem nevoită să-i cumpăr un costum nou pentru acea ocazie. Avea atât de rar nevoie de costum, încât cel vechi nu-i mai venea bine. L-am lăsat să-şi aleagă singur cravata – o cravată Jerry Garcia ţipătoare, cu cercuri roşii şi albastre – însă uitasem de cămaşă, iar cea pe care o purta îi era prea mică.

– Venim după tine, draga mea, i-am spus lui Maggie, care pornise deja pe culoarul îngust din mijloc. În sala ce zumzăia de glasurile invitaţilor, locurile erau aproape toate ocupate, chiar dacă mai rămăseseră cincisprezece minute până la începutul slujbei. În parcarea de peste drum văzusem nişte autobuze şcolare şi am observat că multe scaune erau ocupate de adolescenţi. Petrecerea atrăsese copii din toate cele trei orăşele de pe insulă, dar şi din câteva aşezări de pe continent, depăşind astfel graniţele geografice şi economice şi aducându-ne împreună. Dacă aş fi ştiut cât de mulţi puşti aveau să vină la petrecere, nu l-aş fi lăsat niciodată pe Andy să se ducă. Şi totuşi, dacă Andy n-ar fi fost acolo, numărul victimelor ar fi fost şi mai mare. Pur şi simplu nu voiam să-mi imaginez.

M-am aşezat între copiii mei. Lângă noi stăteau Joe şi Robin Carmichael, părinţii lui Emily, iar în faţa noastră se afla un podium încadrat de douăzeci de glastre cu narcise. Pe nişte şevalete din stânga estradei se aflau trei fotografii de dimensiunea unui afiş, la care nu eram pregătită să mă uit. În dreapta erau amplasate douăzeci şi cinci de scaune goale, aşezate în unghi de nouăzeci de grade faţă de noi. Pe o bandă de hârtie lipită între scaune scria „Rezervat pentru Departamentul de Pompieri din Surf City".

Andy se aşeză lângă Robin, iar ea îl îmbrăţişă.

– Frumosule, spuse ea, ţinându-l cu trei secunde mai mult decât putea să îndure băiatul. Se răsuci, iar ea îi dădu drumul râzând şi se uită spre mine. Îmi pare bine să te văd, Laurel. Se aplecă puţin ca să-i facă

vesel cu mâna lui Maggie.

– Cum se simte Emily? am întrebat eu încet.

Joe se întoarse în scaun ca să mă privească.

– Nu prea bine, răspunse el.

– Cumva a regresat, completă Robin. Are coşmaruri. Nu ne lasă să o atingem. Abia reuşesc să o conving să mă lase s-o pieptăn. E speriată şi nu mai vrea să se ducă la şcoală.

– Avea tricoul pe dos, se vârî Andy în discuţie, pe un ton prea ridicat.

– Sssst! i-am făcut semn să tacă.

– Aşa e, Andy, i se adresă Robin. Deja era în regres înainte de incendiu, dar acum e chiar rău. Îşi ridică ochii spre mine. Trebuie să o ducem din nou la psiholog.

– Îmi pare atât de rău, am murmurat. Creierul lui Emily fusese afectat la naştere şi eram la curent cu progresele pe care le făcuse de-a lungul anilor. Cât de greu trebuia să fie să ai un copil care nu suporta să fie atins! Mulţi copii cu SAF urau să fie atinşi, dar avusesem noroc cu Andy; îi plăcea să fie îmbrăţişat. Însă trebuia să ţin sub observaţie îmbrăţişările cu oameni din afara familiei, mai ales că acum era adolescent.

Robin privi în spate.

– Atât de mulţi oameni au avut de suferit din povestea asta, remarcă ea.

Nu m-am întors. Atenţia mea era atrasă de pompierii din Surf City care îşi ocupau locurile rezervate. Erau sobri, îmbrăcaţi în uniformă albastră şi cu mănuşi albe, iar când s-au aşezat, în mulţime se lăsă tăcerea. L-am observat pe Marcus aruncându-ne o privire, însă mi-am îndreptat rapid atenţia asupra programului legat în panglică roz pe care îl primisem la intrare.

Unii localnici doriseră să amâne cu vreo două săptămâni slujba de comemorare, ca să aştepte inaugurarea noului Centru Comunitar din Surf City, însă atmosfera sumbră de pe insulă nu putea dura la infinit. În săptămâna de după incendiu, lumea nu vorbise despre altceva. Consiliera cu jumătate de normă de la şcoala unde lucram eu era atât de asaltată de copiii terorizaţi de coşmaruri în care erau arşi sau

blocaţi, încât fusese nevoită să mi-i paseze mie pe cei ale căror temeri se materializau în dureri de stomac sau de cap. Oamenii nu erau doar trişti, erau furioşi. Toţi ştiau că incendiul fusese provocat, cu toate că nici un oficial nu anunţase asta, sau cel puţin nu public.

Maggie nu scosese o vorbă de când intraserăm în clădire. Am privit-o. Ochii ei erau aţintiţi spre pompieri şi mă întrebam la ce se gândea. Nu fusesem niciodată sigură cât de bine şi-l amintea pe tatăl ei. Avea o fotografie cu Jamie în uniforma albastră pe care o ţinea pe birou, lângă poza lui Andy de când a împlinit doisprezece ani. Tot acolo se mai afla şi altă imagine înfăţişându-le pe ea, Amber Donnelly şi alte câteva fete.

Pe birou nu avea nici o poză cu mine. Îmi dădusem seama de asta doar cu puţin timp în urmă.

Andy începu să dea din picior, făcându-mi scaunul să vibreze. De obicei îi puneam mâna pe genunchi ca să îl fac să se oprească, dar învăţasem că dacă îl împiedicam să-şi elibereze energia într-un anume fel avea să găsească altă modalitate. Iar să bâţâie din picior era mai bine decât să-şi bată coapsele cu palmele ori să-şi trosnească degetele. Uneori îmi imaginam că avea în interior o coardă întinsă la maximum, gata să se destindă la cea mai mică provocare. Aşa se întâmplase, probabil, când Keith îl jignise la petrecere. Lui Andy nu-i stătea în fire să reacţioneze violent, însă când era poreclit o putea face.

– Hei, îl cunosc! exclamă el brusc.

– Şşşt, am şoptit eu în urechea lui. Am crezut că se referă la Marcus sau la Ben Trippett, dar arăta spre fotografia a treia din faţă. Era Charlie Eggles, un vechi agent imobiliar din Topsail Beach. Charlie nu avea copii, însă de multe ori se oferise să participe la evenimentele comunităţii. Mă întristasem când aflasem că fusese una dintre victimele incendiului. I-am privit zâmbetul şi părul cenuşiu strâns la spate în coadă. E domnul Eggles, i-am explicat încet.

– El m-a ţinut ca să nu-l mai lovesc pe Keith. Când înţelese cruntul adevăr, Andy îşi uni sprâncenele a mâhnire. A murit?

– Din păcate, da. Aşteptam să mai spună ceva, însă rămase tăcut. La ce te gândeşti, dragul meu?

– De ce nu a venit după mine când i-am spus?

Mi-am trecut braţul pe după umerii lui.

– Poate că nu te-a auzit, sau poate încerca să-i ajute pe alţi copii. Nu vom şti niciodată. Ai făcut tot ce-ai…

Dintr-odată, încăperea se umplu de sunetul sumbru al pianului, care îmi înghiţi cuvintele, iar Trish Delphy şi reverendul Bill se îndreptară împreună spre centrul sălii. Reverendul Bill se duse în spatele podiumului, iar primăriţa ocupă ultimul loc liber din rândul nostru. Preotul era înalt, slab şi cu gâtul atât de lung, încât mă ducea cu gândul la o egretă. De la Sara aflasem că venea în fiecare după-amiază la Jabeen's Java să bea o cafea mare cu ciocolată şi caramel, cu gheaţă şi frişcă extra, însă la el caloriile nu se transformau în grăsime. Era ca un băţ.

Îşi întinse gâtul lung ca să vorbească la microfon.

– Să ne rugăm, spuse el.

Mi-am plecat fruntea şi am încercat să-i ascult cuvintele, însă am simţit trupul cald al lui Maggie lângă braţul meu stâng şi pe cel al lui Andy lângă cel drept. I-am auzit respirând, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi. Fusesem atât de norocoasă.

Când am ridicat fruntea, reverendul Bill îşi începuse discursul despre adultul şi cei doi adolescenţi ucişi în incendiu. Am făcut un efort să privesc imaginile mărite din stânga podiumului. Nu-i cunoşteam pe tineri, amândoi erau din Sneads Ferry. Fata, Jordy Matthews, era o blondă zâmbitoare, cu pistrui şi ochi albaştri precum cămăşile pompierilor. Băiatul, Henderson Wright, părea de treisprezece ani, ursuz şi uşor speriat. Un cercel minuscul de aur era prins în capătul unei sprâncene, iar părul îi era tuns atât de scurt, încât era greu să-ţi dai seama ce culoare avea.

– … iar Henderson Wright locuia de trei ani în vechea rulotă verde a familiei sale, spunea reverendul Bill. Avem în comunitatea noastră oameni care sunt obligaţi să trăiască astfel, fără ca ei să aibă vreo vină. De undeva din dreapta mea am auzit un plâns înăbuşit, şi mi-am dat seama că familiile victimelor stăteau, probabil în primul rând, lângă noi. Mă întrebam dacă era necesar ca reverendul Bill să vorbească despre sărăcia lui Wright. Cândva, pescuitul de creveţi susţinea familiile din Sneads Ferry, însă fructele de mare importate ocupaseră piaţa. În bogăţia acelei zone trăiau mulţi săraci.

M-am gândit la Sara. De când auzisem că Keith îl numise pe Andy „băieţaş de bani gata“, aparent cu foarte mult dispreţ, fierbeam. Andy şi Keith se cunoşteau de când erau mici, iar diferenţa dintre situaţia

noastră financiară şi a lor nu fusese niciodată o problemă, sau cel puţin nu din câte ştiam eu. Începusem să mă întreb dacă nu cumva şi Sara ascundea o anume ranchiună. Dumnezeule, speram să nu. O iubeam ca pe o soră. Eram atât de deschise una cu cealaltă, aveam acel gen de prietenie în care totul era permis. Amândouă eram mame singure de zece ani, însă Jamie ne lăsase pe mine şi pe copiii mei într-o situaţie mai mult decât confortabilă. Aveam o casă frumoasă, aproape nouă, cu patru camere, lângă mare, în timp ce Sara şi Keith locuiau într-o veche rulotă dublă, înghesuită printre nenumărate alte locuinţe mobile.

Îmi ardeau obrajii. Cum de mă gândisem că asta nu avea vreo importanţă pentru ea? Oare îi spunea lui Keith tot felul de lucruri pe la spatele meu? Iar ranchiuna lui Keith se acumulase până când dăduse pe dinafară în faţa lui Andy la petrecere?

De la incendiu, Sara stătea mai mult cu fiul ei, la centrul pentru arşi de la spitalul universitar, aşa că nu avusesem cum să vorbesc cu ea. Conversaţiile noastre telefonice se refereau doar la starea lui Keith; încă se lupta să supravieţuiască. Chiar dacă arsurile cele mai grave erau pe braţe şi pe un obraz, plămânii lui avuseseră mult de suferit şi era ţinut în comă indusă, căci altfel durerea ar fi fost de nesuportat.

Nici una din noi nu vorbise despre bătaia dintre fiii noştri. Poate ea nici măcar nu aflase. Avea în minte un singur lucru, şi acela era ca fiul ei să se facă bine. Mă oferisem să plătesc pentru orice tratament care nu era acoperit de asigurarea medicală militară a tatălui său, dar îmi spusese că nu avea nevoie. Oare era doar imaginaţia mea, sau îmi răspunsese destul de rece? Oare o insultasem? Poate pur şi simplu o enerva faptul că Andy era teafăr, în timp ce fiul ei putea să moară.

Toţi ceilalţi se ridicară brusc. Chiar şi Andy. Fusesem atât de prinsă în gândurile mele, încât nu-mi dădusem seama că trebuia să cântăm un imn ale cărui versuri erau tipărite pe spatele programului. M-am ridicat şi eu, însă nu m-am deranjat să cânt. Nici Andy sau Maggie, făcându-mă să mă întreb pe unde le umbla mintea.

Cu mult timp în urmă, Sara mă ajutase să îmi schimb complet viaţa. Când l-am scos pe Andy de la centrul de plasament, avea un an şi nu ştiam ce mamă o să fiu pentru micuţul străin. La urma urmei, Jamie fusese şi mamă şi tată pentru Maggie când ea avusese vârsta lui. Sara mă ajutase enorm. Keith era cu aproape un an mai mare ca Andy, şi Sara era o zeiţă în ochii mei, mama pe care doream să o imit. Keith era adorabil, iar băieţii noştri erau prieteni. Au rămas prieteni până când Andy a împlinit nouă ani. Atunci lui Keith a început să-i pese de

ceea ce gândeau alţi copii şi s-a simţit tot mai stingher în prezenţa ciudatului meu fiu. Andy nu a înţeles niciodată ostracizarea aceea bruscă. În ochii lui Andy toţi îi erau prieteni, de la omul de serviciu de la şcoală până la străinul care îi zâmbea pe plajă. Însă în ultimii ani fusesem mulţumită că fiul Sarei şi Andy se îndepărtaseră unul de celălalt. Keith fusese săltat o dată pentru băutură, de două ori pentru chiul, iar cu o vară în urmă pentru că fusese găsit cu douăzeci şi opt de grame de marijuana. Nu aveam nevoie de o asemenea influenţă asupra băiatului meu. Andy dorea să se integreze şi, din cauza impulsivităţii lui, mă îngrijoram cât de departe putea să meargă pentru asta.

Ne-am aşezat din nou şi mă simţeam uşurată că dădusem atât de puţină atenţie slujbei. Reverendul Bill se uită în mulţime în timp ce jură că „o nouă biserică Drury Memorial se va înălţa din cenuşa celei vechi“, îmbrăţişându-i pe toţi cu o privire plină de blândeţe, dar sărindu-ne pe mine şi pe copiii mei. La propriu. I-am văzut ochii oprindu-se asupra bărbatului care stătea lângă Maggie, apoi trecând imediat la familia Carmichael, de partea cealaltă a lui Andy. Eram păgânii din mulţime, iar reverendul Bill ţinea o ranchiună veche. Puteam să pariez că îl sărise şi pe Marcus când privise spre pompieri. Şi totuşi îmi era milă de el. Chiar dacă parohia lui plănuia să construiască o biserică nouă, pe asta o pierduse. Ştiam că erau familii care se gândeau să-l dea în judecată pentru neglijenţă.

Alţii se întrebau dacă nu cumva chiar reverendul Bill fusese cel care dăduse foc, ca să obţină banii de asigurare. Nu îmi plăcea deloc acel om, însă acuzaţia era ridicolă.

Privirea mea se opri asupra lui Marcus. Pe chipul lui emaciat am văzut primele semne ale vârstei. Era tânăr. Avea treizeci şi opt de ani. Cu trei ani mai puţin decât mine. Pentru prima dată începeam să văd cum avea să arate la o vârstă mai înaintată, o bucurie pe care nu mi-era dat să o trăiesc cu Jamie, care murise la doar treizeci şi şase de ani.

Reverendul Bill şi Trish Delphy făcură schimb de locuri pe podium. Trish îşi umezi buzele şi se pregăti să vorbească.

– Comunitatea noastră va rămâne marcată pentru totdeauna de această tragedie teribilă, spuse ea. Jelim vieţile pierdute şi ne rugăm pentru cei răniţi. Însă aş vrea să priviţi în jur şi să vedeţi forţa din această încăpere. Suntem puternici şi rezistenţi şi, cu toate că nu vom uita niciodată ceea ce s-a întâmplat în Surf City sâmbătă, vom merge înainte împreună. Iar acum, continuă ea, Dawn Reynolds doreşte să facă un anunţ.

Prietena lui Ben Trippett părea stânjenită; veni în spatele estradei.

– Hm, începu ea, vreau doar să vă spun că voi coordona strângerea de fonduri pentru ajutorarea victimelor incendiului. Hârtia din mâna ei tremura, însă o admiram pentru că avusese curajul să vină în faţa atâtor oameni, chiar dacă era clar că asta o stânjenea. Organizaţia The Shriners, generoasă ca de obicei, s-a oferit să acopere o parte din cheltuielile medicale, dar trebuie să facem mult mai mult. Numeroase familii nu au asigurare. Lucrez cu Barry Gebhart, despre care cu toţii ştiţi că este contabil în Hampstead şi cu care am înfiinţat un fond special denumit Fondul pentru Familii Drury Memorial. Sper că ne veţi ajuta cu un cec pe care ni-l puteţi da astăzi, mie sau lui Barry, sau puteţi trece pe la Jabeen's Java oricând sunt eu în tură. Eu şi Barry ne gândim la câteva activităţi de strângere de fonduri şi am vrea să auzim şi sugestiile voastre despre… aaa… în legătură cu asta. Privi foaia de hârtie. O să ne asigurăm că banii vor ajunge la familiile care au cea mai mare nevoie de ei.

Se aşeză din nou la capătul rândului nostru. L-am văzut pe Ben, cu capul încă bandajat, zâmbindu-i.

Trish se urcă din nou pe podium.

– Mulţumesc, Dawn. Avem o comunitate generoasă şi ştiu că vom face tot ce ne stă în putere ca să uşurăm suferinţa familiilor afectate de incendiu. Acum aş vrea să le mulţumesc pompierilor şi celor de la serviciile medicale de urgenţă, care au făcut o treabă uimitoare în condiţii cumplite. Recunoştinţa noastră se îndreaptă nu doar către Departamentul de Pompieri din Surf City, ci şi către pompierii din Topsail Beach, North Topsail Beach şi membrii Departamentului de Pompieri Voluntari din Surf City. Aplauzele umplură clădirea, apoi am văzut privirea lui Trish oprindu-se asupra noastră. Şi aş vrea să îl rog pe Andy Lockwood să se ridice.

L-am simţit pe Andy încremenind lângă mine.

– Hai, dragul meu, am şoptit. Ridică-te.

El se înălţă nesigur.

Înainte ca primarul să poată rosti vreun cuvânt, aplauzele reîncepură, iar oamenii se ridicară în picioare.

– Mă aplaudă pe mine? întrebă Andy.

– Da. Mi-am muşcat buza ca să nu izbucnesc în plâns.

– De ce s-au ridicat?

– În cinstea ta, ca să-ţi mulţumească.

– Pentru că sunt un erou? Am dat afirmativ din cap. El zâmbi şi se întoarse să facă cu mâna mulţimii din spatele nostru. Am auzit şi râsete înfundate. Acum pot să mă aşez? întrebă Andy într-un final.

– Da.

Se lăsă din nou pe locul său, cu obrajii roşii. Aplauzele continuară încă un minut.

– După cum ştiţi cei mai mulţi dintre voi, continuă Trish, Andy a găsit o ieşire din biserică şi, mai mult, şi-a riscat propria viaţă ca să se întoarcă şi să-i evacueze pe ceilalţi copii. Pierderile noastre sunt devastatoare, însă ar fi fost şi mai grave fără gândirea rapidă a lui Andy şi fără calmul lui în faţa haosului.

Andy stătea mai drept ca de obicei, cu pieptul uşor bombat, iar eu ştiam că era surprins să se trezească brusc în postura de vedetă a insulei Topsail.

capitolul 7

Andy

Mama îşi înşiră vitaminele lângă farfurie. Lua vitamine la micul dejun şi la cină. Eu şi Maggie luam doar la micul dejun. Maggie îmi dădu castronul de spanac. Prostuţa! Ştie că nu mănânc spanac. I l-am întins mamei.

– Ia şi tu, Andy, spuse mama. Ai nevoie să te hrăneşti bine ca să-ţi refaci braţul.

– Mă hrănesc bine. Mi-am ridicat farfuria să-i arăt bucata de pui şi cartoful dulce tăiat.

– Bine. Să nu dai pe de lături. Îmi luă farfuria şi o puse pe masă. Am mâncat o bucată de cartof dulce. Erau preferaţii mei. Uneori mama făcea plăcintă de cartofi dulci, însă ea nu mânca. Nu mânca desert pentru că nu voia să se îmbolnăvească. Spunea că prea multe dulciuri te îmbolnăvesc. Eu şi Maggie aveam voie să mâncăm desert pentru că încă nu eram adulţi. Andy, spuse mama după ce înghiţi toate vitaminele, braţul tău arată bine, însă poate ar trebui să nu te duci mâine la înot.

– De ce? Nu mă doare! Trebuia să înot.

– Trebuie să ne asigurăm că e vindecat complet.

– Este vindecat complet!

– Dar ai trecut prin foarte multe. Poate ar trebui să te odihneşti.

– Nu am nevoie să mă odihnesc! Vocea mea era mult prea ridicată. Nu mă puteam abţine. Mă stârnise.

– Dacă braţul tău e vindecat, atunci ai voie.

– E suficient de sănătos! Am vrut să-i arăt braţul, însă am lovit prea tare şi am atins paharul de lapte, care a zburat peste masă şi a căzut pe podea. S-a spart într-un milion de bucăţi şi laptele s-a vărsat peste tot. Chiar şi în spanac.

Mama şi Maggie mă priveau cu gura căscată. Am văzut o bucată de pui mestecată în gura lui Maggie. Ştiam că făcusem ceva rău. Braţul

meu o făcuse.

– Îmi pare rău! M-am ridicat imediat. O să curăţ!

Maggie mă opri.

– Stai jos, Panda, spuse ea. Curăţ eu. Să nu cumva să te tai.

– Şterg eu. Mama deja rupea prosoape de hârtie.

– Îmi pare rău, am repetat. Braţul meu s-a mişcat mai repede decât credeam.

– Se mai întâmplă, zise mama.

Maggie o ajută să strângă cioburile. Mama înşiră şerveţele peste laptele de pe podea.

– Braţul meu a făcut-o pentru că e puternic şi vindecat, am insistat.

Mama era ghemuită pe podea şi ştergea laptele. Uneori, când vorbesc, îmi dă senzaţia că va începe să râdă, dar se abţine. Acela era un asemenea moment.

Am pus batista deasupra spanacului ca să şterg laptele.

– Andy, spuse Maggie, în timp ce rupea cinci sau şase prosoape de hârtie. Ştiu că eşti supărat că poate nu vei reuşi să înoţi, însă trebuie să gândeşti înainte să acţionezi. Suna exact ca mama.

– Asta fac, am bombănit. Era un fel de minciună. Încerc să gândesc înainte să acţionez, însă uneori uit.

Mama se ridică.

– Mâine-dimineaţă îţi verificăm din nou braţul. Aruncă şerveţelele murdare de lapte. Dacă va arăta la fel de bine şi simţi că eşti în stare, ai voie să înoţi.

– Mă simt în stare, mamă! Trebuie să fiu acolo. Ben mi-a spus că sunt arma secretă. Că sunt ca un glonţ magic.

Piscina era singurul loc în care butonul meu de start era un lucru foarte bun.

capitolul 8

Maggie

Eram cu mintea în altă parte când mi-am aliniat echipa de zece mici Piraţi la capătul piscinei acoperite. Aidan Barber se foia ca şi când ar fi avut nevoie la toaletă şi speram să nu fie cazul.

– Opreşte-te din dansat, Aidan, am strigat eu, şi găseşte-ţi locul.

El se supuse, însă după aceea Lucy Posner se aşeză pe marginea bazinului şi începu să-şi scobească unghiile.

– Lucy! Ridică-te! Imediat o să se audă fluierul.

Lucy sări surprinsă în picioare. Îi iubeam pe copiii aceia. Mă purtam frumos cu ei. Aveam o răbdare incredibilă. Asta îmi spuneau tot timpul părinţii. „Maggie, ai mult mai multă răbdare cu puştii decât mine“, mă lăudau ei. De data aceasta însă mă simţeam ca şi când aş fi plutit într-un vis ciudat, aşa că nu aveam nici urmă de răbdare. Voiam să se termine. Unii părinţi ceruseră să se anuleze ora de înot, căci nu trecuse decât o săptămână de la incendiu. Mi se părea că mama mă sunase să-mi spună că luase biserica foc cu câteva minute, nu zile, în urmă; încă eram devastată. Nu puteam să dorm. Vedeam tot timpul flăcările şi fumul care se înălţa din biserică şi mi-era teamă de ceea ce puteam să visez dacă închideam ochii.

Pentru că eu antrenam echipa de copii mici, aveam un cuvânt de spus în privinţa anulării întrecerii din acea zi dintre echipa noastră, Piraţii, şi Sonarele din Jacksonville. Am votat pentru anulare. I-am spus lui Ben, care antrena echipa lui Andy, că am fi dovedit o lipsă completă de sensibilitate dacă organizam întrecerea, însă de fapt mă gândeam că n-o să mă pot concentra. Nici Ben nu era mai dornic. Încă avea fruntea bandajată şi lua tranchilizante pentru durerea de cap.

Una dintre fetele care fuseseră internate la centrul pentru arşi al spitalului universitar era în echipa lui Ben, iar părinţii ei doreau să ţinem meciul. „Copiii au nevoie de asta, spusese mama ei. Au nevoie de normalitate.“ L-au convins pe Ben, iar eu n-am prea avut de ales decât să mă conformez.

Se auzi fluierul, iar copiii se lansară, înotând cu îndârjire prin apă într-un fel care de obicei îi făcea să râdă pe cei din tribune, însă ori

erau mai puţine râsete în acea zi, ori nu eram eu în stare să le aud prin ceaţa din mintea mea. Am strigat să-mi încurajez echipa fără să-mi dau seama exact ce spuneam.

Am rezistat până la sfârşit – au pierdut toate meciurile şi probabil a fost vina mea, însă nu le păsa. I-am îmbrăţişat pe toţi, cu trupurile lor micuţe, reci şi ude, când au ieşit din bazin şi le-am spus că s-au descurcat de minune. Eram fericită că se terminase. Mi-am tras pantalonii scurţi peste costumul de baie şi m-am îndreptat spre băncile spectatorilor. Ben a trecut pe lângă mine cu echipa lui, spre capătul bazinului.

– Sunt din ce în ce mai buni, spuse el.

Aproape că-mi venea să râd.

– Da, sigur.

M-am urcat în tribună şi m-am aşezat lângă mama.

– Eşti talentată, să ştii, mă încurajă ea, ca de obicei. Îmi place să te urmăresc.

– Mulţumesc.

M-am uitat după Andy la capătul bazinului şi l-am zărit imediat. Chiar dacă restul membrilor echipei erau de vârsta lui, era micuţ şi uşor de reperat. Vorbea cu doi copii care, cel mai probabil, nu-i dădeau atenţie. Ben îşi lăsă mâna pe umărul lui şi îl întoarse cu faţa la apă, în dreptul culoarului cinci.

Arsura lui Andy începuse să se vindece. L-am privit cum stătea aliniat lângă alţi liceeni. Dacă nu i-aş fi cunoscut talentul, mi-ar fi părut rău pentru el. Faptul că era sfrijit păcălea întotdeauna echipa adversă. Avea patruzeci de kilograme, dar corpul lui era alcătuit numai din muşchi. Era bolnav de astm, însă dacă folosea inhalatorul înainte de întrecere nimeni nu-şi dădea seama. L-am privit la marginea bazinului, stând ghemuit ca un arc într-o cutie. Ben îl considera arma secretă a echipei lui. Am zâmbit şi l-am urmărit cum se apleacă în faţă, aşteptând fluierul. Lângă mine, mama era tensionată. Cred că amândouă ne-am ţinut răsuflarea.

Fluieratul durează probabil o secundă şi jumătate, însă Andy părea să audă întotdeauna prima nanosecundă a sunetului şi se lansa. La fel se întâmplă şi acum. Sări prin aer ca şi când ar fi fost un glonţ dintr-o puşcă. În apă, braţele şi picioarele lui mergeau ca o maşinărie.

Credean că avea auzul mai dezvoltat decât al altor copii, că putea percepe sunetul fluierului înaintea lor. Apoi mi-a povestit mama despre reflexul Moro, cum copiii îl au la naştere şi îl pierd pe parcurs, însă cei cu sindromul alcoolismului fetal îl păstrează uneori până în adolescenţă. Andy încă îl avea. Acasă, dacă intram pe nesimţite în bucătărie şi îl surprindeam, sărea în sus. Însă în bazin acest reflex era un lucru bun. Arma secretă a lui Ben.

Mama privi cursa râzând, cu mâinile făcute pumn sub bărbie. Nu ştiam cum de era în stare să râdă la un timp atât de scurt după incendiu. Eu nu eram prea sigură că voi mai fi în stare vreodată să râd.

– Hei, Mags. Unchiul Marcus apăru deodată în tribune. Se înghesui pe bancă între mine şi tatăl unuia dintre copiii din echipa lui Ben.

– Hei! M-am mutat mai spre mama, ca să-i fac loc. Nu ştiam că eşti aici.

– Abia am ajuns, spuse el. Îmi pare rău că n-am apucat să-ţi văd echipa. Cum s-au descurcat?

– Ca de obicei.

– Se pare că şi Andy e ca de obicei. Unchiul Marcus privi spre apă, unde fratele meu era mult înaintea tuturor. Hei, Laurel. Se aplecă pe lângă mine să o vadă pe mama.

– Salut, Marcus, răspunse mama, fără să-şi ia ochii de la Andy, fapt care putea să însemne că era absorbită de fiul ei, ca orice mamă, însă ştiam că aici era vorba de mult mai mult. Mama se purta întotdeauna ciudat cu unchiul Marcus. Era rece. Mereu îi dădea răspunsuri scurte, aşa cum faci cu persoanele cu care n-ai chef să vorbeşti, sperând să înţeleagă mesajul. Odată am întrebat-o şi mi-a spus că e doar imaginaţia mea, că se purta cu el aşa cum se purta cu toată lumea, însă ştiam că astea erau abureli. Mă gândeam că motivul este că unchiul Marcus a supravieţuit balenei, spre deosebire de tatăl meu.

Unchiul Marcus se purta întotdeauna frumos cu ea, prefăcându-se că nu-i observă răceala. Cu câţiva ani în urmă începusem să mă gândesc ce tare ar fi fost dacă mama şi unchiul Marcus ar fi devenit un cuplu, însă mama nu părea interesată să iasă cu cineva, cu atât mai puţin cu cumnatul ei. Uneori se ducea cu Sara la film sau la cină, şi cam la asta se reducea viaţa ei socială. Presupuneam că amintirea tatălui meu era atât de vie în mintea ei, încât nu se putea vedea lângă alt bărbat.

Cu cât creşteam, cu atât mă gândeam mai mult că ar trebui să aibă în viaţă ceva mai mult decât slujba ei de asistentă cu jumătate de normă, rutina ei de zi cu zi şi slujba ei cu normă întreagă – Andy. I-am spus asta într-o zi şi s-a înfuriat.

– Te pricepi să vorbeşti, s-a răstit ea. De ce nu-ţi găseşti tu un iubit?

I-am spus că vreau să mă concentrez pe studii şi pe antrenamente, că în facultate o să am destul timp să-mi găsesc un băiat. Şi am tăcut. Cu cât se vorbea mai puţin despre acel subiect, cu atât mai bine. Dacă ar fi ştiut mama cât mult scăzuseră notele mele în acel an, şi-ar fi dat seama că nu învăţam nimic. Asta era partea bună când aveai o mamă a cărei atenţie se concentra asupra unui singur copil.

Cursa ajunsese la ultima tură, iar eu m-am ridicat împreună cu toţi ceilalţi în tribune. Am zărit-o pe Dawn Reynolds în primul rând de la capătul bazinului. Nu avea copii în echipa de înot; venise să-l vadă pe Ben. I-am urmărit privirea şi l-am văzut. Ben era îmbrăcat în bermude galbene cu model de palmieri. Pe pieptul lui gol se zărea o urmă de păr negru. Era înalt şi uşor supraponderal, însă pe sub pielea bronzată a braţelor şi picioarelor i se observau muşchii.

– Hai, Piraţilor! striga Dawn, cu mâinile împreunate la gură ca un megafon, însă nici măcar nu se uita la înotători. Preocuparea ei era atât de evidentă, încât mi se făcea ruşine să mă uit la ea. Parcă aş fi urmărit pe cineva făcând un lucru foarte intim, cum ar fi introducerea unui tampon. Poate că ar fi fost o idee ca după întrecere să mă aşez lângă ea. Aş fi putut s-o întreb cum mergea strângerea de fonduri. Să-mi ofer ajutorul. Îmi doream asta neapărat. Ştiam că mama donase trei mii, mai dădusem şi eu cinci sute din banii pe care îi economisisem pentru cheltuielile suplimentare cu facultatea, însă îi spusesem mamei că donasem doar o sută. Andy donase şi el treizeci din contul lui din bancă. Banii nu erau suficienţi. Trebuia să fac mai mult. O urmăream pe Dawn încurajând echipa lui Ben şi îmi imaginam conversaţia pe care nu aveam s-o port vreodată cu ea.

Cursa aproape se încheiase. Andy era primul. Surpriză, surpriză.

– Haide, Andy! am strigat eu. Mama ridică pumnii în aer, aşteptând momentul victoriei, iar unchiul Marcus fluieră printre degete.

Andy atinse marginea bazinului, iar aplauzele izbucniră imediat în cinstea lui, aşa cum se întâmplase cu două zile în urmă în sala municipalităţii, însă el se întoarse şi continuă să înoate în acelaşi ritm nebunesc. Mama râse, dar pe mine situaţia nu mă amuza. Fratele meu

nu înţelegea niciodată ce însemna să termini o cursă. La sfârşitul următoarei ture a lui Andy, Ben se aplecă, îi prinse braţele şi îl scoase din bazin. I-am citit pe buze cuvintele „Ai câştigat!“ apoi ceva de genul „Te poţi opri acum“.

Ne-am aşezat din nou cu toţii. Andy ridică privirea spre noi, zâmbind şi făcând cu mâna în timp ce se îndrepta spre bancă.

Unchiul Marcus se aplecă din nou.

– Am ceva pentru tine, Laurel.

Mama fu nevoită să se uite la el.

– Ce anume?

Unchiul Marcus scoase un articol de ziar împăturit din buzunarul cămăşii şi mi-l întinse mie să i-l dau.

– Unul dintre băieţi a fost în Maryland şi a văzut asta în Washington Post.

Am privit peste umărul mamei şi am citit titlul: „Un băieţel cu dizabilităţi din Carolina de Nord îşi salvează prietenii“.

Mama scutură din cap râzând.

– Nu le ajung ştirile lor? Îl privi pe unchiul Marcus. Pot să-l păstrez eu?

– E al tău.

– Mulţumesc. Unchiul Marcus trase adânc aer în piept şi expiră întinzând braţele deasupra capului. Apoi îmi adulmecă umărul. Miroşi a clor aşa cum alte femei miros a parfum, Mags, mă tachină el.

Nu era primul tip care îmi spusese asta. Îmi plăcea că folosise cuvântul „femei“ şi nu „fete“.

Bazinul fusese refugiul meu încă de la inaugurare, când eu aveam unsprezece ani. Înainte de asta, puteam să înot doar vara, în golf sau în ocean.

Tata ne învăţase să înotăm pe mine şi pe Andy.

– Copiii care trăiesc la malul mării trebuie să fie înotători buni, spusese el. Bineînţeles, pe mine m-a învăţat prima, înainte ca Andy să

locuiască împreună cu noi. Una dintre primele mele amintiri era a unei zile liniştite pe ţărm. Nimic important. Nimic special. Doar ne-am bălăcit. Mă ţinea pe genunchi, mă arunca în aer, mă învârtea până când pur şi simplu mă înecam de râs. Fericire pură.

Când am mai crescut puţin, Andy ni s-a alăturat şi el în apă şi a urmat aceiaşi paşi ca mine. Tata îmi spusese că probabil Andy nu va putea înota la fel de bine ca mine, dar puştiul îl surprinsese.

Nu-mi aduc aminte să mă fi jucat vreodată în apă cu mama. În amintirile mele cele mai timpurii, mama era ca o umbră. Când mă gândesc la vreun moment de când eram mică, ea rămâne mereu la marginea amintirilor, o imagine atât de vagă, încât nu pot să fiu sigură dacă a fost realmente acolo. Nu cred că m-a ţinut vreodată în braţe. De fiecare dată îmi aminteam doar braţele tatei în jurul meu.

– Cum îi mai este lui Ben? se interesă unchiul Marcus.

– Mai bine, am răspuns eu, însă tot e pe tranchilizante.

– Ştii de cine îmi aduce aminte?

– De cine?

– De tatăl tău. Spuse asta încet, ca şi când n-ar fi vrut să-l audă mama.

– Serios? Am încercat să mi-i imaginez pe Ben şi pe tata unul lângă celălalt.

– Nu ştiu exact de ce. Unchiul Marcus îşi sprijini coatele pe genunchi şi îl privi pe Ben. Constituţia lui. Poate dimensiunile lui. Jamie avea cam aceeaşi înălţime. Ochi căprui. Acelaşi păr negru şi ondulat. Desigur, faţa e diferită. Însă e… bronzul acela. Cred că lui Ben îi mai lipseşte tatuajul cu empatie pe braţ şi… Ridică din umeri.

Îmi plăcea când vorbea despre tatăl meu. Îmi plăcea când oricine, mai puţin reverendul Bill, vorbea despre tatăl meu.

Aveam vreo cinci sau şase ani când îl întrebasem pe tata ce însemna cuvântul „empatie“. Stăteam pe terasă la Paznicul mării şi ne legănam picioarele peste margine, uitându-ne după delfini. Mi-am trecut degetele peste literele tatuajului.

– Înseamnă să simţi ceea ce simt alţi oameni, mi-a explicat el. Mai ştii cum mi-ai sărutat rana de pe deget ieri când m-am lovit cu ciocanul?

– Da. Repara scările care duceau pe plajă şi ţipase „La dracu'!" Nu-l mai auzisem spunând aşa ceva până atunci.

– Ai fost tristă că mi-am rănit degetul, nu-i aşa?

Am dat afirmativ din cap.

– Asta e empatie. Şi mi-am tatuat cuvântul pe braţ ca să-mi amintesc de sentimentele celorlalţi oameni. A privit oceanul un minut sau două şi am crezut că terminaserăm conversaţia. Însă apoi a adăugat: Dacă eşti înzestrat cu o empatie profundă, te doare mai mult să vezi suferind o persoană la care ţii decât să suferi tu însuţi.

Chiar şi la vârsta aceea înţelegeam ce voia să spună. Aşa mă simţeam eu dacă i se întâmpla ceva lui Andy. Când căzuse pentru că piciorușele lui încă nu erau suficient de stabile sau când îşi prinsese degetele în uşa de sită. Am plâns atât de rău, încât mama nu şi-a putut da seama în primul moment care dintre noi era rănit.

Când am auzit că Andy putea fi blocat în flăcări, că oricare dintre acei copii putea fi blocat, am simţit panica la fel de puternic ca şi ei.

– Am fost îngrijorat pentru el, spuse unchiul Marcus.

Mi-am readus creierul înceţoşat doar la conversaţia noastră.

– Pentru cine? Pentru tata sau pentru Ben?

– Pentru Ben, răspunse unchiul Marcus. A avut nişte probleme la început şi nu credeam că o să reziste. Claustrofobie. N-ai fi crezut că un om atât de masiv se teme de ceva. Însă după incendiul de la Drury… scutură din cap. Mi-am dat seama că mă înşelasem în privinţa lui. Chiar şi-a dovedit abilităţile. Avea nevoie doar de un incendiu.

Şi în clipa aceea mi-am dat seama că nu ceaţa îmi astupa creierul. Ci fumul.

capitolul 9

Marcus

O zi excelentă pentru ieşit în larg, fapt care nu le-a scăpat proprietarilor de bărci. Am rămas pe scările din faţa casei lui Laurel ca să mă uit spre golful Stump. Veliere, caiace, ambarcaţiuni cu fund plat. Eram gelos. Aveam un caiac şi o barcă de mici dimensiuni cu motor. Foloseam caiacul ca să fac mişcare şi pescuiam de pe barca cu motor. În rarele ocazii când aveam vreo întâlnire romantică, luam barca pentru o plimbare la apus. Visam să-l iau şi pe Andy cândva cu mine. „N-o să se întâmple niciodată, mi-am zis. Renunţă." Am sunat la uşa lui Laurel.

Aproape în fiecare duminică în care nu lucram făceam câte ceva cu Andy. Ne jucam cu mingea. Mergeam să patinăm. Pescuiam de pe dig. Maggie venea şi ea, însă când ajunsese la vârsta lui Andy de acum începuse să aibă lucruri mai bune de făcut. Înţelegeam. Cândva avusesem şi eu optsprezece ani. Şi, oricum, îmi plăcea să fiu singur cu Andy. Avea nevoie de un bărbat în viaţa lui. De o figură paternă.

Nepoata mea cea frumoasă deschise uşa şi mă sărută pe obraz. Cu ceva timp în urmă ieşisem cu o femeie care se dovedise prea snoabă pentru gusturile mele, însă învăţasem câte ceva de la ea. Odată mă aflam la Galeria Naţională din Washington, într-o sală plină cu portrete de femei. Cele mai multe aveau părul des şi ondulat şi ochi cu pleoape mari. Arătau ca şi când erau făcute din aer. Ca şi când puteai să le ridici cu un deget.

– Tablourile astea îmi aduc aminte de nepoata mea, i-am spus iubitei mele.

– Serios? a exclamat ea. Arată ca un personaj prerafaelit? „Cum spui tu", am mormăit în gând. Mi-ar plăcea să o cunosc, a continuat ea.

Ne-am despărţit înainte să apuce să o întâlnească pe Maggie, însă de atunci, de câte ori îmi vedeam nepoata îmi venea în minte termenul „prerafaelit", chiar dacă nu ştiam ce înseamnă. Mi-aş fi dat braţul drept – ambele braţe – pentru ca Jamie să fi avut şansa să vadă ce frumuseţe cu părul lung şi pleoape mari devenise fiica lui.

– Ce planuri ai azi, Mags? am vrut să ştiu.

– Mă duc la Amber să învăţ. Săptămâna viitoare am nişte examene.

M-am aşezat pe scările care duceau la etajul al doilea.

– Acum începi să vezi luminiţa de la capătul tunelului, nu-i aşa?

Ea dădu afirmativ din cap.

– Ai face foarte bine să-ţi notezi în calendar ziua absolvirii mele.

– Nu pot să-mi imaginez că anul viitor n-o să mai fii aici.

– O să fiu aproape, la Wilmington.

– Nu mă refeream la distanţa geografică.

Privi spre scări, apoi coborî vocea.

– Cum o să se descurce mama cu Andy fără mine? întrebă ea.

– Hei, eu nu plec nicăieri. Mama ta trebuie doar să-mi spună, şi mă prezint.

– Ştiu.

– Te-ai hotărât ce specializare vrei să-ţi alegi?

Ea scutură din cap.

– Încă trebuie să decid între psihologie şi afaceri.

Nu-mi puteam imagina o femeie prerafaelită într-o ţinută rigidă de afaceri. Însă era alegerea ei. Era mai bine să nu mă bag.

– Ai destul timp să te hotărăşti, am asigurat-o.

Maggie îşi luă rucsacul pe umăr.

– Au aflat cauza incendiului? întrebă ea.

– Încă aşteptăm rezultatele de la laborator, am răspuns, ridicând din umeri.

– Tu te ocupi, nu?

– De aici, da. Însă dacă sunt victime… Am scuturat din cap. Au intervenit deja Biroul Statal pentru Investigaţii şi ATF[1].

– A, da. Bărbatul acela care a vorbit cu Andy la spital.

– Exat. M-am ridicat. Fratele tău e sus?

– Da. Zâmbi. Să vezi ce cameră are. Arată ca un magazin Hallmark. A, mama spune să nu mai pomenim de cartea pe care vrea să o scrie. Speră să uite.

– Încă mai vorbeşte despre asta?

– Din când în când. Îşi prinse iPod-ul de blugii cu talie joasă.

– Mama ta e acasă?

– S-a dus să alerge. Îşi vârî căştile în urechi. Pa! Maggie deschise uşa şi plecă.

Maggie nu glumise când spusese de magazinul Hallmark, după cum aveam să-mi dau seama când am intrat în camera lui Andy. Pe birou, şifonier şi pervazuri era plin de cărţi poştale. Pe panoul de plută pe care îl folosea ca afişier erau înghesuite tabele întocmite de Laurel ca să-l facă să fie ordonat. Ce fac înainte de culcare când am şcoală a doua zi: 1. Mă spăl pe dinţi. 2. Mă spăl pe faţă. 3. Bag în rucsac temele făcute. 4. Aleg hainele pe care o să le port dimineaţă. Şi aşa mai departe. Laurel era o femeie foarte răbdătoare.

Andy era la computer şi îşi întoarse scaunul să mă privească.

– Ce e cu vederile astea? am întrebat eu.

– Sunt de mulţumire. Se ridică şi îmi întinse una. Pe faţă era o imagine cu un câine alungit artificial. Înăuntru scria: „Vreau să îţi transmit mulţumirile mele“. Apoi un bilet scris de mână: „Andy, nu mă cunoşti, însă locuiesc în Munţii Stâncoşi şi am aflat ce ai făcut la incendiu. Vreau să ştii că mi-aş dori să fii în preajma mea dacă am vreodată nevoie!“ Îmi mai dădu câteva. Unele sunt de la oameni pe care îi cunosc, spuse el. Iar altele sunt de la oameni pe care nu-i cunosc. Mai mult, nişte fete mi-au trimis poze cu ele. Zâmbi şi îmi întinse o fotografie care era sprijinită de computerul său. Uite-o pe asta.

M-am uitat. Uau! Avea cel puţin douăzeci de ani. Păr lung şi blond şi breton filat care îi ajungea până la gene. Afişa o atitudine erotică şi era destul de dezbrăcată. Da, avea o bluză, însă nu prea acoperea cine ştie ce. Am ridicat privirea spre Andy şi i-am surprins lucirea din ochi. În ultima vreme începuse să mă sperie. Obişnuia să le considere pe

fete prietenele lui, aşa cum se întâmpla cu fetiţa saşie, Emily. Acum începea să se bată pentru fete. Când avusese loc transformarea? Şi vocea îi intrase în schimbare, uneori derutându-mă prin coborârea bruscă a tonalităţii. De câtva timp, când stăteam lângă el, simţeam un miros vag de bărbat. Îi oferisem un deodorant solid, însă îmi spusese că Laurel îi luase ea deja unul. Şi asta era o problemă. Dacă Laurel pur şi simplu ar fi vorbit cu mine despre Andy, nu i-am mai fi cumpărat amândoi deodorant. Probabil şi pe ea o speriau schimbările prin care trecea puştiul. Tentaţiile cărora le putea cădea victimă pentru că dorea să fie asemenea celorlalţi băieţi. Când eram de vârsta lui Andy făceam sex deja de doi ani şi beam alcool aproape zilnic. Nu aveam vreo dizabilitate şi tot reuşeam să o fac lată. Dar ce şanse ar fi avut Andy să supravieţuiască adolescenţei?

– Ce-ar fi să înălţăm zmeul pe plajă? am sugerat eu.

– Ce tare! Andy nu mă refuza niciodată.

Laurel apăru brusc în uşă. Era îmbrăcată în pantalonii scurţi de alergat şi cu un tricou cu Save the Loggerheads[2]. Obrajii îi erau aprinşi. Se rezemă de tocul uşii cu braţele încrucişate, fluturând în mână o foaie de hârtie.

– Ce aveţi de gând să faceţi astăzi? întrebă ea.

– O să înălţăm zmeul, răspunse Andy.

– Sună distractiv. Ce-ar fi să mergi să-l iei? E în garaj, pe masa de lucru.

– Pot să-l iau când plecăm, spuse Andy.

– Ia-l acum, dragul meu, insistă Laurel. Trebuie să ne asigurăm că e întreg. A trecut ceva timp de când nu l-ai mai înălţat.

– În regulă. Andy trecu pe lângă ea şi coborî scările.

Deci Laurel voia să vorbească între patru ochi cu mine. Ceva rar. Am încercat să ghicesc ce se ascundea în spatele acelui zâmbet vag de pe chipul ei.

– N-o să-ţi vină să crezi ce e-mail am primit de dimineaţă, zise ea.

– Pune-mă la încercare. Eram uimit că dorea să-mi împărtăşească o informaţie, indiferent care. Se uita la foaia de hârtie, nu la mine. Aşa, cum stătea cu fruntea aplecată, vedeam că linia obrazului ei începuse

să-şi piardă fermitatea. Pentru mine întotdeauna avea să rămână fata frumoasă de optsprezece ani pe care o adusese Jamie acasă cu atâta timp în urmă. Fata care cântase Für Elise la orga mea şi care m-a luat în serios când am spus că vreau să cânt într-o trupă. Care nu mă făcea niciodată să mă simt de categoria a doua.

– Mi l-a trimis o producătoare de la Today, mă informă ea, întinzându-mi hârtia. Vor ca eu şi Andy să mergem la New York la emisiune.

– Glumeşti. Am luat foaia şi am citit e-mailul scurt. Trebuia să sune luni la redacţie ca să facă toate aranjamentele. Oare era bine pentru Andy să apară la televizor? Vrei s-o faci? am întrebat eu.

– Cred că mi-ar plăcea. E o şansă de a-i educa pe oameni. Să le arăt femeilor că nu trebuie să bea dacă sunt însărcinate. Şi că nu toţi copiii cu SAF sunt răi şi imposibil de controlat şi violenţi.

Când începea Laurel să vorbească despre SAF era greu s-o mai opreşti.

– Însă interviurile difuzate de ei sunt scurte. Nu voiam să-şi facă speranţe prea mari. Poate vor numai să audă despre Andy şi despre incendiu, nu să-ţi dea ţie o şansă să…

– O să reuşesc să-mi comunic mesajul. Ştii că pot.

– Da. Am zâmbit. O s-o faci. Am privit în jur la cărţile poştale şi mi-am rotit braţul prin aer. După aceea o să primească şi mai multe dintr-astea. Am luat fotografia cu blonda de pe biroul lui Andy. Pe asta ai văzut-o?

– Dumnezeule, nu! se minună ea. Greţos. Poate ar trebui să stau cu ochii pe corespondenţa lui poştală.

– Şi pe e-mailul lui.

– Marcus! Îmi aruncă o privire dispreţuitoare. Verific totul. E-mailul lui, ce pagini accesează, pagina lui de MySpace. Mă cunoşti.

L-am auzit pe Andy pe scări, aşa că am luat rapid poza din mâna ei şi am aşezat-o din nou pe birou.

– E perfect! Andy dădu buzna în cameră, cât pe ce să lovească cutia zmeului de tocul uşii.

– Bine, dragii mei, spuse Laurel. Nu uita crema de plajă. E în sertarul de lângă frigider. O iei tu, Marcus?

– Sigur. Mi-am pus o mână pe ceafa lui Andy. Să mergem, And.

Pe când coboram scările, mi-am dat seama că mă simţeam chiar bine. Faptul că Laurel îmi vorbise despre emisiunea Today era un pas înainte, chiar dacă era atât de entuziasmată, încât probabil i-ar fi spus până şi instalatorului dacă ar fi fost singura persoană din zonă. Însă era un progres.

Timp de un an şi ceva după moartea lui Jamie, Laurel nu m-a lăsat deloc să-i văd pe copii. Părinţii mei muriseră. Fratele meu de asemenea. Laurel, Maggie şi Andy erau singura familie pe care o mai aveam, iar ea mă îndepărtase. Mai avusesem perioade grele în viaţă, însă anul acela fusese cel mai dificil. Sunt sigur că Sara o convinsese să mă accepte din nou. La început, lucrurile au evoluat încet. Aveam voie să-i văd pe copii doar în preajma lui Laurel. Apoi, în sfârşit, mi-a dat mână liberă.

– Numai pe apă nu, spusese ea.

Nu o învinuiam că era precaută. Cum aş fi putut? Avea un motiv suficient de bun să nu aibă încredere în mine.

La urma urmei, credea că eu îi omorâsem soţul.

1 Abrevierea de la Bureau of Alcohol, Tobacco, Firearms and Explosives (Biroul pentru Alcool, Tutun, Arme de foc şi Explozibili), agenţie federală din Statele Unite (n.red.)

2 Loggerheads – ţestoase marine, specie protejată care face obiectul unor intense campanii ecologiste (n.red.)

capitolul 10

Laurel

1984–1987

Jamie reuşi într-adevăr să nu mă strivească atunci când am făcut dragoste. Însă am descoperit că nu doream să mă protejeze de greutatea lui. Sub el mă simţeam apărată de trupul său masiv şi protector. Când eram cu el, fie că făceam dragoste sau mergeam cu motocicleta sau vorbeam la telefon, mă simţeam din nou iubită, aşa cum mă simţisem când eram mică. Iubită, împlinită şi în siguranţă.

Am ieşit împreună în tot primul meu an universitar. Când m-am întors acasă, în Ohio, pentru vacanţa de vară, am ţinut legătura la telefon şi prin scrisori şi am făcut planuri să mă viziteze o săptămână, în iulie. Le-am povestit mătuşii Pat şi unchiului Guy despre el cât de grijuliu am putut. Nu le plăcea că era cu patru ani mai mare ca mine. Îmi dădeam seama ce-ar fi spus dacă le-aş fi mărturisit că între noi erau, de fapt, cinci ani. Apreciau faptul că absolvise studii religioase, trăgând imediat concluzia că era prezbiterian ca ei – şi ca mine, după cum îşi închipuiau. Eu fusesem atrasă de neîncrederea lui Jamie faţă de religia organizată şi, treptat, începusem să înţeleg legătura lui profundă, personală şi pasională cu Dumnezeu. Nu înţelegeau de ce era tâmplar în loc să-şi folosească studiile într-o „manieră mai constructivă". Aş fi vrut să le spun că era tâmplar pentru că îi plăcea să fie tâmplar şi că familia lui avea mai mulţi bani decât visau ei vreodată să aibă. Însă nu voiam să-l placă pe Jamie pentru bogăţia alor lui. Doream să-l placă pentru el însuşi.

În seara în care trebuia să sosească Jamie, mătuşa Pat şi unchiul Guy au aşteptat împreună cu mine pe veranda casei lor din Toledo. Ei stăteau pe balansoarele mari şi albe şi sorbeau din limonadă, în timp ce eu mă foiam în leagăn, cu nervii întinşi precum lanţul care prindea leagănul de tavan. Am încercat să-mi văd mătuşa şi unchiul prin ochii lui Jamie. Erau un cuplu de oameni frumoşi care băteau spre cincizeci de ani şi arătau ca şi când şi-ar fi petrecut toată ziua jucând golf la club, cu toate că nici unul dintre ei nu juca golf şi nu-şi permitea să meargă la club.

Cu toate că era iulie, unchiul Guy purta un pulover albastru subţire peste o cămaşă cu dungi albe şi albastre şi părea totalmente în largul

său. Arăta bine, iar părul cenuşiu pieptănat pe spate îi dădea un farmec suplimentar.

Mătuşa Pat purta o fustă galbenă care îi acoperea genunchii când se legăna în balansoar. Avea pantofi maro rigizi şi ciorapi. Bluza galbenă cu flori era croită foarte bine, iar părul şaten i se curba sub bărbie, coafat cu mult fixativ. De-a lungul anilor încercasem de multe ori să o regăsesc în chipul ei pe mama mea cea blândă, însă nu o zărisem niciodată în trăsăturile dure ale mătuşii mele.

Când amurgul începuse să coboare dinspre apus, am auzit deodată motocicleta lui Jamie apropiindu-se. Inima îmi bătea de nerăbdare şi dorinţă. Nu-l mai văzusem de o lună şi abia aşteptam să-l îmbrăţişez.

– Ce e sunetul ăsta păcătos? se indignă mătuşa Pat.

– Ce sunet? am întrebat eu, sperând că auzise ceva ce mie îmi scăpase.

– Pare a fi o motocicletă, spuse unchiul Guy.

– În cartierul ăsta? îl contrazise mătuşa Pat. Nu cred.

L-am văzut luând colţul pe strada noastră şi m-am ridicat.

– E Jamie, am exclamat, conştientă că întâlnirea dintre rudele mele şi bărbatul pe care îl iubeam era sortită eşecului încă înainte să aibă loc.

Intră pe alee. Motocicleta lui părea mai zgomotoasă ca niciodată, sunetul se izbea de casele de pe ambele părţi ale străzii. Am coborât treptele verandei şi am traversat peluza. Aş fi vrut să fug şi să mă arunc în braţele lui, însă am mers încet şi cu paşi egali.

L-am privit fericită când şi-a scos casca şi părul i s-a revărsat până aproape de jumătatea spatelui. Îşi scoase geaca şi rămase în cele mai frumoase haine ale sale, după cum precis îşi imagina – pantaloni kaki şi un tricou negru simplu. Îmi dădeam seama cât de nelalocul lui părea în acel cartier curat şi sobru din Toledo.

Şi-a desfăcut braţele, iar eu m-am lipit de el doar cât să-i şoptesc:

– Dumnezeule, Jamie, o să fie nişte nesuferiţi. Îmi pare tare rău.

Dar au fost mai mult decât nesuferiţi. Au fost pur şi simplu complet nepoliticoşi cu el, îi tăiau toate încercările de conversaţie şi nu i-au oferit nimic de băut sau de mâncat. După jumătate de oră de cea mai rece întâmpinare cu putinţă, i-am spus lui Jamie că îl conduc în

camera de oaspeţi şi am intrat în casă.

Sus l-am îndrumat spre încăperea care-i fusese desinată, unde ştersesem praful şi aspirasem în acea dimineaţă, apoi am închis uşa în spatele nostru.

– Jamie, îmi pare rău! Ştiam că vor fi dificili, însă n-am avut habar că vor fi atât de… răi. Nu sunt oameni răi. Sunt doar reci. Ei…

– Şşşt. Îşi puse degetul pe buzele mele. Ei te iubesc, murmură el.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că ei te iubesc. Şi vor ce e mai bun pentru tine. Şi iată că se trezesc cu un tip mare şi păros care nici măcar nu miroase prea bine în momentul acesta şi nu are vreo slujbă cu care să se mândrească sau maşină. Şi tot ce văd ei este că fetiţa pe care o iubesc ei o apucă pe o cale posibil primejdioasă.

Mi-am lipit fruntea de umărul lui şi am inspirat mirosul bărbatului care mersese cu motocicleta două zile ca să o vadă pe femeia iubită. În acel moment eram îndrăgostită la nebunie. Îl şi invidiam pentru acea abilitate de a ieşi din propria piele şi de a se vârî în cea a unchiului şi a mătuşii mele. Însă nu eram sigură că avea dreptate.

– Cred că pur şi simplu le pasă doar de ce vor crede vecinii, am şoptit eu în umărul lui.

– Poate că e şi asta, râse el. Însă chiar şi aşa, se simte frica. Sunt speriaţi, Laurie.

– Laurel? strigă mătuşa mea din capătul scărilor.

M-am tras de lângă el şi l-am sărutat rapid pe buze.

– Baia e la capătul coridorului. Mă întorc cât pot de repede.

Am coborât; mătuşa Pat mă aştepta. Era trasă la faţă, ridată şi obosită.

– Vino un pic pe verandă. M-am conformat, aşezându-mă din nou în leagăn, iar mătuşa Pat a revenit pe balansoar. Nu se poate să stea la noi, spuse ea.

– Poftim? Era mai rău decât crezusem.

– Nu îl cunoaştem. Nu avem încredere în el. Nu putem să…

– Eu îl cunosc, am întrerupt-o, singurul motiv pentru care nu ridicam vocea fiind teama să nu mă audă Jamie. Aş fi vrut să urlu la ei. Nu m-aş fi îndrăgostit de cineva care nu e demn de încredere.

Unchiul Guy se aplecă în faţă în balansoarul său, cu coatele pe genunchi.

– Ce Dumnezeu vezi la el? se interesă el. Ai fost crescută pentru ceva mult mai bun decât asta.

– Decât ce? am ripostat. E cel mai bun om din câţi cunosc. Îi pasă de ceilalţi. E sincer. E… e foarte credincios. Încercam cu disperare să-i găsesc lui Jamie o calitate care să le placă şi lor.

– Ce înseamnă asta? întrebă mătuşa Pat.

– Plănuieşte să-şi întemeieze propria biserică într-o bună zi.

– Ah, ce prostie. Unchiul meu îşi îndepărtă dezgustat privirea de la mine. E unul dintre sectanţii aceia, comentă el, ca şi când ar fi vorbit cu sine însuşi.

– Cred că unchiul tău are dreptate, întări mătuşa Pat. Are o anumită putere asupra ta, altfel nu ai fi cu unul ca el.

Avea dreptate să spună că Jamie avea o anumită putere asupra mea, însă era o putere benefică.

– E un om bun, am stăruit. Vă rog. Cum să-i spun că nu poate sta aici, când a venit tocmai din Carolina de Nord, pe motocicletă, ca să mă vadă?

– O să-i plătesc o cameră de hotel pentru noaptea asta, zise unchiul Guy.

M-am ridicat.

– Unchiule Guy, nu are nevoie de banii tăi. Are mai mulţi bani decât vei şti tu vreodată ce să faci cu ei. De la voi avea nevoie doar de puţină toleranţă şi – m-am oprit ca să caut cuvântul potrivit – puţină căldură. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu va avea parte de aşa ceva aici. Am deschis uşa cu sită. O să meargă la hotel, iar eu o să-l însoţesc.

– Să… nu… îndrăzneşti! Mătuşa mea apăsă pe fiecare cuvânt.

Le-am întors spatele şi am intrat în casă, uimită – şi încântată – de

îndrăzneala mea.

În cele din urmă, Jamie nu m-a lăsat să vin cu el. Le-a spus unchiului şi mătuşii mele că eram o fată specială şi înţelegea de ce doreau să mă protejeze atât de mult.

– Vorbiţi ca un sociopat, domnule Lockwood, spuse unchiul meu, căruia îi dispăruse orice urmă de cordialitate.

Nici măcar Jamie n-a mai ştiut ce să le răspundă. A plecat, iar eu am stat toată noaptea pe scările verandei, alternând între plâns şi furie în timp ce mi-l imaginam pe Jamie singur într-o cameră de hotel, obosit şi dezamăgit.

Mătuşa şi unchiul meu au încercat să mă oblige să schimb facultatea în acea toamnă, însă părinţii mei fuseseră foarte inteligenţi. Cu toate că-şi pierduseră viaţa când abia împliniseră patruzeci de ani, îmi lăsaseră bani pentru cheltuielile de facultate şi un document legal prin care spuneau că banii aceia urmau să fie folosiţi pentru „colegiu, universitate sau altă instituţie de învăţământ superior pe care o va alege Laurel".

Când am plecat din Toledo în acea toamnă ca să merg la universitatea din Carolina de Nord, mi-am luat toate lucrurile cu mine. Ştiam că nu aveam să mă mai întorc vreodată.

Jamie m-a cerut de soţie în vara celui de-al doilea an şi am stabilit să ne căsătorim în luna iunie a anului următor. Mai schimbam din când în când scrisori cu mătuşa şi unchiul meu, însă invitaţia de nuntă pe care le-o trimisesem a rămas fără răspuns. Din punctul meu de vedere, totul se încheiase. O terminasem cu ei. Nu mi-era dor de ei – deja mă integrasem perfect în familia Lockwood şi îi cunoşteam pe Emma şi pe Tata L mai bine decât îi cunoscusem vreodată pe mătuşa Pat şi unchiul Guy. Tata L era în mare parte o prezenţă benignă, un om liniştit cu un mare simţ al afacerilor când venea vorba de imobiliare. Emma nu putea supravieţui fără cele trei, patru măsuri de whisky pe care le bea în cursul după-amiezii, însă nimeni nu făcuse vreodată vreun comentariu. Era genul acela de băutor care se înmoaie cu fiecare duşcă. Marcus era foarte simpatic, dar înclinat spre autodistrugere şi întru totul capabil să-şi scoată din fire părinţii – şi pe Jamie. Cu mult timp în urmă fusese etichetat drept copil-problemă şi făcea tot ce-i stătea în putinţă să se ridice la înălţimea etichetei. Ajunsese la spital

cu un umăr dislocat după ce căzuse de pe placa de surf de beat ce era. Fusese bătut de tatăl unei fete pe care o adusese acasă mai târziu cu douăsprezece ore decât ar fi trebuit. Şi, de două ori înainte de căsătoria mea cu Jamie, fusese arestat pentru conducere sub influenţa alcoolului. Tata L îl scosese o dată pe cauţiune. A doua oară, Jamie s-a ocupat de problemă în linişte, ca nu cumva să afle părinţii. Marcus se dovedea o adevărată provocare pentru dorinţa de empatie a lui Jamie.

Însă îi iubeam pe toţi membrii familiei Lockwood, cu defectele lor cu tot. În acea perioadă eram atât de fericită şi de agitată, încât nu mai era nevoie să număr invers de la o mie ca să adorm. Ne-am căsătorit la o săptămână după ce mi-am luat diploma de asistentă. Tata L ne-a făcut o surpriză şi ne-a oferit în dar Paznicul mării, casa rotundă de pe plajă, preferata mea dintre proprietăţile lui. Eu m-am angajat la cabinetul unui pediatru din Sneads Ferry, unde i-am îndrăgit pe toţi copiii, mai mari sau mai mici, care au intrat pe uşă. Odată cu fiecare copil pe care îl ţineam în braţe tânjeam după unul al meu. Simţeam chemarea maternităţii din toate punctele de vedere – biologic, emoţional, psihologic. Doream să port copilul lui Jamie. Să-l îngrijesc şi să-l iubesc şi să îl cresc cu aceeaşi dragoste pe care mi-o oferiseră mie părinţii mei înainte să moară. Nu mai aveam o familie a mea, însă doream să-mi întemeiez una cu Jamie.

În acea perioadă, Jamie a lăsat tâmplăria ca să-şi ia certificatul de agent imobiliar pentru a se putea ocupa de proprietăţile tatălui său; de asemenea, s-a înrolat în Departamentul de Pompieri Voluntari din Surf City. Şi-a tăiat şi părul – o schimbare radicală a aspectului său fizic cu care mi-a fost greu să mă obişnuiesc – şi şi-a cumpărat o maşină, fără a renunţa însă la motocicletă.

Să locuieşti pe insulă în anii ’80 era ceva extraordinar. Parcurgeam uşor distanţa scurtă până la serviciu, apoi mergeam cu maşina la docurile din Sneads Ferry să cumpăr creveţi proaspeţi sau peşte, după care mă întorceam acasă, în paradis. Când era frumos afară deschideam toate ferestrele casei şi lăsam sunetul valurilor să umple camerele în timp ce eu şi Jamie pregăteam cina împreună. Epoca aceea avea să rămână mereu în sufletul meu, chiar şi după ce lucrurile s-au schimbat. Nu aveam să uit vreodată ritmul liniştit al acelor zile.

Ştiam că pe Jamie nu-l părăsise niciodată dorinţa de a-şi întemeia o biserică, aşa că nu am rămas deloc surprinsă când l-a întrebat pe tatăl său dacă putea să construiască o capelă mică pe terenul de lângă golfuleţ.

Tata L râse.

– O să dispară după prima furtună, spuse el, însă îi dădu voie lui Jamie s-o facă. Nu putea să-i refuze ceva fiului său preferat.

Ne împrieteniserăm cu alţi oameni care locuiau permanent pe insulă şi dincolo de pod, în Sneads Ferry, iar trei sau patru dintre ei, încântaţi de ideea lui Jamie, se oferiră să-l ajute. Tata L îi sugeră să construiască fundaţia şi zidurile din beton, ca turnurile bazei militare unde se desfăşura Operaţiunea „Bondarul“, care păreau să reziste la orice năpastă trimitea Mama Natură. Jamie îşi proiectă capela în formă de pentagon, cu o clopotniţă în vârf, ca toată lumea să-şi dea uşor seama că era un loc de rugăciune. Ferestrele panoramice acopereau patru ziduri ale clădirii. Montă nişte obloane grele de lemn, care erau coborâte peste ferestre când vremea rea ameninţa insula. De-a lungul anilor, vântul a doborât de patru ori turla, însă nici un geam nu s-a spart până la Uraganul Fran din ’96. Chiar şi atunci, scheletul din beton al capelei a rămas întreg, ridicându-se din pământ ca un castel uriaş de nisip.

Capela nu avea altar sau amvon. Aşa dorise Jamie. El urma să fie un simplu membru al congregaţiei. Marcus, care încă locuia acasă în Wilmington şi mergea la colegiul public, a venit să-l ajute pe Jamie la asamblarea băncilor din lemn de pin, chiar dacă nu prea era de acord cu ideea lui Jamie de a-şi construi propria biserică. Şirurile de bănci formau pentagoane concentrice în interiorul clădirii. Tata L a pirogravat cuvintele „Capela Liber-credincioşilor“ pe o bucată uriaşă de lemn, iar Jamie a agăţat placa de un stâlp îngropat adânc în pământ lângă uşa principală.

În ciuda dorinţei lui Jamie de a fi un membru de rând al congregaţiei, el a devenit până la urmă un fel de preot. Văzuse o reclamă pe spatele unei reviste şi, pentru treizeci de dolari, cumpărase un certificat care îi arăta cum să fie hirotonisit preot la Biserica Progresistă a Duhului Sfânt. Nu-l luase în serios. Ba chiar îl considera amuzant, însă le permitea adepţilor să-l numească reverend, iar asta însemna ceva pentru el.

Eu şi Jamie hotărâserăm să aşteptăm până terminam de construit capela ca să întemeiem o familie şi, imediat după ce ultimul şir de bănci a fost montat la locul lui, am încetat să mai iau anticoncepţionale. Pediatrul pentru care lucram m-a avertizat că va mai dura până să rămân însărcinată după ce luasem mai mulţi ani pastile, însă mi s-a întâmplat aproape imediat, căci în mai puţin de două săptămâni am simţit unele transformări fiziologice. Şi foarte curând, testul de sarcină pe care l-am făcut în cabinetul obstetricianului a avut un rezultat pozitiv.

Am reuşit să ţin secretul până într-o noapte când eu şi Jamie ne desfătam cu una dintre activităţile noastre preferate de timp liber: să ne învelim bine – era octombrie – şi să ne întindem pe plajă în spatele casei. Amândoi ne-am înfăşurat în câte o pătură şi ne-am întins aproape unul de celălalt, ca doi coconi, cu fesuri de lână pe cap, privind fascinaţi cerul de toamnă.

– Uite unul, spuse Jamie, arătând spre nord. Încercam să deosebim sateliţii de stele.

– Unde? i-am urmat degetul către singura constelaţie pe care o recunoşteam: Pegas.

– Uită-te la sud-est de Pegas. Şi priveşte cu atenţie.

– Ai dreptate. Am urmărit dâra de lumină dinspre nord.

Cerul din spatele casei noastre era mereu plin de stele, mai ales toamna şi iarna, când capătul nordic al insulei era aproape pustiu. Sunetul valurilor era muzică pentru urechile noastre. Brusc m-am simţit copleşită de miracolul care devenise viaţa mea. Locuiam într-unul dintre cele mai frumoase locuri de pe pământ, într-o casă rotundă ce părea scoasă din poveşti, cu un bărbat a cărui dragoste pentru mine era egalată doar de dragostea mea pentru el. M-am gândit la grămăjoara de celule din pântecul meu care avea să devină copilul nostru, la cât de curând bolta de deasupra noastră avea să fie oglindită de protuberanţa sarcinii. M-am gândit cum copilul nostru – copiii noştri – şi copiii copiilor noştri aveau să stea întinşi la rândul lor pe acea plajă privind aceleaşi stele şi auzind aceleaşi valuri. Dintr-odată, gândurile au devenit mult prea uriaşe ca să le mai pot ţine în mine. Eram copleşită şi am început să plâng.

– Hei. Jamie ridică fruntea. Ce s-a întâmplat?

– Sunt fericită.

– Şi eu, răspunse el râzând.

M-am apropiat şi mai mult de soţul meu.

– Şi sunt însărcinată.

Abia îl vedeam prin beznă, însă i-am auzit respiraţia ascuţită.

– Ah, Laurie. Îşi desfăcu pătura şi trase coconul meu într-al lui, sărutându-mi faţa până am început să chicotesc. Cum te simţi?

– Fantastic, am murmurat. Şi aşa era.

Mă cuprinse cu privirea, atingându-mi obrazul cu acea blândeţe pe care ajunsesem să i-o iubesc.

– Întreaga noastră lume se va schimba, zise el.

Habar n-avea ce adevăr spusese.

În dimineaţa următoare la ora zece, treisprezece oameni, printre care eu şi Jamie, s-au prezentat la Capela Liber-credincioşilor pentru prima slujbă. Patru erau prietenii care îl ajutaseră pe Jamie să o construiască. Alţi patru erau cunoştinţe, iar ultimii trei erau străini curioşi să afle ce se întâmpla între cei cinci pereţi ai micii clădiri. Şi eu eram destul de curioasă. Jamie nu-mi dezvăluise prea multe despre planurile pentru slujbă. Dorisem să-i cos un patrafir. L-aş fi făcut altfel decât cele pe care le văzusem până atunci, cu nuanţe strălucitoare de albastru scoase din cer şi mare.

– Mulţumesc, Laurie, spusese el când îi făcusem sugestia. Însă nu vreau patrafir. Nu vreau nimic care să mă diferenţieze atât de mult, înţelegi?

Înţelegeam.

Capela mirosea a lemn nou, un parfum delicios pe care aveam să-l asociez întotdeauna cu promisiunea proaspetei mele căsnicii şi cu viaţa pe care o purtam în mine; am tras adânc aer în piept când ne-am aşezat pe unul dintre şirurile de bănci.

Am aşteptat câteva minute, apoi Jamie se ridică, îmbrăcat în blugi şi geacă de piele. Îşi drese glasul, singurul semn vizibil că era emoţionat. Când vorbi, ecoul vocii lui rezonă între ziduri şi rândurile de bănci.

– Haideţi să vorbim despre locul în care l-am simţit pe Dumnezeu săptămâna asta, spuse el.

Toţi tăcură, iar el se aşeză din nou. Sunetul mării era înăbuşit de ferestrele cu două rânduri de geamuri. În acea linişte l-am auzit pe unul dintre străini, un bărbat îmbrăcat într-o jachetă roşie şi groasă de flanel, care mesteca tutun, scuipând în cana de plastic pe care o avea la el. Am rămas acolo tăcuţi timp de câteva minute.

Prima dată când l-am auzit pe Jamie descriindu-l pe Dumnezeu ca experienţă şi nu ca spirit m-am speriat. Cumva mi se părea o

blasfemie. Şi totuşi, încetul cu încetul, am început să înţeleg ce voia să spună. Ceva se trezise în mine şi îl înlăturase din conştiinţa mea pe bărbatul în patrafir, înlocuindu-l cu un sentiment puternic, greu de exprimat în cuvinte.

Îmi aminteam de noaptea dinainte, când stătusem pe plajă cu Jamie. M-am ridicat brusc, surprinzându-mă la fel de mult pe mine ca şi pe el.

– Cu o noapte în urmă stăteam pe plajă şi priveam stelele, am spus. Cerul era foarte frumos şi brusc am simţit cum mă copleşeşte fericirea. Am coborât privirea în locul în care mâinile mi se încleştaseră pe spătarul băncii de lemn din faţa mea. Nu acesta e cuvântul. Nu e suficient de puternic. Mi-am muşcat buza de jos, gândindu-mă. M-am simţit copleşită de frumuseţea lumii şi am simţit… o bucurie care nu era doar superficială, ci şi în adâncul sufletului meu, şi mi-am dat seama că simt… că am o trăire dincolo de mine. Mi-am zis că explicaţia era confuză. Pur şi simplu nu puteam reda ceea ce simţisem cu o noapte în urmă pe plajă. Într-un fel, noaptea trecută am simţit mai presus de mine, am continuat. Ceva sacru.

M-am aşezat încet. Jamie mi-a luat mâna şi mi-a strâns-o între palme. L-am privit şi i-am văzut pe chip acel zâmbet pe care îl iubeam. Un zâmbet discret, care îmi spunea că totul e în ordine în lumea noastră.

Mai trecu un moment, apoi bărbatul care mesteca tutun se ridică şi el.

– Deci trebuie să spunem când am simţit mâna lui Dumnezeu? întrebă el.

– E o întrebare cu răspuns deschis, spuse Jamie şovăind. Sunteţi liber să o interpretaţi cum doriţi.

– Atunci pot să spun că l-am simţit pe Dumnezeu când am zărit această biserică pentru prima dată, în dimineaţa asta. Auzisem de ea în Ferry, am auzit că un tânăr nebun se crede predicator şi a construit o biserică cu cinci pereţi din beton şi şindrilă. Iar când am ieşit din maşină şi am traversat nisipul şi am văzut asta – făcu un semn prin aer cu mâna în care ţinea paharul albastru, arătând spre cei cinci pereţi cu ferestre mari – când am văzut asta, am simţit. Am simţit lucrul acela despre care vorbeaţi, domnişoară. Mă privi. Ceva bun şi măreţ care mă copleşea. E un sentiment pe care nu m-aş supăra să-l mai încerc.

Bărbatul se aşeză. L-am auzit pe Jamie înghiţind în sec. Îmi dădeam întotdeauna seama când era Jamie emoţionat, pentru că înghiţea într-un anumit fel, ca şi când şi-ar fi oprit lacrimile.

În încăpere se lăsă liniştea. Aş fi vrut să mai ia cuvântul cineva, însă Jamie nu părea îngrijorat. Într-un final, se ridică o femeie. Avea aproximativ vârsta mea, cu părul blond tuns foarte scurt.

– Mă numesc Sara Weston, se prezentă ea, şi sunt singura persoană din Carolina de Nord care nu merge la biserică. Vreo câţiva oameni chicotiră la spusele ei. M-am mutat aici pentru că soţul meu e cantonat la Camp Lejeune, spuse ea, fapt care îi explica accentul. Nu eram prea sigură de unde venea, însă nu era din Carolina de Nord sau din alt loc de la sud de Linia Mason-Dixon. Toţi mă întreabă la ce biserică merg, continuă Sara. Şi mă privesc de parcă aş avea două capete când răspund că nu mă duc la biserică. Să fiu sinceră, nu-mi place biserica. Nu-mi plac ritualurile şi… nici măcar nu ştiu dacă cred în Dumnezeu. L-am auzit pe Jamie şoptind „E în regulă", însă eram sigură că îl auzisem doar eu. Îmi pare rău. Sara răsuflă, lăsând să se vadă o urmă de nelinişte. O să încerc să menţin nota pozitivă. De obicei, când oamenii mă întreabă la ce biserică merg, pur şi simplu spun că nu m-am hotărât încă, dar apoi ei încearcă să mă atragă spre biserica lor. Acum o să le spun că mă duc la Biserica Liber-credincioşilor.

Se aşeză, roşie toată la faţă, iar bărbatul în jachetă de flanelă îşi lăsă paharul şi îi oferi o rundă de aplauze scurtă, dar răsunătoare.

Duminica următoare, în biserica Liber-credincioşilor erau şaptesprezece oameni, însă mai erau încă şaptesprezece şi afară, iar unul dintre ei era reverendul Bill de la Drury Memorial. Predica printr-o portavoce, spunând că Biserica Liber-credincioşilor nu era chiar o biserică şi că Jamie Lockwood era un eretic şi un blasfemiator, iar mica lui congregaţie era plină de atei şi de agnostici. Înăuntru, Jamie, calm ca de obicei, spuse:

– Să povestim cum l-am simţit pe Dumnezeul nostru personal săptămâna asta. Iar oamenii începură să se ridice şi să vorbească, de parcă n-ar fi auzit ce se întâmpla afară.

Într-un final, Floyd, bărbatul cu sacou roşu de flanelă şi paharul de plastic albastru, se ridică.

– Aş vrea să mă duc să-i zic tipului să-şi ţină fleanca.

Jamie nu se mişcă.

– Imaginaţi-vă cât de ameninţat trebuie să se simtă dacă a venit până aici şi încearcă să ne strice slujba. Să ne purtăm frumos cu el.

Reverendul Bill deveni inamicul numărul unu al lui Jamie. Încercă să închidă Biserica Liber-credincioşilor, atacând-o din toate direcţiile. Se afla într-o zonă nepotrivită pentru o biserică, spunea el. Jamie era un impostor. Clădirea însăşi pângărea peisajul virgin de lângă golfuleţ. M-am ţinut deoparte, îngrijorată că reverendul Bill avea multe argumente juridice credibile. Nu ştiu cum, însă Jamie a fentat absolut toate atacurile. Poate că numele Lockwood era suficient cât să acopere orice pas greşit. Reverendul Bill ieşi totuşi victorios prin aceea că izbuti să întoarcă mica lui congregaţie împotriva noastră. Jamie Lockwood şi adepţii lui erau păgâni. Asta îl supăra pe Jamie, a cărui intenţie nu fusese niciodată să provoace disensiuni ori să-i oblige pe oameni să aleagă o anumită tabără. Viziunea lui era una a păcii şi a toleranţei. Aşa cum spusese şi el o dată: „Pe lumea cealaltă vom avea şi luna de pe cer“.

Eram însărcinată în patru luni când Emma şi Tata L l-au dat afară din casă pe Marcus. Se lăsase de facultate înainte de a fi exmatriculat, dar îşi luase o slujbă în construcţii. Jamie s-a supărat pe decizia părinţilor lui.

– Nu-i înţeleg pe mama şi tata, îmi mărturisi el într-o dimineaţă la micul dejun. Marcus deja se simte fiul de rezervă. Dacă-l alungă, singurul rezultat e c-o să se simtă şi mai rău.

Am turnat lapte peste cereale.

– Hai să-l luăm la noi, am propus. Are destul de lucru pe insulă şi este loc din belşug. Putem să-l ajutăm să se pună pe picioare.

Jamie mă privi stupefiat, rămânând cu lingura în aer.

– Eşti pur şi simplu uimitoare, ştiai?

Am ridicat din umeri zâmbind.

– M-am molipsit de la tine.

– Mă gândeam de ceva vreme să îl iau la noi, dar mi-era teamă să te întreb. Jamie îşi vârî lingura în castron. Ştiu că poate fi dificil. Deja ai pe cap un soţ lunatic, şi mai e şi copilul. Scutură din cap. Eu mereu am fost copilul preţuit, urmă el. Îmi iubesc părinţii, însă niciodată nu s-au purtat cu Marcus aşa cum s-au purtat cu mine.

– Nu se poate compara cu tine.

– O să mă simt mai bine dacă e cu noi şi stăm cu ochii pe el. Jamie se aplecă peste masă să mă sărute. Poate îl putem îndrepta.

– Poate că da, am aprobat eu.

Însă nu asta s-a întâmplat.

capitolul 11

Laurel

La aeroportul din Wilmington, coada de la controlul de securitate era mai lungă decât prevăzusem eu pentru şase dimineaţa şi mi-era teamă că aveam să pierdem avionul. Andy se tot împingea în mine în timp ce aşteptam, şi avea şi motive. Ne treziserăm la patru dimineaţa ca să prindem avionul de şase şi jumătate spre New York, însă totul durase mai mult decât ar fi trebuit. Numai să-l dau pe Andy jos din pat durase un sfert de oră. Să-i schimb rutina era de fiecare dată un proces riscant. Aproape că trebuise să-l spăl eu pe dinţi, iar când m-am întors cu spatele se vârâse din nou în pat. Taxiul trebuise să stea după noi pe alee. Mi-am spus că totul avea să fie bine. Urma să stăm la New York doar două nopţi, aşa că nu aveam bagaje la cală. Însă era aproape şase când am ajuns la controlul de securitate.

Eram programaţi la Rockefeller Plaza în dimineaţa următoare, la prima oră, pentru apariţia în emisiunea Today. Aveam în minte ce anume voiam să spun despre SAF; de-a lungul anilor vorbisem despre acel subiect suficient de mult cât să ştiu că puteam să transmit informaţiile rapid, fără să par didactică. Acela era obiectivul meu. Mai trebuia să menţionez şi Fondul pentru Familii Drury Memorial. Dawn mă rugase să întreb dacă puteau difuza adresa de internet a fondului, pentru ca telespectatorii să poată contribui. Îi promisesem că voi încerca.

Aproape ajunseserăm la punctul de control. În sfârşit. L-am înghiontit pe Andy, care încă se sprijinea de mine, cu ochii închişi.

– Hai, dragul meu. Să ne descălţăm.

Se aplecă şi îşi desfăcu şireturile.

– Când am mai mers cu avionul, mamă? întrebă el.

– Când erai mic. Mi-am scos pantofii cu toc şi m-am aplecat să-i ridic. Aveai doi sau trei ani. Am zburat în Florida să o vizităm pe bunica ta, care petrecea iarna acolo.

– Bunica Emma, nu?

– Exact.

– Nu mi-o amintesc.

– Erai mic când a murit ea. Am ajuns la bandă şi am aşezat pantofii într-un coş de plastic. Pune-ţi aici geaca şi pantofii.

Îşi lăsă pantofii în coş.

– De ce trebuie să ne scoatem pantofii?

Acela era genul de întrebare la care trebuia să răspund cu mare atenţie. Dacă pomeneam ceva de bombe sau terorişti, ar fi rămas fixat pe ideea de ameninţare, iar zborul ar fi fost un chin.

Am pus şi geanta de voiaj pe bandă.

– Trebuie să se asigure că urcăm la bord doar cu lucruri permise, am răspuns.

– Am văzut semnul.

– Ce semn?

– Care spune că nu avem voie cu arme, lichide şi de-astea.

– Exact.

Banda plimbă coşurile prin aparatul de scanat cu raze X.

– Pa-pa, pantofilor! Andy le făcu cu mâna.

I-am zâmbit agentului plictisit care stătea lângă detectorul de metale şi i-am întins carnetul de conducere şi biletul de avion.

– Ţine-ţi biletul de avion ca să-l verifice agentul, i-am spus lui Andy.

Am trecut prima prin detectorul de metale, uşurată că nu am pornit alarma.

– E rândul meu? mă întrebă Andy.

– Grăbeşte-te, dragul meu. M-am uitat la ceas. E foarte târziu.

Andy întinse braţele în lateral ca şi când şi-ar fi căutat echilibrul şi se îndreptă spre detectorul de metale, cu o privire concentrată pe chip. Mi-era teamă că se va lovi cu braţele de el, însă le lăsă în jos chiar înainte să treacă.

Se auzi alarma.

– Minunat, am bombănit, ţinându-mi răsuflarea şi îndreptându-mă spre Andy. E catarama de la curea, i-am zis agentului. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Staţi în spate, doamnă, îmi ceru agentul. Ai curea? îl întrebă apoi pe Andy.

Andy ridică haina şi îi arătă catarama de metal a curelei.

– Nu e lichid sau ceva, spuse el.

– Băiete, cumva faci mişto de mine? se răsti agentul. Scoate cureaua.

– Nu glumeşte, am intervenit, în timp ce Andy îşi scoase cureaua. Chiar crede că…

– Doamnă, lăsaţi-mă să îmi fac treaba. Agentul puse cureaua într-un coş de plastic. Te rog, treci din nou! îi ordonă băiatului.

Andy trecu iarăşi prin detectorul de metale.

Bzzz!

Eram pierdută. Ce anume avea la el care declanşa alarma?

– Nu înţeleg, am spus. Nu poartă ceas sau…

– Vino aici. Agentul îi făcu semn lui Andy să treacă de cealaltă parte a benzii de cauciuc, unde se afla o femeie bondoacă în uniformă. Ridică un detector de metal în formă de baghetă de parcă ar fi ţinut o bâtă.

– Întinde mâinile în lateral, comandă ea.

Andy mă privi ca şi când mi-ar fi cerut voie.

– Haide, Andy, l-am îndemnat. E în regulă. Agentul trebuie doar să afle de ce ai declanşat alarma. Am tras geanta de voiaj de pe bandă, apoi am luat pantofii, jachetele şi poşeta din coşuri. Îmi tremurau mâinile. Suntem în mare întârziere, i-am spus agentei care îşi trecea bagheta peste pieptul băiatului meu.

– Acela e un microfon? întrebă Andy. O să apărem la televizor şi o să vorbim la microfon.

– Da, aşa e. Speram să o mai înmoi puţin pe femeia aceea. De fapt

mergem la New York la…

Bz-bz-bz-bz. Bagheta scoase un sunet când trecu prin dreptul şosetei stângi a lui Andy.

– Scoate şoseta, spuse femeia.

– Şoseta? Rămăsesem perplexă. Agenta mă ignoră. Haide, Andy, am spus. Andy îşi scoase şoseta, lăsând să cadă pe podea ceva mic şi argintiu. Ce e asta? am întrebat.

– Bricheta mea, răspunse Andy.

M-am aplecat spre el.

– Bricheta ta?

– Doamnă, nu vă apropiaţi. Agenta ridică obiectul cu grijă, cu mănuşi în mâini.

– Andy! Eram uimită. De ce ai brichetă?

Andy ridică din umeri, roşu în obraji. Dăduse de necaz cu mine şi ştia asta.

– Încalţă-te, spuse femeia, apoi va trebui să veniţi amândoi cu mine.

– Să venim? Am lăsat să-mi scape un pantof din braţele încărcate, iar când m-am aplecat să-l ridic mi-au mai căzut doi. Unde? Am pipăit podeaua, încercând să iau totul în braţe din nou.

– Staţi aici să vă încălţaţi. Agentul ne făcu semn spre un şir de scaune.

Am cedat şi m-am aşezat, apoi i-am făcut semn lui Andy să facă acelaşi lucru. Ne-am încălţat, în timp ce agentul stătea cu ochii pe noi.

– Unde vreţi să mergem? am întrebat ridicându-mă în picioare. Ţineam pe un braţ jachetele noastre şi poşeta, iar cu mâna liberă mânuiam geanta pe roţi.

– La Secţia de Siguranţă Publică să vă punem nişte întrebări, mă informă ea, întorcându-se. Veniţi cu mine.

Andy o urmă.

– Aşteptaţi! am intervenit. Avionul nostru decolează în cincisprezece minute. Nu puteţi să confiscaţi bricheta şi să ne lăsaţi să plecăm?

– Nu, doamnă. Bălmăji ceva despre regulile federale pe când străbăteam un coridor de unde mi-era teamă că nu vom mai pleca vreodată.

Ne duse într-un birou mic unde un ofiţer în uniformă, cu chelia strălucind în lumina becului, stătea la o masă. Ridică privirea când ne văzu intrând.

– Domnule, spuse agenta, băiatul acesta a încercat să treacă pe la controlul de securitate cu o brichetă ascunsă în ciorap.

– Domnule ofiţer, sunt mama lui, am intervenit. Bărbatul avea o căutătură blândă sub genele mari şi expresive. Îmi pare rău că s-a întâmplat asta, însă o să pierdem avionul dacă…

– Staţi jos. Făcu semn către cele două scaune din faţa biroului său.

– Trebuie să mergem la New York la emisiunea Today, îl informă Andy în timp ce se aşeză.

Am rămas în picioare.

– Există vreo posibilitate să opriţi decolarea avionului până ne îmbarcăm? am vrut să ştiu.

El mă privi.

– Doamnă, dacă nu luaţi asta în serios, cum vă aşteptaţi ca fiul dumneavoastră să respecte legea? Deci cam asta fusese cu privirea blândă.

M-am aşezat pe scaunul de lângă Andy, întrebându-mă când era următorul avion spre New York.

Bărbatul încrucişă braţele şi se aplecă în faţă.

– Câţi ani ai, fiule? i se adresă el lui Andy.

– Cincisprezece.

– Ai cincisprezece ani? Nu părea să-l creadă.

– Da, are, am întărit eu.

– Nu sunt bine dezvoltat pentru vârsta mea, spuse Andy.

– De ce aveai o brichetă în ciorap? întrebă ofiţerul.

– Din cauza semnului.

– Despre ce semn vorbeşti?

– Cel care spunea să nu aducem arme şi cuţite la bord. Scria să nu aducem nici brichete.

– O, nu, am spus. A luat-o la propriu, am murmurat eu.

– Doamnă, vă rog să tăceţi. Apoi se întoarse spre Andy. Dacă ai văzut că pe semnul acela scrie să nu aduci brichete la bord, de ce aveai o brichetă în ciorap?

Am văzut lacrimi în ochii lui Andy.

– Am băgat-o în şosetă ca să nu o duc în mână, îngăimă el.

M-am aplecat şi mi-am pus mâna pe genunchiul lui.

– Pot să vă explic…

– Doamnă. Ofiţerul îmi aruncă o privire de avertisment. Apoi se lăsă pe spate în scaun, lovind cu stiloul în birou. Regulile sunt făcute tocmai pentru protecţia ta, fiule, spuse el, privindu-l pe Andy. Şi nu ne plac glumele despre ele.

– Vă rog, domnule ofiţer, am stăruit. Are un handicap.

Bărbatul mă ignoră.

– Şi ce voiai să faci cu bricheta? întrebă el.

Andy îşi îndreptă ochii strălucitori spre mine.

– Pentru cazul în care voiam o ţigară.

– Ştii că nu ai voie să fumezi în avion?

– Nu fumam în avion.

– Şi unde îţi sunt ţigările?

– Nu am.

– Însă ai o brichetă care e atât de importantă, încât o porţi cu tine.

Andy se săturase.

– Mamă? Îmi ceru ajutorul din priviri, iar de sub gene i se prelinse o lacrimă.

– Domnule, Andy are sindromul alcoolismului fetal, i-am spus eu repede. Nu aveam de gând să-l las să mă oprească din nou. Nu înţelege exact ce vreţi să spuneţi. Dacă vede un semn pe care scrie „nu aduce ceva“ o ia la propriu, adică înţelege că nu trebuie să aducă ceva. Aduci lucruri în mâini. Nu ştiam că avea brichetă. Nu ştiam nici măcar că fumează. I-am aruncat lui Andy o privire care spunea că vom vorbi mai târziu despre asta. Însă vă pot asigura că habar nu are că a greşit. Mergem la New York ca să apărem la emisiunea Today mâine-dimineaţă pentru că Andy a salvat nişte vieţi într-un incendiu din Surf City.

Sprâncenele bărbatului se ridicară.

– Tu eşti băiatul acela? întrebă el.

– Da, domnule, răspunse Andy cu jumătate de glas. Oamenii au venit după mine pe fereastră.

Bărbatul ţuguie buzele. Ridică bricheta de pe birou, o deschise şi învârti rotiţa, producând o flacără lungă şi subţire.

– Aha, mormăi el, închizând din nou capacul. Cred că nu mai e nevoie să vă spun că această brichetă se confiscă. Trebuie să semnaţi nişte hârtii. Şi… – privi monitorul computerului de pe birou, apoi apăsă câteva taste – mai aveţi un zbor spre LaGuardia la zece şi zece.

– În trei ore? Aproape plângeam. Acela e următorul?

– Da, doamnă. Însă au rămas locuri libere, deci aveţi noroc.

Era aproape şapte şi jumătate când ne-am întors în zona principală a terminalului.

– Să mergem să mâncăm ceva, am propus. Aşa o să mai treacă timpul.

Ne-am luat câte o brioşă şi o sticlă cu apă, apoi ne-am aşezat la poarta de îmbarcare.

– Aşa, Andy, am oftat, după ce ne-am pus bagajele pe scaunele de lângă noi. Nu mai era nimeni în jur. Trebuie să vorbim. Mi-ai promis că nu vei fuma niciodată. Andy îşi studie vârful tenisului în timp ce mesteca o îmbucătură din brioşa cu afine. Andy?

Înghiţi.

– Uneori fumez, spuse el, dar nu trag fumul în piept. Doar în gură.

– De ce?

– Pentru că e tare.

– Care dintre prietenii tăi fumează?

– Chiar trebuie să-ţi spun? se eschivă el.

Am stat o clipă pe gânduri; era acelaşi lucru.

– Nu, am răspuns eu cu un suspin. Nu trebuie. Dar trebuie să-mi spui de unde ai bricheta.

Nu era un Zippo ieftin.

– Am făcut schimb.

– Şi ce anume ai dat pe ea?

– Mamă, nu vreau să vorbesc despre asta!

– Ba trebuie să o faci, Andy.

– Am dat la schimb briceagul.

– Ce briceag? Nu ştiam că avea aşa ceva.

– Cel pe care l-am avut mereu, replică el dând ochii peste cap.

Am tras aer în piept.

– Ştiu că vrei să te integrezi şi că vrei să pari… şmecher, am rostit alegându-mi atent cuvintele. Însă adolescenţii fac şi lucruri stupide. Întâmplarea cu bricheta mă neliniştise, dar mă supăra încă şi mai mult ideea că fiul meu avea laturi pe care nu i le cunoşteam. Dacă mă minţise cu fumatul, ce secrete mai avea? Şi drogurile? Mi-ai mai promis la fel de hotărât că nu te vei droga vreodată. Cum pot să fiu sigură că nu iei droguri?

– Nu aş lua niciodată droguri, replică Andy, cu o vehemenţă convingătoare. Cel puţin făgăduiala era credibilă. Sunt obosit, spuse el, lungindu-se în scaun.

– Şi eu. Mă gândeam că acea discuţie stânjenitoare fusese de ajuns pentru o singură dimineaţă. Am vârât mâna în poşetă ca să scot romanul pe care îl adusesem cu mine. Ce-ar fi să închizi ochii şi să tragi un pui de somn?

El îşi rezemă capul pe umărul meu, redevenind băieţelul angelic pe care-l ştiam. Mi-am lăsat cartea în poală şi am închis ochii.

„Cum vom trece prin ce-a mai rămas din adolescenţa lui?“ m-am întrebat. Nu-mi plăcea să mă gândesc la ce avea să-mi aducă anul următor, când Maggie urma să plece de acasă. Era a doua pereche de ochi care vegheau asupra lui. Propria ei dedicare pentru educaţie – excela în tot ce făcea – îl influenţa enorm. Sigur avea să rămână la fel de surprinsă ca mine când avea să afle de brichetă.

Când ne-am urcat în micul avion, amândoi aveam ochii înceţoşaţi.

– Vrei să stai la fereastră? am întrebat eu, arătând cele două locuri rezervate pentru noi.

– Da! răspunse el, lăsându-se în scaun.

– Prinde-ţi centura, i-am cerut în timp ce o prindeam pe a mea. Şi-a încheiat-o, iar eu i-am strâns-o bine.

Stewardesa, o asiatică mignonă cu privire tristă şi zâmbet larg, se ridică şi începu să explice prin semne.

– Cine e femeia aceea? întrebă Andy tare.

– E stewardesa. Explică nişte lucruri despre avion. Hai să ascultăm.

Însoţitoarea de zbor explică modul în care se descheie centura, iar Andy ascultă şi o desfăcu pe a lui.

– Arată acum pentru mai târziu, am spus eu. Aşa că prinde-o din nou.

Arătă cum se foloseşte masca de oxigen, iar Andy se aplecă în faţă, cu limba ieşindu-i dintre buzele ţuguiate, în timp ce se concentră asupra instrucţiunilor ei.

Se întoarse spre mine când stewardesa termină de vorbit.

– De ce spune că adulţii care călătoresc cu copii îşi pun întâi lor masca? se interesă el.

– Pentru că adultul nu poate avea grijă cum trebuie de copil dacă nu are grijă întâi de el însuşi.

Replica mea îl făcu să râdă.

– Ce e aşa de amuzant?

– Ai pune-o pe a mea înainte să o pui pe-a ta, rosti el cu siguranţă în glas. Mereu ai grijă de mine înaintea tuturor.

capitolul 12

Maggie

Pe drumul spre Paznicul mării am văzut că în unele case luminile încă mai erau aprinse. Era prima săptămână din aprilie, iar oamenii începeau să-şi ia vacanţă. În două luni, insula avea să arate complet diferit. Sentimentul de „toată lumea cunoaşte pe toată lumea“ avea să se transforme în „te ciocneşti la tot pasul de străini şi vezi în fiecare săptămână feţe noi“, care veneau şi plecau din casele închiriate sau din rulote. Mi-era teamă. În casele de lângă Paznicul Mării aveau să se instaleze turişti băgăreţi şi curioşi.

Nu mai era nevoie să o mint pe mama unde mă duceam în noaptea aceea, din moment ce ea şi Andy erau la New York. Uram să ascund adevărul, dar se părea că doar asta mai ştiam să fac. Şi se părea că şi frăţiorul meu minţea la rândul lui. Mama mă sunase din New York să-mi spună de brichetă. Avusesem impresia că Andy fuma. Uneori mi se părea că mirosea a ţigară, însă când l-am întrebat direct, a sărit: „Bineînţeles că nu, Maggie!“ Îl crezusem.

Prostiile lui Andy mă speriau. Până atunci fuseseră lucruri minore. Pe măsură ce creştea, şansele să facă prostii mai mari creşteau şi ele. Însă nu aveam loc să discut cu el.

Am parcat pe stradă, apoi am străbătut bucata rămasă cu lanterna stinsă. Am trecut pe aleea pavată cu scânduri dintre cele două clădiri din rândul din faţă, spre locul în care se afla vechea noastră casă de pe plajă.

Am pus buşteanul sub scară şi m-am căţărat până la uşa din faţă. Înăuntru nu m-am îndreptat spre terasa din spate, aşa cum făceam când încercam să intru în legătură cu tata. În noaptea aceea eram acolo din cu totul alt motiv – unul profan, care făcea ca minciuna să fie absolut necesară.

Dormitorul care aparţinuse părinţilor mei era mai mic decât celelalte două, însă era singurul cu vedere la ocean. Şi mai era şi singura încăpere fără nici o fereastră spartă sau condamnată cu scânduri. În depărtare, pe apă, vedeam vreo două lumini. Le-am privit suficient de mult cât să-mi dau seama că una naviga spre nord, iar cealaltă, spre sud. Apoi am aprins toate cele şase lumânări cu parfum de iasomie de pe măsuţa de plastic din colţul camerei. Patul mare – doar o saltea

veche şi jerpelită, pe arcuri şi cu un cadru ruginit – era una dintre piesele de mobilier pe care mama le lăsase în urmă când am plecat de la Paznicul mării. Am tras cuverturile şi am scos foile de odorizant pe care le lăsasem pe perne. Nu ştiam niciodată când mă întorceam şi uram mirosul de lenjerie stătută.

Tocmai terminasem de aerisit pernele când am auzit paşi pe terasa din faţă, apoi scârţâitul uşii vechi şi lipicioase.

– E cineva acasă? întrebă Ben încet.

Am traversat sufrageria ca să ajung la el. M-a strâns în braţe, iar eu mi-am îngropat faţa în pieptul lui şi am început brusc să plâng.

– E în ordine, îngeraş, şopti el, mângâindu-mi părul. A trecut prea mult timp de data asta. Ştiu.

Nu puteam să mă opresc din bolborosit. Îmi revărsam toate emoţiile, ca şi când aş fi păstrat totul pentru el, pentru clipa în care puteam, în sfârşit, să mă descarc. Mereu trebuise să fiu cea mai puternică din familie. Cu Ben puteam să fiu pur şi simplu eu. M-a ţinut până m-am oprit din plâns. Ştia întotdeauna de ce aveam nevoie.

– A fost o tortură, am îngăimat.

Nu mai fuseserăm împreună – nu astfel – de dinainte de incendiu. Îi antrenam amândoi pe Piraţi, purtându-ne ca şi când abia ne cunoşteam, pentru ca nimeni să nu-şi pună întrebări despre noi şi să înceapă să bârfească. Vorbiserăm şi ne trimiseserăm mesaje şi câteva e-mailuri, însă nimic nu se compara cu timpul petrecut între patru ochi.

Se trase în spate şi îşi trecu mâna peste obrazul meu. Lumina slabă şi pâlpâitoare se revărsa în dormitor, permiţându-mi să-i văd ochii căprui ca ciocolata şi cicatricea nouă şi oribilă de pe frunte.

– Cum te simţi? Am atins uşor rana închisă.

El a tresărit de durere, astfel că mi-am retras mâna.

– Iartă-mă! Iartă-mă! Nu voiam să-i fac rău.

– Uşor, spuse el. Mi-au scos copcile de dimineaţă. Îşi atinse şi el cicatricea. Mereu îmi va aminti de noaptea aceea.

– Însă eşti teafăr.

– Alţii nu au avut asemenea noroc.

– Mi-a fost atât de frică!

– Şşşt. Mă sărută, apoi brusc mă ridică în braţe aşa cum un mire de modă veche îşi trece mireasa peste prag. Mă duse în dormitor. Mirosul de iasomie era atât de puternic, încât simţeam că mă îmbăt. Ben mă lăsă pe pat şi începu să mă dezbrace. Încă îmi simţeam lacrimile în gât. Însă nu voiam să plâng iar. Trebuia să mă abţin. Ben avea nevoie în noaptea aceea de o femeie. Nu de o fetiţă.

Nu eram una dintre fetele acelea cu ochii cât cepele care credeau în dragostea la prima vedere, dar în minutul în care l-am văzut pe Ben, ceva mi s-a întâmplat. Asta era cu aproape un an în urmă, când împlineam şaptesprezece ani. Stăteam în salonul de la centrul recreaţional aşteptând să mă întâlnesc cu noul antrenor al copiilor mai mari. Fosta lor profesoară de sport, Susan Crane, urma să se mute în Richmond, şi în locul ei venea un tip nou. Susan avea treizeci şi cinci de ani, aşa că nu prea înţeleg de ce mă aşteptam ca tipul cel nou să aibă vârsta mea, însă asta credeam.

Ben stătea la ghişeu completând documentele şi râdea cu David Arowitz, unul dintre manageri. Mă gândeam că se înscria la vreun curs şi l-am sorbit din priviri. Era îmbrăcat în bermude cu dungi albastre şi verzi, ca şi când se pregătea să meargă la bazin, un tricou albastru şi sandale. Era masiv. Probabil fusese unul dintre băieţii aceia obligaţi să poarte haine cu dimensiuni uriaşe. Avea părul scurt, negru şi des. Avea nasul drept, gropiţe – cel puţin pe obrazul întors spre mine – şi gene lungi şi dese. Jur că am observat toate acele detalii într-o clipă şi am simţit la propriu că mi se strânge inima, ca şi când cineva o storcea suficient de puternic cât să-mi trimită furnicături pe braţe.

I-am intuit caracterul doar privindu-l. Era blând, iubea animalele, prefera să joace volei în loc de golf, credea în Dumnezeu, dar nu era un om religios, îi plăceau filmele de groază, putea vorbi despre lucruri sentimentale, fuma marijuana, însă niciodată ţigări. Deja aflasem toate astea în secunda care-i trebuise furnicăturii ca să ajungă de la inimă în vârful degetelor mele. Şi mai ştiam şi că era prea în vârstă pentru mine, dar nu-mi păsa. Mă îndrăgostisem.

Brusc, David făcu un semn în direcţia mea. Ben îi spuse ceva, apoi se îndreptă spre mine. Singurul lucru de care nu-mi dădusem seama era că el era noul antrenor.

– Maggie? Întinse mâna spre mine. Avea gropiţă doar într-o parte a gurii. Eu sunt Ben Trippett.

Nu eram deloc obişnuită să dau mâna cu oamenii. Când i-am strâns-o pe a lui i-am simţit căldura palmei, de parcă ar fi fost cu câteva grade mai cald decât oricine altcineva de pe planetă. Aveam să aflu şi asta despre el, că mâinile lui erau întotdeauna fierbinţi. Poate că de vină era căldura. Însă tot ce ştiam atunci era că eram complet pierdută.

Nu mă puteam gândi la altceva. Brusc am înţeles de ce prietenele mele căpătau ochelari de cal când se combinau cu un tip. Abia aşteptam antrenamentul nostru de înot, care avea loc de două ori pe săptămână. Uneori, după aceea, mergeam cu el la McDonald's. Eu luam o apă minerală; el îşi lua un milk-shake. Vorbeam despre înotătorii noştri, despre cine era mai puternic, cine avea nevoie să lucreze mai mult la o anumită mişcare. Stabileam obiective pentru echipă. Şi în tot acel timp eu îmi spuneam: „Te iubesc, te iubesc, te iubesc".

Locuia cu Dawn Reynolds, dar încercam să nu mă gândesc la asta. Nu o cunoşteam prea bine pe Dawn; se afla doar de un an pe insulă. Nu voiam să despart pe nimeni, însă nu-mi puteam stăpâni trăirile. Inventam motive să mă întâlnesc cu el. Lucra la Lowes, în Hampstead, iar uneori, după şcoală, găseam un pretext să mă duc acolo. Am cumpărat nişte vopsea pe care nu aveam s-o folosesc vreodată pe pereţii camerei mele şi o lampă urâtă pe care ştiam că trebuia s-o returnez cândva.

Am început să vorbim şi despre alte lucruri la întâlnirile noastre de la McDonald's. Despre filme – amândurora ne plăceau cele de groază, aşa cum bănuisem. Despre divorţul lui, care era „încurcat", şi despre fetiţa lui de şapte ani, Serena, care locuia cu fosta lui soţie, în Charlotte. Îi era foarte dor de ea. Îmi dădeam seama că era un tată bun. Îmi plăcea asta la el.

Apoi, într-o seară, mi-a spus că voia să vorbească despre Dawn.

– Când m-am mutat aici, începu el, am închiriat o casă-rulotă la Surf City. Într-o zi mă aflam la Jabeen's Java şi am început să vorbesc cu ea. Se pregătea să lipească pe avizier un anunţ cum că îşi căuta un colocatar. Divorţase cam în acelaşi timp cu mine şi şi-ar fi pierdut casa de pe plajă dacă nu găsea pe cineva cu care să împartă cheltuielile. Aşa că a fost simplu.

– Deci… tu şi Dawn sunteţi doar colegi de locuinţă?

Când a dat afirmativ din cap, m-am simţit ca pe un nor, nu pe o bancă

turnată în plastic de la McDonald's.

– Însă este puţin mai complicat de-atât, spuse el. Tocmai divorţase şi tocmai divorţasem şi eu şi… Mă privi în faţă cu acei ochi ciocolatii. Te-ai despărţit vreodată de cineva?

– Nu chiar. În viaţa mea nu avusesem decât trei iubiţi.

– Atunci probabil îţi va fi greu să înţelegi, însă când o căsnicie se sfârşeşte, mai ales după ce încerci din greu să o salvezi şi încă ţii la acea persoană, te lasă răvăşit şi foarte singur. Eu şi Dawn eram în aceeaşi situaţie când m-am mutat cu ea. Sorbi din milk-shake. Apoi din nou. Nu se uita la mine. E o femeie frumoasă, rosti el într-un final, mă atrăgea fizic.

Am simţit cum mi se strânge inima.

– Nu cumva primesc PMI?

– PMI?

– Prea multe informaţii.

– Ah. Zâmbi. Probabil.

– Ba nu. M-am îndreptat în scaun, gata pentru ce era mai rău. În regulă, am spus. Continuă.

Obrajii lui se înroşiră. Îmi plăcea că dorea să discute cu mine despre ceva suficient de personal încât să-l facă să roşească.

– Deci îţi dai seama, urmă el. Am dat cu bâta-n baltă. M-am culcat cu ea încă din prima săptămână în care m-am mutat. Până la sfârşitul celei de-a doua săptămâni m-am lămurit că fusese o greşeală. E o femeie de treabă, însă nu ne potriveam. I-am spus că voiam să fim doar prieteni şi i-am propus să mă mut. S-a supărat. În mintea ei credea – şi încă mai crede – că facem o pereche bună şi nu dorea să plec. Mai era şi ajutorul financiar de care avea nevoie. De asta am rămas. Răsuflă adânc şi sparse o bulă de pe capacul paharului de milk-shake. Iar motivul pentru care îţi spun toate astea este că am sentimente foarte puternice pentru tine, Maggie.

„Dumnezeule!" am exclamat în gând.

– Şi eu. Eram uimită că pronunţasem acele cuvinte. Gura îmi era atât de uscată, încât aveam impresia că aveau să mi se lipească de limbă.

– Ştiu, zise el. Simt legătura dintre noi. Poate că biologic ai şaptesprezece ani, însă nu eşti un copil. Nu eşti o adolescentă imatură. Nu vreau să mă lupt cu sentimentele pe care le am pentru tine. Însă ai şaptesprezece ani.

– Deja ai menţionat asta.

– Iar eu sunt cu zece ani mai mare. Nu vreau să profit de tine.

– Ben. Uram masa dintre noi. Te iubesc. Te iubesc de luni întregi. Şi ai dreptate. Nu sunt o adolescentă imatură. Nu mă întâlnesc cu băieţi de vârsta mea pentru că sunt atât de… – am scuturat din cap – atât de idioţi. Ce simt pentru tine e altfel. E aşa cum îmi iubesc fratele şi…

– Poftim? Râse.

– Adică vreau să spun că e foarte, foarte profund. Mi-era teamă să nu încep să semăn cu o adolescentă imatură. Era greu de explicat ce simţeam pentru el. E ceva pur, am spus eu într-un final. Nu ştiu cum să descriu altfel.

– Păi îmi place descrierea ta. Gropiţa lui era atât de drăguţă când zâmbea. Se lăsă pe spate şi oftă. Pfuu, am vrut să am conversaţia asta cu tine de săptămâni întregi. Nu mi-era teamă de ce o să spui. Ştiam că simţi acelaşi lucru. Însă asta schimbă lucrurile, iar eu nu ştiu ce să fac în continuare. Acum intri în ultimul an. Poate ar trebui să încercăm să avem o relaţie… ştii tu, platonică, până termini liceul.

Mă imaginasem de mii de ori în pat cu el. Eu aveam un braţ peste pieptul lui, iar el mă ţinea de după umeri, protector. Nu prea îmi păsa de relaţia sexuală. Voiam ceva mai mult de-atât. Ceva mai profund, care să dureze tot restul vieţii mele.

– Nu vreau să aştept, am zis. Vârsta la care ai drept de decizie în Carolina de Nord e şaisprezece ani. Eu am şaptesprezece şi cinci luni. Ai aprobarea mea.

– Însă nu putem avea o relaţie pe faţă. Mama ta. Dumnezeule, şi unchiul tău. M-ar ucide.

– Ştiu. Avea dreptate. Eram sigură că mama fusese virgină în noaptea nunţii, iar unchiul Marcus mereu îmi ţinea predica aceea că „bărbaţii vor un singur lucru“. Poate că asta voiau băieţii de vârsta mea. Ben era complet altfel.

– Şi nu prea există un loc unde să putem fi împreună, adăugă Ben.

Venise rândul meu să zâmbesc.

– Ba da, este.

Mai târziu, când mi-am dat seama că îi puteam spune totul – sau cel puţin aproape totul –, i-am mărturisit cum mă simţisem la început. Că avusesem impresia că nu-l doream din punct de vedere sexual. El râse:

– Ei bine, asta cu siguranţă s-a schimbat. Da, aşa era, însă momentul meu preferat când eram cu Ben rămăsese acela în care stăteam în braţele lui în dormitorul de la Paznicul mării, să-i destăinui ce gândeam şi ce simţeam. Ba chiar i-am spus şi cele două mari secrete ale mele.

Primul era că pierdusem intenţionat cea mai importantă întrecere de înot a sezonului când aveam paisprezece ani pentru că mi-a fost milă de concurenta mea. Acea fată era atât de necioplită, de prostuţă şi de necoordonată, încât colegii ei de echipă mormăiseră când îi venise rândul să înoate. Nu m-a lăsat inima s-o înving. M-am prefăcut că am cârcei la tura a treia.

Ben îmi spuse că eram mărinimoasă, dar nebună.

Apoi i-am povestit că simt spiritul tatei pe terasa de la Paznicul mării. Atunci am aflat că mă înşelasem în privinţa unui lucru: Ben era o persoană religioasă. Mai întâi m-a tachinat, exprimându-şi speranţa că tata n-o să apară când eram împreună în pat. Însă când s-a prins că vorbeam serios, şi-a luat seama. Mi-a spus că diavolul îmi joacă feste şi că ar trebui să am grijă. Credinţa lui în existenţa diavolului m-a dezamăgit. Aş fi vrut ca Ben să fie imaginea mea în oglindă, cu gândurile şi convingerile mele. Aş fi vrut ca el să fie tot ceea ce aveam nevoie – confidentul meu, cel mai bun prieten al meu, iubitul meu. Atunci am devenit conştientă de faptul că nimeni nu poate fi toate acele lucruri pentru altă persoană. După aceea am fost mult mai atentă cu destăinuirile.

Niciodată nu i-aş fi spus cel de-al treilea secret al meu.

După ce am făcut dragoste, Ben a luat marijuana din bucătărie, în timp ce eu m-am strecurat goală sub cuverturi, inspirând mirosul de iasomie şi odorizant. Ben s-a urcat lângă mine, luându-mă în braţe, şi şi-a aprins o ţigară.

Trase un fum, apoi mi-o dădu mie.

– Dumnezeule, ce bine e să fiu aici cu tine, spuse el. A fost o săptămână atât de urâtă.

– Ştiu.

– Am chestiile astea… nu sunt chiar coşmaruri, dar când sunt în pat mi-o imaginez pe Serena la o petrecere, peste câţiva ani. Se sperie rău. De furtuni. De străini. De câini. De orice. Sigur s-ar fi speriat dacă ar fi fost acolo. S-ar fi putut număra printre copiii care n-au scăpat cu viaţă.

– Nu te mai gândi la asta, Ben. Eu nu voiam să mă gândesc la asta. I-am strecurat ţigara între buze. Gândeşte-te la fetiţa pe care ai salvat-o. Unchiul Marcus spune că ar fi murit dacă n-ai fi fost tu.

– Oho, crede-mă că mă gândesc la ea. Încă e la spitalul din New Hanover, şi am şi vizitat-o de vreo două ori. O să se facă bine. Apoi îmi aduc aminte că eram la un pas să o las acolo pentru că rămâneam fără aer, iar eu… Se cutremură. Iar eu, Maggie, transpirasem tot.

– Cred că a fost îngrozitor. Ştiam totul despre claustrofobia lui, că intra în panică în clipa în care îşi punea masca pe faţă. Uram răutăţile pe care i le spuneau în faţă ceilalţi pompieri, ca şi când el n-ar fi avut sentimente. Odată l-am auzit din greşeală pe unul spunându-i unchiului Marcus: „Nu înţeleg de ce te mai deranjezi să-i dai un pager. E inutil“. Asta m-a înfuriat. Mi-a spus chiar că se gândea să plece, să se întoarcă în Charlotte, pentru că nu mai rezista. Mă speriasem când l-am auzit. Ce m-aş fi făcut fără el?

– Cum ai rezistat cu masca pe faţă? am vrut să ştiu.

– Am activat doar o secundă valva de urgenţă. Asta mi-a dat o gură de aer. O senzaţie minunată. Nu atât aerul, cât faptul că exista o valvă de urgenţă în caz de nevoie.

– Însă când ai primit avertizarea de nivel scăzut de oxigen probabil te-ai speriat.

– Da, domnişoară, am tras o spaimă soră cu moartea. Însă o vedeam şi pe fetiţa aceea. Trebuia să o scot de acolo.

– Chiar sunt mândră de tine. Ceilalţi nu ţi-au mai făcut probleme, nu?

– Cred că, în sfârşit, m-au acceptat, zise el, lăsând fumul să-i iasă din plămâni. Câţiva dintre cei mai răi chiar şi-au cerut scuze. Deci acum sunt pe val. Însă preţul a fost prea mare.

Acele fotografii mari de la slujba de comemorare mi-au apărut brusc în minte, dincolo de zidul interior pe care mi-l construisem ca să le ţin departe. La ceremonie mi s-a făcut rău când reverendul Bill a vorbit despre fiecare. Mi-aş fi dorit să ies alergând din sala municipală, însă nu voiam să fac o scenă.

– Înţelegi de ce trebuie să cred în viaţa de după moarte? l-am întrebat. De ce sunt atât de sigură că tata mă vede? Trebuie să cred că acei trei oameni – Jordy şi Henderson şi domnul Eggles – sunt într-un loc mai bun.

– Eu cred asta. Însă nu cred că morţii vorbesc cu noi.

El nu avusese experienţa pe care o avusesem eu cu tata, aşa că nu înţelegea.

Am terminat ţigara, iar Ben a stins-o într-o cochilie pe care o ţineam lângă pat. Mi-am amintit de noaptea aceea de la urgenţe, de cât de speriată am fost să-l văd acolo şi cât de invizibilă m-am simţit când Dawn aproape că m-a răsturnat ca să ajungă la el. Ceilalţi fuseseră întotdeauna siguri că el şi Dawn erau împreună şi, chiar dacă el nu i-a aprobat niciodată făţiş, nici nu s-a deranjat să-i contrazică. Ea era paravanul nostru, spunea Ben, fapt care mă deranja doar când o vedeam fixându-l cu privirea aşa cum o făcuse sâmbătă la întrecerea de înot. Era limpede că-l iubea la nebunie. I se citea pe faţă. Mi-a părut rău pentru ea aşa cum îmi păruse rău de fata împiedicată de paisprezece ani pe care o lăsasem să mă depăşească în urmă cu câţiva ani. Dar nu aveam de gând să i-l las pe Ben.

– Dawn te iubeşte enorm, am remarcat. Când te-a văzut la urgenţă părea atât de uşurată să vadă că eşti sănătos! Aşa m-am simţit şi eu când am văzut că Andy era teafăr. Şi am simţit că o rănesc prin faptul că sunt cu tine.

– Eu nu i-am dat speranţe false. Ştii asta.

– Însă crede că nu ai pe nimeni. Asta îi dă speranţă.

– Şi ce pot să fac eu, Maggie? Părea uşor enervat. Nu pot să-i mărturisesc pe nepusă masă despre noi.

– Ştiu, am spus eu rapid. Nu-l mai văzusem vreodată furios, şi eram deconcertată. Doar că îmi părea rău pentru ea, am continuat. Ce voiam să facă el? Nu ştiam.

Deodată, o rafală de vânt suflă în încăpere din sufragerie şi stinse

aproape toate lumânările, lăsând aprinse doar două. M-am ridicat şi m-am dus în colţ să le aprind din nou. Când m-am întors să mă urc din nou în pat, lumina lumânării se reflectă, probabil, pe coapsa mea.

Ben se ridică în coate.

– Ce ai pe coapsă? întrebă el.

– Un tatuaj, am răspuns eu.

– Glumeşti. Se propti în capul oaselor. E nou?

– Nu. Doar că nu l-ai mai văzut până acum. Îl aveam de peste un an, suficient de jos încât mama să nu-l observe.

– Nu-mi dau seama ce scrie.

– Doar un cuvânt. M-am apropiat de el să-l citească.

– Empatie. Îşi trecu degetele peste caligrafia minusculă. De ce?

– Ca să-mi aduc aminte întotdeauna să mă pun în pielea celorlalţi.

Ben râse şi mă trase în pat deasupra lui.

– Nu ai nevoie să-ţi aduci aminte, îngeraş, spuse el, punându-şi palmele foarte calde pe coapsele mele. Aproape că ai scris o carte întreagă.

capitolul 13

Andy

Ne-au aşezat pe o canapea mică. Pe stative erau camere mari de filmat şi era plin de domni şi doamne. Una dintre ele s-a aşezat pe un scaun cu faţa spre noi. Am privit spre cameră şi am zâmbit aşa cum trebuie să faci la poză.

– Andy, mi se adresă doamna de pe scaun, când începem să vorbim pur şi simplu te uiţi la mine. Nu te uiţi la cameră. Ne vom preface că avem o conversaţie normală, da?

– Bine. Era plăcut să o priveşti. Frumoasă, cu păr strălucitor şi negru ca al mamei şi ochi de asiatică. Vocea ei era blândă şi îmi amintea de felul în care vorbea Maggie uneori.

Mama îmi zâmbi şi îmi strânse mâna ca întotdeauna. Mâna ei era rece ca gheaţa.

Un bărbat prinse un microfon mic şi negru de cămaşa mea şi îmi zise să nu-mi fac griji în privinţa lui. O femeie cu căşti pe cap ridică trei degete, apoi două, apoi unul.

Apoi femeia a început să vorbească cu noi, iar eu m-am uitat fix la ea, aşa cum îmi spusese ea să fac. Mi-am impus să nu mă uit în altă parte decât la doamna aceea. Nu voiam s-o dau în bară.

– Andy, povesteşte-ne despre incendiu, îmi spuse ea. Ochii ei luceau.

– Eram la petrecere cu prietena mea Emily şi dintr-odată era foc peste tot, am început eu. Câţiva băieţi au luat foc, iar eu le-am zis să se oprească, să se lase la pământ şi să se rostogolească.

– Da? întrebă femeia. Unde ai învăţat asta?

Nu-mi mai aminteam exact unde. Aş fi vrut s-o privesc pe mama să o întreb, însă mi-am amintit că aveam voie să vorbesc doar cu doamna.

– Cred că la şcoală, dar nu sunt sigur.

– Aşa e, întări mama.

Genunchiul îmi tremura aşa cum mi se întâmpla uneori şi mă

gândeam că mama o să-şi pună mâna pe el să-l oprească, însă n-o făcu.

– Şi după aceea ce s-a întâmplat, Andy? Oamenii încercau să iasă din biserică, nu? Şi nu puteau?

– Din cauza focului.

– Am auzit că uşile principale erau blocate de flăcări.

– Şi cea din spate.

– Probabil a fost înspăimântător.

– Emily era speriată. Avea tricoul pe dos.

Doamna, nedumerită, se întoarse spre mama.

– Prietena lui, Emily, este un copil cu nevoi speciale căruia nu-i place să simtă cusătura hainelor pe piele, explică mama.

– Aha, înţeleg, spuse doamna. Şi cum ai ieşit din foc, Andy?

– M-am dus la toaleta băieţilor şi în exteriorul ferestrei era cutia de metal… cutia de la aerul condiţionat şi m-am urcat pe ea şi am ajutat-o şi pe Emily să urce. Apoi m-am întors şi le-am spus şi celorlalţi să vină pe acolo.

– Uimitor, exclamă doamna. Când întoarse puţin capul, scânteile din ochii ei se mişcară. Ai salvat multe vieţi.

Am dat din cap.

– Am fost un… Dar mi-am amintit că nu aveam voie să vorbesc despre eroismul meu.

– A fost un erou, completă mama, însă i-am spus să nu se laude cu asta.

Fără să vreau, am privit-o o clipă pe mama. Şi ea avea scântei în ochi! Ciudat.

– Cum te simţi după ceea ce ai făcut, Andy? întrebă doamna.

– Bine. Însă unii au murit. Probabil nu au auzit când i-am strigat. Ochii dumneavoastră sunt foarte frumoşi. Au scântei.

Doamna şi mama râseră amândouă.

– De la lumini, spuse doamna. Dar îţi mulţumesc pentru compliment, Andy. Se întoarse din nou spre mama. Laurel, ne poţi spune câte ceva despre Andy şi despre sindromul alcoolismului fetal?

– Vă pot spune eu, m-am oferit.

Atunci mama îşi puse mâna pe genunchiul meu, semn că trebuia să tac.

– Andy, hai să o lăsăm şi pe mama ta să vorbească.

– Bine, am zis, cu toate că o auzisem pe mama vorbind despre SAF de atâtea ori, încât puteam să reproduc întregul discurs. Povestea că a avut probleme cu băutura când era însărcinată cu mine şi că asta mă făcuse să fiu diferit de alţi copii. Că s-a dus la un centru de reabilitare şi că de atunci n-a mai băut. Eu am stat într-un centru de plasament, de unde m-a luat când aveam un an. Şi de atunci a vrut să se asigure că am parte de cea mai bună educaţie şi îngrijire cu putinţă. Vedeţi? Pot să spun şi eu. Sunt într-o echipă de înot, am explicat. Şi mereu câştig. Mama şi doamna râseră din nou. Mama spuse că sunt un concurent foarte valoros din cauza reflexului Moro. Şi că am un IQ mediu, ceea ce înseamnă că sunt inteligent şi că aş putea să fac lucrurile mult mai bine dacă mă străduiesc mai mult. Sunt la fel de deştept ca majoritatea oamenilor, am insistat. Însă creierul meu funcţionează altfel.

Mama povesti despre brichetă şi despre cum am pierdut avionul, lucru pe care tot nu îl înţeleg, pentru că dacă ţii bricheta în şosetă nu înseamnă că o cari în mână.

– Există un fond de donaţii pentru cheltuielile medicale ale copiilor răniţi în incendiu, anunţă doamna înspre cameră. Dacă doriţi să contribuiţi, adresa de internet este afişată pe ecran.

– Mulţi dintre copiii răniţi la petrecere provin din familii cu resurse limitate, adăugă mama.

– Vrea să spună că sunt săraci, am explicat eu, mândru că înţelesesem.

– Mai aveţi un copil, i se adresă doamna mamei. Şi celălalt are SAF?

– Se referă la Maggie? am întrebat-o eu pe mama, menţinându-mi însă privirea fixată asupra doamnei.

– Da, Maggie e fiica mea mai mare. Nu beam când eram însărcinată cu ea şi e sănătoasă.

– Maggie e cea mai bună soră, am spus eu.

– Da? făcu doamna.

– Şi ea mi-ar pune întâi mie masca de oxigen pe faţă.

capitolul 14

Laurel

1989

– Uită-te la părul ei! exclamă Emma când Jamie îi dădu copilul să-l ţină în braţe. Exact aşa era şi părul tău când te-ai născut, îi spuse ea fiului său. Bucle dese, negre şi frumoase.

– Nu-i aşa că e ceva? Jamie se aşeză lângă mama lui, pe canapea. De trei zile, de când veniserăm acasă cu bebeluşul, nu se oprea din zâmbit. Trebuie s-o vedeţi când deschide ochii, adăugă el. Te priveşte fix.

– Sunt căprui ca ai tăi şi ca ai lui Laurel? Îşi trecu degetul peste pielea aproape translucidă a frunţii copilului.

– Acum sunt cenuşii, zise Jamie, însă pediatrul spune că după toate probabilităţile vor fi căprui.

Emma îşi întoarse privirea către balansoarul în care stăteam eu.

– Draga mea, probabil eşti în al nouălea cer!

Eram prea obosită ca să vorbesc, aşa că i-am oferit acelaşi zâmbet pe care-l arborasem în ultimele trei zile. Mi-l lipisem pe faţă la scurt timp după naşterea copilului şi încă era acolo. Era ceva în neregulă cu mine, iar până atunci reuşisem să ascund asta de toată lumea. Îi priveam pe Jamie şi pe Emma stând cu bebeluşul pe canapea şi mi se părea că îi vedeam ca prin vis. Mă simţeam îndepărtată de ei, aveam o senzaţie ciudată de distanţă între noi. Dacă aş fi încercat să parcurg spaţiul dintre balansoar şi canapea, probabil mi-ar fi luat câteva zile.

Sarcina mea fusese mult mai uşoară decât mă aşteptasem. Cu excepţia unor perioade scurte de greaţă la început şi de glezne umflate la sfârşit, mă simţisem foarte bine. Copilul se născuse cu două săptămâni mai devreme şi, cu toate că travaliul fusese mai dificil decât bănuisem, reuşisem să trec prin cele zece ore de chin fără anestezie. Eram aproape la fel de îngrijorată pentru Jamie pe cât eram pentru mine însămi. Din cauza „darului“ său, arăta ca şi când ar fi simţit fiecare contracţie a mea. Copilul avea 3,9 kilograme şi eram fericită că nu mai aşteptase încă două săptămâni să-şi facă apariţia.

Ştiu exact care a fost momentul în care m-am transformat dintr-o femeie îndrăgostită de bebeluşul pe care îl purta în pântec într-o femeie care nu mai ştia ce înseamnă să iubeşti. În sala de naşteri mi-am auzit fetiţa plângând pentru prima dată şi am întins mâinile, nerăbdătoare s-o ating. O asistentă a adus-o la pieptul meu. Jamie m-a sărutat pe frunte când am ridicat capul să o privesc, dar mă simţeam ca şi când priveam o vizuină lungă şi spiralată de iepure. Întreaga mea lume a început să se învârtă din ce în ce mai repede şi deodată totul a devenit negru.

Când m-am trezit eram la reanimare, cu Jamie lângă mine. Mi-a spus că avusesem o hemoragie, dar, în curând, aveam să mă fac bine. Maggie era perfectă şi puteam face şi alţi copii.

Eu abia îl auzeam. Rămăsesem la cuvântul Maggie. Cine era Maggie? Aveam nişte dureri îngrozitoare şi m-am gândit că travaliul nu se terminase. Confuzia totală în care pluteam mă speria. Jamie a avut nevoie de câteva minute bune să mă aducă la realitate.

Nu mi-am ţinut copilul în braţe decât după treizeci şi şase de ore de la naştere. Când mi-a fost adus în braţe, nu am simţit absolut nimic. Nici un imbold matern de recunoaştere a micuţei prezenţe atât de familiare pe care o purtasem în mine timp de nouă luni. Nici vreo dorinţă de a-i vedea micul trup. Nimic.

– Nu-i aşa că e frumoasă? Jamie stătea în picioare lângă pat, radiind, iar aceea a fost clipa în care mi-am lipit zâmbetul pe faţă. Acasă, toţi păreau să creadă că am revenit din vizuina de iepure. Numai eu ştiam că încă eram blocată undeva între abisul negru şi lumea reală.

– Mănâncă bine? întrebă Emma.

Jamie se uită la mine aşteptând un răspuns, ceea ce însemna că trebuia să mă chinui să scot nişte cuvinte din gură.

– Păi… mi-am dres glasul. Am nişte probleme cu ea, am recunoscut. Nu ne înţelegem prea bine.

Cât de mult îmi dorisem să hrănesc un bebeluş! Când lucrasem în cabinetul pediatrului le priveam cu invidie şi nerăbdare pe mamele care îşi duceau pruncii la sân pentru acea legătură tainică şi sacră. Dar sfârcurile mele erau prea plate pentru ca bebeluşul să se prindă uşor de ele. La spital, mai multe asistente încercaseră să mă ajute. O consilieră din partea La Leche League[3] apăruse în salonul meu cu câteva ore înainte să mă externez. Uneori reuşeam să-l fac pe bebeluş să sugă, însă de cele mai multe ori plângea iritat. Experta se jurase că

bebeluşul era hrănit suficient, dar nu izbutise să mă liniştească.

– Ei, treci pe lapte praf, zise Emma, ca şi când n-ar fi fost cine ştie ce. I-am hrănit pe amândoi cu biberonul şi n-au avut nimic.

Jamie era, într-adevăr, minunat, însă aveam îndoieli în privinţa lui Marcus. El încă era hrănit cu biberonul. Însă mi-am simţit ochii plini de lacrimi când am primit permisiunea ei. A fost prima persoană care mi-a dat de înţeles că nu era o tragedie să mă opresc din alăptat.

– Păi e important, mamă, spuse Jamie.

De unde stăteam, vedeam cum chipul copilului se contractă în expresia pe care o avea întotdeauna înainte să urle. În stomac mi se formă un nod cât bolovanul.

– Gata, gata, murmură Emma. Ce s-a întâmplat, draga mea? Ridică bebeluşul până la umăr şi îl mângâie pe spate, dar începu oricum să urle. Vrea la mama, draga de ea. Emma i-o dădu pe micuţă lui Jamie, care mi-o aduse la balansoar. Puteam observa că o ţinea cu mai multă dexteritate decât mine

– O să încerc s-o hrănesc. M-am folosit de toată puterea pe care o aveam ca să mă ridic în picioare. Jamie mi-a pus bebeluşul în braţe, iar eu m-am îndreptat spre dormitor. Aveam nevoie de intimitate, nu pentru că mi-ar fi fost ruşine, ci pentru că nu doream să asiste şi alţii la eşecul meu.

În dormitor m-am aşezat pe pat, cu capul rezemat de perne, şi am început bătălia de a o fixa pe Maggie la sânul meu. Plângea; şi eu plângeam.

Într-un final începu să sugă, însă nu cu fervoarea pe care o văzusem la alţi copii. Nu cu mulţumirea de a se afla în braţele mamei. Expresia ei era una de resemnare, ca şi când sugea la pieptul meu pentru că nu avea altă opţiune. Ar fi preferat să fie oriunde altundeva, dar nu cu mine.

Din dormitor l-am auzit pe Marcus intrând în casă.

– Săru' mâna, mamă. Mi l-am imaginat traversând sufrageria cu paşi mari şi aplecându-se să-i sărute obrazul Emmei. Când ai ajuns? Mi-ai văzut nepoţica?

– Dumnezeule, Marcus! răspunse Emma. Miroşi ca o bodegă.

N-am auzit şi restul conversaţiei, doar sunetul înăbuşit al vocilor lor – inclusiv pe cel al unei tinere femei – şi am ştiut că Marcus o adusese acasă pe altă prietenă de-a lui. Părea să-şi găsească una pe zi.

Am închis ochii să ascult vocea din mintea mea.

„Bebeluşul tău nu te iubeşte.“ Ştiu. Ştiu. „Nici măcar nu-i dai suficient lapte.“ Ştiu.

Maggie întoarse capul de la pieptul meu, strâmbându-şi nasul într-un fel pe care îl interpretam ca dezgust. Mă simţeam ameţită de la oboseală.

– Jamie, am încercat eu să strig. Am auzit râsete din sufragerie. Mi-am adunat toată puterea şi am strigat şi mai tare: Jamie!

În clipa următoare deschise uşa dormitorului şi privi înăuntru.

– Eşti bine?

– Poţi să o faci tu să râgâie, te rog? am întrebat. Am nevoie să trag un pui de somn.

– Sigur, Laurie. Luă copilul şi, în timp ce stăteam îngropată sub cuverturi şi cedam în faţa oboselii, simţeam libertatea vinovată că nu mai era nevoie să mă gândesc la bebeluş o oră şi ceva.

Marcus se mutase cu noi când eu eram însărcinată în luna a şasea. Fusese pe jumătate o binecuvântare. Munca lui Jamie la agenţia imobiliară, departamentul de pompieri şi capelă însemna un orar prelungit şi imprevizibil; îmi plăcea să am compania lui Marcus, chiar dacă de obicei trebuia să o împart cu prietena lui de moment şi câteva beri. Jamie îi făcuse rost de o slujbă în construcţii, unde lucrase şi el. Dar seara Marcus nu lucra şi uneori pregătea cina înainte ca eu să mă întorc de la serviciu. M-a ajutat să decorez camera copilului, zugrăvind-o în verde şi galben şi montând pătuţul şi dulapul pe care le cumpărasem. Renunţase de mult la orgă, însă dădea casetofonul din camera lui atât de tare, încât dacă mă plimbam pe plajă, aşa cum făceam aproape în fiecare dimineaţă şi seară, îl auzeam de la jumătate de kilometru distanţă. Dacă îl rugam, îl dădea mai încet. De fapt, făcea tot ce-i spuneam. Problema nu era între mine şi Marcus, ci între Marcus şi Jamie. Contactul dintre ei era ca acela dintre şmirghel şi lemn şi curând mi-am dat seama că aşa stătuseră lucrurile mereu. Jamie era altă persoană în preajma lui Marcus. Să spui că Jamie încerca să înţeleagă sentimentele altuia era puţin. Însă cu Marcus

reacţiona înainte să gândească. Muzica era prea tare? Striga: „Marcus, dă porcăria aia mai încet!“ Dacă Marcus se întorcea acasă după miezul nopţii, lovindu-se de mobilă şi trântind uşi după ore întregi de petrecere, Jamie se dădea jos din pat, iar eu îmi puneam perna pe cap ca să nu aud cearta.

Am descoperit că era imposibil să mă amestec în acel dans al furiei dintre cei doi fraţi. Se întâmpla de prea mult timp, iar vocea mea nu era altceva decât un bâzâit slab şi enervant în urechile lor când încercam să-i împac. Părinţii lor stârniseră rivalitatea dintre ei cu mulţi ani în urmă, prin tratamentul lor preferenţial faţă de fiul mai mare. Sigur, Marcus nu era vreun îngeraş, şi se prefăcea că nu înţelege când încercam să vorbesc cu el despre felul în care se purta cu fratele lui. Bea mult prea mult. Avea doar douăzeci de ani, însă baxurile de şase cutii de bere apăreau şi dispăreau şi reapăreau în frigider cu atâta viteză, încât le-am pierdut socoteala. Începuserăm să înţelegem de ce părinţii îl dăduseră afară din casă.

– Ştiai cum e, i-am spus lui Jamie în timpul uneia dintre plimbările noastre matinale pe plajă. Era una dintre zilele rare de martie în care vremea era atât de caldă, încât mergeam desculţi prin nisip. Îmi ţineam mâna pe pântec, ca să cuprind copilul pe care abia aşteptam să-l cunosc. Ştiai că bea, că merge la petreceri şi că e bătăuş.

– Leneş şi iresponsabil.

– Nu e leneş deloc, l-am contrazis eu, gândindu-mă la ajutorul pe care mi-l dăduse cu amenajarea camerei copilului. Însă nu puteam să nu-i dau dreptate la partea cu „iresponsabil“. De mai multe ori Marcus nu apăruse la serviciu, iar şeful de echipă îl sunase pe Jamie să se plângă. Din moment ce el îi obţinuse lui Marcus slujba, Jamie se simţea responsabil pentru performanţa lui.

– De ce ai vrut să stea cu noi? am întrebat eu. Credeai că-l schimbi?

Jamie îşi trecu degetele prin păr şi privi spre mare.

– Am crezut că mă pot schimba pe mine.

– Cum adică?

– Când eram mici mereu am avut probleme cu el. Dar sunt mulţumit de mine însumi. Mă bucură să văd cum am evoluat şi mă gândeam că aş putea să învăţ să fiu mai tolerant faţă de el. Însă, Laurie, jur că are un talent aparte să mă scoată din fire.

– Ştiu. Cu tot ajutorul pe care mi-l dăduse mie, Marcus chiar îi punea lui Jamie nervii la încercare, ca un adolescent rebel care încearcă să vadă cât de departe poate merge cu părinţii lui.

– Poate a fost o greşeală să-l lăsăm să se mute aici, spuse Jamie.

– I-am spus că vom încerca timp de şase luni, i-am amintit eu. Poţi să aştepţi măcar atât?

Jamie dădu din cap.

– Dacă nu ne omorâm între noi înainte.

După naşterea lui Maggie, Jamie îşi luă liber trei săptămâni de la imobiliare şi de la pompieri. Acesta a fost intervalul de care am avut nevoie ca să conştientizez pe deplin prezenţa copilului. La consultaţia de două săptămâni, pediatrul pentru care lucram mi-a confirmat ceea ce ştiam deja: avea colici. Mi-a luat o picătură de sânge şi mi-a spus că încă eram anemică, ceea ce explica oboseala şi paloarea mea.

– Şi cred că ai şi o uşoară melancolie post-partum, domnişoară Laurel, mi-a zis, folosind apelativul din vremea când lucram acolo. Mi-a studiat chipul şi mi-am dat seama că în acea dimineaţă uitasem să-mi lipesc zâmbetul de circumstanţă. Dar nu-ţi face griji, a adăugat el. Hormonii tăi se vor linişti curând.

I-am povestit despre cum mă chinuiam s-o hrănesc la sân. Din două în două ore, eu şi Maggie eram prinse într-o bătălie care ne lăsa pe amândouă secătuite şi cel puţin pe una dintre noi în lacrimi. Ezita să-mi sugereze oprirea alăptării, însă ceva din comportamentul meu îl făcu să cedeze.

– Primele două săptămâni au fost cele mai importante, spuse el. Iar dacă asta are un asemenea impact negativ asupra vieţii tale şi a fetiţei, îţi recomand să o înţarci acum.

Am dat din cap uşurată. Îmi spuneam că lucrurile aveau să se îndrepte. Orele de masă nu aveau să mă mai înspăimânte. În sfârşit, puteam să-mi iubesc pruncul.

Însă nu asta s-a întâmplat. Sugea la biberon mai simplu decât o făcuse la sânul meu, însă tot părea să nu se simtă bine în braţele mele, agitându-se indiferent cum o ţineam. O linişteam doar dacă-i băgam degetul în gură, însă imediat ce-şi dădea seama că din degetul meu nu primea mâncare începea din nou să plângă.

Cu Jamie era altfel. Adormea pe umărul sau în braţele lui. Eram în egală măsură invidioasă pe confortul pe care îl simţea cu el şi uşurată că exista ceva care să o oprească din plâns.

Cu o noapte înainte ca Jamie să se întoarcă la serviciu, l-am implorat să-şi mai ia o săptămână liber.

Stăteam în pat unul lângă altul, vorbind cu vocea coborâtă ca să n-o trezim, chiar dacă era la o cameră distanţă.

– Nu pot, Laurie, spuse el. Se apropie sezonul de vârf şi deja am lipsit prea mult.

– Te rog, nu mă lăsa singură cu ea! Păream disperată şi exact aşa mă simţeam.

– Laurie, e fiica ta, nu un câine turbat.

– Tu te descurci cu ea mult mai bine ca mine, am continuat eu.

– Ştiu că nu te-ai simţit bine. Se sprijini într-un cot şi îmi îndepărtă şuviţele de păr de pe faţă. Plimbă-te cu ea puţin. Nu cred că ai ţinut-o în braţe suficient. Vrea să fie ţinută în braţe.

– Plânge când o iau în braţe.

– Preia tensiunea ta. Trebuie să fii mai relaxată.

– Pe vremuri mă pricepeam la copii. Am citit aproape toate cărţile de puericultură scrise vreodată şi brusc mă simt ca şi când n-aş mai şti nimic. Doctorul Pearson mereu se baza pe mine când o mamă îşi aducea bebeluşul la cabinet.

Jamie zâmbi.

– Şi o să te pricepi din nou. Ai avut un început greu cu hemoragia şi tot restul. Nu fi atât de dură cu tine.

Aşa că Jamie s-a întors la serviciu, însă eu nu m-am făcut bine. Dimpotrivă, situaţia s-a agravat. Să am un copil fusese o greşeală imensă, dar numai eu păream să ştiu asta. Uneori mă uitam la Maggie – indiferent dacă urla sau dormea – şi trebuia să îmi aduc aminte că era rodul pântecelui meu. Mă simţeam detaşată de ea. Sentimentele mele când o priveam erau aceleaşi pe care le aveam pentru o bucată de brânză sau o tigaie. Am început să-l percep la fel şi pe Jamie. Mă uitam la el şi mă întrebam cum de ajunsesem să locuiesc pe acea

insulă slab populată, cu un bărbat pentru care nu mai simţeam nimic.

Liniştea de care mă bucurasem pe insulă s-a transformat brusc într-un sentiment de izolare. Mi-am dat seama că aveam puţine prietene în vecinătate, iar dintre ele nimeni nu era proaspătă mămică. Încă mai ţineam legătura cu amicele de la facultate, însă locuiau în oraş. Singura care avea copil ne sunase să ne felicite la naşterea lui Maggie, însă palavrele ei pline de entuziasm despre propriul ei băieţel nu făcuseră altceva decât să-mi confirme că nu eram normală.

Îi ceream tot timpul iertare lui Maggie.

– Meriţi o mamă mai bună, spuneam eu. Îmi pare rău că sunt atât de rea.

Marcus încă se oferea să gătească seara din când în când, dar când era treaz preferam să i-o dau lui pe Maggie şi să pregătesc eu cina. Chiar şi Marcus se pricepea mai bine decât mine să aibă grijă de fetiţă.

Când Jamie se întorcea de la slujbă, se grăbea să o vadă întâi pe Maggie, nu pe mine, însă asta nu mă deranja. Îmi dădea ocazia să mă bag iarăşi în pat şi să-mi trag cuvertura peste cap – fuga mea sub pretextul unui pui de somn.

Într-o zi din acea primă săptămână petrecută singură cu fiica mea, am aşezat-o în scaunul de maşină pe blatul de la bucătărie, după care i-am încălzit biberonul într-o oală de apă pe aragaz. Maggie urla, cu faţa roşie ca sfecla. Eram cu un ochi la apă când brusc m-am imaginat aplecată deasupra lui Maggie cu un cuţit în mână, înfigându-l în trupul ei micuţ prin costumaşul alb cu roz.

Am scos un ţipăt scurt şi m-am îndepărtat de aragaz, apoi m-am rezemat de uşa de la debara. Am văzut pe blat suportul de cuţite şi l-am luat în grabă, am traversat holul, l-am dus în camera lui Marcus şi l-am ascuns sub patul lui. Dacă ar fi trebuit să parcurg tot acel drum ca să iau un cuţit, aveam timp să mă răzgândesc şi să n-o rănesc pe Maggie cu el.

Înapoi în bucătărie am ridicat-o în braţe tremurând, am luat sticla din apa fierbinte, apoi m-am aşezat în balansoar s-o hrănesc. A prins vârful biberonului cu buzele şi s-a liniştit.

M-am gândit la mamele care îşi rănesc copiii. Oameni care îşi loveau atât de rău micuţii, încât le provocau leziuni la creier. Mi-era frică. Oare aş fi fost în stare de aşa ceva?

– Te iubesc, i-am spus în timp ce o legănam, însă cuvintele păreau o replică rostită într-o piesă de un actor care se pretindea a fi altcineva.

– Am nevoie de somn, am mormăit eu din pat în dimineaţa următoare, când Jamie se îmbrăca. Amândoi fuseserăm treji jumătate de noapte, ocupându-ne pe rând de fiica noastră suferindă de colici.

– O voi lua cu mine la birou, se oferi Jamie, surprinzându-mă. Nici măcar nu m-am întrebat cum avea să se descurce dacă o lua cu el la agenţia imobiliară. M-am întors pe partea cealaltă şi am adormit la loc; uşurarea la gândul unei zile fără Maggie îmi întrecea sentimentul de vină. În curând avea s-o ia cu el în fiecare zi, lăsându-mă să dorm. Mă întrebam doar vag ce părere aveau colegii lui despre întreaga situaţie, dar nu prea îmi păsa. Jamie avea să găsească o cale să le explice.

Jumătate din timp mă simţeam drogată, ca şi când cineva mi-ar fi pus narcotice în apa de băut. În starea mea pe jumătate adormită visam să fug. Puteam să mă duc într-un loc unde nu mă cunoştea nimeni şi să o iau de la capăt. Într-o după-amiază, când am simţit dureri în piept, am sperat să fac atac de cord. Moartea subită ar fi pus capăt amorţelii pe care o simţeam în mine. N-aş mai fi fost obligată să o aud pe Maggie urlând sau să spăl rufe sau să mă gândesc ce să pregătesc la cină. Iar Jamie şi Maggie ar fi fost mai fericiţi fără mine. Eram convinsă de asta.

– Îţi mai aduci aminte de Sara Weston? mă întrebă Jamie într-o după-amiază de duminică.

Am avut nevoie de un minut ca să îmi dau seama despre cine vorbea.

– Femeia care a venit de câteva ori la capelă, la început? Eu nu mai fusesem la capelă de când se născuse Maggie, iar clădirea pentagonală de pe plajă, din apropierea casei noastre, părea la kilometri întregi distanţă.

– Exact. A venit iar astăzi cu soţul ei, Steve. E cantonat la Camp Lejeune. Încetase să mai frecventeze capela pentru că pe Steve nu îl interesase, însă azi l-a convins să vină şi el.

– Şi i-a plăcut?

– Nu cred că a fost chiar pe gustul lui, râse Jamie. Însă nu a făcut figuri. Oricum, ce vreau să spun este că Sara a întrebat de tine şi i-am

spus că ţi-ar prinde bine o mână de ajutor cu Maggie, iar ea s-a oferit.

„O, nu“, mi-am zis.

– Nu vreau străini în casă, Jamie, am adăugat cu voce tare.

– Nu, ştiu că nu eşti pregătită pentru asta. Însă o poate lua pe Maggie când am eu prea multă treabă.

– Abia o cunoaştem. Mă gândeam la cuţite, pe care trebuise să le readuc în bucătărie, ca să nu fiu nevoită să le explic lui Jamie şi Marcus de ce le dusesem de acolo. Sara Weston n-avea cum să fie la fel de periculoasă ca mine. Dar dacă ţi se pare ţie în regulă, sunt de acord, am încheiat.

Marţea următoare eram încă în pat când Jamie bătu la uşa dormitorului.

– Laurel? A venit Sara Weston. Hai să o saluţi.

Am închis ochii, încercând să-mi iau energie de undeva din interiorul meu.

– Vin într-un minut, am spus eu, prea încet.

– Poftim? Jamie era chiar lângă uşa dormitorului.

– Imediat, am adăugat eu mai tare.

M-am ridicat din pat, mi-am pus aceleaşi haine pe care le purtasem cu o zi înainte, apoi m-am împleticit până în sufragerie.

Sara arăta exact aşa cum o văzusem cu multe luni în urmă, când venise prima dată la capelă. Doar că acum, îmbrăcată în pantaloni scurţi de vară şi un tricou polo portocaliu, i-am observat constituţia atletică. Arăta ca şi când juca fotbal feminin. Se aşeză pe canapea şi o ridică pe Maggie în braţe.

– Ai un bebeluş minunat, surâse ea.

– Mulţumesc. Mi-am lipit zâmbetul pe faţă şi m-am aşezat în balansoar.

Jamie aşeză un pahar de ceai dulce pe măsuţa de cafea din faţa ei.

– Şi îmi place mult casa asta, continuă ea. Atât de deosebită.

– Mulţumesc.

– Am vrut să te văd înainte să te ajut cu Maggie. Să îmi spui dacă ai anumite instrucţiuni pe care ar trebui să le urmez.

– Doar… ştii tu, să n-o omori, sau ceva de genul ăsta, am ridicat eu din umeri. Privirea celor doi m-a făcut să izbucnesc în râs. Ştii la ce mă refer. Eram conştientă că păream nebună. Nu-mi păsa. Nu doream decât să mă întorc în pat.

– Bine atunci. Râse şi îl privi pe Jamie. Cred că pot să respect condiţiile.

La şase săptămâni după naştere am fost la obstetricianul meu din Hampstead. După ce m-a examinat, m-am ridicat în capul oaselor, încreţind cearşaful de hârtie în jurul coapselor.

– Încă sunt obosită tot timpul, m-am plâns.

– Lamentaţiile noilor mămici. Zâmbi, apoi îşi scărpină chelia. Încă eşti uşor anemică. Iei fier?

Am încuviinţat din cap.

– Cum dormi?

– Noaptea nu prea bine. Noaptea am grijă de fetiţă, pentru că soţul meu se ocupă de ea ziua.

– Dar ziua dormi?

Am dat iarăşi din cap.

– Cum stai cu apetitul?

– Nu prea am aşa ceva.

– Cred că pe lângă anemie suferi şi de o uşoară depresie, spuse el.

Uram cuvântul acela, „depresie“. Ştiam că era ceva în neregulă cu mine, însă depresia era un termen mult prea simplu.

– Cred că dacă mi-aş recupera somnul mă voi simţi mai bine.

– Aş vrea să începi să iei Prozac, să vedem cum merge. Scoase un carnet de reţete din buzunarul halatului. Ai auzit vreodată de aşa

ceva?

Noul antidepresiv miraculos.

– Chiar nu vreau antidepresive. Nu mă simt chiar atât de rău.

Medicul şovăi.

– Atunci, spuse el, vreau să ştii că poţi să iei dacă vrei să încerci. Şi îţi pot recomanda un terapeut. Ţi-ar face bine să vorbeşti cu cineva despre ceea ce simţi.

– Mulţumesc, dar nu vreau. Cum să-i fi spus unui străin că mă gândisem să-mi ucid copilul sau să fug de acasă? M-ar fi închis la spitalul de nebuni şi ar fi aruncat cheia.

Doctorul puse mâna pe clanţă, apoi se întoarse spre mine.

– A, iar tu şi soţul tău puteţi începe să faceţi sex din nou, mă informă el. Mi-am ascuns greaţa în spatele unui zâmbet.

În acea după-amiază i-am zis lui Jamie la telefon că, potrivit doctorului, încă eram anemică.

– A spus că putem să facem dragoste din nou?

– Peste vreo două săptămâni. Mi s-a strâns inima la acea minciună. A spus că pot să iau un antidepresiv dacă vreau, dar că nu am neapărat nevoie, deocamdată.

– Nu ai nevoie de medicamente.

– Ştiu. Îmi imaginam privirea lui încruntată.

– Cred că ai nevoie să intri într-o legătură mai strânsă cu Dumnezeu, Laurel, rosti el pe un ton serios. Ai pierdut acea parte din tine. Unde l-ai simţit pe Dumnezeu săptămâna asta?

Mi-aş fi dorit să-l pocnesc. Dacă ar fi fost lângă mine şi nu la kilometri distanţă, în biroul lui, aş fi făcut-o.

– Nicăieri, am răspuns eu tăios. Nu l-am mai simţit pe Dumnezeu de şase săptămâni lungi şi grele.

Jamie nu se lăsă bătut.

– Atunci, conchise el, cred că am identificat problema.

Sara a venit în vizită după câteva săptămâni. Eu stăteam întinsă pe canapea în faţa televizorului şi urmăream o reluare antică de la Visez la Jeannie când a bătut în uşa de sită.

– Intră, am strigat.

Avea în mână o cratiţă; deschise uşa cu umărul şi intră.

– O să pun o caserolă în frigider pentru tine, mă anunţă ea, apoi se duse în bucătărie.

– Unde e copilul ? am vrut să ştiu.

– L-am lăsat cu Jamie. Completează nişte documente la capelă. Voiam neapărat să stăm de vorbă.

„O, nu!“ m-am gândit.

Sara trase un scaun lângă canapea. Priveam ecranul televizorului, nu pe ea. Era episodul în care Tony şi Jeannie se căsătoreau, însă nu-mi păsa.

– Cum te simţi? întrebă Sara.

– Bine.

– Serios, cum te simţi? insistă ea, aplecându-se uşor spre mine.

Am oftat, sperând să plece.

– Obosită.

– Ce spune doctorul?

– Despre ce?

– Despre oboseala ta.

Chiar nu-mi plăcea insistenţa ei.

– Sunt anemică, am zis, deşi mă îndoiam de asta.

– Jamie mi-a spus că doctorul tău ţi-a prescris Prozac.

– Asta e o informaţie foarte personală.

– Mi-a dezvăluit-o pentru că e îngrijorat în privinţa ta. Jamie are o concepţie demodată în privinţa antidepresivelor, însă voiam să-ţi spun că am o prietenă în Michigan care ia Prozac şi chiar a ajutat-o.

– Nu sunt chiar atât de deprimată, Sara. Sunt obosită. Şi tu ai fi dacă ai sta trează toată noaptea cu un copil care urlă.

– Laurel, tu eşti asistentă medicală! Eu nici măcar nu am terminat facultatea şi pot să-ţi spun că eşti deprimată. Vrei să dormi tot timpul. Jamie spune că nu te încântă nimic. Mai ales când vine vorba de Maggie. Aproape că şopti ultima propoziţie, ca şi când i-ar fi fost teamă să n-o audă cineva. Nu e normal să fii atât de neinteresată de copilul tău.

Am ridicat privirea spre ea.

– Aş vrea să pleci.

– Îmi pare rău. Se lăsă pe spate în scaun, însă nu dădea semne să se ridice. N-am vrut să te supăr, însă cred că ai nevoie de ajutor. Nu e drept faţă de Jamie să-l faci… Scoase un sunet ascuţit cu limba, apoi oftă. E ca un părinte singur, continuă ea. Se poartă minunat cu fetiţa, însă ea n-o să aibă habar cine eşti. Cine e mama ei.

Uşa cu sită scârţâi din nou, făcându-mă să ridic privirea; era Marcus, venise să ia prânzul.

Sara se ridică, în sfârşit.

– Tu trebuie să fii Marcus, se prezentă ea, întinzând mâna. Eu sunt Sara Weston.

Marcus dădu mâna cu ea. Simţeam miros de băutură.

– Eşti bona, deduse el.

– Exact. Trecusem doar să…

– Să-mi spună că sunt o dezaxată şi o mamă de rahat, am întrerupt-o eu.

– Laurel! exclamă Sara. Nu asta am vrut să spun.

– I-am cerut să plece şi nu vrea, l-am informat pe Marcus, uimită de propria mea nepoliteţe.

– Ar trebui să pleci, i se adresă Marcus.

Sara ridică mâinile în semn de predare, ca şi când ar fi încercat să ne domolească.

– Plec, spuse ea, îndreptându-se spre uşă. Se mai întoarse o dată înainte să iasă. Caserola se încălzeşte la trei sute cincizeci de grade în cuptor, timp de o jumătate de oră.

În noaptea aceea, Maggie dădu semne de guturai. Îi curgea nasul şi probabil o durea gâtul, căci urlase de la nouă seara până la două dimineaţa, când eu şi Jamie deja eram complet epuizaţi. Am căzut într-un somn atât de adânc, încât atunci când a sunat telefonul am avut senzaţia că e alarma de incendiu; am sărit din pat şi am alergat în camera copilului – un semn foarte rar şi firav că, într-adevăr, îmi păsa de fetiţa mea.

M-am întors în dormitor tocmai când Jamie ridica receptorul telefonului de pe noptieră. Am ascultat ce spunea şi mi-am dat seama că era legat de Marcus.

– Nu, la naiba, poţi să aştepţi până dimineaţă! strigă el, apoi trânti receptorul în furcă.

M-am aşezat pe pat.

– Marcus?

– M-am săturat de el! Jamie se ridică din pat şi trase sertarul şifonierului, de unde scoase un tricou. Iar a condus beat. E la o închisoare din Jacksonville. Vrea să vin eu să-l scot pe cauţiune.

– Şi te duci acum?

– Da. Părea obosit. Nu pot să-l las acolo. Dar până aici i-a fost, Laurel. Acesta e sfârşitul. Va pleca din casa asta.

Ştiam că Jamie avea dreptate. Să-l dea afară păruse un lucru inevitabil încă de la început.

– M-am tot gândit la asta, mormăi Jamie în timp ce se aşeză pe pat să-şi încalţe sandalele. El e o mare parte a problemei.

– Ce problemă? am întrebat eu.

– Cu tine. Cu oboseala ta şi totul. Trebuie să-ţi faci griji pentru el aşa cum îţi faci pentru mine şi Maggie. Trebuie să cureţi după el. Nu ştii

niciodată ce face în clipa următoare, ce femeie va târî acasă după el. Trezeşte copilul cu muzica lui. Nu e niciodată treaz. Când este ultima dată când l-ai văzut treaz? Am încercat să mă gândesc, însă m-am dat seama că Jamie nu voia un răspuns. Ne împiedică să devenim o familie, îşi urmă el tirada. Eu, tu şi Maggie. Gata. S-a terminat. Marele experiment „Salvează-l pe Marcus de el însuşi“ se încheie în această noapte.

Marcus plecă de la Paznicul mării a doua zi. Îşi luă combina, CD-urile, hainele şi berea şi se mută în altă proprietate a tatălui său, Talos, casa de lângă noi.

3 Organizaţie care promovează alăptatul la sân (n.red.)

capitolul 15

Marcus

Pentru prima dată de la incendiu mi-am scos caiacul în golf la răsărit. Apa era perfect lină. Aerul mirosea a mlaştină şi a sare. Reuşisem să-mi scot din minte incendiul în cele patruzeci de minute în care am vâslit cu putere. Uneori simţeam în larg ceea ce Jamie numise „legătura cu Dumnezeu“. Atunci îl considerasem atât de încrezut! Mi-aş fi dorit să-i mai pot spune că mă înşelasem.

Locuiam într-unul dintre turnurile construite pentru Operaţiunea „Bondarul“, pe care îl transformasem în locuinţă, şi ajunsesem acasă la timp cât să prind interviul cu Andy şi Laurel de la emisiunea Today. Îl înregistram, ca să fie, însă ţineam să-l văd în direct. Genunchiul lui Andy tremurase tot timpul. Făcuse faţă ca un profesionist întrebărilor lui Ann Curry. Bineînţeles, şi Laurel a avut partea ei. Maggie deja îmi scrisese un e-mail să îmi spună de povestea cu bricheta, însă tot am fost oripilat când am auzit-o pe Laurel istorisind. Trebuia să am o discuţie despre fumat cu Andy. Amândoi arătau minunat. Laurel avea părul desfăcut şi zâmbise tot timpul, ceea ce mă făcuse să-mi dau seama că în preajma mea nu prea zâmbeşte. Iar Andy era un copil frumos. Însă atât de tânăr. Arăta mai degrabă de doisprezece ani decât de cincisprezece.

Apoi am revenit la realitate la secţia de pompieri. Mi-am turnat prima cană de cafea şi am luat-o pe coridor către biroul meu, dar pe neaşteptate m-am izbit – la propriu – de dragul nostru reverend William Jesperson. De obicei, eu şi reverendul Bill făceam tot posibilul să ne evităm, însă în acel moment ar fi fost cam greu, întrucât umărul meu se proptise în pieptul lui.

– Mă scuzaţi. Eram fericit că nu vărsasem cafea pe el. Ar fi fost în stare să-mi dea în judecată fundul nenorocit de Lockwood.

El privi pe coridor către biroul lui Pete.

– Şeful este? întrebă el.

– Tocmai a ieşit. Are legătură cu incendiul? Pentru că dacă da, atunci cu mine trebuie să vorbiţi oricum.

– Haide, Lockwood, se încruntă el. Ştii că n-am de gând să vorbesc cu

tine, aşa că spune-i lui Pete să mă sune.

Pete îşi alese fix momentul acela să intre pe uşă cu o cană de cafea şi o pungă cu prăjituri de la Jabeen's. Se opri pe coridor şi privi când la mine, când la reverendul Bill.

– Vă pot ajuta, domnule reverend? întrebă el.

– Aveţi vreo pistă? întrebă reverendul Bill.

– Ştiţi că vă vom comunica imediat ce aflăm vreo noutate.

– Ei, haideţi. Voi ştiţi mai mult decât spuneţi, şi cred că am dreptul să fiu la curent cu mersul investigaţiei, nu?

– E în curs, domnule reverend, am intervenit eu. Nu avem nimic sigur. Asta ca să mă exprim frumos.

– L-ai văzut pe nepotul lui la televizor în dimineaţa asta? Reverendul Bill încuviinţă din cap în direcţia mea.

– Am ratat. Pete sorbi din cafea. Ştiam că murea de poftă să mănânce bunătăţile din pungă.

– Păi a fost informativă, continuă reverendul Bill. De exemplu, ştiaţi că Andy Lockwood a fost dat afară din avionul de New York pentru că ascunsese o brichetă în ciorap?

Pete ridică sprâncenele spre mine.

– Andy?

Ticălosul naibii.

– Pete, nu a fost dat afară. Ştii cum e Andy. A văzut un semn pe care scria că nu ai voie să duci o brichetă la bord, aşa că a băgat-o în şosetă.

– Şi nu l-au lăsat să urce în avion, completă reverendul Bill.

– Cei de la securitate trebuiau să vorbească cu el, aşa că el şi Laurel au pierdut avionul. L-au luat pe următorul.

Lui Pete îi căzu falca.

– Băiatul are o brichetă la el, spuse reverendul Bill. Şi s-a dovedit a fi marele erou de la petrecere. Nu vi se pare suspect?

– Andy încearcă şi el, ca toţi ceilalţi copii de cincisprezece ani, am zis. N-aţi încercat să fumaţi când eraţi mic?

– Sincer, nu. Mi se părea dezgustător şi la fel mi se pare şi acum.

Prostii. A crescut în patria tutunului şi nu şi-a aprins niciodată ţigara?

– Ascultaţi, am spus eu, în momentul de faţă nu am găsit nici un suspect.

– Domnule Lockwood, eu chiar vorbesc cu Pete. Reverendul Bill îmi aruncă o privire tăioasă.

– Şi apreciez că ne comunicaţi aceste lucruri, replică Pete. După cum v-a spus şi Marcus, deocamdată nu am găsit nici un suspect. Îl conduse pe reverendul Bill la uşă, cu mâna strânsă pe punga de prăjituri. Dacă mai aflaţi ceva, nu ezitaţi să ne anunţaţi.

Reverendul Bill rămase pe poziţii.

– Ştiţi, pentru voi toţi e simplu să nu luaţi asta în serios, bodogăni el. Nu biserica voastră a ars din temelii.

Acum chiar mă enervasem.

– Au murit trei oameni, m-am răstit. Am luat acel incendiu în serios când ne-am luptat cu el, şi puteţi să fiţi sigur că îl luăm în serios şi acum. M-am întors cu spatele şi am intrat în biroul meu, în culmea enervării.

Din punctul meu de vedere, reverendul Bill era şi el un suspect destul de probabil. Se plângea de ani de zile de biserica lui veche şi ponosită, iar parohia lui încă mai avea de strâns destule fonduri ca să poată construi una nouă. De ce n-ar fi dat foc la biserică, iar apoi apoi să ia banii de asigurare pentru una nouă şi să dea vina pe un copil inocent? Andy era ţinta perfectă. Însă teoria nu se susţinea. Nici măcar reverendul Bill nu era atât de ticălos încât să dea foc la o biserică plină de copii. Sau atât de prost. Avocaţii deja miroseau un caz de neglijenţă. Iar agentul de la ATF spusese că bunul reverend era la casa unui enoriaş când izbucnise incendiul. Un alibi de nezdruncinat, trăsese el concluzia.

Dovezile legale erau puţine. Tăiaserăm porţiuni din şindrila rămasă şi o trimiseserăm la laborator. Se părea că ceea ce declanşase incendiul fusese un amestec de benzină şi motorină. Asta aprinsese becul în capul tuturor: acelaşi amestec fusese folosit pentru un incendiu din

Wilmington, cu vreo şase luni în urmă. Vechea biserică înnegrită urma să fie transformată în muzeu, aşa că acel incendiu fusese pus pe seama unei uri personale. În plus, acea clădire fusese abandonată. Nimeni nu fusese rănit. Acest incendiu era complet diferit.

După modelul arsurilor se părea că amestecul fusese turnat de jur împrejur, aşa cum bănuisem şi eu la prima mea inspecţie la faţa locului. Singurul loc în care nu ajunsese combustibilul fusese spaţiul dintre cutia de aer condiţionat pe care se urcase Andy şi clădire.

– De ce te urăşte atât de mult tipul ăla? Pete intră în biroul meu şi se aşeză. Scoase o brioşă cu afine din pungă şi muşcă din ea. Pete venise în departament cu un an în urmă, din Atlanta. Nu prea ştia multe despre istoria insulei.

– Îl ura pe fratele meu, iar eu sunt din aceeaşi familie. N-am mai adăugat că reverendul Bill, la fel ca alţi câţiva din preajma lui, mă considerase şi criminal.

– Pe fratele tău care avea acea Capelă a Liber-credincioşilor?

– Exact. Bătrânului Bill nu-i place concurenţa.

– Crezi că bănuielile lui sunt întemeiate?

L-am privit peste marginea cănii mele.

– În privinţa lui Andy?

El dădu din cap.

– Fumează?

– Nu cred. Probabil că poartă cu el bricheta ca să pară şmecher. Să fie asemenea celorlalţi. Un lucru de care sunt sigur este că Andy nu ar face niciodată rău cuiva intenţionat.

– Dar s-a bătut cu băiatul acela, Keith Weston. Pete îşi şterse degetele pe un şerveţel. L-a cam scuturat.

– Pete, am spus eu râzând, nu e cazul să exagerezi.

Rămăseseră doar doi participanţi la petrecere pe care nu-i interogaserăm: Keith Weston, care încă era în comă indusă, şi Emily Carmichael. Emily încă suferea acut de stres posttraumatic şi nici măcar nu voia să ne vadă, darămite să şi vorbească. Dar în acea după-

amiază Robin Carmichael ne transmise că fiica ei se simţea suficient de bine cât să ne răspundă la întrebări. Deja vorbiserăm cu Robin, care fusese printre organizatorii petrecerii.

– Aţi putea să o aduceţi mâine după şcoală? Ţineam telefonul între umăr şi bărbie şi turnam alune într-o sticlă de Cola.

– Nu se duce la şcoală, răspunse Robin. Îi e frică să se despartă de noi, e ceva teribil. Nu se dezlipeşte de mine. Dacă vreţi, puteţi vorbi cu ea aici.

M-am schimbat în haine de stradă şi l-am luat pe Flip Cates, detectivul din Surf City implicat în investigaţie. Mă gândeam că lui Emily avea să-i fie mai uşor dacă nu purtam uniformă. Se pare că Flip se gândise la acelaşi lucru. Aşa că atunci când am intrat în sufrageria casei din Sneads Ferry a familiei Carmichael, cu lambriuri închise la culoare şi oglindă deasupra canapelei, arătam ca doi civili obişnuiţi.

– Emily, îl cunoşti pe unchiul lui Andy, Marcus, spuse Robin. Dânsul este detectivul Cates.

– Hei, Emily, am salutat-o, iar Flip se aşeză încet pe canapea.

Emily se aşeză în vechiul fotoliu ponosit, cu mâinile încrucişate în poală. Mă privi cu ochiul sănătos. Avea un tricou roz întors pe dos şi pantaloni albi trei sferturi. Fără pantofi sau şosete.

De câte ori o vedeam pe Emily îmi era milă de ea şi de părinţii ei. În spatele privirii ei ciudate şi a gurii de lup se ascundeau nişte trăsături drăguţe. Oare nu-i puteau opera acel ochi? Să-i dea şansa unei adolescenţe normale? Însă nu prea aveau bani. Şi nu prea exista posibilitatea de normalitate pentru Emily.

– Robin, am spus eu, putem vorbi singuri cu Emily?

– Nu! plânse Emily.

Măcar încercasem.

Robin ridică din umeri în semn de scuze şi se aşeză pe un divan lângă fiica ei.

– Emily, spune-ne tot ce îţi aminteşti de când ai ajuns la petrecere, o rugă Flip.

Emily o privi pe mama ei.

– S-a mutat, începu ea.

– Exact, spuse Flip. Ai observat ceva neobişnuit când ai ajuns la biserică?

– Am mers pe jos până acolo.

– Corect. De la clădirea pentru tineri. Flip deschisese agenda pe picior, însă pagina rămase goală. Ai văzut pe cineva necunoscut în preajma bisericii?

– Erau mulţi copii pe care nu-i cunoşteam. Au venit de peste tot.

– Ai văzut pe cineva turnând sau stropind ceva pe zidul exterior al bisericii?

Scutură din cap.

– Ce ai făcut când ai intrat în biserică?

– Cum adică?

– V-aţi jucat? Cu cine ai stat?

– Cu Andy. Mă privi ca şi când şi-ar fi amintit de legătura mea de rudenie cu puştiul.

– Ai fost cu Andy tot timpul? am întrebat eu.

– Exact.

– Chiar şi atunci când ai ieşit din clădirea pentru tineri, ai mers lângă Andy spre biserică? insistă Flip.

– Exact…

– Nu, draga mea… o întrerupse Robin.

– A, nu! se corectă Emily. De fapt… – apăsă pe fiecare silabă – am mers acolo lângă mama.

– Aşa este, confirmă Robin.

Ştiam că Robin simţise mirosul de benzină când se îndreptaseră spre biserică. Le relatase asta poliţiştilor în noaptea incendiului, însă adăugase că nu fusese sigură dacă nu cumva mirosul venea de la cineva care alimenta vreo maşină sau vreo barcă, în apropiere. „Plutea

doar în aer“, spusese ea.

– Andy o plăcea pe o fată de la petrecere, îşi aminti Emily. Dansa cu un băiat, Keith. Îl ştiţi pe Keith? Se uita la mine, dar Flip încuviinţă şi el din cap. Ştiam toate detaliile bătăii dintre Andy şi Keith. Acela era singurul lucru de care îşi aduceau aminte aproape toţi cei interogaţi. Andy s-a luat la bătaie cu el, urmă fetiţa. Urăsc bătăile.

Flip îşi privi agenda.

– Emily, în ora de dinainte de incendiu ai observat pe cineva afară din biserică?

– Cum aş fi putut? Am fost înăuntru tot timpul.

– Aşa e. Flip îşi trecu mâna peste părul castaniu tuns foarte scurt. Ai observat pe cineva ieşind din biserică în timpul petrecerii?

– Adică în afară de Andy?

„Poftim?“ Nu-mi venea să cred.

– Andy a ieşit din biserică în timpul petrecerii? întrebă Flip după o clipă de şovăire.

Emily dădu din cap.

– I-am spus că nu trebuia, însă, de multe ori, Andy nu înţelege.

– Vorbeşti de momentul în care Andy a ieşit în timpul incendiului? am vrut să clarific lucrurile. Ştii, când s-a căţărat pe fereastra băii?

Emily o privi pe mama ei.

– La asta te referi, draga mea? întrebă Robin. Atunci a plecat Andy de la petrecere?

– A plecat când oamenii au început să danseze, iar eu nu l-am mai găsit.

M-am uitat la Flip.

– Probabil când s-a dus prima dată la baie şi a observat aparatul de aer condiţionat de afară, am zis.

– Nu, răspunse Emily. A fost în alt moment, căci atunci când s-a dus la baie am fost şi eu. Însă apoi a plecat din nou şi am încercat s-o găsesc

pe mama şi să-i spun, dar s-a întors, aşa că pur şi simplu i-am zis să nu mai facă asta.

Oare, cumva, nu-l cunoşteam pe Andy la fel de bine pe cât credeam? Era ridicol. Sub nici o formă n-ar fi fost în stare să amestece benzină şi motorină, să aducă amestecul la biserică şi să-l împrăştie peste tot. Un copil care înţelege greşit semnul de „nu aduceţi brichete la bordul aeronavei“ nu are cum să plănuiască şi să înfăptuiască un incendiu premeditat.

– L-ai întrebat unde a fost? vru Flip să ştie.

– Nu, doar am strigat la el.

– Emily, am spus eu, Andy a dispărut înainte, sau după bătaia cu Keith?

– Nu-mi aduc aminte. O privi pe mama ei. Tu îţi mai aduci aminte, mamă?

Robin scutură din cap.

– Asta e prima dată când aud că Andy a ieşit din biserică, mărturisi ea. Asta dacă, realmente, aşa s-a întâmplat. Făcu un semn discret spre fiica ei, ca şi când ar fi vrut să ne spună să nu credem tot ce spune ea.

– Să nu cumva să te gândeşti la ce cred eu că te gândeşti, l-am avertizat pe Flip când am urcat în maşină după interogatoriu.

– Nu-mi place partea aceea cu dispariţia lui Andy în timpul petrecerii, spuse Flip.

– Gândeşte-te la sursă. Am întors cheia în contact. Nimeni altcineva n-a mai spus că Andy ar fi dispărut.

– E posibil ca nimeni altcineva să-i fi dat atenţie. Sau cel puţin nu înainte de bătaie.

– Ascultă, Flip, Andy nu poate să planifice nimic. Vedeam cu ochii minţii schemele detaliate înfipte de Laurel pe panoul de plută din camera lui Andy. Trăieşte doar în momentul prezent.

– S-a gândit cum să iasă din clădire când nimeni altcineva n-a făcut-o, insistă Flip. Asta a avut nevoie de o planificare, nu?

capitolul 16

Laurel

Am intrat în holul hotelului din Chapel Hill la care stătea Sara şi am fost uşurată să văd că era spaţios şi frumos decorat, cu vaze mari de flori peste tot. Mă îngrijorasem cum o să-şi permită să stea la hotel atâta timp într-o zonă atât de scumpă, însă, după toate probabilităţile, spitalul la care era internat Keith avea contract cu acel hotel şi obţinuse un preţ bun. Sau cel puţin aşa speram.

Cu o zi în urmă mă hotărâsem să mă întâlnesc faţă în faţă cu Sara. Trecuseră aproape două săptămâni de la incendiu. Aproape două săptămâni de când nu-i mai văzusem. Trebuia să mă asigur că era bine şi să mă lămuresc în privinţa ranchiunei ei faţă de diferenţele financiare dintre noi. Când o sunasem să-mi anunţ intenţia de a o vizita, reacţionase la început ezitant, dar, spre uşurarea mea, acceptase să ne vedem, întrebându-mă dacă puteam să-i aduc de acasă nişte haine şi alte câteva lucruri. Eram încântată că puteam să o ajut chiar şi cu puţin. Îmi lipsea enorm.

Urma să ne întâlnim în cafeneaua hotelului. Am rămas la intrarea în restaurant şi m-am uitat să văd dacă ajunsese înaintea mea.

– Salut!

M-am întors şi am văzut-o în spatele meu. Am făcut toate eforturile să nu mă arăt şocată. Sara era genul de femeie care se machia chiar şi când golea cutia poştală, însă atunci nu avea nici măcar o picătură de fard. Era palidă, fără culoare în obrajii aproape scheletici. Slăbise mult în două săptămâni. Îi crescuseră rădăcinile negre la baza părului care avea nevoie de tunsoare şi, mă temeam eu, de şampon.

Am cuprins-o în braţe şi am strâns-o la piept.

– Te iubesc, am murmurat, surprinsă de propriile lacrimi. Mi-a fost tare dor de tine şi am fost teribil de îngrijorată.

– Şi eu te iubesc, spuse ea. Ai fost atât de drăguţă să conduci aproape trei ore doar ca să luăm prânzul. I-am dat drumul, şovăind. Sunt bine, Laurie, mă asigură ea cu un zâmbet, ştergându-mi o lacrimă de pe obraz. Rezist. Chelneriţa ne conduse la o masă din spatele cafenelei, ca şi când ar fi simţit că aveam nevoie de intimitate. Ne-am aşezat, iar

Sara s-a uitat în jur. E o mare uşurare să ies puţin din centrul de arşi, mi se confesă ea. În camera lui sunt treizeci de grade. Sunt extraordinar de fericită că ai venit.

– Ar fi trebuit să vin puţin mai devreme. Cum se simte Keith?

– Puţin mai bine, oftă ea, sau cel puţin aşa spun doctorii. Eu nu-mi dau seama, pentru că încă îl ţin în comă indusă, dar semnele vitale sunt mai bune. Acum sunt siguri că o să supravieţuiască.

Am întins mâna peste masă şi i-am prins încheietura.

– Sunt atât de uşurată!

Ea dădu din cap.

– Partea din dreapta a feţei lui e neatinsă. Dar stânga a fost arsă destul de rău. O să rămână cu cicatrice, însă acum nu vreau decât să trăiască.

– Sigur, draga mea, am zis.

Chelneriţa ne aduse pahare cu apă şi meniuri.

– Aş vrea să pot vorbi cu el, spuse Sara după ce femeia plecă de la masa noastră. Mi-e dor de el, Laurie.

– Ar trebui să-i vorbeşti, Sara. Poate te aude.

– Păi asta fac tot timpul! Îi spun mereu cât de mult îl iubesc şi ce dor îmi e de el şi… îmi cer iertare că nu sunt o mamă prea bună.

– Fii serioasă. Eşti o mamă minunată.

– Atunci de ce dă mereu de necaz?

– N-a fost cine ştie ce. Îmi doream să o liniştesc. Adevărul e că poţi să fii cel mai bun părinte din lume şi tot s-o dai în bară.

– Şi tu eşti mamă singură, Laurel. Şi uită-te la Maggie. E doar cu un an mai mare decât Keith şi cu cel puţin cinci mai matură.

– E fată. Şi ştim amândouă că Jamie a făcut-o să devină ceea ce e.

– Recunoaşte-ţi şi ţie meritele, spuse ea, privind în meniu. Jamie a murit când Maggie avea opt ani.

– Mulţumesc. Să ştii că nu vreau să te îndoieşti de tine, atâta tot.

– Ştiu.

– Ai luat legătura cu Steve? Scutură din cap surprinsă. Nu crezi că ar trebui să afle ce e cu Keith? am întrebat.

– Nu. E… ştii ce fel de tată a fost.

Ştiam. Steve şi Sara divorţaseră când Keith abia împlinise un an, iar Steve nu-şi contactase nici măcar o dată fiul. Însă uneori era nevoie de o tragedie ca asta pentru ca oamenii să se trezească. Oricum, era decizia Sarei. Nu ştiam cum aş fi procedat în locul ei.

Chelneriţa se întoarse la masă. Sara comandă supă. Eu am comandat salată verde şi piept de pui fript; cum nu era în meniu, a trebuit să o conving pe chelneriţă să-l treacă în carneţelul ei. Sara zâmbi. Înţelegea de ce eram obsedată să mănânc sănătos, alergam zilnic şi făceam mamografii şi teste Papanicolau şi vaccinuri antigripale. Rămăsesem orfană de mică, iar copiii mei deja rămăseseră cu un singur părinte. Nu aveam de gând să-i las să mai piardă unul, şi făceam orice să împiedic asta.

– Nu am deloc poftă de mâncare, zise ea după ce plecă chelneriţa.

– Ai slăbit.

– Mă întreb dacă ar mai trebui să sper, şopti ea zâmbind trist.

Cuvintele pe care urma să le pronunţ fuseseră exersate din timp.

– Între noi e totul în regulă? am întrebat-o.

– Sigur. Ce vrei să spui?

– Doar că… de obicei vorbim aproape zilnic, şi după incendiu aproape totul s-a schimbat. Parcă te-ai îndepărtat de mine.

– Acum mă concentrez doar asupra lui Keith, Laurie. Îmi pare rău dacă…

– Nu, am întrerupt-o. Este vina mea. Cred că sunt paranoică. Poate tu nici măcar nu ai aflat, întrucât ai fost plecată, însă Keith… la petrecere l-a numit pe Andy „băieţaş de bani gata“ de câteva ori. M-am îngrijorat că poate îmi porţi ranchiună că eu şi copiii mei o ducem mult mai…

– Laurel, mă opri ea cu un surâs. Prostuţo, asta nu a fost niciodată o problemă între noi. Nu-mi vine să cred că îţi făceai griji din pricina

asta.

Imediat după prânz, Sara a fugit la spital, iar eu am aşteptat să plece şi m-am dus la recepţie. Speram că fusese sinceră cu mine în privinţa lipsei ei de resentimente, pentru că aveam de gând să-i achit factura de hotel.

I-am întins tânărului din spatele tejghelei cartea mea de credit.

– Aş vrea să plătesc toate cheltuielile de cazare pentru Sara Weston, l-am informat. E cazată în camera 42.

Bătu pe tastatură, cu ochii pe ecranul din faţa lui.

– Deja au fost plătite, spuse el.

– Probabil acolo aveţi numărul cărţii ei de credit, însă nu vreau să-şi plătească singură camera. Aş vrea să o fac eu.

– A fost plătită, doamnă, insistă el cu un zâmbet. Altcineva v-a luat-o înainte.

capitolul 17

Laurel

1990

Primul an din viaţa lui Maggie trecu pe lângă mine în ceaţă. În luna mai i-am făcut o petrecere de ziua ei la Paznicul mării. Uitasem data exactă a naşterii ei, însă Jamie nu. Eu am planificat totul, i-am invitat pe Sara şi Steve, pe Marcus, care acum locuia alături, însă venea atât de des pe la noi încât parcă nici n-ar fi plecat, şi pe Emma. Au venit şi câţiva prieteni de-ai lui Jamie de la agenţia imobiliară, împreună cu soţiile lor, şi toţi păreau să o cunoască bine pe Maggie din moment ce Jamie încă o ducea cu el aproape peste tot. Tata L murise în iarna aceea de la o pneumonie care evoluase rapid şi am recunoscut în Emma mişcările mecanice ale femeii îndoliate. Îmi amintea de mine însămi. Amândouă aveam zâmbete care nu ne ajunseseră în priviri. Singura diferenţă era că ea avea dreptul să sufere. Ştiam că pe la spate mă considera leneşă şi precis se gândea că făceam exact ceea ce mă implorase ea să nu fac: să profit de generozitatea fiului ei.

Mă purtam cu fetiţa ca şi când aş fi fost un robot, o maşinărie fără suflet care se târa cu jumătate de viteză, ameninţând să se strice pentru totdeauna dintr-un moment în altul. Maggie deja mergea, iar eu găsisem totuşi energie să securizez toate dulapurile şi sertarele din casă, de teamă că mă voi întoarce cu spatele, iar ea va se va lovi de ceva care să o ucidă. Nu aveam încredere în abilitatea mea de a o proteja. Trecusem de la dorinţele mele ocazionale ca ea să moară la spaima că, într-un fel, eu aveam să-i provoc moartea. Dacă era singură acasă cu mine, lucru care se întâmpla doar atunci când Jamie nu o putea lua cu el, iar Sara era prea ocupată, mă târam jos din pat şi încercam să am grijă de micuţa străină cu ochi negri care era fiica mea. O urmăream prin casă ca o umbră şi o verificam des când dormea. Însă îmi era greu să o supraveghez prea mult timp; propria mea dorinţă de a mă refugia în somn era prea mare. Oboseala pe care o simţisem în primele două săptămâni după naştere nu-mi trecuse nici atunci; totuşi, nu mai eram anemică. Am început să-mi ascund simptomele de doctor. Nu mă interesa să mă fac bine; atât de rău ajunsesem. Nu îmi păsa ce se întâmpla cu mine. Uneori încă mai visam să fug şi să-l las pe Jamie să-şi găsească o femeie normală care să fie o mamă mult mai bună pentru Maggie.

Sara îl convinsese, într-un final, că aveam nevoie de „ajutor specializat“ şi timp de cîteva luni m-au bătut amândoi la cap cu asta. Jamie chiar mi-a făcut o programare la un psihiatru din Jacksonville şi m-a dus acolo ca să se asigure că merg. Însă bărbatul acela se holba la mine, iar eu mă holbam la el. Nu am plâns. Deja trecusem de pragul lacrimilor. Psihiatrul îi spuse lui Jamie că putea să mă interneze cu forţa într-o clinică de psihiatrie câteva zile, însă pe soţul meu nu l-a lăsat inima să facă asta.

Maggie nu mă plăcea. Primele mele temeri în legătură cu acest lucru deveniseră realitate, şi cine o putea învinui? Plângea când o luam din braţele lui Jamie, iar uneori urla ca şi când mâinile mele erau făcute din oţel rece, nu din carne şi sânge.

– Dada! striga ea, întinzând braţele spre el. Dada!

La prima ei aniversare ştia cinci cuvinte, pe care cei apropiaţi ei le înţelegeau. Dada. Bih, care se referea la suzetă. Soara, care părea să însemne domnişoara Sara. Nana, care însemna banană. Şi pă, care însemna apă. Pentru mine nu avea nici un cuvânt.

Sara devenise singura fiinţă pe care o puteam numi prietenă, chiar dacă încercasem să o resping când Maggie era bebeluş. Ne aducea mâncare, uneori făcea cumpărăturile pentru noi şi îmi sugera cum să fac faţă personalităţii în dezvoltare a fetiţei. Ea nu avea copii, dar ştia mai bine ca mine să fie mamă pentru fiica mea.

Într-o dimineaţă, când Jamie fusese chemat la departamentul de pompieri şi rămăsesem singură cu Maggie, am simţit un val brusc de energie şi m-am hotărât să o duc la plajă. Era septembrie, iar vremea era caldă şi blândă.

Maggie a urlat tot timpul cât am schimbat-o în costumul de baie roz cu volănaşe.

– Ieşim pe plajă şi facem un castel de nisip! i-am spus. Să vezi ce-o să ne distrăm! Îmi tremurau mâinile când i-am trecut bretelele peste umeri. „Ce mamă e nervoasă când îşi îmbracă copilul de şaisprezece luni?“ m-am mustrat eu.

Continuă să urle în timp ce i-am dat cu cremă de plajă, dar se linişti odată ajunsă pe terasă. I-am luat găletuşa şi lopăţica şi am coborât scările spre plajă cu ea de mână. După ce ne-am aşezat pe nisipul umed de lângă apă am construit un castel mic de nisip, încercând să o atrag în joacă, însă ea a preferat să alerge acolo unde valurile se spărgeau de ţărm.

Împodobeam castelul cu bucăţi de scoici când Maggie începu deodată să urle. Am ridicat privirea şi am văzut-o ghemuită, nemişcată ca o statuie.

– Dada! plângea ea.

Am alergat la ea şi am văzut că îi curgea sânge din mână.

– Maggie, ce-ai făcut? I-am prins mâna. Ce s-a mai întâmplat?

Am zărit o bucată îngustă de lemn înfiptă în nisip, peste care trecea apa. Am luat-o cu mâna liberă şi am văzut cuiul ruginit care ieşea din ea.

– Dada! Maggie urlă din nou, iar sângele trecu de pe mâna ei pe mâna mea.

Am luat-o în braţe şi am alergat cu ea spre casă. Plângea în urechea mea, în timp ce eu am deschis uşa şi m-am îndreptat glonţ spre chiuveta de la bucătărie.

M-am întors auzind sunetul de paşi de pe terasă şi l-am văzut pe fereastră pe Marcus. Fusese concediat cu câteva zile în urmă, după ce apăruse beat la serviciu şi căzuse de pe acoperiş. În acel moment mă bucuram că îşi pierduse slujba şi era acasă. Aveam nevoie de ajutor.

Deschise uşa.

– Ce s-a întâmplat?

– S-a tăiat la mână într-un cui ruginit! am răspuns în timp ce deschideam robinetul.

Marcus veni imediat la noi.

– Bine că mama ei e asistentă, constată el.

Eram asistentă. Aproape uitasem. Mi se părea că altă femeie făcuse şcoala de asistente şi lucrase în cabinetul pediatrului. O femeie fericită şi capabilă.

Maggie urla, încercând să sară din braţele mele, iar sângele se răspândea peste tot.

– Ţine-o! am strigat.

Marcus luă în braţe trupul micuţ al lui Maggie, ţinându-i mâna

sănătoasă într-a lui, împiedicând-o să mă mai împingă.

– O să fie bine, Mags, murmură el.

Am tras braţul fetiţei şi l-am ţinut sub robinet, lăsând apa să curgă peste rană. Era adâncă şi urâtă, pe toată lăţimea palmei. Avea nevoie de câteva copci. Şi de un vaccin antitetanos.

Plânsul lui Maggie se transformă în urlete care-ţi spărgeau urechea. Aş fi vrut să-i strâng mâna şi să i-o întorc şi să-i rup încheietura. Îmi puteam imagina pârâitul, senzaţia de măcinare. I-am dat drumul şi m-am dat înapoi.

– Nu pot să fac asta! Am început să plâng.

– Ba da, poţi. Marcus era atât de aproape, încât aproape îi simţeam în ureche respiraţia alcoolizată. Ai un prosop de bucătărie curat?

Am scotocit prin sertarul de lângă aragaz şi am scos un prosop de bucătărie. Încă plângând, am clătit din nou mâna lui Maggie, apoi i-am apăsat prosopul pe palmă.

– Are nevoie de copci, nu? întrebă Marcus.

– Nu pot să fac asta, Marcus, am repetat. Vocea mea suna ca un scâncet de copil. Nici măcar nu ştiam prea bine ce spuneam. Ce anume nu puteam să fac? Mă uram.

– O să fie bine. Marcus îmi înţelesese greşit lacrimile. Am dat din cap, pufnind. Prosopul de bucătărie pe care îl ţineam pe mâna lui Maggie se înroşea. Trebuie să o ducem la urgenţe, decise el. Am dat din nou din cap. Haide, spuse Marcus. Conduc eu. Tu ţine-o şi apasă-i mâna.

Mi-a dat-o pe Maggie în braţe, iar eu l-am urmat pe alee.

Am reuşit împreună să o prindem pe Maggie pe scaunul ei în maşină. Eu m-am aşezat alături, încercând să-i ţin mâna sub presiune în timp ce ea urla necontenit şi îl striga pe tatăl ei.

Când am ajuns la urgenţe abia aşteptam să le-o dau pe Maggie medicilor, însă a trebuit să o ţin în timp ce ei îi curăţau rana şi îi puneau copci, gândindu-se, complet greşit, că dacă eram mama ei o alinam. I-am privit buclele negre în timp ce doctorul o îngrijea. Bucle frumoase. Pe genele ei negre străluceau lacrimi mari. De ce nu simţeam nimic pentru ea? Cum puteam să-mi ţin în braţe propriul meu copil rănit şi înspăimântat şi să nu simt nimic? Am văzut patul cu

ochii minţii. Ce bine ar fi fost să mă pot băga sub pături! Aş fi putut să o sun pe Sara să vină să se ocupe de Maggie ca să pot să dorm. Plănuisem totul, cu mintea la un milion de kilometri distanţă, pe când medicii îmi îngrijeau copilul ale cărui urlete nu mă atingeau mai mult decât m-ar fi atins urletele unei maşinării.

– O să fie bine, mămico. Tânăra doctoriţă îmi zâmbi după ce termină de bandajat mâna lui Maggie. O să fie bine. Linia vieţii ei pare lungă, din ce văd în palmă. Păcat că n-avem toţi norocul ei.

În noaptea aceea, Jamie se aşeză pe marginea patului în timp ce eu mă îngropam sub pătură.

– Ce-ai fi făcut dacă n-ar fi fost Marcus? întrebă el.

M-am gândit la acea întrebare. Ce-aş fi făcut? Îmi aminteam de imaginea în care răsuceam în gând mâna lui Maggie şi am scuturat repede din cap să o fac să dispară.

– De ce scuturi din cap? întrebă el.

– Nu ştiu.

– Ai fi putut să mă suni.

– Jamie. I-am prins braţul cu mâna. Vreau să plec.

El îşi lăsă capul într-o parte.

– Cum adică să pleci?

– Ţie şi lui Maggie v-ar fi mult mai bine fără mine. Nu era prima dată când rosteam acele cuvinte în ultimele şaisprezece luni, însă aceea a fost prima dată când nu m-a contrazis. Ceea ce avusesem cândva împreună dispăruse. Făceam dragoste foarte rar. Vorbeam foarte rar unul cu celălalt. Nu mai încerca să mă înţeleagă, să empatizeze cu mine, aşa cum nu mai încerca să empatizeze cu Marcus.

– Nu am încredere în mine când sunt cu ea, am mărturisit. Nu am încredere că pot avea grijă de ea.

Jamie coborî privirea spre mâna mea, aşezată pe braţul lui, şi îşi lăsă palma peste ea.

– Vrei să spui că vrei să ne despărţim? întrebă el.

Am dat din cap. Chiar şi numai acel cuvânt îmi aducea uşurare.

– Însă nu sunt sigură unde o să mă duc. Acea nesiguranţă era singurul lucru care mă speria.

– O să stai aici, spuse el, iar eu mi-am dat seama că deja se gândise la asta, că se gândea de ceva vreme. Că îşi făcuse deja planul. Sara şi Steve au o cameră în plus în care mă pot muta. O să le plătesc o chirie mică. Au nevoie de bani.

– N-o lăsa pe Maggie cu mine! am ţipat eu.

Jamie scutură din cap.

– O să vină cu mine, spuse el. Tocmai asta e ideea. Tu… nu ştiu ce e în neregulă cu tine, Laurie, însă chestia asta nu te lasă să fii o mamă bună pentru Maggie. Dacă stau la familia Weston, Sara o să se poată ocupa de Maggie când sunt chemat la departamentul de pompieri sau nu o pot lua cu mine la serviciu.

Mi se părea soluţia perfectă şi eram recunoscătoare că se gândise la tot şi nu trebuia să mişc un deget. Eram o mamă mizerabilă. O soţie mizerabilă.

– Bine, am şoptit, închizând ochii. Mulţumesc. Sună bine.

Şi m-am întors pe o parte, cu faţa la perete.

capitolul 18

Maggie

Luni l-am dus pe Andy la şcoală şi m-am prefăcut că intru şi eu în clădire, însă imediat ce l-am pierdut din ochi m-am întors la maşină şi m-am dus la Surf City. Nu dormisem toată noaptea. Trecuseră mai bine de două săptămâni de la incendiu, dar fotografiile acelea de la slujba de comemorare îmi rămăseseră pe retină şi le vedeam de câte ori închideam ochii. Pe la două dimineaţa m-am trezit şi am plecat cu maşina la Paznicul mării. Am rămas pe terasă şi am plâns, pentru că nu îmi puteam linişti mintea destul cât să iau legătura cu tata. Trecuse atât de mult de când îl simţisem lângă mine! De câte ori încercam să-mi potolesc spaimele, acele fotografii apăreau din nou. Aş fi vrut să-i înhaţ pe Jordy cea cu ochi albaştri şi pe băiatul acela cu privire speriată, Henderson, şi pe domnul Eggles, care probabil îl salvase pe Andy să nu fie rupt în bătaie de Keith; aş fi vrut să-i apuc şi să le dau viaţa înapoi. Rosteam neîncetat: „Te rog, tată, te rog, tată, te rog, tată“, ca şi când ar fi putut să îndrepte lucrurile ca prin farmec. Însă nu şi-a făcut apariţia. În cele din urmă, am luat o hotărâre. Aveam să chiulesc de la şcoală şi să mă duc la contabilul acela, domnul Gebhart, să-l întreb cum aş fi putut să ajut la strângerea de fonduri. Trebuia să mai fac şi altceva decât să donez bani. Asta era o cale prea uşoară.

Biroul domnului Gebhart se afla pe partea continentală din Surf City şi nu era încă deschis. Am rămas în parcare şi am ascultat muzică la iPod, încercând să citesc Ogorul[4]. Rămăsesem în urmă rău de tot. Una era să nu fii şefă de promoţie şi cu totul altceva să fii exmatriculată în ultimul an. Nu puteam să las să se întâmple asta. Trebuia să termin liceul, pentru că odată ce eram la facultate, eu şi Ben ne puteam preface că tocmai începeam să ieşim împreună. În public. Mama şi unchiul Marcus aveau să înnebunească, dar trebuia să se adapteze. Poate că după un an aveam să ne căsătorim. Speram ca Ben să nu aştepte până terminam facultatea. Nu vorbiserăm niciodată despre asta. Pur şi simplu ştiam că nu mai aveam răbdare. Nu voiam o nuntă grandioasă, cum voia Amber. Ea plănuise deja totul: florile, muzica şi culoarea rochiilor domnişoarelor de onoare, de-mi venea să-i spun să se maturizeze odată. În ce mă privea, eu şi Ben puteam să şi fugim împreună.

Aţipisem deja când am auzit tropăit de tocuri înalte pe lângă maşina mea. M-am trezit şi am văzut o femeie care descuia uşa de la biroul

domnului Gebhart.

Mi-am scos căştile, am băut din sticla de apă şi am intrat după ea.

– Hei, scumpo. Cu ce te pot ajuta? mă întrebă femeia în timp ce punea de cafea.

– Numele meu e Maggie Lockwood, şi…

– Eşti rudă cu Andy?

– Da, doamnă. Sunt sora lui.

Turnă cafea în filtru.

– Sunt sigură că eşti tare mândră de el.

– Da, doamnă.

– E incredibil ce a făcut băieţelul acela. Şi nu-i aşa că a fost minunat la emisiunea Today?

– Într-adevăr, am răspuns eu zâmbind. Nu se putea să vezi acel interviu şi să nu te îndrăgosteşti de fratele meu. Fusese atât de drăgălaş, cu ochii mari şi căprui şi cu genunchiul care i se zbătea şi cu viziunea lui simplă asupra lumii, încât – dacă nu îi erai profesor – te absorbea complet. Aş vrea să vorbesc cu domnul Gebhart cu privire la strângerea de fonduri, am explicat.

– Ah, draga mea. Apăsă pe butonul de pornire al maşinii de cafea, apoi se aşeză la birou. Domnul Gebhart se ocupă doar de partea financiară. De donaţii. Trebuie să discuţi cu Dawn Reynolds. Ştii cine e?

„O, da. Din păcate.“

– Da, doamnă, am răspuns eu. Speram ca domnul Gebhart să-mi spună ce pot să fac, din moment ce sunt deja aici.

– O să vină abia peste o jumătate de oră, însă chiar nu e domeniul lui. Draga mea, du-te şi vorbeşte cu Dawn. O găseşti la Jabeen’s Java. O să-ţi dea de lucru mai mult decât o să poţi duce.

Am stat vreo douăzeci de minute în maşină vizavi de Jabeen’s, încercând să-mi evaluez opţiunile. Poate că exista alt mod în care puteam ajuta. În spital încă erau internaţi şase copii – patru la New

Hanover şi doi la centrul de arşi de la spitalul universitar din Chapel Hill. Copiii de şcoală primară le făcuseră desene cu mesaje de îmbărbătare, iar eu şi Amber ne oferiserăm să le ducem la spital a doua zi, lucru care ştiam clar că avea să mă tulbure, însă trebuia să o fac. Şi tot nu era de ajuns.

Am văzut mişcare la Jabeen's. Doar o urmă de alb lângă fereastră. Parcă ar fi fost cămaşa cuiva. Însă imediat l-am zărit pe unchiul Marcus la colţ, îndreptându-se către local. Mi-am ţinut răsuflarea până a ajuns la uşa de la Jabeen's şi a deschis-o. „Da!“ am exclamat în gând, prinzând curaj instantaneu. Nu trebuia să dau ochii cu Dawn singură.

Am ieşit din maşină şi am traversat.

– Hei, unchiule Marcus. M-am oprit în spatele lui la tejgheaua unde Dawn turna cafea într-un pahar de unică folosinţă.

– Mags! Zâmbi şi mă cuprinse cu un singur braţ, ca de obicei. Ce faci aici?

– Am plecat de la şcoală în dimineaţa asta ca să vorbesc cu Dawn despre voluntariat. Dawn ridică privirea când îşi auzi numele. Ştii tu… M-am forţat să o privesc în ochi – e vorba de Fondul pentru Familii Drury Memorial.

Dawn închise paharul cu un capac de plastic.

– Fii binecuvântată, Maggie, spuse ea, întinzându-i cafeaua unchiului Marcus. Orice ajutor prinde bine. O văzusem de multe ori pe Dawn, dar nu atât de aproape. Era frumoasă, cu păr roşcat şi pistrui, însă avea riduri în colţul ochilor şi mi-am dat seama că nu ştiam câţi ani avea. Oricum, mult mai mulţi decât şaptesprezece. Gândul că Ben făcuse sex cu ea mă îngreţoşa. Ştii, urmă ea, speram ca liceul tău să se implice într-o formă mai organizată, însă până acum, nimic.

– Maggie o să fie şefă de promoţie, se lăudă unchiul Marcus. Poate va reuşi să organizeze ceva la Douglas.

– Unchiule Marcus, nu voi fi şefă de promoţie, am replicat, încercând să-l fac să tacă.

– Nu? Ridică din sprâncene.

Am scuturat din cap.

– Însă nu i-am spus mamei, aşa că…

– Am buzele cusute.

O femeie de lângă mine dorea cafea cu lapte, iar Dawn îi preluă comanda.

– Nu contează, draga mea, îmi spuse Dawn după ce îi dădu restul femeii. O să absolvi, nu? Asta contează. Dar ce zici? Crezi că poţi organiza ceva la liceul Douglas? Începu să prepare cafeaua.

Îmi plăcea ideea. Făceam ceva util fără să fiu nevoită să lucrez împreună cu Dawn. Puştii de la Douglas se descurcau minunat la spălat maşini şi la pregătit mic dejunuri cu clătite, dar îmi trebuia ceva mai original.

– Da, poate, am răspuns. O să vorbesc cu nişte prieteni de-ai mei şi cu câţiva profesori, să vedem ce rezolvăm.

– Eşti o păpuşă! surâse Dawn. Sună-mă în câteva zile şi spune-mi ce idee ai.

Mâna unchiului Marcus era pe umărul meu.

– Ai câteva minute? întrebă el.

– Sigur. Ştiam că-l făcuse curios povestea cu şefa de promoţie. Tot s-ar fi aflat mai devreme sau mai târziu.

Ne-am îndreptat spre o masă de lângă fereastră, dar înainte să apucăm să ajungem acolo, reverendul Bill a intrat pe uşă şi a trebuit să facem o manevră complicată ca să-l ocolim. N-a zis nimic, nici noi, atmosfera părând de-a dreptul ciudată.

Unchiul Marcus îşi dădu ochii peste cap spre mine după ce ne-am aşezat.

– Reverendul Îngâmfare, şopti el.

– Sara i-a spus mamei că-şi comandă zilnic de aici o băutură uriaşă şi plină de grăsimi, am şoptit la rân- dul meu.

– Cred că asta e tot ce mănâncă. Unchiul Marcus se uită la pager, apoi la mine. Deci, Mags. Îmi pronunţă numele lungind vocala. Eşti supărată că nu vei fi şefă de promoţie?

Dădeam să răspund, când reverendul Bill apăru brusc la masa noastră

şi pur şi simplu rămase în picioare acolo, slab ca un băţ, fără să scoată un cuvânt. L-am privit amândoi.

– Domnule reverend. Unchiul Marcus făcu un semn din cap spre al treilea scaun de la masă. Vreţi să staţi cu noi?

Reverendul Bill îmi ura familia, aşa că am fost complet uimită să-l văd că trage scaunul şi se aşază.

– De fapt mă duc să vorbesc cu Pete, îi zise el unchiului Marcus. Dar cred că ar trebui să auzi ce am să-i comunic.

Unchiul Marcus arăta ca şi când se abţinea din greu să nu caşte, însă răspunse:

– Ce anume?

– Ei bine… Reverendul Bill ridică paharul şi învârti de câteva ori băutura în el. Ieri am fost la spitalul universitar. După cum ştii, una dintre enoriaşele mele, Gracie Parry, este internată acolo, la centrul pentru arşi, alături de Keith Weston.

– Da, încuviinţă unchiul Marcus. Şi cum se simt?

– Gracie va fi transferată mâine la New Hanover şi îşi va reveni complet, spuse preotul, apoi adăugă: Însă va rămâne cu cicatrice pe tors. Arătă spre piept.

– Şi Keith? am intervenit eu. Mi-era teamă de ce avea să-mi spună. Îmi plăcea Sara şi, cu toate că putea fi un mare ticălos, îmi doream ca puştiul să se facă bine.

– Slavă Domnului, Keith Weston este pe cale să se vindece.

– Îmi pare bine să aud asta, răsuflă uşurat unchiul Marcus.

– Da, e mai bine. Sorbi din băutură. Însă trece prin dureri cumplite. Copilul acela a fost ars foarte rău.

Unchiul Marcus se încruntă.

– Nu e în comă?

– L-au scos ieri-dimineaţă. Reverendul Bill îşi ţuguie uşor buzele, apoi le întinse din nou. În sfârşit, acum poate vorbi.

– Foarte bine. Cred că pentru el a fost minunat să discute cu

dumneavoastră. Unchiul Marcus părea chiar să creadă ce spunea.

Reverendul Bill îl privi de sub sprâncenele cenuşii şi dese.

– Cred că ar trebui mai degrabă să discute cu poliţia.

Nu-mi plăcea felul în care o spusese, ca şi când insinua ceva de genul: „Sâc, sâc, eu ştiu ceva ce tu nu ştii".

– Păi o să-l interogăm. V-a dat vreo informaţie despre incendiu?

– Da, mi-a dat, răspunse reverendul Bill. Despre asta voiam să vorbesc cu Pete.

– Spune odată, pufni unchiul Marcus. Eu mă simţeam dintr-odată lac de sudoare şi abia mai puteam respira.

– Mi-a povestit despre bătaia cu nepotul tău. Mă privi pe mine. Cu fratele tău. Până în acel moment, nu fusesem sigură că mă recunoscuse. Şi mi-a spus că s-a uitat pe fereastră cu puţin înainte de incendiu şi l-a văzut pe Andy Lockwood plimbându-se pe-afară.

– Nu avea cum să fie afară, l-am contrazis eu. Era o petrecere unde toată lumea trebuie să stea în interior.

– Domnişoară Lockwood, nu ai auzit chiar tot ce am de spus.

„Dumnezeule! Ce ticălos josnic!"

– Continuaţi, îl îndemnă unchiul Marcus.

– E vorba de un copil foarte bolnav internat în spital, urmă reverendul Bill. Nu cred că are vreun motiv să inventeze.

– Şi ce altceva a mai spus? Unchiul Marcus începea să-şi piardă răbdarea.

– Doar că în momentul acela nu a dat importanţă, din moment ce nepotul tău e renumit că face tot felul de ciudăţenii. Însă când s-a declanşat incendiul s-a întrebat dacă nu cumva Andy are vreo legătură. Din moment ce a început de afară.

– Şi cum anume a privit el pe fereastră? se interesă unchiul Marcus. Ferestrele bisericii au vitralii. Cum a putut vedea prin ele?

– Treaba mea nu era să-l interoghez, ci să-l alin, ripostă reverendul Bill. Cum însă mi-a dat de bunăvoie această informaţie, m-am gândit

că este important ca anchetatorii s-o afle şi ei. O să le las un mesaj lui Pete şi lui Flip Cates în caz că alegi să nu le transmiţi ceea ce ţi-am spus eu acum.

„La naiba!“

– Vă înşelaţi, domnule reverend, răspunse unchiul Marcus. Nu doar că le voi transmite, ba chiar o să am grijă să vorbim şi noi cu Keith astăzi.

– Poate ar trebui să stai departe. Eşti subiectiv, nu crezi?

– Asta e treaba noastră.

Reverendul Bill îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

– O zi bună.

Îmi făcu un semn din cap.

Imediat ce reverendul Bill ieşi pe uşă, unchiul Marcus se ridică şi el.

– Trebuie să fug, draga mea. Se apleacă să mă sărute pe obraz. Nu-ţi face griji în privinţa reverendului Bill. Sunt sigur că nu e nimic. Se îndreptă spre uşă. Te iubesc, strigă el peste umăr.

– Şi eu.

Am privit lung în urma lui, cu gândul la Keith. Ştiam că braţele şi jumătate din faţa lui fuseseră arse. Oare ce simţise atunci? Când eram mică atinsesem mânerul unei oale încinse. Fusese o arsură neînsemnată. Mama tăiase o frunză de aloe din planta pe care o ţinea pe pervaz şi o frecase pe arsură, însă tot mă ustura suficient de tare cât să mă facă să plâng. Cum putea tolera cineva o asemenea durere pe o parte atât de extinsă a corpului? Mi se umplură ochii de lacrimi în timp ce îmi imaginam prin ce trecea Keith. Nu voiam să plâng în public. Cu atât mai puţin în faţa lui Dawn. M-am ridicat să plec, însă chiar şi afară, în aerul proaspăt, Keith îmi rămăsese în minte.

De ce ar fi minţit că Andy fusese afară? Şi de ce să fi fost Andy afară? Nu-mi venea să cred; ştia că tot rostul unei astfel de petreceri era ca adolescenţii să stea înăuntru. Însă mi-era teamă că fiul Sarei avea să strice totul şi să răspândească minciuni despre Andy… şi mi-era şi mai teamă ca nu cumva să spună adevărul.

4 The Good Earth (1931) – roman al scriitoarei americane Pearl S. Buck, laureată a premiului Nobel în 1938 (n.red.)

capitolul 19

Marcus

La naiba, în camera de spital a lui Keith chiar era cald.

Condusesem trei ore până la Chapel Hill cu ferestrele maşinii lăsate. Absorbisem aerul proaspăt ca şi când aş fi vrut să-mi fac rezerve. Ştiam cum va fi în centrul pentru arşi. Iar mirosul de înălbitor şi de ţesuturi distruse aproape că m-a doborât când am intrat în salonul lui Keith. Măcar m-a ajutat să uit de căldură. Acolo erau cel puţin treizeci de grade.

Keith dormea. Braţele şi mâinile sale zăceau peste pătură, înfăşurate în bandaje voluminoase. Cinci ace chirurgicale ieşeau din feşele care îi acopereau mâna stângă. Partea stângă a feţei era învelită în tifon gros, însă partea dreaptă arăta aproape neatinsă. Ca şi când ar fi stat prea mult în soare. O perfuzie se vedea pe sub cuverturi, ducând, probabil, spre piept.

Am tras scaunul lângă pat, respirând pe gură. Am rămas acolo fără să scot un cuvânt până când m-am asigurat că pot vorbi fără să-mi tremure glasul.

M-am aplecat spre el.

– Keith?

Nimic. Mă pregăteam să-i rostesc din nou numele, când scoase un murmur, iar pleoapa lui dreaptă se deschise încet. Îşi întoarse capul spre mine, clipind.

– Tu, îngăimă el.

Eu, ce? Ce anume simţisem în acel cuvânt? Dezgust? Dezamăgire? Sau pur şi simplu îmi proiectam propriile sentimente asupra lui? De câte ori mă întrebasem: „Dacă ajungeam cu doar un minut mai devreme? Dacă am fi avut un singur pompier în plus? Oare lucrurile s-ar fi petrecut altfel?“

– Cum te simţi?

– Ca un rahat, răspunse el. Abia vorbea. Cum ţi se pare că mă simt?

– Îmi pare rău. Ştiu că te doare cumplit, dar trebuie să-ţi spun că îmi pare bine să te văd treaz şi capabil să porţi o discuţie.

Închise ochii.

– Reverendul Bill mi-a spus că îţi aminteşti câte ceva despre incendiu. Dacă eşti în stare, aş vrea să aud şi eu povestea.

Scoase un geamăt şi se răsuci uşor în pat.

– Nu, n-ai vrea.

– De ce spui asta?

– Din cauza nepotului tău, replică el, cu ochii încă închişi. El a pornit incendiul.

– Ce te face să crezi asta?

– Se plimba în jurul bisericii chiar înainte să înceapă.

– Keith? Mi-am apropiat scaunul până m-am lipit cu genunchii de patul său. Încearcă să mai rămâi treaz câteva minute, da? Nici un răspuns. Am continuat. Din câte am înţeles, înainte de incendiu v-aţi bătut, ceea ce-l situează pe Andy în biserică.

Ochii lui se deschiseră.

– Îl situează? Cuvintele lui ieşiră mai degrabă ca un „î şasă?“ Ăsta e discurs de anchetator?

– Îmi dau seama că eşti furios, am spus eu. Ai tot dreptul să fii furios pentru ceea ce s-a întâmplat.

Ochii lui se umplură de lacrimi.

– De ce eu? întrebă el. De ce tocmai eu?

Am scos un şerveţel din cutia de pe noptieră şi i-am şters obrazul.

– Ştiu, am zis. Pare nedrept. Cât de multe aflase despre soarta celorlalţi copii? N-aveam de gând să-i spun că avea noroc să fie în viaţă.

– L-am văzut pe Andy afară, gemu el, chiar înainte de bătaie, care a început pentru că s-a dat la Layla. Pufni şi încercă să ridice braţul ca şi când ar fi vrut să-şi şteargă nasul, apoi îşi aminti. La dracu’, mormăi

el. Nu pot să fac nimic singur. M-am întins din nou cu şerveţelul, dar întoarse capul. Nu, icni el. Nu vreau.

– Dar tu unde erai când l-ai văzut afară? Am lăsat şerveţelul pe picior.

– Înăuntru.

– În care parte a bisericii?

– Lângă fereastră.

– Care fereastră, Keith?

Şovăi.

– Din separeul ăla sau ce e… se înfioră de durere, strângându-şi o clipă umerii – din spatele bisericii. M-am uitat pe geam şi l-am văzut.

Îmi aminteam de încăperea mică din spatele bisericii. Era un loc în care se pregăteau miresele. Sau ceva de genul ăla. Avea o fereastră sau două fără vitralii. Sau mai degrabă avusese.

Secreţia din nas îi ajunsese la buze, iar când am întins din nou şerveţelul îmi dădu voie să-l şterg.

– Tu ce făceai acolo? m-am interesat.

– Care e problema? Răspunse rapid, ca şi când aşteptase întrebarea. Pierdeam vremea.

Deocamdată l-am lăsat.

– Erai singur?

– Da.

– Şi afară era beznă, nu?

– Probabil era lună sau ceva, pentru că era suficientă de lumină cât să-l recunosc pe Andy.

– Şi ce făcea?

Keith îşi linse buzele. Păreau uscate, cu pielea crăpată şi exfoliată.

– Vrei o gură de apă? El scutură din cap şi închise ochiul, însă nu eram pregătit să-l las deja să adoarmă. Keith? am insistat.

– Mergea pe lângă biserică, spuse el. Se uita la locul în care zidul se uneşte cu pământul.

– Ai putut să vezi asta?

Deschise ochiul şi îmi aruncă o privire tăioasă.

– La dracu’, nu inventez.

– Avea ceva în mâini?

– Nu-mi aduc aminte.

– E posibil să fi fost al copil care semăna cu Andy?

Încercă să râdă, dar scoase doar un icnet de tuse. I-am întins paharul de plastic, iar el sorbi o gură prin pai.

– Există un singur Andy Lockwood, spuse el, închizând ochiul din nou. Unul ajunge.

L-am lăsat să doarmă. Oricum nu voiam să aud mai multe. De fapt, nici măcar n-ar fi trebuit să fiu acolo.

L-am sunat pe Flip Cates imediat ce am ajuns pe holul spitalului.

– Cates, răspunse el.

– Flip, sunt eu, Marcus. Mă retrag din investigaţie.

– Mă bucur să aud asta. Pentru că mă pregăteam să te scot eu.

– Ai vorbit cu reverendul Bill?

– Da.

– Nu cred că Andy e responsabil pentru acel incendiu, am zis, însă atâta timp cât numele lui o să fie în discuţie, m-am gândit că e mai bine să…

– Mai e ceva, mă întrerupse Flip.

– Ce?

– O femeie a sunat azi-noapte. A spus că trecea cu maşina pe lângă biserică în noaptea cu incendiul, în drum spre plaja Topsail, şi a văzut

un copil – un băieţel – plimbându-se singur pe-acolo.

– La ce oră? L-a descris?

– A fost destul de vagă. Între opt şi nouă. Afară era întuneric, însă i s-a părut că băiatul era brunet sau şaten şi părea de treisprezece ani. A spus că era un adolescent foarte tânăr sau preadolescent.

– I-ai luat numele? De ce sună abia acum?

– Da, i-am luat numele. Închiriase o căsuţă în weekendul cu incendiul şi în acea dimineaţă de duminică se întorcea la Winston-Salem. Nu a făcut vreo legătură între ceea ce văzuse şi evenimente decât ieri, când numărul nostru a fost difuzat la ştirile locale. Mi-am frecat ceafa. Simţeam cum mă sugrumă un ştreang. O să-i cerem lui Laurel permisiunea să percheziţionăm camera lui Andy, spuse Flip.

Nu ştiu de ce am rămas surprins. Dacă am fi avut aceste informaţii despre alt copil, m-aş fi aşteptat la acelaşi lucru. Însă Andy? Părea un abuz.

– Bine, am încuviinţat după un minut. Ţine-mă la curent, da?

capitolul 20

Andy

Azi la şcoală am fost Mister Popularitate. Aşa m-a numit domnişoara Betts. Au difuzat emisiunea Today la televizor în toate clasele. Toţi m-au văzut. Prietenul meu Darcy mi-a spus că am fost minunat. Un băiat pe care nu prea îl cunosc a zis: „Data viitoare, mutra ta urâtă o să apară pe coperta revistei People“. A fost singurul care mi-a spus o răutate, însă nu m-am supărat. Oare chiar aş putea să ajung pe coperta unui număr din People?

Domnişoara Betts îmi ceruse să povestesc în faţa tuturor cum mă simţisem să apar la televizor. „Nu te lăuda, îmi tot repetam în gând. Nu uita, noi nu ne lăudăm.“

După ore stăteam pe bancă în staţia de autobuz când a apărut prietenul meu Max.

– Hei, Andy, făcu el. Era în clasa a noua, însă era mai înalt ca mine. Am auzit de povestea cu bricheta. A fost nasol.

– Da. Dacă mergi cu avionul să nu-ţi pui bricheta în şosete.

– O să ţin minte asta, spuse Max. Ai nişte cuie de coşciug la tine?

– Sigur. Mi-am scos rucsacul şi l-am aşezat pe bancă. Am băgat mâna în buzunarul secret cu fermoar ca să scot ţigările. Îmi plăcea cum le numea Max – cuie de coşciug. Când te apuci de fumat, tuşeşti mult[5]. Însă nu prea înţelegeam partea cu „cuiele“.

Am găsit pachetul şi i-am dat o ţigară. Am scos şi eu una, iar el le aprinse pe amândouă cu o brichetă verde şi frumoasă.

– Acum cercetezi piaţa pentru o brichetă nouă, nu? întrebă el.

De obicei asociam „piaţa“ cu mersul la magazin, însă am înţeles ce voia să spună.

– Da, am răspuns eu. Vrei să faci schimb cu mine pentru aia?

Eu şi Max făceam schimburi bune. De la el primisem vechea brichetă. Şi altă dată şi un stilou cu apă în el, în care era o fată în costum de baie. Iar dacă întorceai stiloul, costumul de baie cădea şi fata rămânea

goală. Am ţinut stiloul doar o zi, pentru că Max îl voia înapoi. Mi-a dat pe el un pachet întreg de ţigări.

– Îţi dau bricheta pentru cinci dolari, îmi propuse el.

– Nu am cinci dolari. Îţi dau restul pachetului de cuie de coşciug în schimbul ei.

– Mai sunt doar patru în el, prostovane. Ce mai ai în rucsac?

Am scos cele trei cărţi, inhalatorul, iPod-ul. Două lame de gumă. O cutie de chibrituri în formă de maşină.

– De ce ai la tine maşina aia stupidă? întrebă el.

– Nu ştiu, am răspuns. Şi chiar nu ştiam. Maşinuţele erau pentru copii mici.

Am văzut ceva în fundul rucsacului. Ia uite! Am scos o fotografie pe care mi-o trimisese o fată pe nume Angie. Eram sigur că Max nu va spune şi despre poză că este stupidă.

– Uau, mamă! Max îşi linse buzele. Arăta ca şi când ar fi vrut să mănânce poza cu Angie.

– E preferata mea, i-am explicat. Am patru poze.

– Cine e? se interesă Max.

– Prietena mea, Angie.

– Prietena ta Angie are nişte balcoane de excepţie. În poză, Angie stătea pe o motocicletă în pantaloni scurţi şi o cămaşă din care i se vedeau balcoanele. Balcoanele sunt sânii. Într-o zi spusesem „Emily aproape că nu are deloc balcoane“, iar mama a început să strige la mine să nu le mai spun sânilor aşa. Dar încă făceam asta când eram cu Max. Îţi dau bricheta pentru poza asta, hotărî Max.

Trebuia să mă gândesc bine. Avea să-mi fie foarte dor de poza cu Angie. Însă era îndoită. Şi se cam crăpase de cât o ţinusem în rucsac. Bricheta lui Max nu avea nici un defect.

– Bine. Am făcut schimbul. Trebuia să ascund bine bricheta verde şi frumoasă, tot în buzunarul secret cu fermoar al rucsacului, unde ţineam cuiele de coşciug. Nu îmi plăcea să ascund lucruri de mama, dar uneori era necesar.

Am urcat în autobuzul care tocmai venise, însă Max rămase în staţie. El lua alt autobuz. I-am făcut cu mâna, dar el se holba la poza cu Angie şi nu m-a văzut. Brusc mi se făcu dor de fotografia cu Angie. Însă probabil aveam să găsesc şi mai multe în corespondenţă, când mă întorceam acasă. Apoi mama sau Maggie aveau să mă ducă la magazin.

Voiam să văd dacă faţa mea era pe coperta de la People.

5 Joc de cuvinte: în engleză, cough („tuse“) şi coffin („coşciug“) se pronunţă asemănător (n.red.)

capitolul 21

Laurel

De pe veranda casei noastre vedeam luminile de pe partea continentală, dincolo de golf. Era prima noapte suficient de caldă cât să stai afară fără pulover, iar eu mă bucuram de balsamul sărat al aerului în timp ce stăteam în vechiul leagăn, cu picioarele sprijinite de balustradă. Maggie studia la Amber Donnelly acasă şi, în sfârşit, îl liniştisem pe Andy cât să adoarmă şi să am şi eu un minut pentru mine.

Azi chiar fusese nevoie să-l ţin în frâu pe Andy, după prima zi de şcoală de când fusese la emisiunea Today. Trebuise să-i amintesc să nu se laude cu eroismul lui sau cu proaspătul statut de vedetă. Începeam să mă întreb dacă nu cumva apariţia la televizor fusese o idee proastă. Poşta din acea zi adusese zeci de scrisori din toată ţara şi ştiam că era copleşit de e-mailuri. Pentru un băieţel pe care lumea îl trata de obicei cu milă, curiozitate sau suspiciune, atenţia era ameţitoare.

Am auzit portiera trântită a unei maşini, sunetul propagându-se peste apă. M-am ridicat şi am tras cu ochiul după colţul casei; am zărit partea din spate a unei camionete pe aleea mea. Marcus?

A sunat la uşă pe când mă întorceam în casă. Am deschis şi l-am văzut pe veranda din faţă.

– S-a întâmplat ceva? am întrebat rapid. Era neobişnuit ca Marcus să apară aşa şi m-am gândit la Maggie, singura care nu se afla acasă, în siguranţă.

– Nu chiar. Lumina de pe verandă surprinse îngrijorarea din zâmbetul său. Voiam să-ţi spun nişte chestii. Pot să intru?

– Ce înseamnă nu chiar? am vrut să ştiu, în timp ce el trecu pe lângă mine şi intră în sufragerie.

– Hai să stăm pe verandă, propuse el. Este o noapte minunată.

Am luat-o înainte prin camera de zi către veranda din spate.

– Vrei nişte ceai cu gheaţă?

– Nu vreau nimic.

M-am aşezat din nou în leagăn, însă fără sentimentul de linişte pe care îl avusesem mai devreme. Nu-mi aminteam ultima dată când fusesem singură cu Marcus. Îi vizita des pe Maggie şi Andy, deoarece în urmă cu mult timp hotărâsem ca, indiferent ce se întâmplase în trecut, să nu stau în calea relaţiei dintre ei. Ştiam că îi iubea. Instrucţiunile mele erau simple: să-mi spună întotdeauna unde îi duce şi când îi aduce înapoi. De asemenea, nu aveau voie să iasă cu barca. Aşa că venea pe la ei, însă niciodată pe la mine. Mi-am încrucişat braţele automat pe piept, încercând să păstrez totul în mine. Să mă stăpânesc.

– Am vrut să te anunţ că nu mai fac parte din echipa care investighează incendiul, spuse el, aşezându-se în vechiul balansoar de răchită.

Nu eram prea sigură de ce venise special să-mi dea de veste.

– Pentru că a fost şi Andy implicat?

– Pentru că… acum umblă un mic zvon… şi sunt sigur că va rămâne zvon, însă…

Vedeam că e stânjenit, şi asta nu pentru că era singur cu mine. Altul era motivul.

– Însă ce? am insistat.

– Am primit nişte mărturii cum că Andy se găsea în afara bisericii cu puţin timp înainte de incendiu.

Tot nu pricepeam.

– Ce vrei să spui?

– Uite, e o chestie confidenţială, înţelegi? Nici măcar nu aveam voie să-ţi spun, dar nu vreau nici să fii luată prin surprindere.

– De ce anume?

– Azi am fost la Chapel Hill şi am vorbit cu Keith Weston şi…

– L-au scos din comă? Păreau veşti bune.

– Da. Reverendul Bill i-a făcut o vizită, iar Keith i-a spus că l-a văzut pe Andy afară cu puţin timp înainte să izbucnească focul. Aşa că m-am dus şi eu să vorbesc cu el şi mi-a spus exact acelaşi lucru.

– De ce să fi fost afară?

– Nu ştiu. Însă a mai sunat o femeie şi ne-a comunicat că a văzut un băieţel scund lângă biserică în seara aceea. Iar Emily Carmichael a spus că Andy dispăruse puţin înainte de incendiu. Şi mai e şi povestea cu bricheta ascunsă în şosetă.

– Of, Marcus! Doar nu crezi că Andy a avut vreo legătură cu incendiul, nu?

– Nu, nu cred. Însă nimeni nu a menţionat că a văzut pe altcineva afară. Deci pista trebuie să fie cercetată.

Furia mi-era mai mare decât îngrijorarea.

– Bine, Marcus. Să presupunem că a fost Andy. De unde să fi luat benzină sau ce-o fi fost folosit? Şi cum a adus combustibilul la biserică?

– Ştiu că nu are nici o logică, spuse el. Şi îmi pare rău că trebuie să treacă prin aşa ceva. Însă voiam să auzi întâi de la mine, înţelegi? Chiar trebuie să cercetăm – să cerceteze – toate posibilităţile.

Am simţit cum panica îmi umflă pieptul.

– Sunt furioasă! Am strâns în pumni marginea pernei pe care stăteam. Sunt furioasă… că ai acceptat aşa ceva. Că te-ai putut gândi măcar la aşa ceva. Trebuie să le spui celor care se ocupă de investigaţie să-l lase pe Andy în pace. Văzând că tăcea, am continuat. Keith e un scandalagiu. Se droghează şi a făcut lucruri de care nici măcar nu ştii.

– Ba ştiu.

– Ştii? Ştii că a fugit de la şcoală? Că a fost găsit cu marijuana?

Dădu afirmativ din cap.

– Sara vorbeşte din când în când cu mine.

Am simţit un sâmbure de gelozie care mă surprinse. Sara era cea mai bună prietenă a mea. De ce nu ştiam că i se confesa lui Marcus? De ce nu ştiam că lui Marcus îi păsa de ea suficient cât să discute cu ea despre Keith?

– Poate că autorul incendiului a fost Keith, am sugerat. Altfel de ce ar încerca să dea vina pe altcineva? Pe un copil care nu e în stare să se apere singur?

– O să fie şi el interogat, dar să fim sinceri, de ce ar provoca un incendiu ca să fie prins în el?

– Şi de ce Andy ar provoca un incendiu ca să fie prins în el? am pufnit eu.

– Păi nu a fost prins în el, nu?

L-am privit lung.

– Pur şi simplu a avut mult noroc că a găsit o cale de scăpare.

– Sau voia să fie considerat erou; şi, în plus, e singurul care pare să fi ştiut pe unde se putea ieşi din clădire.

– Marcus!

Ridică mâinile ca şi când ar fi vrut să pareze o lovitură.

– Sunt avocatul diavolului, Laurel. Încerc să mă pun în pielea anchetatorilor.

– Şi tu eşti anchetator.

– Salut, unchiule Marcus.

Am ridicat imediat privirea când i-am auzit vocea lui Andy. Stătea în pragul camerei de zi îmbrăcat în pijama, cu ochii lipiţi de somn. Mi-am schimbat expresia furioasă într-una blândă.

– Hei, Andy. Marcus se ridică şi îl îmbrăţişă.

„Ce Iudă“, mi-am zis.

– Te certi cu mama? întrebă Andy.

– Avem o discuţie mai zgomotoasă, răspunse Marcus. Mă bucuram că-şi recăpătase glasul. Al meu rămăsese blocat undeva în spatele sternului. Tu nu discuţi niciodată pe un ton mai ridicat cu alţi oameni?

– Uneori, zâmbi Andy.

– Du-te în pat, dragul meu, am reuşit să îngaim.

– Îl duc eu. Marcus îşi puse mâna pe umărul lui Andy. Haide, Andy.

Mă gândeam să-l opresc, de teamă să nu-i spună lui Andy ceva care să-l îngrijoreze ori să-l nedumerească, dar eram împietrită în leagăn. Şi, oricum, nici Marcus nu dorea să-l supere pe Andy.

Le-am ascultat sunetul paşilor pe scări.

Mi-am amintit de agentul care îl interogase pe Andy la spital, la faptul că avusese nevoie de mine ca să fac cumva pe traducătorul. Dacă vorbeau iar cu el, trebuia să mă asigur că eram şi eu prezentă. Bănuiam că avea să fie interogat de anchetatori nu cu mult mai deştepţi ca el, însă mai capabili să gândească şi să raţioneze. Oameni cu un plan de lucru. Nu puteam lăsa să se întâmple asta.

Când se întoarse pe verandă, Marcus mă luă prin surprindere şi se aşeză lângă mine în leagăn. Mă îmbrăţişă, iar o clipă am rămas mult prea şocată ca să mă retrag. Însă doar pentru o clipă.

– Marcus, te rog, nu.

El îmi dădu drumul, apoi se aplecă în faţă oftând, cu coatele pe genunchi.

– Ştiu că Andy e nevinovat şi că se va dovedi asta, spuse el încet. Dar sunt mulţi oameni care nu-l cunosc. Care nu văd în el ceea ce vedem noi. Văd doar un copil şters care vrea cu disperare să pară tare. Să fie erou.

– E… e ridicol. Încă eram tulburată de îmbrăţişarea aceea bruscă. Uitasem cum mirosea. Era un parfum pe care îl asociam mereu cu dorinţa. Cu marea. Cu decepţia.

– Plec, spuse el ridicându-se.

– Stai aici, am rostit eu fără să vreau. Însă nu se clinti. Îşi vârî mâinile în buzunare şi privi spre apa întunecată a golfului şi la luminile de pe continent. Ar fi vrut să-mi mai spună ceva; simţeam lupta care se dădea în el.

– Ce e? am întrebat.

– Vor să-i percheziţioneze camera lui Andy, oftă el. Laurel, ar fi bine să cauţi deja un avocat.

capitolul 22

Marcus

Când am ajuns acasă de la Laurel, mi-am făcut un cocktail de Cola şi alune, apoi m-am suit pe acoperişul turnului meu să mă gândesc. Acolo erau vreo două şezlonguri vechi, însă îmi plăcea să stau chiar pe muchia dinspre ocean a acoperişului, cu picioarele atârnând în exteriorul clădirii. Câteva femei cu care ieşisem refuzaseră să stea cu mine pe acea muchie. Uneia îi era atât de teamă de înălţime, încât nu voia nici măcar să urce pe acoperiş. „Eşti inconştient dacă nu montezi o balustradă aici“, îmi spusese ea. Nu m-am deranjat să o sun a doua oară.

Odată, Laurel şi Jamie au stat acolo cu mine. Era o noapte fierbinte de vară, când încă renovam casa. Probabil vorbisem cu Jamie la telefon şi îi spusesem că eram obosit. Imediat chemaseră o bonă şi apăruseră cu un castron de creveţi şi o sticlă de cidru. Am stat pe muchia acoperişului timp de cel puţin o oră, vorbind şi mâncând, aruncând cozile de crustacee în curtea de dedesubt, unde urma să fac curat a doua zi de dimineaţă. Probabil Laurel nu se simţise prea bine să stea între mine şi Jamie, însă nu-i fusese deloc frică să stea pe marginea acoperişului.

Am scuturat din cap, cu gândul la ea. În acea zi încălcasem nişte limite etice. Mă dusesem să discut cu Keith înainte să o facă altcineva. Îi spusesem lui Laurel despre percheziţie. Însă trebuia să ştie cât de gravă devenise treaba. Am văzut-o cu ochii minţii după ce am plecat, cum intra în camera lui Andy şi îl privea. Probabil că puştiul avea un zâmbet pe faţă. Îl mai văzusem de vreo două ori dormind astfel.

În gândul meu, Laurel întinde mâna şi îi trage pătura peste umeri lui Andy. Îi văd pe amândoi, doi oameni care vor avea întotdeauna inima mea, şi îmi doresc să-i pot proteja de ceea ce mă tem că le va rezerva viitorul.

capitolul 23

Laurel

1990

După ce au plecat Jamie şi Maggie, am dormit neîntrerupt zile întregi. Nu pot să spun că eram fericită că plecaseră, pentru că nimic nu mă făcea fericită, însă cu Jamie plecat puteam să dorm toată ziua dacă aveam chef, fără să mă simt vinovată. Cu Maggie plecată nu eram nevoită să-i suport dispreţul sau să o ascult plângând ori să mă îngrijorez că aş putea să-i înfig un cuţit în inimă sau să o arunc în mare. Nici nu mai trebuia să-i simt neputinţa lui Jamie. Prin urmare, cu toate că nu simţeam chiar fericire, măcar simţeam uşurare în singurătatea mea.

Însă după trei sau patru zile m-am trezit şi l-am găsit pe Marcus stând în picioare lângă patul meu, cu silueta profilându-se pe cerul de seară. Avea braţele încrucişate pe piept. Eram atât de ameţită de somn că nici măcar nu m-am mirat să-l văd acolo.

– Am venit să văd ce faci, spuse el. Să mă asigur că mănânci şi de-astea. Te-ai dat jos din pat de când au plecat ei?

Trebuia să mă gândesc.

– Ca să merg la baie, am răspuns.

– Ai mâncat?

Ştiam că băusem apă şi suc de mere, însă nu-mi aminteam să fi mâncat ceva.

– Nu chiar.

Marcus mi-a scuturat piciorul pe sub pătură.

– Ridică-te şi vino la mine. Am prins nişte creveţi şi o să pregătesc ceva. O să te simţi mai bine dacă mănânci.

– Nu, mulţumesc. Era mult mai simplu să mă afund şi mai mult sub pături.

– Ştii că în camera asta pute? Că pute în toată casa?

Aproape că am râs.

– Şi pariez că tu dai zilnic cu aspiratorul, am replicat. Marcus locuia la Talos ca un burlac alcoolic şi iresponsabil de douăzeci şi unu de ani.

– Măcar în casa mea nu pute.

Îmi aduceam aminte de mirosul de bere stătută şi ţigări de la ultima vizită la el, însă eram prea obosită să-l contrazic.

– Pleacă, Marcus. M-am întors pe o parte şi mi-am pus o pernă peste cap.

Imediat el trase cuvertura de pe mine şi mă târî în chiloţi şi tricou spre baie.

– Pariez că ai dormit zile întregi în aceleaşi haine, bombăni el.

Nu m-am opus când a început să mă împingă, încă îmbrăcată, sub duş, apoi a deschis robinetul. Am urlat când apa rece mi-a înţepat pielea. Se rezemă de uşa duşului când am încercat să o deschid.

– O să fac pneumonie! am urlat.

– O să se încălzească imediat.

– Marcus, ticălosule! M-am înghesuit într-un colţ al cabinei ca să evit jetul rece.

– Ai şampon acolo? Şi săpun?

Am privit sticlele de pe mica etajeră montată în peretele cu faianţă.

– Da, am murmurat, cedând.

– Se încălzeşte apa?

Se încălzea. Mi-am băgat capul sub jet şi l-am simţit ca şi când mi-ar fi bătut scalpul.

– Da.

– Perfect. Ai prosoape curate? Cel de aici a început să facă mucegai.

– În dulap.

Uşa de la dulap scârţâi.

– O să-l pun pe cel vechi în coş, apoi te aştept în sufragerie.

Când am ieşit din baie înfăşurată într-un prosop curat, Marcus strângea cearşafurile de pe patul meu.

– Cearşafurile astea sunt revoltătoare, exclamă el, luându-le în braţe.

– Ia mai taci! Mi-am strâns bine prosopul şi m-am rezemat de perete.

– O să le pun la spălat şi te aştept acasă. Dacă nu vii în douăzeci de minute, mă întorc după tine.

Am închis ochii, aşteptând să plece. L-am auzit ieşind pe uşa din faţă şi coborând scările către dulapul de rufe murdare. Resemnată, am tras perdelele, ca să nu mai văd marea care se întuneca, şi m-am îmbrăcat.

Mă gândeam că acea vizită a lui Marcus reprezenta felul lui Jamie de a-l face pe fratele său să câştige un ban. Marcus venise într-o zi pe la noi, cu puţin înainte ca Jamie să plece cu Maggie, iar cei doi se certaseră din nou.

– Trebuie să-ţi găseşti o slujbă! îi strigase Jamie. Marcus era singura persoană la care îl auzisem ridicând vocea. Eu eram în pat şi mi-am tras perna peste cap, însă tot îl auzeam. Nu ştii decât surf, petreceri, somn, să ţi-o tragi şi băutură!

– Nu am nevoie de slujbă, i-o tăiase Marcus. Nici tu nu ai. Suntem bogaţi. Ai uitat?

– Nu am fost crescuţi ca nişte paraziţi.

– Frăţioare, hai s-o spunem pe-aia dreaptă. Tu ai fost crescut într-un fel, iar eu în altul.

– Tu trăieşti din veniturile câştigate de pe urma proprietăţilor familiei, continuase Jamie. Nu crezi că ar merita să-ţi aloci câteva ore pe săptămână pentru reparaţii şi întreţinere?

– Presupun că vrei să fiu curat şi treaz în timp ce lucrez?

– Presupui foarte bine.

– Atunci nu mă interesează, încheiase Marcus.

Urcatul scărilor până la uşa de la Talos aproape că mă doborî. Nu aveam direcţie, îmi simţeam muşchii blegi şi tremurând. Am deschis

fără să bat şi l-am văzut în picioare lângă aragaz, cu spatula în mână.

– Mult mai bine! mă lăudă Marcus. Avea acel rânjet drăgălaş care mă fascinase când avea şaisprezece ani. Şi aproape zâmbeşti, adăugă el.

Aşa era oare? Mă gândeam că muşchii feţei mele uitaseră cum să zâmbească.

Mirosul puternic de creveţi umplea bucătăria. Trase un scaun lângă bar.

– Ai face bine să te-aşezi până nu cazi. Ce vrei să bei? El avea în mână o sticlă de bere, iar pe blat se mai aflau alte câteva, goale.

– Suc? M-am aşezat şi m-am sprijinit cu coatele de bar, iar Marcus deschise frigiderul.

– Nu am suc. Bere?

– Nu. Ai vin?

– Nu, dar am câteva dintr-astea. Scoase o sticluţă de vin cu suc de fructe şi o puse pe tejghea. Le ţin pentru doamne.

Am strâmbat din nas.

– Vreau apă şi atât, am spus.

El deschise sticla.

– Încearcă. O să-ţi placă.

Am sorbit o gură. Abia îi percepeam gustul. Aveam simţul mirosului supradezvoltat, însă nu prea mai simţeam gustul. Dar băutura era răcoritoare şi m-am gândit că avea să-mi facă bine.

Marcus aşeză în faţa mea o farfurie cu fulgi de porumb şi creveţi. Îmi plăceau creveţii cu fulgi de porumb, sau cel puţin îmi plăcuseră în trecut. Persoanei mele de dinainte de Maggie. Însă nu mai aveam deloc poftă de mâncare. Stomacul meu era concav. Când mă trezeam dimineaţa îmi vedeam oasele şoldului ieşind prin cuvertură.

– Arată bine, Marcus. Numai că nu mi-e foame.

– Fato, te stingi. Îmi prinse încheietura în mâna lui. Mănâncă atât cât poţi.

Mai trecusem prin asta cu Jamie. Cu Sara. Şi rămăsesem încăpăţânată şi de neclintit în faţa lor. Însă era ceva în faptul că Marcus gătise pentru mine. Fratele de pe locul al doilea. Nu voiam să-l rănesc, aşa că am băgat furculiţa în fulgi şi am luat o înghiţitură. Puteau la fel de bine să fie bucăţi de polistiren, însă am reuşit să mănânc jumătate de castron. Era mai mult decât ce mâncasem luni întregi.

– Acum hai să lâncezim, propuse el după masă. Am nişte filme. Acolo o să te simţi prea singură.

Mă gândeam să-i spun cât de mult îmi plăcea singurătatea, însă mi se părea prea rece şi prea oribil să recunosc starea de bine pe care mi-o adusese despărţirea de copilul şi de soţul meu.

Imediat ce m-am ridicat mi-am dat seama că eram uşor ameţită şi că era chiar plăcut. Am luat încă o sticlă cu vin răcoritor şi m-am dus în sufragerie. Eu şi Jamie beam rar, iar după plecarea lui Marcus în casă nu mai fusese alcool deloc.

Marcus îngenunche în faţa aparatului video, cu două casete în mână.

– Vrei să vezi Când Harry o întâlneşte pe Sally sau Născut pe Patru Iulie?

– Nu le ştiu pe nici unul, am răspuns. Pune-l pe cel mai uşor.

A vârât caseta cu primul film în video şi s-a aşezat la capătul celălalt al canapelei. Ne-am scos încălţările şi ne-am urcat picioarele pe masa din lemn masiv. Uitasem să-mi iau şosete şi mi-era frig, aşa că mi-a împrumutat o pereche de şosete de-ale lui. Erau prea mari şi, în timp ce dădeam din picioare, vârfurile se mişcau în faţă şi în spate.

Am alunecat pe canapea şi m-am pierdut în film. M-a făcut să chicotesc. Când fusese ultima oară când chicotisem? Imediat după ce Meg Ryan a simulat orgasmul în restaurant, Marcus a declarat că îi era iarăşi foame, aşa că am întrerupt filmul ca să facă floricele de porumb la microunde.

– Deci ce părere ai despre mesajul filmului, Laurel? Marcus puse castronul cu floricele pe masă şi îmi întinse altă sticlă de vin.

– Are vreun mesaj? am chicotit din nou.

– Bărbaţii şi femeile pot fi prieteni fără să… înţelegi tu… să lase sexul să le strice prietenia?

– Sigur! Noi doi suntem prieteni.

– Însă tu eşti cumnata mea, deci e altceva.

– Oricum, cred că e posibil. Am luat un pumn de floricele de porumb. Mai mult polistiren, însă mergea bine cu vinul. Imaginea lui Meg Ryan prefăcându-se că are orgasm în restaurant îmi rămăsese în minte. Şi că tot veni vorba de orgasme, am rostit eu pe neaşteptate, am avut primul orgasm din viaţă pe motocicleta lui Jamie.

Marcus făcu ochii mari.

– Chiar e posibil aşa ceva? Am crezut că e o legendă.

– Oho, da, se întâmplă. O chestie cu viteza a patra.

El râse.

– Te-ai îmbătat.

– Ba nu. Însă chiar mă îmbătasem şi ştiam asta şi eram recunoscătoare.

– Ba da. Rânji. Însă îmi place. A trecut mult de când nu te-am mai văzut atât de fericită.

M-am aplecat să mai iau un pumn de floricele, dar am întins mâna cu câţiva milimetri lângă castron. Se dilata în faţa ochilor mei. Am încercat din nou, însă când mi-am mişcat capul am simţit cum se învârte camera. Înainte ca măcar să-mi dau seama că mi se făcea rău, vomam deja pe masa de cafea a lui Marcus.

– La naiba! Sări în picioare.

– Vai, Dumnezeule! Am dus mâinile la tâmple şi am privit deznădăjduită balta de fulgi de porumb şi creveţi amestecaţi cu vinul răcoritor. Îmi pare rău.

Marcus alergă în bucătărie.

– E vina mea, spuse el. Te-am lăsat să bei prea mult. Îmi venea iar să vărs. M-am ridicat, însă am căzut pe marginea canapelei. Marcus apăru în câmpul meu vizual cu un sul de şerveţele de hârtie într-o mână, iar cu cealaltă îmi prinse braţul. La baie, îmi ordonă el, aproape târându-mă pe coridor.

Abia am ajuns la toaletă. Marcus mi-a ţinut părul cât am vomat. Când

în sfârşit am fost în stare să mă aşez pe podea, cu spatele rezemat de uşa duşului, mi-a curăţat faţa cu o cârpă udă.

– Îmi pare rău, am murmurat. Am făcut un dezastru în sufrageria ta.

– O să curăţ eu. Tu stai aici.

Am încercat să mă ofer să-l ajut, însă cuvintele nu-mi ieşeau din gură.

Probabil adormisem – sau leşinasem –, pentru că m-am trezit într-un pat ciudat într-o cameră ciudată. Uşa era închisă, dar am văzut o linie luminoasă pe sub ea.

M-am ridicat anevoie pe coate; îmi vâjâia capul.

– Marcus?

Într-o clipă uşa se deschise, îngăduind luminii să inunde camera.

– Cum te simţi? întrebă el după ce intră şi se aşeză pe pat.

– A trebuit să mă cari până aici? Ăsta e patul tău?

– Eşti în camera de oaspeţi. Ştii, camera aceea din faţă. Şi te-am cărat doar pe jumătate.

– Cât e ceasul?

– Două noaptea.

– Şi de ce eşti încă treaz?

– Mi-era teamă să nu mori, râse el. I-am promis lui Jamie că îţi dau să mănânci. Însă el nu mă rugase să-ţi dau şi alcool. Mă bătu pe picior peste cuverturi. Nu ţii la băutură.

– Îmi plăcea cum mă simţeam până mi-a venit să vărs.

– Da, a fost distractiv până atunci.

– Ce porcărie. Chiar îmi pare rău. Am chicotit din nou, surprinsă de acel sunet.

– Vino-ncoa, zâmbi el, cuprinzându-mă în braţe. Vreau să-mi promiţi ceva, Laurel.

– Hm?

– Că vei încerca să-ţi rezolvi problemele cu Jamie. Pentru că vreau să rămâi mereu în familia mea. Tu eşti singura care s-a purtat cu mine ca şi când ar fi ceva de capul meu.

– Asta nu e adevărat, am şuşotit în umărul lui. Şi Jamie se poartă frumos cu tine.

– M-a dat afară.

– Ai fost un mic ticălos.

Marcus rămase tăcut atât de mult timp, încât aproape adormisem cu capul pe umărul lui.

– Ai dreptate, oftă el într-un final. Ne cunoaştem rolurile şi le jucăm bine. Jamie e sfântul şi eu sunt păcătosul.

Noaptea aceea a însemnat începutul unui nou capitol din viaţa mea. Eu şi Marcus mâncam împreună aproape în fiecare seară la Paznicul mării sau la Talos, apoi ne uitam la televizor sau la un film. Foarte important, am învăţat câte sticle de vin pot să beau ca să nu să mi se facă rău. De obicei gătea Marcus, însă eu cumpăram ingredientele necesare, ceea ce însemna un progres uriaş, din moment ce nu mai făcusem cumpărături de luni de zile. Ieşirile la magazinele din Sneads Ferry mă oboseau şi, de obicei, trebuia să mă culc imediat ce ajungeam acasă, dar nu mai dormeam în hainele de stradă şi nu mai stăteam zile întregi fără să fac duş. Abia aşteptam să-mi petrec serile cu el, deşi la început mă temeam că, de fapt, simţea nevoia să facă pe dădaca cu mine. Treptat mi-am dat seama că prefera compania mea în faţa celei a prietenilor săi. Mă gândeam cât se înşela scenaristul de la Când Harry o întâlneşte pe Sally. Bărbaţii şi femeile pot fi prieteni buni şi atât.

Începusem să-mi fac griji pentru el. Eram speriată când îl vedeam în larg făcând surfing singur, ştiind că cel mai probabil era beat. Nu voiam să-l pierd, şi asta nu doar pentru că era cumnatul şi prietenul meu, ci şi pentru că era partenerul meu de băut.

Alcoolul îmi dăduse drumul la limbă şi începusem să vorbesc cu Marcus într-un fel în care n-aş fi putut-o face cu Jamie sau cu terapeutul la care fusesem, ori cu Sara. Era singura persoană căreia i-am povestit de teama mea de a nu o răni pe Maggie.

– Ţi-e dor de ea? mă întrebă el într-o noapte. Eram ghemuiţi în capetele opuse ale canapelei de la Talos.

Mi-am strâns genunchii cu braţele.

– Mi-e dor… Întrebarea lui nu avea un răspuns facil. Mi-e dor de femeia care plănuiam să fiu în preajma ei. De mama care crezusem că voi fi. Îmi imaginasem că o să fiu o mamă extraordinară. Dar sunt cea mai rea. Sunt oribilă.

– Nu spune asta.

– De fapt sunt uşurată că nu mai e lângă mine. Mi-am sprijinit fruntea pe braţe. Ştiu că pare oribil.

– Eşti prea obosită ca să ai grijă de ea.

– Nu de asta sunt uşurată. L-am privit în ochi. Ci pentru că mi-era teamă să nu-i fac rău.

El râse, însă apoi îşi dădu seama că vorbisem serios.

– Tu? întrebă el. Tu nici măcar nu mergi la pescuit pentru că ai impresia că e un abuz.

– Ştiu că pare nebunesc, dar mă enervez din cauza ei şi… îmi imaginez cum îi fac rău. Nu voiam să-i spun şi de modul în care îmi imaginam că o fac. Acele imagini nedorite care îmi apăreau în minte când mă aşteptam mai puţin şi mă făceau să mă simt nebună şi periculoasă. Nu voiam să le vadă şi el. Crede-mă, am stăruit. E mai în siguranţă fără mine.

O dată pe săptămână, Jamie o aducea pe Maggie înapoi la Paznicul mării. Era un copil frumos, cu ochii mari şi căprui ai lui Jamie şi un păr negru care deja îi cădea în valuri mătăsoase pe umerii delicaţi. Nu mă regăseam deloc în chipul ei. Poate de aceea mi se părea că îl văd mai degrabă pe copilul unui prieten decât pe al meu. Aş fi vrut să simt dragoste pentru ea. Când o vedeam ieşind din maşină cu Jamie, inima mea se umplea de dor, însă cu cât se apropia mai mult de mine, cu atât scădea acel dor. Mă străduiam din răsputeri să mă prefac.

– Salut, Maggie! spuneam eu pe un ton care până şi mie mi se părea fals. Vrei să te joci cu cărămizile? Sau să facem un puzzle?

Fetiţa se prindea de piciorul lui Jamie, însă mă păstra în câmpul ei vizual. Aveam nevoie de multă energie şi bucurie prefăcută, însă de obicei puteam s-o atrag într-o activitate dacă Jamie se juca şi el cu noi.

Într-o zi, Jamie mă îmbrăţişă ca de obicei când ajunse, apoi se retrase cu o privire nedumerită.

– Cumva ai băut? întrebă el.

Respiraţia mă dăduse de gol.

– Doar vin cu suc de fructe la prânz, am răspuns.

– Ai grijă. Îşi lăsă mâna mare pe creştetul lui Maggie. Ştii că alcoolul provoacă depresie.

– O, ştiu. Am ignorat comentariul lui. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

Atunci îmi zâmbi.

– Pari mult mai bine în ultima vreme, remarcă el.

Probabil pentru cei mai mulţi oameni alcoolul era depresiv, însă asupra mea avea exact efectul opus. Îmi lua durerea şi mă făcea să mă simt din nou eu însămi.

Înainte de următoarea vizită a lui Jamie, m-am spălat pe dinţi şi am făcut gargară cu apă de gură. Dorinţa mea de înşelătorie îmi dădea un fior pe şira spinării. Îmi dădusem seama că beam suficient de mult cât să fie nevoie să ascund acest lucru.

Eram atentă şi în preajma Sarei, în caz că Jamie îi spusese să verifice dacă beam. Din când în când aducea câte ceva de mâncare pentru prânz, lăsându-mi senzaţia că ea şi Jamie îşi făcuseră un fel de program pentru vizitele de control.

Într-o zi frumoasă de noiembrie, Sara sugeră să ne plimbăm pe plajă după cină.

– E minunat afară, Laurel, spuse ea. Te simţi în stare?

Primul meu gând era să mă prefac obosită, însă când am privit pe fereastră am văzut nisipul sclipind şi cerul şi marea cu aceeaşi nuanţă de albastru intens şi brusc am vrut să ies să mă plimb la soare.

– Sigur. Cât de rece e afară?

O secundă rămase fără cuvinte.

– Este vreme de mers în picioarele goale. Îşi scoase tenişii, apoi îşi trase şi şosetele, rezemată de blatul de la bucătărie.

Mi-am scos papucii şi am ieşit împreună pe terasa din spate, apoi am coborât scările pe plajă. Simţeam un val de fericire. Nu ştiam exact dacă asta se datora splendorii acelei zile sau vinului cu fructe pe care îl băusem înainte de prânz. Mi-am înfipt degetele de la picioare în nisipul răcoros, apoi am luat-o spre sud, pe plajă.

– Cu picioarele goale în noiembrie! exclamă Sara. Nu mă mai întorc în Michigan.

– Foarte bine, am spus. Mi-ar fi părut rău să pleci.

– Nu merg nicăieri, însă nişte lucruri se vor schimba. Mă privi zâmbind. Am vrut să îţi spun înainte să se vadă cu ochiul liber. Îşi puse mâna pe abdomen.

– Eşti însărcinată?

Ea dădu afirmativ din cap.

– În patru luni. Nasc în mai.

– Felicitări! Am încercat să adaug veselie în tonul vocii, însă brusc m-am trezit roasă de invidie. Sara avea să fie o mamă minunată – o mamă plină de bucurie pentru naşterea copilului ei.

– Steve e încântat?

– În măsura în care poate fi Steve încântat, râse Sara. Îl ştii. Mereu serios, calm şi rezervat. De asta îl iubeşte armata şi el pe ea. De fapt nu îl cunoşteam prea bine pe Steve. Era tăcut, rezervat şi serios şi uneori aveam senzaţia că Sarei îi plăcea mai mult când era departe în vreo misiune temporară, însă poate doar proiectam asupra ei dorinţa mea recentă de a fi departe de Jamie. Prin minte mi-a trecut brusc un gând. Cu un copil pe drum, oare Sara şi Steve i-ar mai vrea pe Jamie şi Maggie în preajma lor? Fusesem o singură dată la ei acasă şi văzusem cât era de mică. Încercam să formulez întrebarea, când Sara vorbi din nou: Ştii că Jamie nu vrea, de fapt, să locuiască cu noi, nu? Că ar prefera să fie aici, cu tine? Încă te iubeşte. A plecat doar pentru că aşa ai vrut tu.

– Ştiu.

– Îl mai iubeşti?

Am răsuflat adânc şi am lăsat capul pe spate, ca şi când aş fi căutat un răspuns de la cer.

– Acum nu mă mai iubesc nici măcar pe mine, Sara, am spus, cu toate că imaginea lui Marcus mi-a trecut o clipă prin minte. Recunoştinţa caldă pe care o simţeam pentru el era lucrul cel mai asemănător cu dragostea pe care îl avusesem în ultima vreme.

– Nu ştiu dacă e drept pentru el să nu stea aici. Să te despartă de fiica ta.

Îmi dădeam seama unde voia să ajungă şi uram felul în care mi se strângea inima.

– Trebuie să se mute acum de la voi? am întrebat. Aveţi nevoie de camera lui pentru copil.

– Nu chiar, spuse ea. Maggie stă acum în camera a treia, însă bebeluşul va sta o vreme în camera noastră, deci nu va fi o problemă. Pentru prima săptămână după ce aducem copilul acasă o să vină mama mea din Michigan şi o să avem atunci nevoie de cameră, însă, în rest, Jamie şi Maggie sunt bine-veniţi să stea cât vor. Ca să-ţi spun sincer, contribuţia lor la chirie ne ajută. În plus, pentru că Steve e plecat atât de mult timp, Jamie e la îndemână când se înfundă chiuveta, uşa principală iese din balamale sau se strică toaleta.

Am râs, în primul rând de uşurare că soţul şi copilul meu nu se vor întoarce decât o săptămână în mai.

– Chiar s-a întâmplat aşa ceva?

– Săptămâna trecută, răspunse ea. A fost ciudat. În plus, mi-ar fi dor de Mags. Este o scumpete.

Am ocolit o grămadă de alge. Mă durea să o aud numind-o pe Maggie „Mags“, aşa cum făcea Jamie. Şi mă întrista că Maggie era o scumpete în preajma Sarei şi o fetiţă stânjenită în preajma mea. Cât de legată era fiica mea de Sara? Nu aveam dreptul să simt o asemenea gelozie.

– Ce s-a întâmplat, Laurel? întrebă Sara. Adică te-ai schimbat enorm după naşterea lui Maggie, iar acum sunt şi eu însărcinată şi mă întreb dacă ar putea să mi se întâmple şi mie.

Eram fericită că purtam ochelari de soare şi nu-mi vedea ochii plini de lacrimi.

– Tu o să fii bine, am asigurat-o. Eu sunt ciudată de la natură.

– O, nu, Laurel. Cred că ai avut depresie postnatală şi nu ai mai scăpat

de ea.

– Sunt din ce în ce mai bine, am zis. Şi ştiam că aveam să mă simt cu mult, mult mai bine odată ce mă aflam la Paznicul mării cu o sticlă de vin în mână.

capitolul 24

Laurel

Abia am închis un ochi în noaptea în care Marcus îmi spusese că Andy era bănuit de incendiu provocat. Cuvintele care îmi stăruiau în minte erau: „Cât de absurd!“ Scriam în gând mici discursuri de indignare şi era cât pe ce să-l sun pe Marcus cu noaptea în cap pentru că aveam nevoie să spun tare acele cuvinte. „Nu e în stare să plănuiască o ticăloşie şi, cu siguranţă, nu este în stare nici să acopere una.“

M-am gândit la momentul în care furase o acadea când stăteam la rând în magazin; Andy avea vreo cinci ani. Am descoperit-o când i-am verificat centura de siguranţă. Am făcut ceea ce trebuie să facă orice părinte bun: l-am dus la magazin şi l-am făcut să-şi ceară scuze managerului şi i-am spus foarte clar că nu avea voie să fure acadele. Era împotriva legii.

Însă, o săptămână mai târziu, am descoperit că avea un pistol cu apă, când ne-am urcat în maşină după un drum la farmacie. Nici măcar nu încercase să-l ascundă.

– De unde ai aia? l-am întrebat.

– De la magazin.

– Tocmai ţi-am spus săptămâna trecută că e împotriva legii să furi! am strigat.

– Ai spus să nu fur acadele! a ripostat el.

Sigur, acum nu mai avea cinci ani. Oricât de frustrantă fusese acea experienţă, povestea avusese o anumită drăgălăşenie când le-o istorisisem prietenilor. Pe măsură ce creştea, interpretarea eronată pe care o dădea uneori lumii din jur nu mai era chiar atât de drăgălaşă, aşa cum descoperisem la aeroport cu o săptămână în urmă. Iar oamenii nu se grăbeau să fie atât de iertători şi înţelegători precum managerul magazinului.

Îndată ce Maggie şi Andy au plecat la şcoală, am urcat în camera lui Andy şi am rămas în prag, încercând să o privesc prin ochii unui detectiv. La suprafaţă părea ordonată. Îi băgasem în cap „totul la locul lui“ încă de când era mic, altfel camera lui ar fi fost un adevărat haos.

Îşi făcuse chiar şi patul. Aceea era activitatea numărul unu din tabelul „Pregătirea de dimineaţă“. Însă avea un miros stătut. Am deschis fereastra care dădea spre golf şi am lăsat să intre o briză călduţă.

Îi spusesem să înfigă în panou câteva dintre felicitările şi scrisorile pe care le primise după incendiu, nu să le înşire prin toată camera. Pe panou erau aproximativ treizeci, iar restul se aflau într-un coş mare de nuiele de pe dulap.

Întâi m-am dus la computerul lui. Instalasem de mult un software pentru control parental pe computerele ambilor copii, cu acordul lor. Cu vreo doi ani în urmă îl dezinstalasem de pe computerul lui Maggie, la cererea ei întemeiată, gândindu-mă că era suficient de matură cât să nu mai fie nevoie ca mama ei să-şi bage nasul în tot ce făcea. Avea dreptul la confidenţialitate şi, oricum, nu era genul care să se lase păcălită de vreun străin dintr-o cameră de chat. Însă probabil avea să mai treacă mult timp până să-i dau mână liberă lui Andy la computer. Nu-mi plăcea să-i verific mesajele de e-mail sau de mesagerie instantanee, pentru că mereu îmi aminteau de lipsa lui de maturitate şi de prieteni. E-mailurile lui se refereau de obicei la întâlnirile şi antrenamentele echipei de înot sau proveneau de la Marcus ori Emily. Nu citeam e-mailurile de la Marcus, iar de la Emily am citit doar câteva, însă grafia era atât de atroce, încât mă întrebam ce înţelegea Andy din ele. Avea şi mesaje instantanee, majoritatea de la Maggie, despre lucruri mărunte – Să ai o zi minunată mâine! Ştiam ce anume o făcea să i le trimită, căci gândeam la fel. Voia să primească şi el mesaje, aşa cum primeau colegii lui. Eram călită în privinţa textelor răutăcioase de la unii copii, pentru că ştiam că primea şi din astea. Andy îi mai scria din când în când câte unui copil de la şcoală, cuiva pe care îl considera unul dintre numeroşii lui „prieteni“. Copiii mai drăguţi îi răspundeau cu un mesaj neutru. Însă, din când în când, Andy alegea ţinta greşită. Le-am citit rapid, cu ochi de detectiv.

Andy primise un mesaj de la cineva cu nick name-ul Purrpetual: „Îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa!“ scrisese el sau ea.

Răspunsul lui Andy: „Cu plăcere. Dacă n-aş fi fost acolo, poate că ardeai“.

M-am încruntat. Uitasem să-i spun să fie modest în e-mailuri şi mesaje. Ce-avea să zică poliţia de asemenea laudă de sine?

Mai era un mesaj de la BTrippett, trimis după ultima întrecere de înot: „Andy, eşti cel mai tare!“

Răspunsul lui Andy, un politicos: „Mulţumesc!!!!!“

Îi mai trimisese un e-mail cuiva pe nume MuzikRuuls: Vrei să mergem să ne dăm cu rolele sâmbătă?

MuzicRuuls răspunsese: „Nu cu tine, fraiere“.

Era suficient. Nu mai voiam să citesc.

Am deschis pe rând toate sertarele, dar nu am găsit nimic neobişnuit. Am tras şi sertarul de sus al şifonierului, pregătită să dau piept cu haosul. Îi permisesem să aibă un sertar pe care să şi-l păstreze aşa cum dorea el. Avea predilecţie spre dezordine, iar faptul că trebuia să păstreze toate lucrurile împachetate şi ordonate îi dădea mereu de furcă. Să-l las să aibă un sertar în care pur şi simplu să-şi arunce lucrurile era metoda mea de a-l lăsa să se descarce.

Sertarul era atât de plin, încât abia am reuşit să-l deschid. Mirosea urât. Am găsit acolo şosete murdare, un tricou mototolit care mirosea a sare şi a peşte, probabil de ultima dată când fusese la pescuit pe dig cu Marcus. Am lăsat pe podea hainele murdare. I-am găsit vechiul Nintendo şi o grămadă de baterii, probabil, consumate. Două maşinuţe pe care nu le mai văzusem de când era mic. Cremă antiacnee, cu toate că până atunci nu avusese decât două coşuri. Câteva pachete de gumă goale şi pe jumătate goale şi multe şerveţele mototolite. Chiar la fundul sertarului am găsit un prezervativ în ambalaj de plastic şi am încercat să nu exagerez. Era un fel de ritual de maturizare pentru orice adolescent să aibă un prezervativ, nu? M-am gândit să-l iau din sertar, însă l-am lăsat acolo. Îl făcea pe Andy să pară măcar o dată un copil normal.

Mai era şi o scrisoare datată cu un an în urmă, de la unul dintre profesorii lui, pe care probabil ar fi trebuit să o semnez eu, însă pe care nu o văzusem niciodată, în care scria că Andy întârzia în mod repetat la oră. Şi, în sfârşit, un CD nou, sigilat, cu Beatles. Nu ştiam că îşi cumpăra CD-uri, cu atât mai puţin cu Beatles, şi m-am temut ca nu cumva să-l fi furat. M-am simţit aşa cum mă simţisem când îi găsiseră bricheta la aeroport. Nu ştiam tot ce trebuia să ştiu despre fiul meu. Am simţit o strângere familiară de inimă. Cum o să-l fac să treacă spre maturitate? Oare ar fi fost în stare să aibă un loc de muncă? Să trăiască pe propriile picioare? Mă îndoiam. Însă în acel moment aveam lucruri mai urgente pentru care să-mi fac griji.

Am deschis sertarul următor, unde erau împachetate tricourile lui, nu foarte bine, însă erau ordonate în trei teancuri. Era cât pe ce să-l

închid când am observat ceva alb ieşind în afară din teancul din mijloc. Am întins mâna şi am apucat o hârtie mototolită. Bonuri. Le-am scos şi le-am întins pe pat. Am fost uşurată să-l văd pe cel pentru CD. Mai era unul pentru gumă de mestecat şi pentru un baton de Snickers. Altul pentru briceagul pe care l-a avut „dintotdeauna“ şi pe care îl dăduse la schimb pentru brichetă. Unul pentru ţigări, datat cu patru luni în urmă. Am ridicat teancurile de cămăşi şi am găsit un pachet turtit de Marlboro, cu trei ţigări lipsă. Le-am mirosit. Aveau un iz uşor stătut, ca şi când se aflau de mult în sertar. Dragul de el. Încerca din greu să fie asemenea celorlalţi.

M-am uitat şi prin sertarul cu lenjerie intimă. Nu era prea ordonat, însă nu avea nimic ieşit din comun.

Am deschis uşile şifonierului şi am zărit cămaşa verde în dungi şi pantalonii maronii pe care îi purtase în noaptea cu incendiul. Le spălasem de două ori încercând să le salvez, însă când mi-am apăsat nasul de ele încă am simţit o urmă de fum. M-am aplecat şi am luat tenişii cu care fusese încălţat în noaptea aceea. Erau maro-închis cu detalii bej; îi cumpăraserăm cu o zi înaintea incendiului. I-am dus la nas. Aveau un miros vag. Poate de piele? I-am îndepărtat, am tras aer în piept şi am răsuflat din nou. Nu era piele. Era, cu siguranţă, un miros chimic. Bricheta din şosetă! Purtase aceleaşi încălţări când fuseserăm la New York. Probabil o parte din combustibilul brichetei i se scursese în pantofi. Trebuia să le explic poliţiştilor povestea cu bricheta din ciorap, în cazul în care simţeau şi ei ceva suspect.

„Totul o să fie bine, mi-am spus. Poliţiştii nu vor găsi nimic aici.“

Şi eram sigură că dispuneam de explicaţii pentru orice ar fi găsit.

capitolul 25

Marcus

După ieşirea în golf, mai târzie ca de obicei, mi-am urcat caiacul în duba camionetei şi am suit în cabină. Umerii mă dureau într-un fel plăcut, aşa cum se întâmplă când vâslesc o oră. Mi-am verificat mobilul să văd dacă aveam mesaje noi. Aveam unul.

– Marcus, sunt eu, Sara. Părea speriată. Keith poate să vorbească şi am nevoie să discut cu tine. E important. M-am întors în Surf City şi azi sunt la Jabeen's.

Jabeen's era, oricum, următorul meu popas. Eram liber şi aveam de gând să citesc ziarul la o cafea. Mă gândeam că Sara dorea să-mi spună ceea ce ştiam deja: Keith îl văzuse pe Andy afară în noaptea cu petrecerea. Sau poate era supărată că fusesem la spital şi nu o contactasem şi pe ea. Sau poate se enervase pur şi simplu că îl văzusem pe Keith şi nu-i spusesem.

Mă înşelam.

Ridică privirea când mă văzu intrând în Jabeen's, apoi îmi făcu un semn din cap în timp ce pregătea o băutură cu aspect minunat, fierbinte şi la suprapreţ, pentru o femeie care stătea la bar. Nu o mai văzusem pe Sara de dinainte de incendiu. Trecuseră doar două săptămâni şi jumătate, însă fuseseră două săptămâni şi jumătate cumplite şi fiecare minut din ele îi lăsase o urmă pe chip. Sara era una dintre acele femei bronzate tot timpul. Însă astăzi era palidă. Ca ceara. De când o ştiam îşi purta părul blond scurt şi cu breton. Acum era dat după urechi ca şi când n-ar fi avut timp să-l aranjeze.

– O cafea mare, Marcus? Îi dădu băutura femeii din faţa mea.

– E perfect, am răspuns eu.

– Aici? Sub ochi avea cearcăne negre. Am dat din cap. Chiar îmi părea rău pentru ea.

Turnă cafeaua din aparat într-o cană albă, cu spatele la mine. Pantalonii crem trei sferturi îi atârnau prea largi pe şolduri. Chiar şi aşa, slăbănoagă şi prea palidă, era o femeie frumoasă. Cu câţiva ani în urmă cochetam cu ideea să încep o relaţie cu ea. Însă chiar dacă era

frumoasă şi deşteaptă şi de treabă, nu eram atras de ea aşa cum ar fi trebuit să fiu. Nu voiam să încep ceva ce eram sigur că n-o să pot duce la capăt. Şi pentru că trăiam într-un orăşel în care trebuia să ne vedem tot timpul, eram atent la asemenea lucruri. În plus, nu era Laurel.

Îmi întinse cana.

– Voiai să vorbim? am întrebat.

O femeie şi un bărbat necunoscuţi, de vârstă mijlocie, intrară în cafenea. Dintr-o privire m-am lămurit: turişti.

– Sunt singură aici în dimineaţa asta, spuse Sara. Dawn e la dentist, aşa că nu prea am timp – le zâmbi turiştilor –, însă trebuie să-ţi spun ceva.

– O să mai stau aici un pic. Am făcut semn spre masa mea preferată de lângă fereastră.

– Bine.

M-am aşezat şi am început să citesc ziarul, în timp ce ea îi servi pe cei doi, la bar. Apoi veni la mine şi se aşeză în faţa mea.

– Keith poate vorbi acum. Nu părea prea fericită. Am specificat asta în mesaj?

– Da. De fapt, am vorbit şi eu cu el ieri. Este minunat că se face bine.

Făcu ochii mari.

– Ai vorbit? La centrul pentru arşi? Şi ce a spus?

– Mi-a spus că l-a văzut pe Andy afară din biserică.

– A spus şi altceva?

Căuta un anumit răspuns.

– Nu am stat mult. Îmi pare rău că n-am apucat să te văd. Am înţeles că te-ai întors la hotel.

Doi angajaţi de la agenţia imobiliară din vecinătate intrară în cafenea.

– Vin imediat, zise Sara. Mâna îi tremura în timp ce îşi îndepărta o şuviţă de păr de pe frunte. Se aplecă spre mine. A găsit vechea ta scrisoare, şopti ea.

– Ce scrisoare? Însă am ştiut imediat ce am rostit întrebarea. Ai păstrat-o?

– Şşşt.

Am coborât vocea.

– De ce naiba n-ai aruncat-o?

– Am pus-o lângă documentele de la bancă atunci când Keith era mic. Nu m-am mai gândit la ea. Şi-a băgat nasul în actele mele şi a găsit-o.

Ce anume scrisesem exact? Nu îmi aminteam exact vorbele, dar se pare că spusesem suficient de multe.

– Şi ce a zis?

– A fost furios. Şi foarte rănit. I-am explicat că nu are voie să spună nimănui, că ar răni prea mulţi oameni.

– Şi când a găsit-o? Simţeam cum ochii nerăbdători ai agenţilor imobiliari se aţintiseră asupra noastră. Sau cel puţin asupra Sarei.

– În ziua cu petrecerea. Se ridică în picioare. Ţi-am lăsat un mesaj, însă a izbucnit incendiul şi… eram îngrijorată că Keith va muri, nu că va spune cuiva de scrisoare. Bătu cu mâna în masă. Pe mai târziu. Se duse în spatele tejghelei.

Îmi aminteam vag că primisem un mesaj de la ea în după-amiaza de dinainte de incendiu şi îmi făcusem o notă mentală să o sun după ce ieşeam de la serviciu.

„Poate Keith a fost cel care a pornit incendiul“, spusese Laurel. Scrisoarea îi dădea un motiv – dacă furia lui faţă de lume putea fi socotită un motiv. Însă, din nou, de ce să dea foc şi să se lase prins în el?

La asta nu puteam răspunde. Dar mi-am dat seama brusc de ce Keith îl numise pe Andy „băieţaş de bani gata“ în noaptea aceea. Keith urma să se întoarcă într-o căsuţă cu două camere după petrecere, iar Andy, într-o casă minunată cu două etaje, pe ţărm.

Şi mie mi se păruse întotdeauna o nedreptate.

capitolul 26

Laurel

1991

Talos avea un lucru care din Paznicul mării lipsea: un bazin cu apă caldă. Când a venit, în sfârşit, iarna cu acele vânturi de care eram sigură că sunt arctice, la capătul nordic al insulei, eu şi Marcus obişnuiam seara să rămânem în chiloţi şi să stăm în bazinul cu apă caldă, cu sticlele de băutură, bineînţeles. Îmi lăsam capul pe marginea căzii, studiind stelele albe pe fundalul negru de catifea, amintindu-mi de nopţile acelea când mă cuibăream cu Jamie pe plajă iarna şi ne uitam după sateliţi. Trecuseră doar vreo doi ani de atunci, însă aveam senzaţia că acele nopţi aparţineau vieţii altcuiva, nu mie.

Într-o noapte de la sfârşitul lui martie rămăseserăm probabil prea mult în bazin sau apa fusese prea fierbinte sau băuserăm prea mult. Când am intrat în casă şi mi-am luat rapid halatul ca să mă opresc din tremurat, am simţit brusc că ameţesc.

– Ah… Am închis ochii şi m-am rezemat de peretele sufrageriei.

– Vomiţi? întrebă Marcus în timp ce se înfăşura în prosop.

Am deschis ochii. Vedeam camera în ceaţă, dar nu se învârtea.

– Nu am nimic, am răspuns eu.

– Vrei nişte cafea? Ciocolată caldă?

– Ah, nu. Am făcut un pas de încercare înainte, apoi altul. Mă duc să mă trântesc în camera ta de oaspeţi.

– Ai spart petrecerea, spuse el, apoi strigă: Dacă ai nevoie de mine, cheamă-mă!

În camera lui de oaspeţi, pe care ajunsesem să o simt precum casa mea departe de casă, mi-am scos halatul, apoi chiloţii uzi şi m-am băgat sub cuverturi.

Nu ştiu cât de mult am dormit. Ştiu doar că atunci când m-am trezit zăceam întinsă pe partea dreaptă cu faţa la perete şi încet, foarte încet, mi-am dat seama că Marcus stătea lungit în spatele meu. I-am

simţit braţul peste mine, cu degetul plimbându-se uşor la baza sânului meu, şi căldura tare a erecţiei lui pe fesa mea stângă. Am rămas aşa minute întregi, nici adormită, nici trează, nici lucidă, nici beată. Apoi m-am întors pe partea cealaltă spre el şi în drumul scurt dintre perete şi chipul lui mi-am dat seama că depăşisem ultima limită.

capitolul 27

Andy

Domnişoara Betts se rezemă de catedră aşa cum făcea uneori şi întrebă:

– Care sunt câteva dintre dovezile încălzirii globale?

Am ridicat primul mâna. Însă o puse pe Brynn să răspundă, nu pe mine, cu toate că nu mai ridicasem mâna de vreo zece minute. Trebuia să ridic mâna doar a treia oară când ştiam răspunsul. Eram bun la chestii precum „dovezi ale încălzirii globale“ pentru că erau date concrete. Puteam memora date concrete. Acea parte a creierului meu era excelentă. Nu mă pricepeam foarte tare la dezbateri – de exemplu, dacă folosirea scaunului electric e bună sau nu. Chestii de-astea. Acea parte a creierului meu era slabă. Scaunul electric ucide oameni şi e greşit să ucizi oameni, deci ar părea simplu. Însă la o dezbatere nu trebuie să gândim doar în alb şi negru, după cum spunea domnişoara Betts. Asta era mai dificil. Mama mă sfătuise să ridic mâna doar la al treilea răspuns pe care îl ştiam. Spunea că îi enervez pe profesori dacă ridic mâna tot timpul. Aşa că încercam să mă conformez, însă uneori tot nu mă puneau pe mine să răspund.

Brynn dădu acelaşi răspuns pe care l-aş fi dat şi eu: topirea gheţarilor. Apoi, în clasă intră o doamnă de la secretariat. Am văzut că mă privea fix în timp ce se îndrepta spre domnişoara Betts. Îi şopti ceva. Apoi domnişoara Betts mă privi şi ea.

– Andy, spuse ea, ia-ţi lucrurile şi du-te cu doamna Potter, te rog.

– De ce? am întrebat eu.

– Doamna Potter îţi va explica.

Mi-am îndesat în rucsac cărţile şi caietul, destul de furios pentru că nu voiam să pierd ora. Doamna Potter era foarte, foarte bătrână. Îmi zâmbi când m-am îndreptat spre ea. Mă cuprinse cu braţul şi am ieşit amândoi din sală.

Pe coridor am văzut un poliţist care stătea şi mă privea. Nu zâmbea. Am recapitulat rapid în gând tot ce făcusem în acea zi. Greşisem cu ceva? Nu-mi dădeam seama.

Pe culoar, doamna Potter spuse:

– Andy, dânsul e domnul sergent Wood. Ar vrea să discute cu tine câteva minute. Poliţistul era masiv. Nu voiam ca doamna Potter să mă lase singur cu el, însă eram convins că o va face. Inima îmi bătea cu putere când am intrat cu el în birou. Avea armă! Am văzut-o prinsă de brâu, la doar câţiva centimetri de mine. Nu mai văzusem niciodată o armă adevărată atât de aproape. Puteţi folosi biroul consilierului, zise doamna Potter, aşa că am intrat acolo. Poliţistul închise uşa. Brusc mi s-a tăiat respiraţia. Inhalatorul meu era în rucsac, pe podea. Încă nu aveam nevoie de el, dar îmi părea bine că îl aveam la îndemână, pentru orice eventualitate.

– Poţi să te aşezi, mi se adresă el. M-am aşezat pe scaun, lângă dulapul înalt pentru dosare. El se aşeză pe alt scaun, lângă fereastră. Camera era mică. Nu-mi plăcea să fiu atât de aproape de arma lui. Pe piept avea un ecuson mare pe care scria cuvântul sergent, iar deasupra ecusonului se afla un steag micuţ, care semăna cu steagul american, însă nu avea atâtea dungi. Andy, ai dreptul să nu spui nimic, urmă el. Apoi mai rosti o grămadă de alte lucruri foarte repede, însă tot ce îmi rămăsese în minte fusese faptul că puteam să nu spun nimic. Îşi frecă bărbia după ce termină de vorbit. Ai înţeles ce ţi-am zis, Andy? Ochii lui erau foarte albaştri, ca ai unchiului Marcus. Despre dreptul tău de a nu spune nimic?

– Da, domnule.

– Asta înseamnă că nu eşti obligat să vorbeşti cu mine acum. O să-ţi pun nişte întrebări, dar ai dreptul să nu răspunzi la ele. Am dat din cap. Mi se părea stupid să-mi pună întrebări dacă aveam voie să nu răspund la ele, însă uneori oamenii sunt lipsiţi de logică. Şi probabil acela era un asemenea moment. De asemenea, ai dreptul să fii însoţit de un părinte când vorbesc cu tine, continuă el. Înţelegi asta?

– Da, domnule, am zis, chiar dacă eram foarte derutat. Mama nu era acolo, însă el tot vorbea cu mine.

– Aş vrea să discutăm despre noaptea incendiului.

– În regulă.

– Ai ieşit afară vreodată în timpul petrecerii? Nu ştiam ce să fac. Aveam voie să păstrez tăcerea. Chiar dacă se întorsese pe scaun şi nu îi mai vedeam arma, ştiam că încă o avea. În orice minut putea să o scoată şi să mă împuşte. M-am gândit că era mai bine să-i răspund, însă trebuia să mint. Dacă avea cu el un detector de minciuni? Am

simţit cum mă strângea traheea, dar mi-era teamă să întind mâna după rucsac. Poate i-ar fi trecut prin minte că vreau să scot şi eu arma. Ai ieşit vreodată afară în timpul petrecerii? repetă el.

– Nu, domnule.

– Nu ai ieşit deloc în timpul petrecerii? Am scuturat din cap. De ce mă întreba din nou? M-am aplecat să mă uit sub scaunul lui să văd dacă ascunsese acolo vreun detector de minciuni. I-am văzut doar picioarele. Am primit câteva mărturii că ai fost văzut afară în timpul petrecerii, insistă el.

Simţeam cum îmi transpiră cămaşa la subraţ. Uitasem să folosesc deodorantul în acea dimineaţă. Mama adăugase asta cu pixul ca activitate nouă la sfârşitul tabelului „Pregătirea de dimineaţă“. Mereu o treceam cu vederea.

– Nu am ieşit afară, am stăruit.

– Te-ai bătut cu Keith Weston la petrecere; este adevărat?

Poate despre asta era vorba. Încerca să-şi dea seama cine începuse bătaia.

– Mi-a vorbit urât.

– Iar tu ai fost foarte furios pe el.

– Da, domnule.

– Suficient de furios cât să stârneşti un incendiu.

– Poftim? Acum chiar că mă deruta de tot.

– Tu ai pornit incendiul, Andy?

– Nu, eu am salvat oameni, l-am corectat. Era clar că mă confunda cu altcineva.

– Ce-ar fi să-mi spui cum i-ai salvat? întrebă el.

Asta era simplu. Spusesem acea poveste de atâtea ori, încât îmi ieşea din gură la fel de firesc precum datele despre încălzirea globală. I-am relatat cum mă urcasem pe fereastra din toaleta băieţilor şi cum mă târâsem pe cutia de la aerul condiţionat şi restul.

– Bine, Andy. Se ridică. Mânerul pistolului său era chiar în dreptul

ochilor mei! Acum te poţi întoarce în clasă. Mulţumesc de ajutor.

– Cu plăcere.

L-am lăsat şi am revenit în clasa domnişoarei Betts. Ora se terminase, iar ea m-a ajutat să aflu unde trebuia să merg pentru ora următoare. Dacă ziua îmi e dată peste cap, mă încurc. Mi-a spus că trebuie să merg în capătul coridorului la ora de arte, după care a adăugat:

– Cum a fost cu poliţistul?

– Bine. Încercam să par vesel. Apoi m-am dus la ora de arte. Pe drum m-am gândit la întrebările poliţistului şi la răspunsurile mele şi am ajuns la concluzia că ar fi fost mai înţelept să nu fi spus nimic. Chiar dacă avea armă.

capitolul 28

Laurel

Bonnie Betts îşi vârî capul în cabinetul meu când îi luam temperatura unui copil de clasa a patra.

– Spune-mi când ai un minut, începu ea, apoi se retrase pe coridor.

Am scos termometrul din gura fetiţei.

– Ai temperatura normală, draga mea, am constatat. Cred că e vorba de o alergie.

Micuţa îşi strâmbă gura într-o grimasă.

– Nu mi se desfundă deloc nasul, oricât l-aş sufla, se plânse ea.

– Asta poate fi foarte enervant, am spus eu, apoi am aruncat învelişul de plastic al termometrului în coşul de gunoi. Spune-i mamei tale să îţi cumpere un spray cu apă sărată. O să te ajute.

Se ridică, de parcă ar fi avut un sac de cartofi pe umeri, apoi ieşi din cabinet.

Am chemat-o pe Bonnie. Şcoala primară unde lucram avea acelaşi campus cu şcoala generală şi cu liceul la care preda Bonnie, însă era neobişnuit să o văd în clădirea mea în mijlocul zilei.

– Ce faci, Bonnie? Ia loc. Am făcut semn spre scaunul mic pe care îl eliberase copilul.

Bonnie rămase în prag.

– Nu, mulţumesc. Voiam doar să-ţi spun că doamna Potter l-a luat pe Andy de la ora mea ca să îl ducă să vorbească cu un ofiţer de poliţie. S-a întâmplat ora trecută. Când s-a întors părea în regulă, însă m-am gândit că trebuie să ştii.

– Au vorbit cu el fără să-mi spună? Nu eram prea sigură că era legal.

Bonnie ridică din umeri.

– Nu m-am gândit să pun întrebări. Se uită la ceas. Trebuie să mă

întorc, voiam să te anunţ doar.

I-am mulţumit şi m-am aşezat la birou întrebându-mă dacă nu era mai bine să-l iau pe Andy de la oră să aflu ce se întâmplase. Chiar i-aş fi dat ziua peste cap, dar eram sigură că deja era ameţit după discuţia cu poliţistul. Înainte să apuc să mă decid, Flip Cates mă sună pe mobil.

– Tocmai am aflat că unul dintre oamenii voştri a vorbit cu Andy, i-am zis. Îl cunoşteam de ani de zile pe Flip şi ştiam că o să fie direct.

– Da, e vorba de sergentul Wood. Numele nu-mi spunea nimic. Aveam nevoie să-i mai punem nişte întrebări despre incendiu, îmi explică el.

– N-ar fi trebuit să fiu şi eu acolo?

– Prezenţa părintelui e obligatorie când e interogat un minor sub paisprezece ani. Sergentul Wood i-a spus lui Andy că avea dreptul să aibă un părinte lângă el, însă nu părea să aibă o problemă cu asta.

– Cel mai probabil era confuz, Flip! M-am ridicat şi am închis uşa cabinetului. Ar fi trebuit să mă contacteze şi pe mine cineva.

– Cred că s-a descurcat bine, Laurel. Şi îmi pare rău că trebuie să îţi spun asta, însă am vrea să percheziţionăm camera lui Andy. Trebuie să semnezi un formular prin care îţi dai acordul; e nevoie să facem asta după-amiază. Ai putea să-ţi iei liber?

– Vreţi să-i percheziţionaţi camera? Mă gândeam că era mai bine să par uimită. Cel mai probabil, Marcus întrecuse limita când mă prevenise.

– Da. N-o să dureze mult.

Puteam să spun că nu semnez. Acel formular de consimţământ al percheziţiei nu echivala cu un mandat. Însă ce-ar fi putut găsi în camera lui Andy, pe care tocmai o cercetasem? Pantofii, mi-am spus. Pur şi simplu ar fi trebuit să-i arunc. Ce proastă! De ce nu-i aruncasem? Trebuia să le povestesc despre combustibilul din brichetă.

– Pot ajunge în vreo patruzeci şi cinci de minute, am spus. Aveam de gând să-i las să caute prin cameră, să vadă că e nevinovat şi să pună capăt zvonurilor. Apoi îşi puteau vedea de treabă să-l găsească pe adevăratul făptaş.

– Minunat, răspunse Flip. Ne vedem la prânz acasă la tine.

Cu toate că am ajuns acasă la unsprezece patruzeci şi cinci, o maşină de poliţie era deja parcată la capătul străzii; le-am făcut semn cu mâna celor doi din maşină să intre şi am parcat pe alee. Mă întrebam dacă veniseră intenţionat mai devreme pentru că se gândiseră că aş încerca să umblu în camera lui Andy înainte să sosească ei. Desigur, orice părinte ar fi făcut asta.

M-am întâlnit cu ei pe veranda din faţă. Flip îmi zâmbi şi îmi strânse mâna.

– Laurel, el este sergentul Wood, începu el.

– Doamnă. Sergentul Wood dădu din cap, însă nu-mi întinse mâna. Albise prematur şi, cu ochii lui albaştri şi luminoşi, ar fi fost chiar un bărbat frumos dacă ar fi încercat măcar să zâmbească. Nu îmi plăcea să-mi imaginez că el îl interogase pe Andy.

Flip îmi dădu un clipboard şi un stilou.

– Aici e formularul pentru acordul de percheziţie.

Am privit formularul ca şi când l-aş fi citit, însă cuvintele se aglomerau în faţa ochilor mei.

– Vreţi doar să vă uitaţi prin camera lui Andy, da? am întrebat eu, apoi am semnat. Nu e necesar să-mi percheziţionaţi toată casa.

– Exact, răspunse Flip. Mi s-a părut că îşi cerea iertare din priviri.

– Nici o problemă. I-am condus înăuntru. Ştiu că trebuie să urmăriţi orice pistă şi vreau să se dovedească nevinovăţia fiului meu.

Mă urmară pe scări până în camera lui Andy. Sergentul avea cu el o geantă mare din pânză de cort şi mă întrebam dacă dorea să ia cu el anumite obiecte. Cum aveam să-i explic asta lui Andy?

În pragul dormitorului, amândoi bărbaţii îşi puseră mănuşi de latex.

– Pot să rămân şi eu cât vă uitaţi? am vrut să ştiu.

– Da doamnă, zise Flip, ca şi când ar fi uitat de cât timp ne cunoşteam.

M-am aşezat chiar pe colţul patului lui Andy, cu palmele umede una peste alta pe picioare, încercând să nu stau în drumul lor în timp ce ei deschideau sertarele şi citeau cărţile poştale de pe panoul de plută.

– Domnule sergent Wood, când aţi vorbit astăzi cu Andy a spus ceva

care v-a făcut să-i percheziţionaţi camera? am întrebat eu.

– Nu, doamnă, răspunse Flip în locul sergentului. Deja plănuiam să vă cerem acordul.

– Despre ce aţi vorbit?

– Aveţi software pentru control parental instalat pe acest computer, doamnă? întrebă sergentul Wood ca şi când eu n-aş fi scos o vorbă până atunci.

– Da, am. Nu prea stă pe internet. Preferă să se joace.

Sergentul Wood se aşeză la biroul lui Andy şi introduse un CD în fantă. Îmi veni în minte mesajul urât de la MuzicRuuls; mă întrebam ce alte astfel de mesaje avea să găsească acolo.

În timp ce sergentul Wood făcea clic şi cerceta monitorul computerului, Flip începu să scoată sertarele şifonierului. Ştiam exact ce avea să vadă în ele şi m-am mai relaxat puţin. Îmi spuse să mă ridic, apoi îşi trecu braţul pe sub saltea şi în cutia cu arcuri şi se uită sub pat.

– Ce anume căutaţi mai exact? am întrebat după ce m-am aşezat din nou.

– Căutăm, în primul rând, combustibil pentru brichetă. Chibrituri. Instrucţiuni de pornire a incendiilor pe care, probabil, le-ar fi căutat pe internet. Chestii de-astea. Îmi dau seama că vă e greu să asistaţi la aşa ceva.

– Andy nu e genul de persoană care ar putea sau ar vrea să declanşeze un incendiu, aşa că nu-mi fac griji. Şi tu ştii asta, Flip, am adăugat, încercând să-i amintesc de prietenia noastră. Ajunsese la sertarul dezordonat, în care scotocea cu spatele la mine. Ştiam că găsise prezervativul, căci mă întrebă dacă Andy avea o viaţă sexuală activă. Nici pe departe, am răspuns eu râzând.

Am auzit uşa din faţă trântindu-se.

– Mamă? strigă Maggie, iar eu mi-am amintit brusc că în acea zi elevii din ultimul an ieşeau mult mai devreme.

– Sunt sus.

– De ce e aici o maşină de poliţie? strigă ea de pe scări. Aproape că

zbură până în cameră. Ce se întâmplă?

– Salut, Maggie, spuse Flip.

– Cumva… mă privi pe mine, apoi pe Flip şi pe sergent. Cumva percheziţionaţi camera lui Andy?

– Da, asta fac, am răspuns eu în locul lor.

– De ce? Maggie privi spre mine. Tu n-ar trebui să… au voie să facă asta?

Am dat din cap.

– E vorba doar de camera lui Andy, am liniştit-o eu, în caz că se temea să nu-i fie încălcată intimitatea. Nu de toată casa.

– Dar e ridicol!

– Ştiu, draga mea. Am bătut uşor cu palma pe pat lângă mine. Stai jos.

– Asta e din cauza mărturiei lui Keith?

Îmi pusese mie întrebarea.

– Probabil, am rostit ridicând din umeri.

Sergentul Wood se ridică de la computer, scoase CD-ul şi îl puse într-o pungă mică de plastic pe care o scosese din valiza de pânză de cort. Apoi scoase un teanc de pungi de hârtie.

– Am vrea să luăm hainele cu care era îmbrăcat Andy în noaptea incendiului, spuse el.

– Sigur, însă le-am spălat. M-am ridicat şi am deschis uşile de la şifonier. Chiar de mai multe ori, ca să scap de mirosul de fum.

– Tot vrem să le luăm, insistă sergentul.

Am întins mâna în şifonier să iau cămaşa verde cu dungi, însă mâinile mele, ca şi când ar fi avut o minte proprie, se îndreptară spre o cămaşă gri.

– Nu, mamă, spuse Maggie, era îmbrăcat cu… I-am aruncat o privire suficient de tăioasă cât să o fac să tacă. Înţelese. O, am uitat, făcu ea. Am crezut că avea cealaltă cămaşă, însă pe aceea a îmbrăcat-o în timpul zilei, nu-i aşa?

Am dat din cap, îngrijorată ca nu cumva să fi spus prea mult, să înflorească minciuna până în punctul în care să devină evidentă. I-am întins sergentului cămaşa, iar el o băgă într-una din pungile de hârtie. Apoi am luat pantalonii maronii. Slavă Domnului că avea mai multe perechi de pantaloni maronii. Mâinile mele trecură pe lângă cei pe care îi purtase şi îi întinseră o pereche kaki lui Maggie, care i-o dădu sergentului Wood.

Flip ridică privirea din coşul cu cărţi poştale în care umbla.

– Nu uita de şosete şi pantofi, spuse el.

– Nu ştiu sigur ce şosete purta, m-am scuzat eu. M-am aplecat să-i iau pantofii, însă Maggie mi-o luă înainte şi scoase altă pereche de tenişi decât cei noi pe care îi încălţase în noaptea aceea. Îmi evită privirea când îi dădu sergentului, care puse fiecare pantof separat în altă pungă de hârtie. Acum eram băgate amândouă în asta. Mi s-a strâns inima când mi-am dat seama că o făcusem complice la ascunderea dovezilor.

– Apreciem cooperarea dumneavoastră, spuse sergentul Wood, în timp ce vâra ultima pungă de hârtie în valiza de pânză de cort.

– Mulţumesc, Laurel. Flip aruncă o ultimă privire în cameră. Plecăm, încheie el.

Eu şi Maggie nu ne-am privit în timp ce bărbaţii coborâră scările. Nici măcar după ce am auzit uşa din faţă închizându-se. Am ascultat zgomotul portierelor trântite şi al cauciucurilor rostogolindu-se pe pietriş. Mă întrebam dacă Maggie se simţea la fel de vinovată ca mine. Nu-mi venea să cred că o târâsem în minciuna mea.

I-am cuprins umerii cu braţul.

– Îmi pare rău, am şoptit.

– Aş fi făcut acelaşi lucru dacă m-aş fi gândit prima, răspunse ea.

– Dar de ce? De ce am făcut-o? Dacă suntem sută la sută sigure de nevinovăţia lui, de ce am ascuns dovezile?

Ea dădu uşor din cap.

– Ca să-l protejăm. Nu ştim ce ar putea găsi în hainele pe care le-a purtat în noaptea aceea. Adică poate cine ştie cum a intrat, din greşeală, într-o baltă de benzină sau ceva, şi atunci chiar ar fi pus

ochii pe el. Aşa măcar ştim că nu vor găsi nimic.

Privirea mea alunecă spre tenişii pe care îi purtase în noaptea petrecerii şi mi s-a părut că încă simţeam în ei un miros caustic, inflamabil, chiar şi de acolo de unde mă aflam. Nu voiam să-i spun lui Maggie. Nu voiam s-o fac să se îndoiască de el.

– Mi-era teamă ca nu cumva să i se fi scurs bricheta în pantofi, am spus eu.

M-am îndepărtat de ea şi am luat perna lui Andy, care rămăsese acolo unde o aruncase Flip după ce căutase pe sub saltea. Am strâns-o la piept. Simţeam în ea mirosul lui Andy, încă un miros de băiat, nu de bărbat. Chiar dacă ar fi găsit o metodă să ducă nişte combustibil la biserică şi să dea foc în scopul de a fi recunoscut ca un erou, n-ar fi făcut-o niciodată.

Îmi ştiam fiul. Îi ştiam sufletul. N-ar fi făcut rău vreodată cuiva.

capitolul 29

Laurel

1991

Bebeluşul Sarei veni pe lume cu trei săptămâni mai devreme şi primi numele de Keith. Avea o boală uşoară de inimă care probabil necesita operaţie după ce mai creştea puţin. Îmi părea rău pentru Sara. Merita un copil perfect, aşa cum aveam eu.

Sara şi Keith petrecură două nopţi în spitalul din Jacksonville. În a doua noapte, Steve mă sună să-mi spună că Jamie era în sala de urgenţe. În timp ce îi vizita în salonul Sarei, pe Jamie îl apucaseră brusc durerile de piept.

Am încercat să-l sun pe Marcus, însă n-am dat de el, aşa că am fost nevoită să mă duc singură la Jacksonville. Avusesem un accident cu o săptămână în urmă. Parcasem în faţa unui magazin alimentar, iar când am ieşit cu spatele din parcare am intrat într-un felinar. Când am ieşit din maşină să văd cât de rău mă izbisem, am alunecat pe picioare şi mi-am tăiat obrazul în oglinda laterală. Câţiva oameni au venit să mă ajute, însă m-am întors în maşină şi le-am făcut semn zâmbind să plece, ca şi când obrazul nu m-ar fi durut, iar parcarea nu s-ar fi învârtit cu mine. Nu voiam să se apropie suficient de mult cât să-şi dea seama în ce hal eram. Acasă am descoperit o crăpătură lungă şi adâncă în apărătoarea maşinii, pe care speram că Jamie nu avea s-o observe.

Când am pornit spre spitalul din Jacksonville nu eram beată, însă băusem destul cât să fiu conştientă că nu aveam ce căuta pe şosea. Am condus încet, cu ochii larg deschişi şi fixaţi pe linia continuă. La ora aceea erau puţine maşini pe şosea, dar mi-era teamă să nu intru în vreun şanţ sau să nu mă izbesc de vreo căprioară. Pentru Jamie nu-mi făceam griji. Eram destul de sigură că ştiam cum stăteau lucrurile.

Şi, într-adevăr, doctorii de la urgenţă nu găsiră nimic în neregulă cu inima lui Jamie, dar îl ţinură acolo sub observaţie în noaptea aceea. Am rămas lângă el, ţinându-i rigid mâna. Am văzut în ochii lui că ştia ce se întâmplase de fapt cu el, ceva ce nu ar fi încercat să le explice doctorilor: bebeluşul palid al Sarei şi al lui Steve declanşase gena empatică a lui Jamie. Darul lui. Blestemul lui.

Jamie şi Maggie se mutară la Paznicul mării în săptămâna în care mama Sarei veni să stea la familia Weston. În prima noapte, lui Maggie îi fu greu să adoarmă în pătuţul în care nu mai fusese de aproape un an, şi l-am auzit pe Jamie ridicându-se din patul său din camera de oaspeţi. Eram uşurată că nu dorea să doarmă cu mine.

Mă simţeam ciudat cu el în casă, mai ales în a doua seară, când Marcus trecu să îşi salute fratele şi nepoata. Eu şi Marcus făcuserăm dragoste doar în acea noapte de pomină. În ziua următoare, într-un moment în care eram amândoi treji şi plini de remuşcări, juraserăm să nu mai lăsăm vreodată să se întâmple aşa ceva. Ne ţinuserăm de cuvânt pe tot parcursul lunii următoare. Însă eram apropiaţi, legaţi emoţional într-un fel aparte, astfel că nu mă simţeam în largul meu când erau amândoi fraţii în preajmă.

– Ascultă, frăţioare, spuse Marcus în timp ce se juca cu Maggie pe podea. Aş vrea să te ajut cu… ştii tu… gestionarea proprietăţilor. Întreţinerea de care vorbeai cu ceva vreme în urmă.

Am văzut privirea surprinsă a lui Jamie. Zâmbetul lui. Se gândea probabil că Marcus se maturiza în sfârşit sau că acea criză de inimă îl speriase. Însă eu ştiam motivul din spatele ofertei lui Marcus: vina. În momentele în care eram trează şi eu mă simţeam îngrozitor de vinovată. În orice caz, liniştea bruscă ce se instală între fraţi mă ajută să-mi calmez nervii.

Planul era ca Jamie să stea acasă în primele zile ca să-i uşureze lui Maggie adaptarea la Paznicul mării, însă a doua zi primi un telefon de la departamentul de pompieri şi fu nevoit să plece, nu înainte de a o culca pe fetiţă. Speram amândoi să se întoarcă înainte să se trezească ea. Rămasă singură, primul meu gând a fost să iau o sticlă de vin cu fructe din frigider, dar ştiam că nu mă voi opri la una. Voiam să fiu atentă în caz că se trezea Maggie. M-am culcat şi eu ca să nu fiu tentată de băutură şi am lăsat uşa deschisă ca să o aud dacă avea nevoie de mine.

M-am trezit în sunetul unui vaiet ce venea dinspre camera copilului.

– Ta-ti. Ta-ti. Ta-ti!

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre camera ei. Am văzut-o în picioare în pătuţ, ţinându-se de bare, îngânând:

– Ta…

Mă văzu şi făcu ochii mari.

– Hei, draga mea! M-am străduit să par veselă.

Maggie scoase un urlet, căzând în nas pe saltea.

– Ta-ti! plânse ea. Ta-ti!

– Tati a trebuit să plece la pompieri, dar o să se întoarcă acasă curând. Am mângâiat-o pe spate, însă s-a îndepărtat de mine cu un plânset.

Cu mâinile tremurânde am ridicat-o din pătuţ. A început să se zbată, să ţipe, să mă împingă, aşa că am lăsat-o pe podea.

– Tati! Ieşi alergând din cameră, cu scutecul atârnând, căutându-l disperată pe Jamie. O priveam neajutorată, urmărind-o dintr-o cameră în alta ca să mă asigur că nu se rănea. Am ţinut uşa de la intrare închisă când încercă să prindă clanţa.

– Haide, draga mea, trebuie să îţi schimb scutecul.

– Nuuuuuu! Se aruncă pe podea şi urlă fără oprire, adăugând din când în când cuvântul tati. O priveam nesigură, nu ştiam ce să fac.

Într-un final m-am aşezat lângă ea, pe jos. Nu o atingeam, îi vorbeam încet şi îi explicam că tăticul ei o să vină acasă curând. Mă îndoiesc că mă auzea. Am încercat să cânt „Itsy Bitsy Spider“, însă urletele nu încetau. Oare asta făcea parte din acei primi doi ani teribili? Avea doar douăzeci şi trei de luni. M-am ridicat şi am luat cutia de jucării, apoi le-am scos pe toate pe rând, vorbind despre fiecare.

– Ador acest puzzle, am zis. Aş vrea ca Maggie să mă ajute să-l fac.

M-a ignorat. I-am citit dintr-o carte, însă a continuat să urle.

„Mă urăşte, m-am gândit. Chiar mă urăşte.“

Am scos o sticlă de vin cu fructe din frigider şi am băut-o pe toată dintr-o înghiţitură lungă şi dulce.

Am scos de pe un raft din sufragerie cartea despre creşterea copiilor de un an pe care o citisem atât de atent în timpul sarcinii. Acolo scria, negru pe alb: „Ţipetele trec singure“. Am deschis televizorul; rula un episod din O viaţă ai pe care l-am urmărit printre lacrimi. Fiica mea mă ura, şi cine ar fi putut-o învinui? Eram o mamă mizerabilă.

Urletele au durat patruzeci şi cinci de minute. Îi auzeam vocea tot mai stinsă până când, în sfârşit, a adormit pe jos. M-am ridicat, am luat-o în braţe şi m-am întors cu ea pe canapea. Mirosea a caca şi pipi, însă

nu voiam să o schimb, ca să nu o trezesc din nou. Faptul că dormea acum dăduse probabil peste cap programul cu care o obişnuise Jamie, însă era atât de tăcută şi moale în braţele mele! Am legănat-o uşor, simţindu-i părul moale pe obraz.

– Te iubesc, am şoptit, dar sentimentul din spatele acelor vorbe îmi scăpa. Îmi pare rău, am continuat. Măcar aici spuneam adevărul.

S-a trezit şi a luat-o de la capăt. Am mai băut o sticlă de vin cu fructe; aveam nevoie. Maggie încă urla după Jamie când s-a întors el. Am auzit zgomotul portierei şi mi s-a strâns inima, eram sigură că îi auzea urletele de pe alee.

Imediat ce deschise uşa, fetiţa alergă spre tatăl ei, care o luă în braţe.

– Ce e, Mags? Privi spre colţul în care stăteam eu rezemată de partea laterală a canapelei, cu degetele împreunate. De când urlă? vru el să ştie.

Am şovăit, umilită de adevăr.

– A fost supărată de când s-a trezit. Apoi s-a domolit o vreme, însă nu am vrut s-o schimb pentru că…

– E udă. Eşti udă leoarcă, Maggie puişor. Trecu pe lângă mine şi se duse în camera copilului. Am auzit-o protestând un pic când o schimbă el; eu nu m-aş fi descurcat. Între timp, m-am spălat pe dinţi şi m-am clătit cu apă de gură.

– De ce n-ai schimbat-o? întrebă el când se întoarse în bucătărie, cu Maggie mergând de-a buşilea pe lângă el, pufnind, ţinându-i degetul arătător în mâna mică.

– Urla după tine, am încercat să-i explic. Jamie, nu mă place.

– Şşşt, mă opri el. Înţelege mai multe decât crezi. Sigur că te place. Numai că i-am stricat rutina, atâta tot.

În decursul acelei săptămâni, relaţia dintre mine şi Maggie s-a mai îmbunătăţit un pic. Am aruncat celelalte sticle de vin pe care le mai aveam; am mai păstrat doar trei, pe care le-am ascuns în şifonier, pentru orice eventualitate. Am rezistat două zile întregi fără să mă ating de băutură, dovedindu-mi astfel că nu eram alcoolică. Făceam eforturi să mă joc cu Maggie. Îi citeam de fiecare dată când mă lăsa, ceea ce se întâmpla din ce în ce mai des. Însă nu devenise mai caldă

faţă de mine, ca şi când ar fi putut să vadă dincolo de masca mea, iar pentru mine era ca şi când aş fi avut grijă de copilul unei prietene, cu toate că mi-aş fi dorit să o iubesc. Şi totuşi mă prefăceam. Devenisem foarte pricepută la prefăcătorie.

Slujba lui Marcus pe proprietăţile Lockwood dură fix trei zile. În prima zi spălă terasele. În a doua repară un acoperiş. Jamie era atât de încântat, încât în a treia zi îl rugă pe Marcus să înlocuiască două ferestre la o căsuţă din Surf City. Marcus scoase ferestrele vechi şi mări cadrele pentru cele noi, însă le făcu prea mari şi prea diforme pentru că era prea beat.

Se întoarse în acea seară la Paznicul mării şi îşi recunoscu greşeala.

Jamie mi-o dădu pe Maggie şi îmi spuse să o duc în dormitor. Am făcut-o bucuroasă, căci nu doream să asist la focul lor de artificii. M-am aşezat pe pat cu Maggie în braţe. Însă focul de artificii răzbătea prin uşa subţire a dormitorului.

– Ai măsurat? strigă Jamie.

– Bineînţeles că am măsurat!

– Tati! Maggie se desprinse din braţele mele spre marginea patului. Am ţinut-o de bluză ca s-o opresc.

– Atunci cum s-a întâmplat aşa ceva?

– Nu ştiu! răspunse Marcus. Pur şi simplu. Jamie, nu e sfârşitul lumii.

– Tati!

Am închis ochii. „Vă rog, opriţi-vă.“ Nu puteam să suport strigătele.

– Ai făcut o treabă de mântuială, Marcus, strigă Jamie. O să mă coste o avere să o repar.

– Putem să punem ferestre mai mari.

– Nu punem nimic! Nu te mai las să te apropii de ferestrele alea!

– Abia aşteptai să dau greş!

Maggie se eliberă din strânsoarea mea.

– Ăsta e ultimul lucru pe care mi-l doream, spuse Jamie. Speram că, în

sfârşit, ţi-ai revenit. A venit timpul s-o faci. Ai douăzeci şi doi de ani! Eşti un beţiv nenorocit, Marcus. Ai nevoie de ajutor. Şi eşti concediat.

În clipa în care m-am întins după Maggie, fetiţa a căzut direct în cap.

Am luat-o în braţe şi am văzut că nu păţise nimic, însă chipul ei se contorsiona tăcut într-o expresie de genul „o să scot un urlet să-ţi îngheţe sângele".

– Nu, draga mea. Am legănat-o pe picioare. Şşşt.

Marcus râse.

– Concediat de la ce? strigă el. Nu e ca şi când m-ai plăti. Şi nu-mi trebuie scandalul ăsta. Ceartă-te singur.

Uşa din faţă se trânti, iar Maggie lăsă să-i scape urletul pe care îl aşteptam.

Am ieşit din dormitor şi i-am dat copilul lui Jamie, care se holba la uşă roşu la faţă, cu mâinile în şolduri.

– Am nevoie să dorm, am anunţat, dându-i-o pe Maggie înainte să poată protesta. În dormitor am încuiat uşa, am scos a treia şi ultima sticlă de vin cu fructe din dulap şi am băut-o aşa caldă.

În noaptea următoare, cea de dinainte ca Jamie şi Maggie să se întoarcă la familia Weston, Jamie primi din nou telefon de la pompieri. Maggie deja dormea, slavă cerului, iar când se întoarse Jamie, eu eram deja în pat. Bătu la uşă.

– Pot să vorbesc cu tine doar un minut? întrebă el, crăpând uşa.

Încă nu adormisem.

– Da. M-am ridicat în capul oaselor, rezemată de tăblia patului, trăgându-mi cuvertura până la gât pentru că nu aveam haine pe mine.

Furia lui Jamie faţă de Marcus se descărcase în altă parte în timpul zilei, sau cel puţin evitase să o descarce pe mine. Acum se aşeză pe marginea patului, cu lumina de pe hol reflectată pe obraji şi în ochi. Cât iubisem ochii aceia mari şi căprui! Mi-aş fi dorit să simt dragoste pentru ei – pentru el – din nou. Şi pentru fiica mea, care merita mult mai mult decât ce îi ofeream eu.

– A fost bine să fiu cu tine aici săptămâna asta, spuse el.

Am dat din cap, cu toate că abia aşteptam să plece. Voiam să-mi recuperez viaţa uşoară, cu somn şi băutură.

– Măcar Maggie nu mai urlă când o laşi cu mine, am zis.

El nu zâmbi.

– Ai făcut eforturi mari cu ea. Sunt conştient că încă nu ţi-ai revenit şi vreau să ştii că apreciez că ai încercat să fii… să-i fii mamă săptămâna asta. Ochii mi se umplură de lacrimi. Jamie se apropie şi mai mult, îmi luă mâna şi mi-o strânse între palmele lui mari ca de urs. Ce e? întrebă el. De ce plângi?

– Îmi doresc să simt ceva pentru ea. Mi-am înghiţit nodul din gât. Pentru tine. Ca o mamă normală şi o femeie normală.

El se aplecă şi mă luă prin surprindere cu un sărut.

– O să reuşeşti, murmură el, cu mâna pe obrazul meu. Apoi mă sărută din nou. Buzele lui pe ale mele păreau familiare, atingând un loc ascuns în adâncul sufletului meu, un loc în care îmi doream să ajung din nou, însă mi se părea imposibil.

Degetele lui se prinseră de cuvertură acolo unde îmi acoperea pieptul. Începu să o tragă de pe mine, iar eu l-am lăsat pentru că nu-i puteam refuza ce mai rămăsese din inima mea. El scotoci în noptieră după un prezervativ, îl deschise şi şi-l puse.

M-am prefăcut că-l doream, era un dar pe care doream să i-l ofer, însă trupul meu nu simţea nimic pentru el. Pentru prima dată mi-am simulat orgasmul.

Când am terminat, iar el s-a rostogolit de pe mine, l-am auzit înjurând.

– La naiba! mormăi el. Nu mi s-a mai întâmplat.

– Ce anume? am întrebat, crezând că se referă la cât de prost m-am prefăcut.

– S-a spart, răspunse el, iar eu mi-am dat seama că vorbea despre prezervativ. Probabil era vechi. Se întinse lângă mine, cu mâna pe abdomenul meu. Când îţi vine ciclul? vru el să ştie.

Mi-am adus aminte de ultima dată când îmi venise ciclul, cu mult peste o lună în urmă. Cu mult peste o lună în urmă. Îmi aminteam că mă simţisem ameţită câteva zile cu o săptămână în urmă, o ameţeală

pe care o pusesem pe seama excesului de alcool. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Îmi venea să sar din pat, să alerg la calendarul din bucătărie şi să număr zilele, sperând că mă înşelam. Însă nu m-am mişcat, încercam să-mi păstrez calmul.

– Nu sunt sigură, am îngăimat.

– Ăsta e ultimul lucru de care ai nevoie acum, spuse el. Altă sarcină.

Era într-adevăr ultimul lucru de care aveam nevoie, însă ştiam că exact asta mi se întâmpla.

capitolul 30

Marcus

Cola cu alune era alimentul meu cel mai la îndemână, dar în acea dimineaţă nu-mi pria. M-am aşezat pe terasa din spate a turnului meu, privind cum valurile ciopârţesc plaja. Erau înalte şi agitate, iar stropii îmi ajungeau pe faţă şi pe ziarul de Wilmington din poală. Le-am făcut cu mâna îngrijitorilor de pe plajă. Le vedeam labradorul galben cum intră să aducă o minge din apă. Încercam să mă prefac că aceea era o zi normală şi aproape reuşisem când am ridicat din nou ziarul.

„De la erou la ticălos?“ titra articolul de pe prima pagină.

În ultimele două zile, zvonurile începuseră să circule. Poliţiştii ţinuseră o conferinţă de presă în seara precedentă, încercând să le mai domolească, dar gestul se întorsese împotriva lor. Li se puseseră prea multe întrebări. Şi dăduseră prea puţine răspunsuri.

Şi CNN trimisese reporteri. Aşa se întâmplase şi cu apariţia la emisiunea Today. Brusc, un incendiu dintr-un orăşel se transformase într-o ştire de primă pagină.

– E adevărat că mai mulţi martori l-au văzut pe Andy Lockwood afară din biserică în timpul petrecerii? întrebase un reporter.

De unde se scursese acea informaţie? Zburase prin aer şi se aşezase în mintea oamenilor?

– După cum am spus, repetă şeful poliţiei a treia sau a patra oară, investigaţia e în curs de desfăşurare; încă suntem în faza interogatoriilor şi a colectării dovezilor.

– Îl consideraţi suspect? întrebă altcineva.

– Toţi cei care au legătură cu ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea la biserică sunt suspecţi, zise şeful poliţiei.

– Am aflat anumite lucruri despre temperamentul lui Andy Lockwood, spuse alt reporter. Puteţi verifica dacă şi-a mai pierdut cumpătul în public şi înainte?

– Asta e ceva ce eu, personal, nu am mai văzut la el, răspunse

comandantul.

Mi-am adus aminte de un moment când Laurel plecase din oraş să ţină un discurs despre SAF. Şcoala luase legătura cu mine, pentru că eram a doua persoană de contact a lui Andy în caz de urgenţe. Prima era Sara, bineînţeles, însă nu dăduseră de ea. Andy fusese trimis acasă în ziua aceea. O lovise pe o fată care îl numise cretin. Mai existaseră şi alte incidente cu care se confruntase Laurel de-a lungul anilor, dar nu foarte multe. Andy putea fi imprevizibil – calm şi drăgălaş o clipă, furios în clipa următoare. Îmi imaginam cum îl bătuse pe Keith la petrecere. Însă temperamentul lui era vulcanic. Impulsiv. Niciodată nu-şi premedita faptele.

Nu avea importanţă că nu se spusese nimic incriminator despre Andy la conferinţa de presă; sămânţa era plantată chiar de întrebările în sine.

– Hei, unchiule Marcus.

Maggie traversă bucata de nisip spre colţul casei mele. Am întors repede ziarul, în cazul în care nu-l văzuse deja.

– Hei, Mags.

– Am bătut la uşă, dar n-ai răspuns şi mi-am dat seama că eşti aici. Urcă scările spre terasă.

– Tu nu mai dai pe la şcoală? am tachinat-o eu.

– Trebuia să te văd. Stătea în faţa mea, cu părul răvăşit de vânt în şuviţe ondulate. Trebuie să-mi spui ce se petrece. Scoase o bandă elastică din buzunarul pantalonilor şi îşi legă părul la spate. Conferinţa de presă de aseară a fost pur şi simplu incredibilă. Nu mai înţeleg nimic! Îşi prinse coada lungă şi îşi trecu degetele prin ea.

– Stai jos, Mags.

Se aruncă într-unul din scaunele de pe terasă.

– Sunt extrem de nervoasă, spuse ea.

– Vrei o Cola? am întrebat eu, deşi cofeina ar fi fost total nerecomandată pentru ea în acel moment.

– Nu, vreau să-mi spui cum evoluează ancheta.

Vedeam cum labradorul este adus la ţărm de un val. Se scutură şi intră

din nou în apă.

– Unchiule Marcus! Spune-mi.

– Ştii că nu mai sunt în echipă.

– Ieri au percheziţionat camera lui Andy.

Am dat din cap.

– Au găsit ceva?

– Un prezervativ şi ţigări. Ridică din umeri. Au luat hainele pe care le purta în noaptea aceea. De parcă ar găsi ceva în ele.

– Un prezervativ, ha? Laurel l-a întrebat pe Andy de unde îl are? I-a spus? M-ar fi omorât dacă ar fi aflat, însă mă gândisem că are cincisprezece ani şi nu ştiam cât de multe îi explicase mama lui despre sex. Cineva trebuia să o facă.

– A fost atât de… invaziv, spuse ea. Bleah! Atunci chiar vorbea ca o adolescentă. De cele mai multe ori părea mult mai matură. De obicei trebuia să îmi aduc aminte că avea doar şaptesprezece ani.

– Mama ta e bine?

– Nu, nu e bine. Toţi au început, brusc, să-l acuze pe Andy că a dat foc. Cum să fie bine? E o nebunie. Mă privi. Era roşie la faţă. Înainte de orice, tipul de la conferinţa de presă nici măcar nu a spus că a fost cu premeditare. Nu e posibil să fi fost un accident?

– Nu vor spune oficial că a fost cu premeditare decât după ce se termină investigaţia, dar un asemenea tipar de propagare a focului nu are cum să se fi produs din întâmplare.

– Nu e posibil, totuşi, să fi avut vreo legătură cu pana de curent din clădirea pentru tineri?

– Asta tot nu explică tiparul.

– Spune-mi ce dovezi au, îmi ceru ea. Poliţiştii au informaţii în plus faţă de noi?

– Au identificat tipul de combustibil. Un amestec de benzină şi motorină.

– De parcă Andy ar fi cărat benzină la petrecere, pufni ea. Eu l-am dus

acolo. Cred că aş fi observat.

– Ştiu, draga mea.

– Am senzaţia că acum poliţiştii îl privesc pe Andy ca pe un suspect, continuă ea, privind spre plajă. Nici măcar nu încearcă să-şi dea seama ce s-a întâmplat de fapt.

– Andy pur şi simplu le oferă un zvon plin de culoare, atâta tot. Adevărul o să iasă la iveală în final.

– Parcă a mai ars o biserică din Wilmington anul ăsta. Poate e vorba de un piroman?

– Foarte bine, Mags. Eram impresionat. O să le sugerez anchetatorilor să te angajeze.

– Serios?

– Nu, nu serios, am râs eu. Dacă eu nu am voie să fac parte din echipă, cu atât mai puţin nu ar lua-o pe sora lui Andy. Însă a fost o idee bună asta cu biserica din Wilmington. Marea diferenţă este că acea biserică era goală.

– Dar se vor gândi şi la posibilitatea asta, nu?

– Sigur, am răspuns eu. Mama ta a vorbit cu avocatul?

– Nu cred.

– Ce mai aşteaptă? Nu vrea să accepte realitatea.

– Nu ştiu. Tot ce ştiu e că Andy este foarte derutat. A plâns în pat noaptea trecută. Spunea tot timpul: „Dar eu sunt eroul“. Vocea ei se frânse. Nu am vrut să-l las să meargă la şcoală azi. Copiii vor fi foarte răi cu el.

– Poate ar trebui să rămână acasă o zi, două, am confirmat.

– Voiam să organizez o strângere de fonduri la şcoală undeva, în mai, spuse Maggie. Un eveniment mare, cu invitaţi de la facultate şi cu licitaţie şi de toate. Acum nu-mi mai vine să fac nimic.

Nu puteam să îmi las nepoata în asemenea stare. Cui îi mai păsa dacă era şefă de promoţie sau nu?

– Tu nu uita că faci asta pentru victime, i-am amintit. Nu-i pedepsi pe

ceilalţi pentru că unii oameni răspândesc zvonuri despre Andy.

Chipul ei se mai destinse.

– Ai dreptate. Se uită la ceas şi oftă. Trebuie să mă întorc la şcoală.

– Ascultă, Mags, am spus când ea se ridică în picioare. Cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci, pe care pot să-l fac este să fim lângă Andy. Să îl sprijini acum, da? Să nu te laşi copleşită.

– Da. Încă părea supărată când se aplecă să mă sărute pe obraz.

Am privit-o coborând treptele. După ce dispăru în spatele casei, am întors ziarul şi m-am holbat din nou la titlu. „De la erou la ticălos?“

Simţeam cum bănuielile se abat asupra lui Andy aşa cum se abătuseră şi asupra mea cu ani în urmă. Ştiam cât de distrugătoare puteau fi. De neoprit. Precum valurile care măturau nisipul de pe plaja mea.

capitolul 31

Laurel

Am fost chemată în biroul directorului precum un copil neascultător. Aşa m-am simţit în timp ce stăteam pe unul dintre taburetele mici de lemn din faţa biroului domnişoarei Terrell, în halatul meu alb de asistentă, aşteptând să fiu invitată înăuntru. De unde stăteam vedeam pe fereastră un capăt al liceului. Oare cum se descurca Andy în acea zi? Poate ar fi trebuit să-l ţin acasă. Îi spusesem că dacă cineva îl jignea sau făcea afirmaţii supărătoare, trebuia să folosească ocazia pentru a-şi exersa autocontrolul. Îmi promisese că aşa va face şi ştiam că voia să se ţină de cuvânt, însă nici chiar eu nu aveam încredere în abilitatea lui de a ignora cuvintele urâte ale colegilor săi.

Cu siguranţă, acea vizită în biroul domnişoarei Terrell avea legătură cu Andy. Ştiam că existaseră câţiva părinţi care îl sunaseră pe directorul liceului, furioşi că el încă mai venea la ore. Le era teamă ca nu cumva, asemenea altor copii care nu se integrau, să aducă o armă la şcoală şi să-şi ucidă colegii. Îmi imaginam că directorul o sunase pe domnişoara Terrell şi îi ceruse să mă convingă să îl retrag pentru tot restul anului.

– Doamna Lockwood? Domnişoara Terrell deschise uşa biroului şi îmi zâmbi.

Am urmat-o înăuntru. Aveam doar un metru şaizeci, însă tot eram mai înaltă ca ea.

Acela era primul an al domnişoarei Terrell la şcoala mea şi nu o cunoşteam personal prea bine, însă ştiam destule despre ea. Avea vreo patruzeci de ani şi avea un doctorat în educaţie; era o femeie afro-americană micuţă care crescuse pe străzile din Baltimore şi care, în ciuda staturii, a şiragului de perle pe care îl purta tot timpul şi a tocurilor pe care le auzeai când străbătea coridoarele, era tare ca oţelul cu elevii. Aceştia se temeau de ea şi o respectau în egală măsură. Când m-am trezit în faţa ei mi-am dat seama că la fel mi se întâmpla şi mie.

– Cum rezişti? întrebă ea.

– Mă descurc. Am zâmbit, încercând să nu-mi arăt îngrijorarea.

– Am vrut să discutăm, având în vedere situaţia fiului tău, începu ea, punându-şi palmele pe birou. Mă gândeam că poate vrei să îţi iei o perioadă concediu, până se termină totul.

Am şovăit, încercând să-i citesc chipul. Pe frunte avea linii încruntate, iar în ochi mi se părea că îi citesc îngrijorare.

– Cumva… s-au plâns părinţii că sunt aici? am întrebat.

– Nu, răspunse ea. Ştiu că unii părinţi de la liceu s-au plâns că Andy încă mai merge la şcoală, însă nu am primit plângeri oficiale la adresa ta. Pur şi simplu…

– Aţi avut plângeri neoficiale?

– Plângeri este un cuvânt prea dur, oftă ea. Sigur, nu există nici o problemă în faptul că lucrezi aici. Copiii te adoră. Îşi puse mâinile în poală. Însă oamenii vorbesc. Ştii cum e.

– Nu au dreptul să facă speculaţii despre viaţa mea sau despre fiul meu, am ripostat. Apoi mi-am lipit palmele una de alta, ca pentru rugăciune. Îmi pare rău, de obicei nu reacţionez astfel. Însă… ştiu că Andy e nevinovat şi mi-e greu să… deja era înţeles greşit de prea multe ori. Asta este bomboana de pe colivă.

– Te înţeleg, spuse ea. Privi pe fereastră către liceu, făcându-mă să mă întreb la ce anume se gândea. Şi eu am un fiu, adăugă ea într-un final.

– Da? Eram surprinsă. Nu-mi imaginam că fusese măritată vreodată.

– L-am născut când aveam cincisprezece ani. Acum are douăzeci şi cinci şi e la Facultatea de Medicină de la Universitatea Carolina de Nord.

– O, Doamne, am exclamat. Cu siguranţă că femeia asta avusese de luptat în viaţă ca să ajungă unde era. Şi cum aţi reuşit să… Am făcut un semn cu mâinile prin aer, ca să prind întregul birou, cu diplomele de pe pereţi cu tot. Aţi realizat atât de multe.

– Încă de atunci aveam planuri în privinţa educaţiei mele, răspunse ea, şi aş fi făcut avort dacă nu mi-ar fi fost teamă că aşteptasem prea mult, însă, bineînţeles, nu am nici un regret. Zâmbi, privind fotografia înrămată de pe biroul ei. Nu vedeam poza, însă bănuiam că era a fiului ei. Am fost foarte norocoasă, mărturisi ea. Mama şi bunica mea m-au ajutat să-l cresc, ca să mă pot ţine de şcoală. Când a devenit adolescent, zona în care locuiam noi… mă rog, nu era prielnică pentru

un tânăr afro-american. Nu era vreun bun samaritean, dar nu era nici vreun drogat misogin ca mulţi alţi băieţi de vârsta lui. Însă poliţiştii nu ştiau asta. Au văzut doar un adolescent de culoare şi l-au băgat în aceeaşi oală cu restul. Pe atunci câştigam suficienţi bani din meseria de profesoară şi am reuşit să-l scot de acolo. După cum spuneam, am avut noroc. Îşi încrucişă mâinile pe birou şi se aplecă spre mine. Îţi spun asta ca te asigur că şi eu ştiu ce înseamnă să fii tânăr şi să faci lucruri iresponsabile cum ar fi să rămâi gravidă la cincisprezece ani ori – făcu un semn spre mine – să bei alcool când eşti însărcinată, şi ştiu ce înseamnă ostracizarea şi maternitatea. Aşa că înţeleg dacă ai nevoie să îţi iei liber până se termină toate astea.

Am privit-o o clipă pe gânduri.

– Mulţumesc, am spus eu într-un târziu. Poate mi-ar prinde bine câteva zile libere ca să caut un avocat.

– Încă nu ai unul? Părea surprinsă.

I-am spus că îl sunasem pe avocatul care se ocupase de testamentul meu şi de alte documente, iar el îmi recomandase o femeie din Hampstead care, după cum am aflat ulterior, avea un nepot rănit în incendiu. Aceasta refuzase să preia cazul şi nici nu se deranjase să-mi facă altă recomandare. Mă pregăteam să caut în Pagini Aurii.

Domnişoara Terrell scrise un nume pe spatele unei cărţi de vizită de-a ei. Bătu la tastatura computerului, apoi adăugă şi un număr sub nume.

– Nu îl cunosc foarte bine pe omul acesta, spuse ea, întinzându-mi cartea de vizită. Dar ştiu că s-a ocupat de cazuri penale. Îl cheamă Dennis Shartell şi l-am cunoscut printr-o prietenă a unei prietene. Locuieşte în Wilmington; măcar poate fi un punct de plecare pentru tine.

M-am ridicat.

– Mulţumesc încă o dată, am spus eu.

M-am întors pe coridor şi am strâns în mână cartea de vizită. Aveam să-l sun pe acel bărbat, pe acel Dennis Shartell. Când am ajuns la cabinetul meu, îmi pusesem deja toate speranţele mele în el. Avocatul avea să construiască un dig împotriva bănuielilor care, asemenea unor valuri, se năpusteau asupra fiului meu. În viaţă făcusem greşeli, dar să-l dezamăgesc a doua oară pe Andy nu avea să fie una dintre ele.

capitolul 32

Laurel

1991–1992

Odată cu certitudinea sarcinii veni şi strânsoarea sufocantă şi lipicioasă a unei depresii care făcea ca dispoziţia mea sumbră de după naşterea lui Maggie să pară floare la ureche. O voce din capul meu repeta neîncetat: „Eşti o mincinoasă, o adulteră, o mamă hidoasă“. Mă uram. M-am ascuns de toţi, inclusiv de Marcus; nu mai mergeam la Talos, chiar dacă el mai venea la Paznicul mării de câteva ori pe săptămână să bem şi să ne uităm la televizor. Probabil pusese schimbarea pe seama dorinţei mele de a evita bazinul cu apă caldă şi repetarea nopţii din camera lui de oaspeţi.

Îmi era dor de el. Era cel mai bun prieten al meu. Singurul meu prieten adevărat. Însă îmi era teamă că dacă petreceam prea mult timp cu Marcus aveam să-i spun în cele din urmă ceea ce nu doream să afle.

Ştiam că nu puteam păstra acel copil, copilul fratelui soţului meu, alt copil pe care aveam să-l distrug din cauza lipsei mele de instinct matern. Un copil pe care cu siguranţă nu-l meritam şi care nu merita să se nască şi să mă aibă pe mine drept mamă. Însă ca să fac avort însemna să sun, să fac programare, să conduc singură până la clinica din Wilmington şi apoi spre casă, iar când mă gândeam la toate prin câte trebuia să trec ca să fac avortul, mă strecuram din nou în pat şi plângeam până adormeam.

Într-o după-amiază zăceam în pat când am simţit o mişcare ca un fâlfâit de aripă între buric şi osul şoldului. Doar o undă rapidă, însă m-am speriat. Oare chiar atât de departe ajunsese sarcina mea? Acea senzaţie mă făcu să mă ridic în sfârşit din pat şi să sun la ginecologie.

– Când aţi avut ultima oară ciclu? mă întrebă femeia la telefon.

Am privit calendarul de pe peretele bucătăriei. Încă era la pagina pentru mai, cu toate că ştiam că ar fi trebuit să fie iunie.

– Nu ştiu, am recunoscut eu. Probabil cu două-trei luni în urmă.

Mă programă pentru ziua următoare.

Pe trotuarul din faţa clinicii erau protestatari, probabil vreo doisprezece sau treisprezece. Aveau pancarte pe care am evitat să le citesc în timp ce îmi parcam maşina. „Trebuie s-o fac“, mi-am zis.

Simţeam ochii flămânzi ai protestatarilor asupra mea, aşteptându-mă să ies din maşină. Am deschis uşa, am închis-o încet şi m-am îndreptat spre intrarea în clinică.

– Nu-ţi ucide copilul! au început să scandeze când am trecut pe lângă ei. Nu-ţi ucide copilul!

O femeie îmi aruncă pancarta în faţă, aşa că trebui să sar în stânga ca să nu intru în ea.

O femeie tânără mă întâmpină pe aleea către clinică.

– Sunt escorta ta. Zâmbea, iar eu am lăsat-o să mă ia de braţ şi să mă conducă înăuntru. Am intrat într-o sală de aşteptare, unde o recepţioneră stătea la un ghişeu cu geam. Mă întrebam dacă geamul era antiglonţ. Poate aceea era ziua când protestatarii vor pune o bombă. Gândul acela nu mă speria. Nu m-aş fi supărat dacă aş fi fost singura victimă. „Să scape escorta şi personalul şi ceilalţi pacienţi, mi-am spus. Să mor doar eu.“

Recepţionera îmi întinse un dosar cu broşuri de citit şi formulare de completat. M-am aşezat şi am început să scriu. După ce am terminat cu formularele, mi-am îndreptat atenţia către oamenii din jur. Cine era aici pentru controlul sarcinii? Şi cine venise pentru avort? O adolescentă m-a surprins uitându-mă la ea şi mi-a aruncat o privire fioroasă care m-a făcut să-mi cobor ochii. Nu i-am mai ridicat decât atunci când o asistentă mi-a adus un pahar de carton şi mi-a făcut semn către dozatorul de apă din colţul sălii de aşteptare.

– Trebuie să beţi apă pentru ecografie.

M-am ridicat.

– Ecografie? am şoptit eu. Am venit pentru avort.

– Ca să alegem procedura corectă trebuie să aflăm întâi în ce lună sunteţi, răspunse ea.

Am băut apă, ceaşcă după ceaşcă, până am simţit că-mi plesnea vezica. În sfârşit am fost condusă la o garderobă unde m-am schimbat

într-un halat galben; strângeam din dinţi şi mă abţineam să nu urinez. Când am ajuns pe masa de examinare mi-am dat seama pentru prima dată că burta mea era rotundă – o movilă netedă şi micuţă, care ieşea în evidenţă pe trupul meu. Am simţit din nou fâlfâitul de aripi.

– Hei, salut. Specialista, o femeie cu părul scurt, ţepos şi negru, intră în cameră cu un dosar şi cu formularele mele. Cum te simţi?

– Bine, am răspuns eu.

Nu pierdu timpul; luă tubul cu gel şi îl stoarse pe abdomenul meu. Privind ecranul ecografului, puse capătul mobil pe burta mea.

– Hm, murmură ea. Cam optsprezece săptămâni. Vrei să vezi?

– Optsprezece săptămâni? am întrebat eu deznădăjduită. Oare atât de mult trecuse de la noaptea aceea cu Marcus? În ce dată suntem?

Privirea i se mută de la ecran spre mine.

– Cum adică? întrebă ea.

– Azi. În cât suntem azi.

– A! Pe douăzeci şi unu iulie. Vrei să vezi ecografia? întrebă ea din nou.

Am scuturat din cap. Nu. Încă mă luptam cu ideea că eram spre sfârşitul lui iulie când eu credeam că suntem în iunie. Mi-am apăsat mâna de frunte şi am frecat-o ca şi când aş fi vrut să-mi vâr creierul în cap.

– Sunt atât de derutată, am spus, fără să-mi dau seama că rosteam asta cu voce tare.

– Sarcina te poate deruta destul de mult uneori. Femeia opri ecograful şi îmi şterse gelul de pe stomac cu şerveţelul. De asta avem consilieri care să te ajute să treci peste anumite momente. Îmi întinse mâna să mă ajute să mă ridic. Poţi să te uşurezi în baia de pe coridor. Apoi îmbracă-te şi du-te în prima sală pe stânga, unde un consilier te va sfătui în privinţa avortului. La optsprezece săptămâni procedura durează două zile. Şi e obligatoriu să ai cu tine pe cineva care să te ducă acasă cu maşina în fiecare zi.

În baie am urinat plângând. Mă simţeam complet singură. Ştiam că un avort în al doilea trimestru era o procedură de două zile. Eram

asistentă medicală; cunoşteam implicaţiile. În creierul meu înceţoşat de alcool şi depresie sperasem că nu ajunsesem atât de departe, că avortul avea să fie uşor. Însă nu complexitatea avortului sau lipsa unei persoane care să mă ajute mă supărau. Ci faptul că îmi aminteam perfect ecografia de la optsprezece săptămâni a lui Maggie. Îşi sugea degetul. Se dăduse peste cap. Ne făcuse cu mâna mie şi lui Jamie. În acea zi, tehnicianul ne spusese că, probabil, era fetiţă. Fusese atât de reală. Perfectă. Un ghemotoc mic şi neted asupra căruia ne revărsam speranţele, visurile şi dragostea.

În biroul consilierului m-am aşezat în faţa unei femei cu părul cenuşiu tuns scurt, sprâncene albe şi groase şi bronz puternic.

– Ţi-e frig? Mă privi cu o îngrijorare sinceră şi mi-am dat seama că tremuram din tot corpul.

– Sunt doar neliniştită, am răspuns eu. Mi-am încleştat dinţii ca să nu-mi clănţăne.

Îşi trase scaunul aproape de mine până când genunchii noştri aproape se atinseră.

– Tehnicianul care ţi-a făcut ecografia mi-a spus că păreai surprinsă să afli în câte luni eşti de fapt, spuse ea.

Am dat din cap.

– Nu voi face avort, aşa că nu cred că am nevoie să vorbesc cu dumneavoastră.

– E decizia ta. Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

Mi-am înnodat degetele în poală.

– Mi-am amintit de ecografia fiicei mele la optsprezece săptămâni şi nu pot… mi s-ar părea ceva greşit dacă bebeluşul e atât de dezvoltat.

– Ah, spuse ea. Înţeleg. Probabil ai avut sentimente foarte contrare în privinţa acestei sarcini, de aceea ai aşteptat atât de mult.

Am dat din cap, gândindu-mă la piaţa mică pe lângă care trecusem în drum spre Wilmington. Puteam să mă opresc acolo să-mi cumpăr o sticlă de vin cu fructe în drum spre casă.

– Acasă are cine să te susţină? Aruncă o privire spre degetul meu inelar. Soţul tău? El a vrut să faci avort?

– Nu ştie că sunt însărcinată, am recunoscut eu.

– E al lui? întrebă ea blând.

„Nu e treaba ta“, m-am răstit în gând, dar am scuturat din cap.

– Şi ce vrei să faci?

– Nu ştiu.

Privi dosarul pe care îl avea în braţe şi cercetă formularele cu atenţie.

– Locuieşti pe insula Topsail? Pot să îţi fac trimitere la un terapeut din Hampstead. Ai nişte decizii foarte grele de luat, şi cred că vei avea nevoie de ajutor.

Am dat din nou din cap, însă ştiam că nu mă voi duce. Încă mi-era teamă să văd un terapeut, mi-era teamă să nu ajung la spitalul de nebuni dacă mă deschideam prea mult.

Consilierul luă o agendă, apoi scrise un nume şi un număr pe o foaie şi mi-o dădu.

– Dacă eşti sigură că nu vrei avort, te rog mergi imediat la obstetrician ca să începi tratamentul prenatal, spuse ea.

– Aşa o să fac.

– Şi încă ceva. Se aplecă spre mine, studiindu-mă pe sub sprâncenele albe. Asistenta suspectează că ai băut de dimineaţă. Am deschis gura să protestez, însă nu aveam suficientă putere. Mi-am privit mâinile în care strângeam foaia pe care mi-o dăduse. Alcoolul e toxic pentru copil, urmă ea.

– Beau doar vin cu fructe.

– Are la fel de mult alcool ca berea.

Am scuturat din cap.

– Nu e adevărat, am contrazis-o. Pe eticheta de la bere scrie că nu ai voie să bei dacă eşti însărcinată, însă pe eticheta de la vinul cu fructe nu se specifică aşa ceva.

– Ar trebui. În momentul ăsta legea nu-i obligă pe producători, însă, crede-mă, băuturile astea au aceeaşi concentraţie de alcool ca berea.

Îmi spuneam că se înşela sau poate că inventa toate astea ca să mă sperie. Sau, probabil, marca de vin cu fructe care îmi plăcea mie pur şi simplu nu avea suficient alcool cât să se specifice un avertisment pe etichetă.

– Bine, am spus eu ca să-i opresc discursul.

– Vrei să îţi găsesc un centru pentru alcoolicii anonimi aproape de tine? se oferi ea.

– Nu am nevoie de aşa ceva. Am simţit cum mi se înroşesc obrajii.

Însă cuvintele ei mă marcaseră. Suficient de mult cât să conduc tot drumul de o oră spre casă fără să mă opresc să-mi cumpăr vin, iar după ce am ajuns la Paznicul mării am găsit restul de vitamine prenatale pe care le luasem când fusesem însărcinată cu Maggie şi am luat una. Când am deschis frigiderul ca să caut ceva de băut cu care să iau vitaminele, singurele mele opţiuni erau o cutie de suc de portocale veche de trei săptămâni şi baxul de şase sticle de vin cu fructe pe care îl cumpărasem cu o zi în urmă, ceea ce însemna, de fapt, că nu aveam nici o opţiune.

Am păstrat secretul încă două săptămâni. Am încercat fără succes să renunţ la vinul cu fructe, dar m-am străduit să mănânc mai bine şi să iau vitaminele. Nu m-am dus la doctor. I-am spus lui Jamie să nu o aducă pe Maggie, sub pretextul că nu mă simţeam bine; iar asta nu era nici pe departe o minciună.

Sara era atât de prinsă cu bebeluşul Keith, încât rar mai venea pe la mine, iar asta era o uşurare. Marcus încă mă vizita, însă era o companie plictisitoare, căci singurul lucru care îmi ocupa mintea era dilema mea. Ştiam că trebuia să aduc pe lume acel copil, dar mă întrebam dacă trebuia să îl păstrez. Poate era mai bine să mă duc undeva unde să nasc bebeluşul şi să îl dau spre adopţie, fără să ştie nimeni.

Într-o seară din săptămâna a douăzeci şi una, Marcus a venit pe la mine; am băut prea mult, am mâncat pizza şi ne-am uitat la Seinfeld. El a dus farfuriile în bucătărie, iar eu l-am urmat cu sticlele goale.

– În rochia aia arăţi ca şi când ai fi însărcinată, mă tachină el.

Am rămas prea surprinsă ca să vorbesc, iar privirile noastre se întâlniră brusc.

Întinse mâna spre pântecele meu, apoi şi-o retrase imediat.

– Dumnezeule!

– E al lui Jamie, am spus eu repede.

– Al lui Jamie? repetă el, ca şi când ar fi fost mirat că mă culcasem cu Jamie cât fuseserăm despărţiţi.

– A fost săptămâna în care el şi Maggie au stat aici. Îţi aminteşti? Când a născut Sara.

– El ştie?

Am scuturat din cap.

– Încă nu m-am hotărât ce să fac.

– Mie mi se pare că ai luat deja hotărârea. De ce nu ai avortat?

Mi-am frecat ochii; mă simţeam brusc foarte obosită.

– Nu pune întrebări dificile, am zis, apoi m-am întors în sufragerie şi m-am aşezat pe canapea.

Veni după mine în cameră.

– Şi ce e aşa dificil?

– Am pierdut noţiunea timpului şi am aşteptat prea mult. Acum trebuie să mă decid dacă să mă duc undeva departe, să nasc şi să îl dau în adopţie.

El scutură din cap.

– Trebuie să-i spui lui Jamie.

Am expirat adânc, apoi mi-am rezemat capul, resemnată, pe spătarul canapelei.

– Ştiu. Ştiusem întotdeauna, în adâncul sufletului meu, că nu voi pleca, şi asta nu pentru că simţeam vreo legătură specială cu bebeluşul pe care îl purtam în pântec, ci pentru că nu aveam energia necesară să găsesc un loc în care să mă mut.

Se aşeză pe celălalt capăt al canapelei.

– De unde ştii că e al lui Jamie şi nu al meu? întrebă el.

– Pentru că, am spus eu, ridicându-mi capul să-l privesc din nou, acela e sigurul lucru asupra căruia m-am hotărât deja.

Jamie şi Maggie s-au mutat înapoi la Paznicul mării când eram însărcinată în aproape şapte luni. Jamie era furios pe el însuşi pentru prezervativul spart, ca şi când ar fi fost vina lui. Ar fi trebuit să verifice data, spunea el, şi nu ar fi trebuit să facă dragoste cu mine când încă eram atât de deprimată. Voia să aibă grijă de mine şi era supărat că nu mă simţisem în stare să-i spun de la bun început de sarcină. Mă nelinişte faptul că sarcina era cu două săptămâni mai avansată faţă de ceea ce-i spusesem eu. Speram ca bebeluşul să se nască cu două săptămâni mai târziu şi să pară că venise la termen.

Maggie avea doi ani şi jumătate şi deja vorbea, însă nu înţelegeam aproape nimic din ce spunea, iar Jamie trebuia să facă pe interpretul. Încercam din greu să o înţeleg, să identific sensul cuvintelor ei.

– Îmi pare rău, draga mea, spuneam eu de fiecare dată. Poţi să repeţi, te rog? Iar când repeta şi tot nu pricepeam, începea să plângă. Pe de altă parte, Jamie putea să asculte cuvintele ei fără logică şi să le ştie înţelesul aproape întotdeauna. Era ciudat, ca şi când ei doi ar fi împărtăşit un limbaj secret de la care eu eram exclusă.

Aparent îşi dăduse seama că nu trebuie să mă lase singură cu ea, aşa că angajă o bonă care să aibă grijă de copil cât era el la agenţia imobiliară şi duminica dimineaţa, când se ducea la capelă. Renunţase la voluntariatul pentru pompieri, ca să nu fie chemat pe neaşteptate.

Cu toate că eram perfect de acord ca bona să aibă grijă de Maggie, nu îmi plăcea să fiu în casă cu acea femeie de vârstă mijlocie. Simţeam că mă judecă. Eram sigură că remarcase relaţia mea înstrăinată cu propriul copil. Jamie îi spusese că doctorul meu dorea să mă odihnesc în ultimele două luni de sarcină, aşa că simptomele şi somnul meu constant nu ar fi trebuit să i se pară ciudate, dar mă simţeam în plus în propria mea casă. Prin urmare, îmi petreceam timpul mai mult la Talos. Dormeam pe canapeaua lui Marcus, mă uitam la televizor şi beam vinul cu fructe care acasă îmi era interzis. Aveam nevoie de el mai mult ca niciodată, cu o dorinţă care ştiam că devenise mai mult fizică decât emoţională.

De aceea eram beată când am intrat în travaliu, cu trei săptămâni mai devreme şi cu cinci înainte de data fictivă pe care i-o spusesem lui

Jamie. Aşa că l-am sunat pe Marcus să mă ducă la spital, căci nu voiam să mă vadă Jamie până nu mă trezeam din beţie.

Când Andy avea doar zece ore, o femeie de la serviciul de asistenţă socială a intrat în salonul meu de spital. Jamie stătea pe scaun lângă patul meu şi îmi spunea că vrea să-l botezăm Andrew, după tatăl lui, iar eu am aprobat gândindu-mă: „Nu-mi pasă ce nume îi dăm". Tot ce voiam era să mă culc la loc.

Asistenta socială, al cărei nume l-am uitat imediat, avea aproape treizeci de ani, cu cinci mai mult ca mine. În expresia ei am citit zece la sută milă şi nouăzeci la sută condescendenţă în timp ce stătea pe scaun lângă patul meu şi îmi punea întrebări la care nu mă deranjam să răspund. Nu îmi păsa ce credea despre mine. Am închis ochii ca să nu-l văd pe Jamie încruntat că o ignoram.

– Bebeluşul s-a născut prematur, însă chiar dacă luăm în considerare vârsta lui de aproximativ treizeci şi şapte de săptămâni, e mai mic decât ar trebui să fie. Nu s-a dezvoltat bine în pântecul tău.

Cu ochii încă închişi am încercat să-mi dau seama dacă ceva din afirmaţiile ei i-ar fi putut stârni unele îndoieli lui Jamie, însă cuvintele şi săptămânile se încâlceau în creierul meu şi nu le puteam separa.

– M-au chemat medicii pentru că erai beată când ai ajuns aici. Tot nu-mi vine să cred, spuse Jamie. Deja îmi făcuse scandal pentru asta şi speram să nu înceapă iar.

– Ai ceea ce noi numim un diagnostic dublu, continuă funcţionara.

– Ce înseamnă asta? întrebă Jamie.

– Întâi ai o problemă cu abuzul de substanţe nocive.

Am deschis ochii, însă doar ca să mă uit urât la ea.

– Nivelul alcoolului din sângele tău era de 0,9 la mie când ai fost adusă, explică asistenta socială. Bărbatul care te-a adus e cumnatul tău? Le-a spus medicilor că ai băut pe toată perioada sarcinii.

Eram furioasă pe Marcus. Ce drept avea el să transmită informaţii despre mine?

– Cred că a băut doar la început, spuse Jamie naiv. Eram despărţiţi. Însă în ultimele două luni am fost acasă şi nu a băut nimic, mai puţin probabil aseară. Brusc îşi dădu seama. Cumva ai băut acasă la Marcus

ziua? mă întrebă el.

– Doar vin cu suc de fructe, am răspuns.

– Of, Laurel!

Nu-mi dădeam seama dacă în vocea lui se simţea dezamăgire sau dezgust.

– A doua parte a diagnosticului este depresia postnatală, urmă funcţionara, ca şi când eu n-aş fi spus nimic. Am discutat cu asistenta care a vorbit cu dumneavoastră, domnule Lockwood – făcu un semn spre Jamie – şi se pare că asta a fost problema soţiei dumneavoastră încă de la naşterea primului copil.

Jamie privi spre mine.

– În sfârşit, Laurel, murmură el. În sfârşit ştim ce s-a întâmplat cu tine în tot acest timp.

Ştiam de depresia postnatală, dar ceea ce se întâmpla cu mine era mult mai rău. Îmi imaginasem că înfig cuţitul în inima copilului meu. Nu era mai mult decât depresie?

Funcţionara ne-a explicat cum stă treaba cu hormonii şi cu procesele chimice din creier, remarcând:

– Cred că te-ai simţit foarte izolată pe Topsail după naşterea fiicei tale. Într-o secundă am retrăit săptămânile de după naşterea lui Maggie când plângea tot timpul, iar eu mă simţeam ca şi când nu aveam pe nimeni care să mă susţină. Am dat să răspund, însă cuvintele nu puteau trece de nodul pe care îl aveam în gât. Cumnatul tău mi-a spus că înainte abia te atingeai de băutură, continuă funcţionara. Cred că te-ai simţit atât de rău după naşterea fiicei tale, încât ai început să bei alcool ca să nu mai percepi durerea. În acel moment nu-mi doream altceva decât o sticlă de vin cu fructe. Neonatologii cred că bebeluşul tău poate avea probleme provocate de faptul că ai băut, zise femeia.

Brusc am devenit atentă.

– Ce fel de probleme?

– Statura lui micuţă e cauzată, probabil, de consumul tău de alcool, răspunse ea. A avut un scor Apgar mic. Din fericire nu are diformităţi faciale cum au, de obicei, copiii cu sindromul alcoolismului fetal, însă a avut probleme respiratorii mai mari decât se aşteptaseră medicii la

un copil prematur. De obicei, e afectat sistemul nervos central. Este posibil să aibă dizabilităţi intelectuale sau cognitive. E prea curând să ştim cât de grav a fost afectat sau dacă a fost afectat.

Am simţit că îngheţ. Ce făcusem? Mă simţeam aşa cum mă simţisem în ziua în care ieşisem în stradă şi lovisem motocicleta lui Jamie. Rănisem altă fiinţă umană prin acţiunile mele. Îmi vătămasem propriul copil.

– Jamie, îmi pare rău, am îngăimat. Îmi pare atât de rău. Îşi întoarse privirea de la mine şi am ştiut că nu avea să mă ierte prea uşor de data asta. Nu-l condamnam. Am încercat să-mi imaginez copilul pe care îl văzusem doar puţin în sala de naşteri. Suferă? am vrut să ştiu.

– E greu de stabilit cât simt nou-născuţii, spuse ea. Însă trebuie să ştii că Andrew se află acum în custodia Serviciului de Asistenţă Socială. Când va fi pregătit să iasă din spital o să fie dus într-un centru de plasament până evaluăm situaţia din familia voastră.

– Poftim? întrebă Jamie. Putem să avem foarte bine grijă de el. Nu mă privi. Sau cel puţin eu pot.

– Serviciul de Asistenţă Socială va face evaluarea, replică femeia. Aţi avut o bonă care v-a ajutat cu celălalt copil, nu?

Jamie încuviinţă din cap.

– A sunat la noi când Laurel a intrat în travaliu. Era îngrijorată că familia voastră nu e un mediu sigur pentru un copil.

– Femeia aceea mă urăşte, am intervenit. Nici măcar nu-mi mai aminteam numele bonei.

– Aşa că raportul ei, continuă funcţionara, pe lângă problema abuzului de substanţe nocive şi sănătatea fragilă a lui Andrew, ne-au făcut să considerăm că soluţia cea mai bună pentru el este să-l lăsăm în grija altcuiva după ce iese din spital, până la evaluarea familiei voastre.

– Cum îl aducem înapoi? întrebă Jamie.

– Cea mai mare şansă să vă recuperaţi copilul este ca Laurel să meargă la un centru de dezintoxicare. Există unul în Wilmington dedicat persoanelor cu diagnostic dublu. Însă e scump, aşa că…

– Nu contează cât costă, o întrerupse Jamie.

Eu eram înspăimântată.

– Jamie, nu-i lăsa să mă ducă acolo!

– E complet voluntar, Laurel, mă asigură funcţionara. Dar îţi recomand să te duci dacă vrei să-ţi recapeţi custodia asupra copilului tău.

– Te rog, du-te la dezintoxicare. Sara se aplecă spre mine implorându-mă din priviri. Venise în acea seară în salonul meu şi îl trimisese pe Jamie să se odihnească. Din clipa când se aşezase lângă mine, acela fusese primul lucru pe care îl spusese. Te rog, fă-o pentru familia ta, dacă nu pentru tine.

– Aş vrea să mă lăsaţi cu toţii în pace, am ripostat. Jamie se rugase de mine câteva ore să mă duc la dezintoxicare, şi nervii mei erau întinşi. Gata să se rupă.

Sara se aşeză din nou pe scaun, iar eu am privit pe geam la cerul care se întuneca. Rămase tăcută atât de mult timp, încât am crezut că renunţase. Am auzind-o mişcându-se în scaun şi am crezut că se pregătea să plece, dar se aplecă din nou spre mine.

– Îmi aduc aminte de o femeie, şopti ea. Am văzut-o acum câţiva ani într-o capelă mică pe care o construise soţul ei. Soţul ei s-a ridicat şi le-a vorbit oamenilor care veniseră acolo, iar această femeie l-a privit ca şi când i-ar fi dat luna de pe cer. Îmi aduc aminte că am privit-o cu invidie, gândindu-mă că mi-aş dori să simt şi eu o asemenea dragoste. Aş fi vrut să-i spun să tacă, însă gura îmi rămânea închisă. Am privit pe fereastră spre un turn de apă din depărtare, în timp ce ea continuă: Bărbatul i-a întrebat pe oameni unde au simţit prezenţa lui Dumnezeu în acea săptămână. Pentru că nimeni nu răspundea, femeia aceea s-a ridicat în picioare pentru că îşi iubea atât de mult soţul, încât nu voia să-l vadă cum dă greş. Şi a povestit cum simţise prezenţa lui Dumnezeu când privise stelele cu o noapte în urmă. A spus că se simţise copleşită de frumuseţea lumii.

Atunci m-am întors spre ea.

– Mai ţii minte asta?

– O, da, răspunse Sara. O admiram pe femeia aceea. O admiram şi o invidiam.

– Unde… – vocea mea era gâtuită, transformată într-o şoaptă – unde a

dispărut?

– S-a înecat într-o sticlă de alcool, răspunse Sara tăios. Soţul ei o vrea înapoi. Iar copiii ei au nevoie de ea.

– Lui Maggie nu-i pasă. Mă urăşte.

– Nici măcar nu a împlinit trei ani! Sara ridică vocea. Laurie, nu e în stare să urască pe cineva. Doar că nu te cunoaşte. Nu are încredere în tine.

Am scuturat din cap.

– Tot ce vreau acum e să beau ceva, am mărturisit.

Sara îmi prinse brusc încheietura. Am scos, surprinsă, un ţipăt şi am încercat să mă eliberez, dar mă ţinea prea strâns.

– Ai devenit o ticăloasă egoistă, prea absorbită de propria persoană. Îmi aruncă o privire dură, obligându-mă să mă uit în ochii ei. Înţeleg că hormonii tăi s-au dereglat. Înţeleg că ai depresie. Însă te poţi vindeca, Laurel. Tu eşti singura care poate face asta.

Furia Sarei mă convinse mai mult decât rugăminţile lui Jamie să merg la dezintoxicare. Nu m-am dus să-mi iau copilul înapoi – eram sigură că avea să-i fie mai bine fără mine. Dar Sara îmi adusese aminte ce femeie fericită, mulţumită şi onorabilă fusesem cândva. Dacă aveam vreo şansă să o aduc înapoi pe acea femeie – femeia care se înecase –, voiam să n-o ratez.

Clinica de dezintoxicare se afla într-un peisaj liniştit şi pitoresc care masca dramele ce se petreceau în cele patru clădiri. La început o uram în întregime: structura, mâncarea, exerciţiile fizice, şedinţele de grup, terapeutul meu individual. Eram înconjurată de dependenţi şi de nebuni cu care nu aveam nimic în comun. Nu lăsau pe nimeni să mă viziteze, nici măcar pe Jamie. Mi-au administrat Prozacul pe care îl refuzasem cu doi ani în urmă. Am stat acolo o lună întreagă până să simt vreo schimbare. Am cedat în timpul unei şedinţe de terapie şi am plâns în hohote, am eliberat toate lacrimile pe care le ţinusem în mine de mult, poate de la moartea părinţilor mei cu atâţia ani în urmă. Mi-am amintit cum Jamie îmi spusese cândva: „Dacă nu treci definitiv peste o pierdere, se poate întoarce mai târziu să te muşte“. Oare asta mi se întâmplase?

Într-o zi memorabilă am râs când am văzut o reclamă la televizor şi

m-am simţit ca şi când în urechea mea răsuna vocea unui străin. Nu-mi mai aminteam când râsesem ultima oară.

Iar într-o dimineaţă, după două luni la dezintoxicare, m-am trezit şi am simţit că-mi păsa. Voiam să ştiu ce făceau Maggie şi Jamie. Îmi păsa de fiul meu nou-născut, al cărui chip abia îl zărisem, şi îmi doream să îl văd şi să îl ating. Aveam o poză pe care i-o făcuse Jamie la spital şi o păstram în buzunar ziua şi pe măsuţa de lângă pat noaptea. Un copilaş minuscul cu părul negru, care zăcea într-un incubator cu capul întors de la aparatul de fotografiat, legat la mai multe fire şi tuburi decât puteam eu să număr. Ştiam că era în grija altcuiva şi mă rugam să fie cu oameni care îl îmbrăţişau şi aveau grijă de el. Mi se părea extraordinar că îmi păsa de el, de Maggie şi de Jamie. Mi se părea extraordinar să îmi pese de mine însămi.

Deja cunoşteam poveştile dependenţilor şi nebunilor şi ştiam şi că nu erau cu mult diferiţi de mine. Unii îşi pierduseră definitiv copiii. Eu nu doream să las să se întâmple asta. Aveam de gând să lupt ca să mă vindec, apoi să lupt ca să-mi recuperez copilul. Iar după ce îl ţineam din nou în braţe, nu aveam să-i mai dau drumul niciodată.

capitolul 33

Maggie

Ben se sprijini într-un cot şi aprinse un chibrit pentru ţigara pe care o avea între buze. În acea clipă de lumină i-am zărit părul neted de pe piept. Mi-am pus mâna pe burta lui şi mi-am lipit obrazul de acel păr. Uneori mi se părea că nu sunt suficient de aproape de el. Chiar şi când era în mine mi se părea că nu e de-ajuns. Care era problema mea? Îmi oferea atât de mult şi voiam şi mai mult… însă nu ştiam ce anume voiam mai mult.

Mi-a dus ţigara la buze şi am tras fumul în plămâni, ţinându-l acolo cât de mult am putut, apoi l-am expirat peste pieptul lui.

– Sunt îngrijorat pentru Andy, spuse el brusc.

– Şi eu. Ştiam că mama încă era supărată că le dăduserăm poliţiştilor hainele greşite, dar eu eram bucuroasă că o făcuserăm. Aş fi vrut să-i spun lui Ben. Aş fi vrut să spun cuiva despre acea decizie pe care eu şi mama o luaserăm într-o clipă. Despre acea conexiune bruscă şi ciudată dintre noi. Acel moment de unde nu mai exista întoarcere. Însă nu-l puteam încărca cu asta. Erau atâtea lucruri pe care aş fi dorit să i le spun, dar nu puteam. Brusc toţi s-au întors împotriva lui, am constatat cu amărăciune.

– Tu n-ai făcut-o. Şi eu n-am făcut-o. Şi sunt sigur că nici mama ta n-a făcut-o.

– Aşa e.

Ben mai trase un fum din ţigară.

– Mama ta a făcut din Andy scopul ei în viaţă, spuse el după ce expiră. Mi-am dat seama de asta încă de prima dată când am văzut-o la bazin, când mi-a dat instrucţiuni scrise despre cum trebuie să mă port cu el. Râse. Capul meu se mişcă pe pieptul lui.

– Aşa e mama.

– Parcă de tine nu are atâta grijă.

– Păi eu am şaptesprezece ani.

– Dar a făcut-o vreodată? întrebă el. S-a ocupat de tine aşa cum se ocupă de Andy?

M-a străfulgerat o durere pe care nu doream să o simt.

– Eu nu am avut vreodată nevoie de grija de care are nevoie Andy.

– Toţi avem nevoie să fim protejaţi.

– De asta te am pe tine.

N-a răspuns, iar durerea din pieptul meu s-a extins. Mi-a dus din nou ţigara la buze, însă am scuturat din cap. Deja simţeam că mi se făcea rău de la ea. Încercam să găsesc alt subiect de discuţie. Fiica lui. Adora să vorbească despre ea. Puteam să-l întreb când avea de gând să o viziteze din nou. Am deschis gura, însă chiar atunci s-a auzit alarma lui de la pompieri, care zăcea îngropată în maldărul de haine de pe podea.

Ben sări în picioare, după cum mă aşteptasem.

– Vii şi tu? Îşi trase tricoul peste cap.

M-am întins pe sub cuverturi.

– Eu mai rămân un pic aici. Fereastra lungă din faţa patului era plină de stele. Puteam să ies şi să încerc să intru în legătură cu spiritul tatei. Trecuse atât de mult de când îl simţisem ultima oară, iar discuţia aceea despre nevoia de a fi protejat mă tulburase.

– Nu-mi place că să te ştiu singură aici noaptea. Habar n-avea de câte ori venisem la Paznicul mării singură.

– Nu păţesc nimic, l-am liniştit.

Am ascultat cum străbate sufrageria şi închide uşa de la intrare. Am auzit sunetul făcut de paşii lui când a sărit pe nisip. Am încercat să aud şi zgomotul maşinii, însă probabil parcase prea departe.

Îmi dăduse mie ţigara înainte să plece. Am ţinut-o între buze fără să trag din ea şi mi-am îmbrăcat pantalonii scurţi şi tricoul. Am stins lumânările, apoi am ieşit afară şi m-am aşezat în locul meu preferat pe marginea punţii. Am aruncat ţigara în nisipul de dedesubt. „Ce risipă“, ar fi spus Ben.

Am închis ochii şi am tras adânc în piept aerul sărat, încercând să-mi liniştesc mintea.

Cel puţin incendiul îi făcuse un bine lui Ben. Acum era fericit în departamentul lui. Nu avea să plece.

„Nu te mai gândi!“

Am tras altă gură adâncă de aer, simţind cum mă calmez, însă brusc mi-am amintit de nenorocitele de fotografii de la slujba de comemorare.

– Tată, am şoptit eu supărată. Te rog, vino.

Dar dacă şi el era la fel de supărat ca mine? Poate aştepta în cealaltă parte să-mi liniştesc mintea suficient de mult cât să-l las să ajungă la mine. Poate îl dezamăgeam şi pe el aşa cum îi dezamăgeam pe ceilalţi.

Mi s-a părut că aud un sunet din interior. M-am întors să ascult prin uşa cu sită, însă tot ce se auzea era oceanul.

Pe balustrada de lângă mine se proiectă o rază de lumină. Am sărit în picioare.

– Maggie?

O voce de femeie. Mă simţeam prinsă cu musca pe căciulă şi eram fericită că aruncasem ţigara.

Am încercat să blochez raza de lumină cu mâna ca să văd de la cine provenea, însă n-am reuşit. Eram ameţită pentru că mă ridicasem prea brusc. M-am prins cu mâna de balustrada terasei.

– Cine e? am strigat eu.

– O, Dumnezeule, nu-mi vine să cred!

Dawn. Deschise uşa cu sită. Lanterna ei mă orbea.

– Ce cauţi aici? am întrebat eu făcând un pas înapoi spre balustradă, apărându-mi ochii cu braţul.

– Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

Ce ştia oare? Lumina ei mă bloca. Trebuia să scap. Am trecut în grabă pe lângă ea şi am intrat în casă. Ea intră după mine.

– Asta e casa în care am locuit când eram mică. Îmi tremura vocea. Vin aici din când în când. Mă pregăteam să plec.

Dawn aruncă o privire în sufragerie şi în bucătărie, cu ajutorul lanternei. Nu vedeam decât că îşi prinsese părul în coadă şi pe frunte avea riduri de încruntare, ca nişte dungi. Se aşeză pe braţul canapelei şi lăsă lanterna pe podea, îndreptând-o spre colţul camerei. Era prea tăcută. Aş fi vrut să-mi iau geanta din dormitor ca să pot să fug, însă dacă mă urmărea acolo şi vedea patul nefăcut? Oare aflase ce se întâmpla? Ce căuta acolo?

Mi-am luat sticla de apă de pe bar şi am început să vorbesc ca să sparg tăcerea.

– Îmi pare rău că încă nu te-am sunat pentru strângerea de fonduri. Aşteptam să definitivez toate detaliile, însă o să organizăm la liceu un eveniment mare, cu…

– Ce căuta Ben aici? întrebă ea.

„La dracu'. La dracu'. La dracu'."

– Ben? am răspuns eu. Ce te face să crezi că a fost aici?

– Nu face pe proasta, continuă ea. Crezi că am apărut aici din întâmplare? L-am urmărit. Voiam să aflu unde dispărea atâtea nopţi fără nici o explicaţie. Când l-am văzut ieşind din casa asta am vrut să văd ce anume îl… atrăgea atât de mult la ea. Acum înţeleg.

Am deschis sticla cu apă şi am băut din ea ca să am timp de gândire.

– Uneori ne întâlnim aici ca să vorbim despre echipa de înot, am încercat eu.

– Găseşte ceva mai credibil, mă repezi ea.

– Dawn, chiar nu…

– Lasă-mă cu prostiile. Era dură, nu semăna cu acea Dawn pe care crezusem că o cunoşteam. De când durează chestia asta?

Am oftat. Am cedat. Simţeam cum mi se lasă umerii.

– De ceva vreme.

– Nu îmi vine să cred că mă înşală cu o adolescentă. Un copil. E scârbos.

– Nu te înşeală!

– Atunci cum ai numi asta?

– Sunteţi doar prieteni.

– Mai scuteşte-mă, se răsti ea. Aşa ţi-a zis el?

Mi-era teamă să nu-l bag într-un necaz şi mai mare pe Ben dacă spuneam ceva greşit, dar eram atât de nervoasă încât nu puteam gândi limpede.

– Ştiu că atunci când s-a mutat la tine, el… voi doi… v-aţi culcat împreună şi ştiu că tu sperai că veţi fi mai mult decât prieteni, însă…

– Ah, ce ticălos e. Îşi masă ceafa. Credeam că el este altfel, dar se pare că e ca toţi ceilalţi. Vrea să simtă fiorul unui lucru interzis, în spatele unor uşi încuiate. Cu un trup micuţ. Făcu discret un semn spre mine, spre corpul meu.

– Ben nu e nici pe departe aşa.

– Nu-mi spune tu mie cum nu e Ben „nici pe departe“! pufni ea. Drăguţă, locuiesc cu el. Îl cunosc mai bine decât ai putea tu vreodată.

Răsuceam capacul sticlei, îmi era teamă de furia ei şi de ce ar fi putut face. De cui ar fi putut spune.

– Mama ta ştie de chestia asta? Îmi citise gândurile. Poate să-l bage în puşcărie pentru viol.

– Vârsta de liber consimţământ e şaisprezece ani.

Scoase un râs sarcastic.

– Văd că te-ai gândit la tot. Chiar dacă nu e ilegal, e imoral ca un bărbat de douăzeci şi opt de ani să se culce cu o fată de şaptesprezece.

– Vârsta e doar o cifră. Mi-am strâmbat nasul în timp ce gura mea idioată rostea acel clişeu.

– Şi e imoral să te culci cu două femei în acelaşi timp şi să le minţi pe amândouă.

– Nu e în acelaşi timp. Pentru el eşti de domeniul trecutului! Mă simţeam o ticăloasă, dar o merita. Tu crezi că e prietenul tău, dar nu e.

Se holbă la mine, apoi începu iar să râdă.

– Doamne, ai milă, spuse ea. O să am o discuţie cu ticălosul ăla de n-o s-o poată duce. Îşi lăsă capul într-o parte. A fost primul tău bărbat?

– Nu e treaba ta.

– Pariez că da. Bărbaţii adoră asta! Să scoată ei dopul.

– Nu vorbi aşa despre el! Nu-l pune în aceeaşi oală cu toţi fraierii cu care ai umblat tu…

– Mama ta ştie că fumezi iarbă?

– Poftim?

– Maggie, nu face pe nevinovata cu mine. Aici pute.

O, Doamne! Acum mă avea la mână cu două lucruri. Mâna mea învârtea capacul sticlei înainte şi înapoi. Înainte şi înapoi.

Se ridică brusc. Vorbi din nou, pe un ton complet diferit. Răcni ca o tigroaică:

– Stai departe de bărbatul meu, fetiţo! Luă lanterna şi se îndreptă spre uşă. Dacă nu, o să-i spun mamei tale de ce te ţii, şi mi se pare că are destule pe cap acum. Vrei să-i sporeşti şi tu necazurile, drăguţo?

Am aruncat sticla cu putere – chiar cu putere – înainte să-mi dau seama ce făceam. Am lovit-o în partea laterală a gâtului, iar ea scoase un ţipăt şi scăpă lanterna.

– Ce nenorocită!

– Îmi pare rău! Mi-am pus mâinile pe faţă. N-am vrut să fac asta, Dawn! Sincer!

Luă lanterna şi am crezut că o să vină după mine, însă deschise uşa şi ieşi pe terasa din faţă. Am auzit scârţâitul scărilor şi paşii ei apăsaţi în nisip.

Am trântit uşa şi am încuiat. Apoi am scos telefonul din buzunar şi am apăsat tasta de apel rapid pentru celularul lui Ben cât am putut de repede. Nu răspunse.

Am tastat rapid un mesaj: „D ştie“.

capitolul 34

Laurel

– Te rog, stai jos. Dennis Shartell mă conduse în biroul său şi îmi făcu semn spre un scaun de piele din faţa mesei de lucru masive din lemn de mahon.

– Apreciez faptul că mă primiţi atât de rapid, am spus eu aşezându-mă. Primisem recomandarea de la domnişoara Terrell cu doar o zi în urmă, dar secretara avocatului spusese că putea să-mi facă şi mie un loc printre celelalte programări.

– Îmi dau seama prin ce treceţi, răspunse el trecând de cealaltă parte a mesei. Am auzit zvonurile.

– Le-aţi auzit chiar şi aici? În Wilmington?

– Incendiul a fost o ştire importantă, şi chiar dacă oficialii nu au spus că a fost premeditat, toţi ştiu că aşa au stat lucrurile. Oamenilor le plac răsturnările de situaţie. Şi ce răsturnare de situaţie ar fi mai interesantă decât aceea în care eroul se dovedeşte a fi un ticălos?

– Însă nu este.

El dădu din cap, iar lumina de deasupra se reflectă în ochelarii lui. Era un bărbat zvelt, dar nu părea că trebuia să se chinuie ca să-şi menţină silueta. Avea un chip prelung şi părul negru şi arbora un zâmbet care vădea în egală măsură blândeţe şi încredere în sine. Îmi plăcea de el. Pur şi simplu îl iubeam. El era cel care urma să mă ajute să descurc încâlceala aceea ridicolă.

– Spune-mi tot ce ştii, mă îndemnă el, pregătindu-şi pixul şi agenda. Ce dovezi au până acum?

– Din ce ştiu eu, au doar cuvântul unor oameni care spun că l-au văzut pe Andy afară în timpul petrecerii. Însă eu nu cred. Şi chiar dacă e adevărat, ce importanţă are? Oricum, fiul meu ia totul la propriu. Dacă regula spune „asta e o petrecere la care nu ai voie să ieşi afară“, rămâne înăuntru.

– Cum adică ia totul la propriu? I-am explicat despre SAF. Poate ar fi fost mai bine să fi găsit un avocat care să aibă deja unele noţiuni

despre acea boală. Însă Dennis îşi luă notiţe şi părea să asculte cu atenţie. Aşa, spuse el după ce am terminat de vorbit. Cine sunt martorii care pretind că l-au văzut pe Andy afară în timpul petrecerii?

– Unul este un băiat pe nume Keith Weston. I-am povestit şi despre bătaia dintre Andy şi Keith de la petrecere şi despre istoria lor veche când fuseseră prieteni în copilărie. Alt martor este o femeie care trecea pe lângă biserică în acea noapte. Bineînţeles, nu l-a recunoscut pe Andy după nume, însă a descris un băieţel care semăna cu el. Iar prietena lui, Emily, care şi ea e un copil cu dizabilităţi, a spus că el a dispărut de la petrecere.

Mă privea ca şi când s-ar fi aşteptat la mai mult.

– Atât? întrebă el într-un final.

– Doar atât ştiu eu. I-au percheziţionat camera.

– Aveau mandat?

– Nu. Am semnat un formular prin care îmi dădeam acordul.

– Au luat ceva?

– Hainele cu care era îmbrăcat în noaptea cu petrecerea. Şi cred că şi nişte informaţii din computer.

Dennis se lovi uşor cu stiloul în falcă.

– Andy pare să fi fost singura persoană care a găsit o cale de scăpare din calea flăcărilor, corect?

– Da. Dar asta nu e o crimă.

– Nici pe departe, chicoti el. Din ce am înţeles, fiul tău e văzut ca un outsider. Nu e prea popular. Eşti de acord cu această descriere?

– Da. Nu se integrează prea bine, însă asta nu înseamnă că ar declanşa un incendiu ca să fie cel mai tare din parcare.

– Aha. Dennis îşi lăsă stiloul pe agendă şi se lăsă pe spătar. Dacă în acest tablou nu mai e şi altceva ce nu ştim noi, se pare că poliţiştii nu au altceva decât probe circumstanţiale. Nu au nimic cu care să-l incrimineze cu adevărat pe fiul tău, asta e sigur. Cum a ajuns la petrecere?

– Fiica mea – sora lui, Maggie – l-a dus cu maşina.

– Şi presupun că Maggie ştie că nu avea cu el câţiva litri de combustibil inflamabil, nu?

Am zâmbit. Începeam să mă mai liniştesc. După cum crezusem tot timpul, acea poveste era absurdă.

– Aşa e.

– Atâta timp cât la analizele de laborator nu se descoperă urme de combustibil pe hainele lui, aş spune că nu are ce să păţească.

– Asta nu se va întâmpla, am spus eu convinsă.

Am fost atât de uşurată după discuţia cu Dennis, încât am cântat în maşină odată cu radioul. Am deschis ferestrele şi mi-am lăsat părul în bătaia vântului călduţ de primăvară, în timp ce fredonam cât mă ţineau rărunchii melodii vechi în drumul spre pod.

Am făcut dreapta după ce am traversat podul şi m-am îndreptat spre Jabeen's. Poate că Sara încă era în Surf City şi reuşeam să vorbesc cu ea. Din nou mă simţeam înstrăinată de ea. O sunasem de două ori în ultimele zile, însă nu mă sunase înapoi.

Dawn ştergea tejgheaua când am intrat în cafeneaua goală. Ridică privirea şi îmi făcu nesigur cu mâna.

– Salut, Dawn. Sara e aici?

– S-a întors la spital. Abia mă privi în timp ce spăla o pată de pe tejghea, însă vedeam că avea ochii roşii şi m-am îngrijorat imediat.

– Keith e bine? am întrebat.

– Chiar din ce în ce mai bine. Lăsă cârpa şi tubul de spray şi luă un pahar de carton, apoi îl duse sub ţeava maşinii de cafea. Însă tratamentul acela pentru arsuri nu a fost deloc o joacă.

– Ştiu. Am avut şi eu nişte pacienţi cu arsuri când eram la şcoala de asistente. Să frec pielea arsă fusese, fără îndoială, una dintre cele mai tulburătoare părţi ale practicii mele. Bietul Keith. Trebuie să fie foarte greu pentru Sara să-l vadă trecând prin aşa ceva.

Dawn puse un capac pe paharul de cafea pe care nu-l comandasem şi mi-l întinse.

– Mulţumesc, am spus luând o înghiţitură.

– Dă impresia că se descurcă de minune, zise Dawn, însă ştii şi tu că probabil e sfârşită.

Dawn părea şi ea sfârşită. Avea ochii umflaţi.

– Dar tu? Nu voiam să mă bag, însă era clar ceva în neregulă cu ea. Tu eşti bine? am insistat.

Ea dădu din cap.

– Sunt doar obosită. Se aşeză pe scaunul înalt din spatele casei de marcat, cu picioarele sprijinite pe bara de jos, şi îşi frecă palmele pe coapsele îmbrăcate în blugi. N-o să-ţi vină să crezi cum curg banii de la emisiunea Today încoace, spuse ea cu o uşoară urmă de veselie în voce. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

– Tu eşti cea care face toată treaba. Am mai sorbit o dată din cafea. Rana lui Ben s-a vindecat?

Îşi trecu degetele prin părul ei frumos şi roşcat şi nu răspunse pe loc, ca şi când ar fi avut nevoie să se gândească.

– Maggie nu te ţine la curent? întrebă ea.

Am avut nevoie de o clipă să-mi dau seama că Maggie şi Andy îl vedeau pe Ben la antrenamentele de înot.

– O, desigur. Da, dacă ar fi fost probleme, probabil Maggie sau Andy mi-ar fi spus. De fapt nu eram prea sigură că vreunul dintre ei s-ar fi gândit să-mi spună. Este bine, nu-i aşa?

– Da, e bine, răspunse ea rapid. Apoi chicoti şi m-am gândit că îşi amintea de o clipă intimă dintre ei, pentru că ceea ce spuse în continuare nu era nici pe departe amuzant. Ascultă, draga mea. Se aplecă spre mine, cu coatele sprijinite pe genunchi. Ştiu că toată lumea vorbeşte despre Andy şi că asta te dă, probabil, peste cap.

– Aşa e, am recunoscut eu.

– Ei bine, vreau să-ţi spun un singur lucru: chiar dacă Andy ar avea vreo legătură cu incendiul, sunt sigură că o să scape, întrucât nu avea cum să înţeleagă gravitatea faptelor lui.

Am privit-o lung şi o clipă am rămas fără cuvinte. Ştiam că încerca să mă liniştească, însă nu prea funcţiona.

– Andy nu a făcut nimic rău, am asigurat-o.

– Spuneam doar în cazul în care ar fi făcut.

Am oftat prelung.

– Bine. Am cedat. Oamenii oricum credeau ce voiau ei, iar eu nu aveam ce face în privinţa asta. Mulţumesc pentru cafea. Iar dacă apuci să vorbeşti cu Sara înaintea mea, te rog spune-i că am întrebat de ea şi Keith.

În drumul spre casă m-am întrebat dacă nu cumva Sara refuzase să mă sune pentru că şi ea ajunsese să creadă că Andy era vinovat pentru incendiu. Absurd. Sara îl cunoştea pe Andy aproape la fel de bine ca mine. Aveam de gând să o caut din nou când ajungeam acasă.

Când am intrat pe alee am văzut o maşină de poliţie în faţa casei, iar acea privelişte mi-a şters-o pe Sara din minte. Am alergat spre casă şi am găsit-o pe Maggie stând în prag cu sergentul Wood.

– Au impresia că nu le-am dat hainele corecte, mă informă ea rapid.

Mă uitam când la ea, când la sergent.

– Îmi pare rău că vă deranjez din nou, doamnă, spuse el. Însă avem nişte poze de la petrecere, făcute de copii cu telefonul. Hainele şi încălţările pe care ni le-aţi dat nu sunt cele cu care apare Andy în acele poze.

– Cred că glumiţi. Nu am privit-o pe Maggie. N-ar fi trebuit să o târăsc în aşa ceva.

– Aş vrea să mă mai uit o dată în camera lui şi să caut articolele de îmbrăcăminte corecte.

Am şovăit, poate o clipă mai mult decât trebuia.

– Sigur. Mergeţi.

L-am urmat amândouă pe sergentul Wood pe scări; Maggie îşi muşca buza. Aş fi vrut să nu pară chiar atât de vinovată.

În camera lui Andy, l-am văzut pe sergent scoţând perechea corectă de tenişi din şifonier.

– Aceştia seamănă mai mult, constată el. Scoase o fotografie din buzunarul cămăşii şi o studie, apoi mi-o întinse mie.

Am luat fotografia cu mâna udă de sudoare. În poză erau doi băieţi pe care nu-i cunoşteam, care făceau pe culturiştii, cu braţele îndoite, ca să-şi scoată în evidenţă bicepşii mici de adolescent. Andy şi Emily stăteau în picioare într-o parte, cu privirea în altă direcţie; prezenţa lor în fotografie era clar întâmplătoare.

– Eram sigură că a purtat hainele acelea, am spus eu, îngrijorată că sergentul va duce tenişii la nas şi va mirosi ceea ce mirosisem şi eu pe ei, însă nu făcu decât să-i vâre în două pungi diferite. Am privit din nou poza. Şi aş fi putut să jur că avea cămaşa aceea gri.

– Şi eu la fel, adăugă Maggie. A purtat-o mai devreme în ziua aceea, deci probabil le-am încurcat.

Voiam să tacă, să nu cumva să ne dea de gol – dacă nu cumva ne dăduserăm deja de gol.

– Aha, făcu sergentul Wood. Probabil nu credea o iotă din ce-i spusesem, dar se părea că nu avea de gând să ne acuze de nimic. Sau cel puţin nu încă.

Luă hainele şi se îndreptă spre ieşire.

– La revedere doamnă. Domnişoară. Îşi înclină scurt capul, după care plecă.

Imediat ce închise uşa în urma lui, Maggie mă prinse de braţ.

– De ce nu le-ai aruncat? întrebă ea. Tenişii şi hainele?

– Nu m-am gândit. Nu mi-a trecut prin cap că existau poze. Însă ar fi trebuit să le dau pe cele corecte de la bun început. A fost o prostie din partea mea. Îmi pare rău, Maggie. Am tăcut amândouă, fără să ne mişcăm de lângă uşă. Ce importanţă ar fi avut? am continuat. E nevinovat, aşa că hainele nu au nimic inflamabil în ele, nu?

– O, Dumnezeule, sper că nu.

– Maggie, doar nu crezi că…

– Dacă s-a scurs bricheta, cum ai spus tu?

– Atunci îi vom lămuri ce e cu bricheta. În dimineaţa asta m-am întâlnit cu avocatul şi mi-a spus că probele pe care le au ei până acum sunt doar circumstanţiale. Dacă hainele se întorc curate de la laborator, nevinovăţia lui Andy va fi dovedită. Îmi aruncă o privire

îngrijorată. Nu vor găsi nimic în ele, Maggie. Am îmbrăţişat-o, iar ea se topi în braţele mele, ceea ce era neobişnuit pentru fiica mea independentă. Nu avem de ce să ne facem griji.

capitolul 35

Maggie

Nu mai primisem nici o veste de la Ben din ziua în care mă prinsese Dawn, cu toate că îi lăsasem şase mesaje. Între vizita poliţistului ca să ia hainele lui Andy şi aşteptarea clipei în care mama avea să mă anunţe „Azi m-a sunat Dawn Reynolds, Maggie“, eram aproape să-mi tai venele. Şi aveam o urmă – doar o foarte mică urmă – de îndoială în privinţa lui Ben. Asta era cel mai rău.

În sfârşit, mă sună pe mobil într-o noapte.

– Te sun eu imediat înapoi! i-am zis, după care m-am dus pe digul nostru; nu voiam să mă audă mama.

L-am sunat imediat ce eram suficient de departe de casă cât să vorbesc.

– M-am speriat rău! i-am mărturisit îndată ce mi-a răspuns. Ce-a zis Dawn?

– Totul e sub control. Cel puţin acum. Însă când m-am întors acasă noaptea trecută era turbată.

– Ce i-ai spus?

– Am calmat-o. Am avut nevoie de ceva timp. Râse uşor. I-am spus că… ştii tu… că ea are impresia că noi… eu şi ea… avem ceva ce de fapt nu avem.

M-am liniştit. Îmi păruse rău pentru Dawn, însă după noaptea trecută, când fusese atât de ticăloasă, îmi revizuisem opiniile.

– Chiar a fost supărată?

– Da. Normal. Însă cred că a înţeles.

– Crezi că o să mă pârască? Ajunsesem la capătul digului şi m-am aşezat pe unul dintre stâlpi. Am fost sigură că o s-o sune azi pe mama.

– Asta s-ar putea să fie o problemă, Maggie. Dawn crede că nu e bine să ne vedem. Că tu eşti mult prea mică.

– Asta e treaba noastră! Îmi auzeam vocea purtată peste apa întunecată şi m-am întrebat dacă nu cumva ideea cu digul fusese, la urma urmei, una proastă.

– Însă nu vreau să devină problema ei, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Şi ce anume vrei să spui?

– Cred că ar trebui să o lăsăm mai moale o vreme. Măcar până se domoleşte Dawn.

– Cum adică să o lăsăm mai moale?

– Să nu ne mai vedem. În nici un caz la Paznicul mării. Vorbim şi ne trimitem e-mailuri, dar nu cred că ar trebui să ne mai întâlnim.

Cum putea măcar să pronunţe acele cuvinte?

– Ben! am exclamat. Trebuie să te văd! O să înnebunesc dacă nu pot să te văd!

– Ştiu. Şi eu la fel. Însă nu putem risca să o enervăm pe Dawn. Curând împlineşti optsprezece ani şi termini liceul. Apoi nu va mai conta. Aşa că hai să…

– N-am putea să… Sâmbătă avem antrenament de înot. N-ar părea firesc dacă am pleca împreună după aceea, cum obişnuim noi? Ştii tu, să vorbim despre echipă? Dawn n-are cum să facă scandal din atâta lucru.

Tăcu o clipă, apoi răspunse:

– Dawn vine sâmbătă la antrenament.

– Poftim? M-am ridicat. De ce?

– Spune că îi e dor de copii, dar sunt sigur că vrea să ne urmărească. Aşa că trebuie să ne prefacem indiferenţi, Maggie, ai înţeles?

– De ce nu i-ai spus să nu vină?

– Pentru că încerc să ne protejez relaţia. Am detectat o anumită blazare în vocea lui. Ben continuă: ar putea să-i spună nu doar mamei tale, ci şi lui Marcus şi celor de la centru sau părinţilor copiilor cu care lucrăm. Lasă-mă să mă ocup eu de ea. O cunosc mai bine ca tine. Trebuie doar să stăm departe de zvonuri o vreme. Până când termini tu.

– Mai e o lună până atunci!

– O să treacă într-o clipită, îngeraş.

– Cum de eşti atât de calm?

– Nu sunt. Doar că am avut douăzeci şi patru de ore la dispoziţie să mă gândesc la soluţia optimă. Pentru tine sunt veşti noi.

M-am lăsat jos pe dig şi m-am întins pe spate. Era prea înnorat ca să văd stelele. Şi, oricum, ochii mei erau plini de lacrimi. Problema era că avea dreptate. Răbdarea mea era la limită, însă puteam să mai aştept o lună ca să petrec restul vieţii cu el.

– Maggie? Mai eşti acolo?

– Mă gândesc. În mintea mea încolţea un plan. Nu cred că o să mă mut în campus anul viitor. O să fac naveta. Poate îmi găsesc aici, pe insulă, o colegă de cameră şi nu voi fi obligată să locuiesc acasă.

– Ce vorbeşti? Abia aşteptai să mergi în campus.

– Nu vreau să fiu atât de departe de tine.

– Sunt doar patruzeci şi cinci de minute.

– Prea mult. Mi-am şters lacrimile de pe obraji cu degetele.

– Cred că trebuie să te duci în campus. O să-ţi prindă bine experienţa asta.

– Nu vrei să fiu mai aproape de tine?

– Ba da. Însă o să te vizitez tot timpul, dacă nu eşti prea stânjenită să fii văzută cu un bătrân ca mine.

Am zâmbit.

– Nici vorbă. Îmi plăcea ideea că, în sfârşit, puteam să mă afişez cu el în public.

– Nu lua acum hotărârea asta, Maggie, spuse el. Cred că o să fie bine pentru tine. Trebuie să treci prin toată experienţa facultăţii.

Dacă el ar fi fost cel care pleca la facultate şi eu cea care rămânea pe Topsail, n-aş fi vrut să stea în campus. Cum putea să mă lase atât de uşor să plec? Mă gândeam la senzaţia pe care o încercam când îmi

lăsam capul pe pieptul lui. Cât de fericită eram când mă îmbrăţişa.

– Ben?

– Sunt aici.

– Putem să… poate peste o săptămână… să găsim un loc să fim împreună. Doar un pic? Pe plajă noaptea sau în alt loc? Nu va afla nimeni. Te rog?

Rămase tăcut, iar eu simţeam cum mi se strânge fiecare muşchi din corp, aşteptând răspunsul lui.

– Bine, spuse el. Acum trebuie să închid.

– Te iubesc.

– Şi eu.

Am închis telefonul şi am rămas întinsă pe dig până am adormit, agăţându-mă disperată de acel „Şi eu“.

capitolul 36

Laurel

Am închis telefonul, apoi am alergat prin campus de la şcoala primară la liceu. Când am ajuns în biroul principal mi se tăiase răsuflarea şi transpirasem.

– Acolo. Secretara făcu semn către sala de şedinţe. Uşa era întredeschisă, aşa că am intrat fără să mai bat. Flip Cates stătea la o masă lungă; cu toate că nu era un bărbat masiv, îl făcea pe Andy, aşezat vizavi, să pară un pitic. Andy sări de pe scaun şi alergă plângând în braţele mele.

– Este în regulă, dragul meu. L-am legănat aşa cum făceam când era mic. Nu te speria. O să fie bine. Dar oare aşa era? Oare Andy putea să simtă cum îmi tremura trupul lângă el?

Flip îmi lăsase pe mobil un mesaj cum că se formulase solicitarea ca băiatul să fie reţinut. L-am privit pe deasupra capului lui Andy.

– De ce? am întrebat eu.

– S-au găsit urme de combustibil pe pantalonii şi pantofii lui, răspunse el. Îmi pare rău, Laurel.

Bricheta.

– Poate că s-a vărsat combustibil când a…

Flip scutură din cap.

– Benzină şi motorină.

Asta mirosisem pe pantofii lui? Era imposibil.

– Nu se poate, Flip! Andy se instalase în braţele mele ca şi când ar fi plănuit să rămână acolo pentru totdeauna. Trebuie să fie o greşeală. O conspiraţie sau aşa ceva. Mă agăţam de un fir de pai în timp ce inima mea îşi pierdea ritmul în piept. E pur şi simplu imposibil!

– Ştiu că eşti supărată, Laur…

– Flip! Îl cunoşti pe acest copil. L-am îmbrăţişat şi mai strâns pe Andy.

Pe obraji îmi curgeau lacrimi pe care nu doream să le vadă el. Îl cunoşti aproape de-o viaţă! Te rog! Cel puţin spune-mi că şi tu crezi că asta este o greşeală nebunească!

Mi se părea că văd o urmă de milă în ochii lui Flip, însă am trecut-o cu vederea.

– Îmi pare rău, spuse el, dar trebuie să îl duc la centrul de reeducare din Castle Hayne. Poţi veni după noi cu maşina ta ori să-l însoţeşti pe Andy într-a mea.

– Vin cu el, am decis. Nu vreau să-l scap din ochi.

L-am sunat pe Marcus pe mobil de pe bancheta din spate a maşinii lui Flip.

– Eu sunt deja pe drum, răspunse Marcus. Tocmai am aflat.

– Marcus, nu ştiu ce se întâmplă. Încercam să-mi păstrez un ton firesc de dragul lui Andy. Îl speriasem deja la liceu cu criza mea de isterie. Acum tremura lângă mine, cu trupul lipit de al meu. Nu-l mai văzusem atât de înspăimântat de când era mic.

– Sună-l pe avocat, mă sfătui Marcus. Ne vedem acolo.

– O să ne împuşte? şopti Andy după ce am închis telefonul.

– Cine? Flip? Nu cred, sigur că nu. N-o să ne împuşte nimeni.

La centrul de detenţie, ofiţerul de vreo treizeci şi ceva de ani cu început de chelie mă puse să completez un formular, după care discută cu Flip în jargonul oamenilor legii. Apoi îi luă amprentele lui Andy din cauza „naturii grave a faptei“.

Marcus sosi chiar când alt ofiţer în uniformă îi dădu lui Andy un costum bleumarin şi îi spuse să-l urmeze. Imediat mi-am dat seama că aveau de gând să-l oprească acolo.

– Nu poate rămâne aici! i-am spus eu unui ofiţer, în timp ce Marcus veni lângă mine. Plătesc cauţiunea. Spuneţi-mi cât şi…

– Nu există aşa ceva în cazurile de delincvenţă juvenilă, doamnă, răspunse bărbatul.

Marcus se întinse peste birou să-i strângă mâna. Mă bucuram că era în

uniformă.

– Sunt Marcus Lockwood, se prezentă el. Unchiul băiatului.

– Sunteţi comandantul de pompieri din Surf City?

Marcus dădu din cap.

– Cum adică nu există cauţiune? am întrebat eu.

– Va avea parte de o audiere pentru măsura de reţinere în cinci zile, iar judecătorii vor decide dacă va sta aici până va fi judecat sau poate fi lăsat să plece acasă. Totuşi, dată fiind gravitatea faptei, îmi imaginez că o să rămână aici.

– Cinci zile! M-am cutremurat. N-o să-l las să stea aici nici măcar o noapte!

I-am prins braţul lui Marcus, ştiind că îmi înfigeam unghiile în carnea lui, însă nu mă puteam stăpâni.

– Andy e un copil cu nevoi speciale, interveni Marcus. Nu va rezista în detenţie.

– Doamna Lockwood ne-a explicat despre nevoile lui speciale, spuse ofiţerul.

– Însă nu mi-am dat seama că voiaţi să rămână aici când am făcut-o! am ripostat.

– Ce credeaţi că înseamnă cuvântul „detenţie“, doamnă? întrebă el.

– Nu ştia că înseamnă şi peste noapte, îl lămuri Marcus cu mai mult calm decât simţeam eu. Nu a dormit niciodată altundeva decât acasă.

– O să fac recomandarea ca audierea să aibă loc cât mai curând, promise ofiţerul.

– Astăzi, am insistat. Vă rog. Trebuie să aibă loc astăzi.

– Doamnă, deja e ora trei. Acesta nu e considerat un caz de urgenţă. Însă există un lucru la care probabil nu v-aţi gândit, şi anume că, atunci când va ieşi de aici, comunitatea va fi foarte furioasă. Poate că soluţia cea mai bună pentru siguranţa băiatului este să rămână aici, iar judecătorul va ţine cont de asta.

– În nici un caz nu este cel mai bine pentru el să rămână aici!

– Are dreptate, îi spuse Marcus ofiţerului. Încercaţi pentru mâine.

Andy se întoarse în sală îmbrăcat într-un costum bleumarin prea mare pentru el şi cu papuci albaştri. Pielea din jurul ochilor săi era umflată şi roşie, însă nu mai părea îngrozit. Arăta mai degrabă înfrânt. Respiram ritmat pe gură, încercând să nu plâng. Asta l-ar fi speriat şi mai mult.

Marcus îl îmbrăţişă, iar eu aş fi vrut să-l strâng iarăşi în braţe, însă ştiam că dacă aş fi făcut-o aş fi cedat cu totul. Andy nu scoase o vorbă. Nu-i stătea în fire să fie atât de tăcut şi mi-am făcut griji pentru ce i-ar fi spus – sau, şi mai rău, făcut – celălalt ofiţer.

– Andy, am îngăimat, te rog nu te îngrijora, dragul meu. O să lămurim totul.

– Vă puteţi aşeza din nou, spuse ofiţerul care ne primise, însă el rămase în picioare. Trebuie neapărat să fac o copie după petiţie. I-o vom trimite avocatului dumneavoastră, doamnă.

Ne-am aşezat pe scaunele tari de lemn după ce el ieşi din cameră.

– Bărbatul acela mi-a spus că trebuie să stau aici. Andy îl privi pe Marcus.

– Doar pentru două zile, răspunse Marcus. Totul o să fie în regulă. Mama ta are un avocat… O să vină să vorbească cu tine.

– Îl cheamă domnul Shartell, Andy. Vocea îmi părea remarcabil de calmă comparativ cu urletele isterice dinăuntrul meu. E de partea ta, dragule, aşa că nu trebuie să-ţi fie teamă să-i spui adevărul când vine, da?

– Nu vreau să stau aici. Nu auzise nici un cuvânt din ce spusesem. Eram sigură de asta. Mă întrebam dacă Marcus văzuse că îi tremura bărbia.

– Ştiu. Ştiu că nu vrei. Şi o să te scoatem cât de repede putem. Peste capul lui Andy am mimat spre Marcus: „Nu-l pot lăsa aici!“

Marcus întinse mâna peste spătarul scaunului lui Andy şi îmi strânse umărul.

Andy îl privi din nou pe Marcus.

– Unchiule Marcus, nu înţeleg! Chiar nu am făcut nimic rău.

Marcus îşi mută mâna de pe umărul meu pe cel al lui Andy, cu un zâmbet vag de încurajare pe buze.

– Ştiu, fiule, răspunse el.

L-am privit lung pe Marcus. Nu-l mai auzisem vreodată numindu-l pe Andy „fiule“. Niciodată. Asta fusese dorinţa mea. Însă atunci îmi doream să-l aud spunând cuvântul acela din nou şi din nou şi din nou.

capitolul 37

Marcus

1992

Jamie nu m-a lăsat să o văd pe Laurel înainte să se facă trei luni de la internarea la dezintoxicare. Însă încercasem să o vizitez. Fusesem alungat de santinela de la recepţie.

– Doar soţul ei şi oamenii cărora le dă el voie pot să o viziteze, am fost informat.

Se părea că eu nu eram printre acei oameni. Jamie spusese că eu îi „declanşasem“ pofta de băutură. Prostii. Laurel nu era alcoolică şi nu credeam că era ceva în neregulă cu copilul ei. Jamie şi spitalul şi Serviciul de Asistenţă Socială făcuseră mult zgomot pentru nimic.

– Ai voie să o vezi, îmi spuse Jamie într-un final, într-o după-amiază la Paznicul mării. Acum este suficient de puternică.

– Trebuie să fie „puternică“ să mă vadă pe mine? Eram furios.

– Da, exact. Trebuie.

– Du-te dracului, l-am repezit.

Jamie închise ochii aşa cum făcea când se enerva şi încerca să-şi păstreze calmul, ca şi când ar fi numărat în gând până la zece. Uram când făcea asta. Îi uram stăpânirea de sine.

– Ştii – deschise ochii din nou –, am o fetiţă de doi ani în camera alăturată. Poate că doarme, dar poate că nu, aşa că nu-mi place să vorbeşti astfel în preajma ei.

– Cât de corect eşti tu…

– Vrei să o vezi sau nu? mă întrerupse el. Pentru că pot să le spun chiar acum să nu te lase să intri.

– Da, vreau să o văd!

– Atunci taci, te rog. Iar când te duci acolo, ai grijă să fii treaz.

Abia am recunoscut-o când s-a îndreptat spre mine în holul clinicii de dezintoxicare. Încăpea din nou în blugi – nu-mi dădusem seama cât de mult slăbise în ultimii doi ani – şi purta un pulover roşu cu guler în V, o explozie de culoare care contrasta cu părul ei negru. Când se apropie, îmi zâmbi. Am îmbrăţişat-o cu putere, nu voiam să-i dau drumul, pentru că ar fi văzut lacrimile din ochii mei. Uitasem cum arăta adevărata Laurel. Uitasem zâmbetul ei. Lumina din ochii ei.

Într-un final, m-am desprins de ea.

– Arăţi incredibil, am murmurat.

Ştia şi ea asta. Ştia că strălucea.

– Marcus, îmi pare bine să te văd. Hai să mergem în salon, acolo putem vorbi.

Îmi luă mâna şi mă duse printr-un labirint de coridoare până într-o cameră mică plină cu fotolii. Eram singurii oameni de acolo. Ne-am aşezat pe cele două scaune de lângă fereastră.

Îşi scoase pantofii şi îşi ridică picioarele, cuprinzându-şi genunchii cu braţele.

– Cum o duci? întrebă ea.

– Sunt bine, am răspuns. Însă vreau să ştiu ce se întâmplă cu tine. Cum a fost să fii încuiată aici?

Zâmbi din nou. Un zâmbet secret. Îmi amintea de Jamie când vorbea de „relaţia lui cu Dumnezeu“, ca şi când era ceva ce numai el înţelegea, iar oamenii aflaţi atât de jos ca mine în lanţul trofic n-ar fi priceput niciodată. Nu mă dădeam în vânt după secretul din zâmbetul ei.

– La început a fost rău. Şi am urât locul ăsta. Însă oamenii de aici m-au ajutat enorm.

– Te-au convins că ai probleme cu băutura?

Din nou zâmbetul acela.

– Sunt alcoolică. Semăna cu un papagal care repeta ce i se spunea.

M-am aplecat spre ea.

– Ai băut doar chestii din alea roz pentru fete.

– Am avut simptome de sevraj de la chestiile alea roz pentru fete. Atât de rău a fost. Sunt alcoolică, Marcus. Şi la fel eşti şi tu.

I-am frecat tâmpla cu pumnul.

– Hei? Cumnata mea preferată mai e acolo?

Îşi lăsă bărbia pe genunchi, cu ochii fixaţi pe spătarul scaunului meu.

– I-am făcut rău copilului meu, spuse ea. Am fost deprimată după ce am născut-o pe Maggie. Asta nu a ţinut de mine, însă trebuia să iau antidepresive când mi-a spus doctorul. Îmi pare rău că am fost o mamă groaznică pentru ea, însă trebuie să mă iert pentru asta şi să merg mai departe. N-o să fiu o mamă groaznică şi pentru băieţelul meu când o să-l primesc înapoi. Pentru Andy al meu.

O pierdusem. Nu însemna că voiam să fie o mamă rea pentru copiii ei, dar voiam să fie prietena mea. Fusese cea mai bună prietenă a mea. Chiar mai mult decât atât. Noaptea din camera mea de oaspeţi – o noapte pe care ştiam că o regreta, însă eu nu puteam s-o regret – avea să rămână mereu în amintirea mea. Acea Laurel dispăruse. Şi nu aveam s-o mai văd niciodată.

– Ce ţi-au făcut? am vrut să ştiu.

– Cum adică?

– Te-au transformat în soţia Stepford.

– Mi-am revenit, Marcus, spuse ea. Şi sunt fericită şi începe să-mi placă iar de propria mea persoană.

Am privit pe fereastră. În faţa mea se întindeau hectare întregi de păşune, încadrate de o pădure deasă. Îmi dădeam seama că acel peisaj era liniştitor pentru majoritatea oamenilor, însă eu mă simţeam sufocat. Aveam nevoie de ocean. Ea nu?

– Când te întorci acasă?

– Încă nu sunt pregătită să plec de aici, răspunse ea. Aici mă simt în siguranţă. În siguranţă şi ferită de alcool. Mă fixă din nou cu privirea. Ferită de tine.

Aş fi vrut să-i spun „Astea-s prostii“, însă m-am abţinut. Pentru că brusc am înţeles. O iubeam. Fusesem cel mai apropiat prieten pe care îl avusese în ultimii doi ani. Însă nu fusesem bun pentru ea.

Scoase o poză din buzunarul cămăşii şi mi-o întinse. Bebeluşul. Îl văzusem imediat după ce se născuse, legat la monitoarele de la terapie intensivă. Părea aproape mort, cu pieptul micuţ chinuindu-se să respire între coastele slabe ca oasele unei păsări. Nu putusem să-l privesc prea mult. Îmi era milă că tot ce primise din copilul ei era acea foiţă de hârtie.

– A fost complet vulnerabil, spuse ea. Complet dependent de mine ca să-l îngrijesc. Îşi duse mâinile la gură, iar ochii i se umplură de lacrimi. Nu-mi pasă cât de greu îmi e să fiu aici. Pentru el aş urca şi muntele Everest. Renunţ fericită la alcool ca să-l am înapoi. Să fiu o mamă adevărată pentru el. Am privit copilul şi ceva s-a declanşat în mine. Am văzut răni în locurile în care tuburile intrau în trupul lui. I-am văzut venele pe sub piele. Era atât de neajutorat. De fragil. De distrus. Dacă doctorii spuseseră că alcoolul îl făcuse să fie aşa, cel mai probabil aveau dreptate. Iar eu avusesem o contribuţie importantă să fac din mama lui o beţivă. Pentru a doua oară într-o oră simţeam cum îmi ardeau ochii. Marcus, rosti Laurel. Te rog să-ţi revii. Dacă nu, atunci nu vreau să mai vii la Paznicul mării după ce mă întorc eu acasă. Înţelegi?

– Nu, am zis. Nu înţeleg.

– Dacă rămâi un alcoolic, va trebui să te evit. I se frânse vocea. Vorbele acelea aveau un preţ considerabil pentru ea.

– Ai fi în stare să mă alungi din viaţa ta? Din viaţa lui Maggie şi – am ridicat poza – a acestui băieţel?

Laurel dădu din cap.

– Scapă de alcoolism, Marcus, mă imploră ea. Te iubesc şi ştiu că în sinea ta eşti un om bun. Ştiu asta.

Nu, nu eram. Ceva fusese de la început în neregulă cu mine. Mereu îi îndepărtasem de mine pe oamenii pe care îi iubeam. Pe oamenii cărora le păsa de mine.

Am vrut să-i dau fotografia înapoi, însă îmi cuprinse mâna într-ale ei, strângându-mi degetele în jurul pozei.

– Păstreaz-o. Îţi aparţine.

Am privit-o lung, iar momentul acela fu atât de apăsător, încât mi-am pierdut vocea. Aş fi vrut s-o întreb: „Ce îmi aparţine? Fotografia? Sau copilul?“

Însă acel moment trecu. Îşi îndepărtă rapid privirea de mine. Atât de rapid, încât îmi spusese tot ce voiam să aflu.

În acea noapte am băut jumătate de sticlă de whisky în timp ce m-am holbat la fotografia copilului. Băutura nu mi se mai părea la fel de bună ca de obicei. După o vreme, într-un moment de putere monumentală, am vărsat în chiuveta de la bucătărie ultimul strop de alcool pe care îl mai aveam în casă. Am sunat la Asociaţia Alcoolicilor Anonimi pe numărul disponibil non-stop. În dimineaţa următoare la ora şapte aveau o întâlnire în Wilmington.

În noaptea aceea n-am dormit, de teamă că nu aud ceasul deşteptător. Am plecat de acasă la cinci şi jumătate şi am condus în răsăritul roşiatic spre Wilmington. Am găsit biserica în care urma să se ţină întâlnirea. M-am forţat să intru în sală şi am rămas uimit să-l văd în prag pe Flip Cates. Era poliţist începător în Surf City, cu un an sau doi mai mare decât mine, şi făcuse cam acelaşi drum la aceeaşi oră ca şi mine să ajungă acolo. Mi-a zâmbit surprins. Mi-a cuprins umerii cu braţul şi m-a condus înăuntru.

– Îmi pare bine să te văd, Marcus, spuse el.

– E prima întâlnire şi pentru tine? am întrebat.

– Mai degrabă a o sută una, râse el, iar eu mi-am spus: „Dacă el poate, atunci pot şi eu“.

Mă duceam la întâlniri în fiecare noapte, mărind kilometrajul camionetei mele. Flip îmi făcuse rost de o slujbă în construcţii, de unde şeful mă lăsa să îmi iau liber în zilele în care ştiam că nu mai puteam. Mă îndoiesc că aş fi reuşit fără ajutorul lui Flip, pentru că optzeci la sută din mine nu dorea să se lase de băutură. Optzeci la sută din mine tânjea după o bere. Însă restul de douăzeci la sută era încăpăţânat ca naiba. Se agăţa de imaginea unui copilaş legat la tuburi şi fire. A unei femei care îmi spusese cuvintele „Te iubesc“, chiar dacă le rostise doar ca de la cumnată la cumnat. Acea parte din mine era mai puternică decât crezusem vreodată.

Am păstrat pentru mine povestea cu renunţarea la alcool. Nu voiam să-l aud pe Jamie spunând că era mândru de mine, când de fapt aş fi vrut să fie mândru tot timpul de mine. Nu voiam să simt că mă urmăreşte, că aşteaptă să o dau în bară. Şi nu voiam să simt vina arzătoare care mă secera de câte ori îmi aminteam că mă culcasem cu soţia fratelui meu.

Deveneam tot mai agitat pe măsură ce se apropia ziua externării lui Laurel. Da, voiam să o văd, dar să locuiesc iar lângă ea? Ar fi fost o greşeală pentru amândoi. Nu voiam să fiu cumnatul ei. Voiam mai mult. Şi pentru că nu puteam s-o am, să fiu vecin cu ea ar fi fost o tortură. Ultimul lucru de care aveam nevoie după două luni fără alcool.

Aveam un coleg de la Alcoolicii Anonimi care locuia în Asheville. M-am hotărât să mă mut acolo – o distanţă de şase ore cu maşina de Topsail – în săptămâna de dinaintea întoarcerii lui Laurel. Jamie era perplex, dar încântat.

– Bravo, Marcus! spuse el. Chiar o să-ţi prindă bine să trăieşti cu adevărat pe picioarele tale. Poate o să-ţi revii.

„Du-te dracului, frăţioare.“

După întoarcerea cumnatei mele, mama îmi scrise că era ca şi când s-a fi întors „vechea Laurel“. Mi-o aminteam pe vechea Laurel. O femeie minunată. Mă bucuram pentru ea.

După câteva luni, mama îmi spuse că Andy, în vârstă de un an, revenise la Jamie şi Laurel. Voiam să-i vizitez. Voiam să-i văd pe Laurel şi pe băiatul de care acum eram sigur că era fiul meu. Nu m-am dus. Am rămas în Asheville şi m-am înscris în departamentul de pompieri – întâi ca voluntar, apoi ca angajat – şi mi-am refăcut viaţa la sute de kilometri distanţă de familia mea. Nu voiam să mă mai întorc, pentru că să o revăd pe Laurel ar fi fost echivalentul unei guri de alcool: mă făcea doar să vreau mai mult.

capitolul 38

Andy

Aveam camera mea, ca acasă, însă era o cameră urâtă. Nu avea ferestre, doar o uşă mare de metal, iar toaleta era chiar lângă patul meu. Când îmi făceam nevoile mi-era teamă că cineva se uita prin fereastra uşii. Eram nervos în acele momente, iar la sfârşitul primei zile a început să mă doară stomacul.

Eram mult mai micuţ decât ceilalţi băieţi. Toţi purtau chestiile alea albastru-închis şi papuci. Bărbatul care îmi dăduse hainele spusese că erau cea mai mică mărime pe care o aveau. Am luat cina într-un loc care semăna cu cantina de la şcoală, cu mese lungi, însă aici nu erau fete. Am salutat şi le-am zâmbit tuturor. A fost greu pentru că eram speriat. Nimeni nu mi-a zâmbit înapoi. I-am întrebat pe toţi când pot să mă întorc acasă. Unii dintre băieţi au spus că poate niciodată.

N-am dormit bine azi-noapte. Mă temeam că cineva va deschide uşa de metal şi îmi va face rău. Am privit uşa toată noaptea. Probabil am şi dormit un pic, pentru că am visat că pescuiam pe dig cu unchiul Marcus.

În această dimineaţă, la micul dejun, s-a întâmplat ceva rău. L-am salutat pe un băiat şi i-am zâmbit. A început să râdă şi le-a spus celorlalţi băieţi: „Ne-am ales cu o panseluţă“, iar băieţii au început şi ei să râdă şi să spună răutăţi. Unul dintre ei aproape mi-a împins tava de pe masă şi a zis: „Nu primim handicapaţi la masa noastră“. Ştiam ce însemna acel cuvânt, aşa că am alergat şi l-am luat la pumni. Apoi toţi au început să dea în mine. Nu ştiu ce s-a mai întâmplat după aceea, doar că m-am trezit la infirmerie. Asistentul medical, în mod bizar un bărbat, mi-a pus pe tăieturi o chestie care ardea. Mă durea şi eram speriat şi voiam la mama. Am întrebat când pot să mă întorc acasă. Asistentul mi-a răspuns în cuvinte pe care nu le înţelegeam. L-am rugat să-mi explice, iar el s-a răstit: „Tu chiar eşti prost ca noaptea sau doar te prefaci?“ Mi-am pus mâinile sub mine ca să nu-l lovesc. Tipul mi-a zis: „Capul sus“. Nu ştiam ce însemna, însă am crezut că m-a înjurat.

Mi-au spus că pot să mănânc în camera mea şi, chiar dacă nu era o cameră frumoasă, am fost bucuros. Aşa băieţii nu puteau să mă vadă plângând.

capitolul 39

Laurel

Eram îngrijorată în privinţa lui Dennis Shartell. Nu-mi venea să cred că avusesem atâta încredere în el la început. Credea că Andy era vinovat. Nu a spus clar asta, însă mi-am dat seama. Înainte de audierea pentru arestarea preventivă, mi-a spus că Andy era mai în siguranţă dacă rămânea în detenţie până la proces, pentru că, aşa cum prevăzuse ofiţerul, oamenii erau furioşi.

– În nici un caz! am replicat. Trebuie să-l scoatem de aici.

Ridică din umeri, ca şi când ar fi spus: „Ţi-ai ridicat deja crucea".

Judecătoarea, o femeie foarte frumoasă care îmi amintea de Sara, era miloasă şi mi-am dat seama că aveam noroc cu ea. Părea chiar să creadă în conceptul de „vinovat până la proba contrarie". În final, l-a lăsat cu o oarecare şovăială pe Andy să plece din detenţie.

– Doamnă Lockwood, spuse ea, vă sugerez să nu-l lăsaţi pe Andrew să meargă la şcoală în perioada asta. Dacă ar sta aici, i-am putea garanta siguranţa. Nu şi în comunitate.

Am dat din cap, căci deja mă gândisem la meditatori, şcolarizare la domiciliu şi alte metode prin care să ţină pasul cu materia. Mi se părea nedrept, însă trebuia să accept realitatea. Cumva, acel combustibil ajunsese pe hainele lui. Acum credeam asta. Marcus reuşise să mă convingă de faptul că nu era vorba de teoria conspiraţiei sau erori de laborator. Oricum, amândoi eram de părere că lui Andy îi lipsea capacitatea de a planifica şi de a pune în practică un incendiu premeditat. Însă mă temeam că avocatul lui Andy credea altceva.

– Andrew, i se adresă judecătoarea. Vă rog să vă ridicaţi şi tu, şi domnul Shartell.

Andy şi Dennis se ridicară în picioare.

– Andrew, eşti acuzat de incendierea unei biserici, trei crime cu premeditare şi patruzeci două de tentative de omor. Înţelegi aceste acuzaţii?

Cu toate că eram la curent cu acuzaţiile aduse împotriva lui Andy,

rostirea lor de către judecătoare le dădea o credibilitate de nesuportat. Era cât pe ce să leşin şi m-am aşezat. Îmi dădeam seama cum se simţea Andy.

Dennis îi şopti ceva.

– Da, doamnă, spuse Andy, însă mă întrebam dacă îşi dădea seama ce însemnau acele cuvinte.

– Probabil audierea următoare va avea loc peste cincisprezece zile, spuse ea. Până atunci se va decide dacă veţi fi deferiţi tribunalului superior pentru proces.

– Deferiţi? i-am şoptit eu lui Marcus.

Nu m-a privit. Privea drept în faţă, însă îşi linse buzele uscate, iar muşchiul obrazului îi tresări.

– Tribunalul pentru adulţi, şopti el. Vor hotărî dacă să-l judece ca pe un adult.

Atunci, pentru prima dată în viaţa mea, chiar am leşinat.

În acea după-amiază am avut o discuţie telefonică agitată cu Dennis. Îmi explică faptul că, „având în vedere gravitatea acuzaţiilor“, o expresie pe care deja începeam să o urăsc, cel mai probabil Andy urma să fie judecat în sistemul rezervat adulţilor la următoarea audiere. Va putea – sau nu – să fie scos pe cauţiune. I-am spus lui Dennis că aveam de gând să plătesc cauţiunea; nu-mi păsa cât costa.

– Chiar dacă va avea dreptul la cauţiune, probabil suma va fi la nivelul milioanelor, zise Dennis. Însă trebuie să te pregăteşti, Laurel. Dată fiind gravitatea faptelor, poate îl vor considera un pericol pentru ceilalţi şi nu îl vor lăsa să iasă pe cauţiune. Continuă apoi cu vorbăria: Omorul în urma unui incendiu premeditat e considerat crimă de gradul întâi. Dacă este judecat ca adult, poate să pledeze vinovat pentru incendiu şi are şansa să i se ridice acuzaţiile de crimă.

– Şi dacă e nevinovat pentru incendiu? am întrebat.

Dennis ezită atât de mult, încât mă întrebam dacă nu cumva se întrerupsese legătura telefonică.

– O să avem timp să vorbim şi despre asta.

– Ai auzit ce am spus, Dennis? Vreau să-l susţii în procesul ăsta! Trebuie să obţii dreptul lui la cauţiune. Dacă îl judecă în sistemul pentru adulţi şi e găsit vinovat, s-a terminat. Ce şanse sunt să rămână la delincvenţă juvenilă?

– Cred că foarte mici, răspunse el. Nu le place să-i ţină în laţ pe juvenili. Dacă nu se mai găsesc dovezi şi nu mai apar martori cu mărturii incriminatoare, avem o şansă.

Eu, Maggie şi Marcus ne-am străduit să sărbătorim cât mai bine întoarcerea lui acasă în seara aceea. Am ignorat echipele de televiziune din faţa casei şi am închis toate telefoanele cu excepţia mobilului meu. Am comandat pizza, iar Marcus a adus tort de îngheţată. Am mâncat în camera de zi, dar se părea că numai Andy avea poftă de mâncare. Mă simţisem ameţită după episodul cu leşinul, iar Maggie se albise complet când îi explicasem despre următoarea audiere.

– Ar putea să-l judece la tribunalul pentru adulţi? întrebă ea, făcând ochii mari şi ridicând braţele furioasă. Are doar cincisprezece ani! Toată chestia asta a luat proporţii nebuneşti! Avocatul lui chiar e prost? Nu ştiu cum a ajuns benzina pe pantalonii lui Andy, însă nu se poate să fi dat el foc!

– Nu se va întâmpla, am spus eu rapid, luată prin surprindere de ieşirea ei. Sunt sigură că avocatul o să reuşească să-l ţină în sistemul pentru juvenili, aşa că nu-ţi face griji.

Îmi părea rău că-i dădusem atâtea informaţii. Maggie devenise brusc mai fragilă decât îmi imaginasem eu că ar putea fi. Am surprins-o plângând de câteva ori în ultimele două zile. Când o întrebam ce era cu ea, îmi răspundea „Nimic“, dar ştiam că era înnebunită din pricina lui Andy, ca noi toţi de altfel. Am hotărât atunci ca detaliile înfricoşătoare să rămână doar între mine şi Marcus. Maggie nu avea nevoie să ştie.

În camera de zi, ciugulind marginile feliilor de pizza, am vorbit despre orice altceva în afară de experienţele în detenţie ale lui Andy sau ceea ce se întâmplase în acea dimineaţă la tribunal sau ceea ce ne aştepta. În clipa aceea mă simţeam în siguranţă.

Telefonul lui Marcus sună chiar când începusem să tai tortul pe care ştiam că măcar unul dintre noi îl va putea mânca. Ieşi afară să răspundă.

– Mă simt ca de ziua mea, a exclamat Andy când i-am dat prima felie.

– Exact, Panda. Ochii lui Maggie erau din nou roşii şi mă întrebam când găsise momentul să plângă. Făcea toate eforturile să fie la înălţime pentru fratele ei, iar asta mă înduioşa. Ca nu mai fim obligaţi să sărbătorim şi ziua ta adevărată, îl tachină ea.

– Ba da, trebuie, spuse Andy.

Marcus apăru în prag şi îmi făcu semn să vin în bucătărie. I-am dat cuţitul lui Maggie.

– Ce e? l-am întrebat eu după ce copiii nu mă mai puteau auzi.

– Au găsit două canistre la groapa de gunoi în dimineaţa asta. Este posibil să fi fost cele folosite pentru incendiu, pentru că amândouă conţin un amestec de benzină şi motorină.

Mi-am ţinut răsuflarea.

– Au amprente pe ele? Speram că adevăratul făptaş fusese suficient de neatent cât să-şi lase amprentele.

– Le-au trimis la teste. Aproape că zâmbea. E un miracol că le-au găsit. Dacă se descoperă amprente pe ele, se va dovedi nevinovăţia lui Andy.

capitolul 40

Laurel

1996–1997

Jamie închise telefonul, cu un zâmbet aproape neîncrezător pe chip.

– Vine, spuse el cu uşurare. Vine mâine.

L-am îmbrăţişat.

– Perfect, am zis, ca şi când n-aş fi avut sentimente amestecate în privinţa sosirii lui Marcus. Emma murise cu o zi în urmă, după o bătălie îndelungată cu cancerul, şi era firesc să vină. Însă nu îl mai văzusem, nici măcar nu mai vorbisem cu el, de patru ani de când se mutase în Asheville. Nu ştiam prea multe despre viaţa lui, decât că devenise pompier şi se lăsase de băutură. Din când în când îi mai trimitea câte un e-mail lui Jamie şi cărţi poştale de ziua noastră şi cadouri de Crăciun pentru copii, însă, în rest, rupsese legătura cu familia, iar mie îmi părea bine că o făcuse. Jamie se temea că Marcus nu va veni la înmormântare. Se gândea că fratele său se ţinuse departe în toţi acei ani din cauza antipatiei faţă de mama lui şi, poate, chiar şi faţă de Jamie. Nici prin cap nu-i trecea că motivul aş fi putut fi eu.

Marcus ajunse la Paznicul mării în după-amiaza următoare. În ultimii patru ani pusese ceva muşchi pe silueta lui zveltă, chipul i se conturase în trăsături mai mature, iar ochii lui albaştri străluceau. Am ştiut imediat că schimbarea din el era mai mult decât superficială. Cel care îl îmbrăţişă strâns pe Jamie era un bărbat plin de încredere în sine. Cei doi fraţi rămaseră aşa un minut întreg, apoi se desprinseră unul de celălalt cu ochii umezi.

– Mi-a fost dor de tine, frăţioare, murmură Marcus. Apoi privirea i se opri asupra mea. Zâmbi şi întinse braţele să mă îmbrăţişeze, însă nu a durat mai mult de câteva secunde. Cât de diferit mirosea! A şampon şi săpun. Nici urmă de băutură sau tutun. Mi-a fost dor de toţi, mărturisi el.

– Şi nouă ne-a fost dor de tine, am spus eu protocolar. Nu-l puteam privi drept în ochi fără să simt o înţepătură pe care nu mă aşteptasem – şi cu siguranţă nu dorisem – să o simt.

Marcus se aplecă până ajunse la nivelul lui Maggie, care acum avea şapte ani.

– Mă mai ţii minte, Mags? întrebă el.

– Nu. Scutură din cap.

– Asta e bine, râse Marcus. Se ridică din nou. Când erai mică nu am fost chiar cel mai bun unchi. Şi unde e Andy? Mă privi pe mine. Nu l-am văzut niciodată.

Mi-era teamă de întâlnirea dintre Marcus şi Andy. În mintea mea, asemănarea fizică dintre ei era echivalentă cu un test de ADN pozitiv.

– Doarme, am răspuns, trecându-mi braţul pe după talia lui Jamie ca să prind putere de la el. De la căsnicia noastră. Luptasem din greu pentru pacea ultimilor patru ani. Nu voiam să o pierd acum.

Cele şase luni la dezintoxicare mă schimbaseră profund. În acea perioadă plânsesem cât pentru o viaţă întreagă, vărsasem lacrimi de vină şi de remuşcare, dar şi lacrimile unei hotărâri de neclintit. Când am ajuns acasă m-am lansat într-o adevărată aventură, în încercarea de a-mi cunoaşte fiica de trei ani, copilul pentru care nu fusesem capabilă să fiu mamă. Maggie se agăţase întâi de tatăl ei, privindu-mă cu sfială. Pentru ea eram o străină. Arătam altfel şi, cu siguranţă, miroseam altfel decât femeia pe care o ştiuse drept mama ei. Îmi dădeam seama că pentru ea imaginea mea era strâns legată de mirosul de alcool, aşa cum unii copii fac legătura între mama lor şi mirosul de parfum.

În prima noapte când am ajuns acasă, am stat cu Jamie de o parte şi de alta a patului ei, ca să-i citim. Se lipea de Jamie, iar eu simţeam cum mi se frângea vocea când mi-a venit rândul la citit. Simţeam privirea ei curioasă asupra mea, nu asupra ilustraţiilor din carte. Jamie şi-a rezemat bărbia de creştetul ei în timp ce eu citeam. Uneori dragostea e aproape palpabilă şi aşa mi se părea dragostea dintre soţul şi fiica mea – o prezenţă pe care puteam să o simt în cameră. Eu nu făceam parte din ea şi, cu toate că relaţia mea cu Maggie se îmbunătăţea pe an ce trecea, ştiam că nu voi putea avea vreodată apropierea pe care şi-o câştigase Jamie.

Cu toate că îmi adoram fetiţa, iar dragostea mea pentru ea era atât de nouă şi de bogată, mă pregăteam pentru întoarcerea fiului meu. Învăţasem tot ce se putea învăţa despre copiii cu sindromul alcoolismului fetal. Erau puţine informaţii disponibile, însă le-am căutat pe toate. Am devenit o predicatoare în favoarea sarcinilor

sănătoase, fără alcool, aşa cum fumătorii reformaţi devin intoleranţi la fumul de ţigară.

Sara mi-a explicat la ce să mă aştept din partea unui băieţel de un an. Ea şi Steve divorţaseră de curând, iar ea îl creştea singură pe Keith. Îmi părea rău că îşi pierdea soţul în timp ce eu îl recâştigam pe al meu. Ne-am apropiat de ea şi am fost încântată să descopăr că aveam suficientă energie şi dragoste în mine şi pentru ea şi Keith, şi pentru propria mea familie.

Acum că Marcus se întorsese pentru înmormântarea Emmei, nu puteam să neg că mă atrăgea. Însă, cu toate că acea atracţie mă făcea să mă simt ciudat în preajma lui, nu-mi mai era frică de sentimentele mele. Mă maturizasem. În cei patru ani de când nu mai băusem, aflasem cât de puternică eram, de fapt. Aveam un soţ care era pâinea lui Dumnezeu – câţi bărbaţi ar fi rămas cu o femeie bolnavă, rece şi care se distrugea fără milă, aşa cum fusesem eu în anii de după naşterea lui Maggie? Aveam doi copii minunaţi cărora le eram devotată. Şi de câte ori o vedeam pe Sara, care acum locuia într-una dintre numeroasele case mobile din Surf City, îmi aminteam cât de preţioasă era căsnicia mea şi cât de departe ajunseserăm împreună.

Jamie zâmbea necontenit în acele prime zile de după întoarcerea lui Marcus. Se deschisese în faţa fratelui său, iar apropierea dintre ei era plăcut de urmărit. Da, era nefericit din pricina morţii mamei sale, însă bucuria redescoperirii fratelui său care renunţase la alcool şi devenise o persoană respectabilă şi înfloritoare îi mai diminua din durerea simţită la pierderea Emmei.

Amândoi copiii s-au îndrăgostit de Marcus. Se juca în fiecare zi cu ei pe plajă, aruncând mingea, lăsându-i să-l îngroape în nisip până la bărbie, încăierându-se cu Andy într-un fel care pe mine mă neliniştea, însă care îl făcea pe Jamie să zâmbească. Jamie nu era genul care să se ia la trântă, dar se vedea că îşi admira fratele pentru cât de jucăuş era cu copiii.

– Trebuie să facă şi el copii, îmi spuse Jamie într-o noapte în pat. Se descurcă minunat cu ei.

– Întâi are nevoie de o soţie, i-am amintit.

– Aşa e, aprobă Jamie. Se pare că n-a prea avut noroc la capitolul ăsta. Mi-a spus că a avut câteva relaţii, însă nimic serios.

– Are doar douăzeci şi opt de ani. Are destul timp.

– Aş fi vrut ca şi mama să fi apucat să-l vadă aşa, oftă Jamie.

– Ştiu. M-am gândit la Emma, la felul în care dragostea ei faţă de copii era determinată de realizările lor, la Marcus care nu reuşise niciodată să se ridice la nivelul lui Jamie în ochii ei. Însă am păstrat gândul pentru mine; nu era momentul să o critic pe Emma.

– O să încerc să-l conving să se mute înapoi aici, spuse Jamie.

Am încremenit la gândul că Andy se va transforma în imaginea lui Marcus chiar în faţa ochilor noştri. Nu eram sută la sută sigură că Marcus ştia că Andy era copilul lui, însă cum să nu-şi dea seama? Cum ar fi putut să-i vadă cineva fără să-şi dea seama de relaţia dintre ei?

– Crezi că o să vrea? am întrebat eu. Că ar fi bine pentru el? În definitiv, aici a devenit alcoolic.

– Nu ştiu. Poate că Topsail îi va aminti de momente mai neplăcute, dar se vede cât de mult s-a schimbat. Aproape că nu mai ştiu cum era înainte. Oricum, nu strică să-l întreb. N-ar fi minunat pentru copii să-l aibă pe unchiul lor aici?

– Ba da. Ar fi. Şi ar fi fost minunat şi pentru Jamie să-l aibă înapoi pe fratele lui.

Jamie vorbi cu Marcus în seara următoare, după cină. Stăteam pe terasă şi mâncam somon la grătar, salată de macaroane şi mălai pripit, iar soarele începea să apună pe partea cealaltă a Paznicului mării. În vreo două săptămâni, ţânţarii aveau să facă imposibil mâncatul în aer liber, dar aceea era una dintre nopţile fermecate de iunie. Atmosfera era călduţă, nu fierbinte, iar marea era liniştită, de un albastru opac, suprafaţa ei legănându-se ca gelatina. „Cum ar putea să refuze?“ m-am întrebat.

Marcus sorbi lung din ceaiul cu gheaţă, ca şi când s-ar fi gândit intens la întrebare.

– Nu ştiu, spuse el, aşezând paharul pe masa de picnic. Mi-e dor de acest loc. Să fiu aici… e o parte din mine, ştii? Îşi privi fratele. Iubesc munţii, însă nu se compară cu locuitul pe ţărm, şi ar fi minunat să vă pot vedea pe toţi, tot timpul. Zâmbi către Maggie şi Andy, care rupea somonul cu degetele. E foarte tentant.

– Atunci ce te ţine? vru Jamie să ştie. La departamentul de pompieri din Hampstead o să se elibereze un post.

– Mută-te aici! Mută-te aici! Maggie începuse să sară pe bancă, iar eu i-am pus mâna pe umăr.

– O să răstorni banca, draga mea. Zâmbeam în faţa entuziasmului ei.

– O să mă gândesc, Mags, promise Marcus.

În acea seară, Jamie îi duse pe copii la plimbare, în timp ce eu făceam curat în bucătărie. Marcus intră şi începu să şteargă blatul cu buretele. Era de cinci zile la noi, însă aceea era prima dată când rămăsesem singură cu el.

– Cum te-ai simţi dacă m-aş muta înapoi aici? întrebă el încet, pe când ştergea barul.

Mi-am păstrat privirea în clăbucii de detergent din chiuvetă.

– Jamie chiar vrea să te întorci. Iar copiii sunt nebuni după tine.

– Dar tu cum te simţi, Laurel? Ai avea ceva împotrivă? Coborî vocea. Te-ai simţi bine?

– Aş vrea să faci iar parte din familie, am spus eu, ca şi când tot ce-aş fi simţit vreodată pentru el era simplă prietenie.

– E important pentru mine ca tu să fii de acord.

Nu voiam să mai spună nici un cuvânt în plus. Mi-era teamă să nu aducă vorba despre Andy. Atunci l-am privit ca şi când n-aş fi avut habar de ce era atât de preocupat. Ca şi când eu nu i-aş fi împărtăşit preocupările.

– O să fie bine, am zis.

– Nu sunt mândru de…

I-am pus degetul pe buze, apoi mi-am lăsat rapid mâna în jos.

– Lasă trecutul să rămână trecut, am şoptit eu. Te rog, Marcus.

M-a privit lung o clipă, suficient de mult cât să mă facă să mă întorc.

– Bine, spuse el. Nu ai de ce să îţi faci griji.

Marcus deveni un accesoriu perfect atât în viaţa noastră, cât şi pe insulă. Se mută în cea mai ciudată dintre proprietăţile pe care el şi

Jamie le moştenisetă de la tatăl lor: unul dintre turnurile rămase de la Operaţiunea „Bondarul". Transformă turnul de trei etaje cu o viteză uimitoare, vopsind exteriorul într-un verde marin cu margini albe.

La departamentul de pompieri era un om respectat, iar el şi Jamie lucrau perfect umăr la umăr. Şi eu îl respectam. Ştiam cât de greu îmi fusese mie să renunţ la alcool într-un mediu specializat de dezintoxicare. Faptul că el îşi revenise doar cu ajutor de la Alcoolicii Anonimi mi se părea de admirat.

Cât despre mine, mă simţeam ca şi când aş fi primit în dar un tort. Îmi iubeam soţul, dar îmi plăcea şi să fiu în preajma lui Marcus odată ce devenise clar că îşi ţinea promisiunea de a nu aduce în discuţie trecutul. Îi iubeam spiritul şi simţul umorului, dar orice atracţie aş fi simţit pentru el o catalogam imediat drept dragoste de cumnată.

Când Andy a intrat la grădiniţă m-am angajat cu jumătate de normă la cabinetul unui dermatolog. Restul energiei mele se ducea în proiecte legate de sindromul alcoolismului fetal – am deschis un site web, scriam un buletin de ştiri şi, din când în când, mai vorbeam la o conferinţă medicală sau educaţională. Lui Maggie şi Andy le plăcea când plecam din oraş la vreo astfel de întâlnire, pentru că Marcus rămânea cu ei acasă şi, împreună cu Jamie, îi duceau la film şi se jucau şi mâncau pizza şi alte alimente de fast-food care le erau interzise când eram eu în preajmă.

După aproape un an de la mutarea lui Marcus pe Topsail, a venit să mă ia de la aeroportul din Wilmington la întoarcerea mea de la o conferinţă din alt oraş.

– Unde e Jamie? am întrebat eu, surprinsă să-l văd pe el aşteptându-mă la terminal.

– El şi copiii au vrut să doarmă mai mult, aşa că m-am oferit să vin eu să te iau. Mi-a luat geanta pe roţi şi a târât-o după el înspre ieşire.

– Aţi avu un weekend plăcut? m-am interesat.

– Splendid. Traversam parcarea spre camioneta lui. Doar că ieri i-am lăsat baltă pe toţi pentru că mi-am cumpărat o barcă nouă.

– O barcă nouă? Am râs şi m-am aşezat pe scaunul pasagerului. Am coborât geamul ca să las să intre aerul de iunie. Venisem de la New York. În Wilmington erau cu cincisprezece grade mai mult. Ce s-a întâmplat cu cea veche?

– Era mult prea veche. Am ieşit din parcare, iar el mi-a povestit despre filmul pe care îl văzuseră cu o seară în urmă şi de câte ori îl lăsase pe Andy să câştige la CandyLand. Maggie e o scumpete, spuse el, privind peste umăr ca să schimbe benzile. Îl lasă pe Andy să câştige de câte ori poate.

– Ştiu, am răspuns eu. Îmi cam fac griji în privinţa asta.

– Nu cred că ai de ce să-ţi faci griji în privinţa ei.

– Cred că a moştenit chestia asta a lui Jamie… ştii tu… cu empatia.

– Ah. Înţelegea. Sper să nu.

Mă gândeam la remarca lui, că spera ca Maggie să nu fi moştenit capacitatea exagerată de empatie a lui Jamie, când mi-am dat seama că rămăsese tăcut.

– Te gândeşti la barcă? I-ai găsit un nume?

Îşi umezi buzele şi îşi îndoi braţele pe volan.

– Trebuie să te întreb ceva, spuse el, ca şi când nu m-ar fi auzit.

„O, nu! De asta insistase să mă ia el de la aeroport?" În sfârşit, mă relaxasem în privinţa subiectului paternităţii lui Andy; Marcus nu părea preocupat de asta. Iată însă că venea marea întrebare, iar eu încercam să fiu pregătită.

Vedeam cum mărul lui Adam se mişcă în gâtul lui bronzat.

– Am crezut că o să fie totul în regulă când m-am mutat aici, începu el.

– Ce ai crezut că o să fie în regulă? am întrebat eu cu precauţie.

– Am crezut că îmi pot ţine sub control sentimentele pentru tine.

La asta nu mă aşteptam.

– Ce vrei să…

– Opreşte-te. Îmi aruncă o privire. Nu spune nimic. Lasă-mă să vorbesc eu un minut, da?

– Nu, am îngăimat. Eu…

– De câte ori te văd, sentimentele mele sunt din ce în ce mai puternice, continuă el. Nu are nici o legătură cu trecutul, înţelegi? Are legătură cu aici şi acum. Nu cu oamenii care am fost. Atunci eram amândoi bolnavi. Acum suntem sănătoşi şi te admir, Laurel. Felul în care ai grijă de Andy. Felul în care tratezi problema SAF şi…

– Marcus, te rog, nu, l-am întrerupt. Adică, îţi mulţumesc. Pentru compliment. Şi eu te admir. Amândoi am luat-o de la capăt. Hai să nu facem ceva ce ar putea strica totul.

– Sunt îndrăgostit de tine.

– Te rog, nu spune asta. Am privit pe fereastră, căci nu doream să văd ceea ce dezvăluise chipul lui.

– Am luptat cu asta un an întreg, şi am obosit să mai lupt. Vreau să ştiu dacă am vreo şansă. Atât cer. Dacă îmi spui nu, o să tac şi n-o să mai vorbesc niciodată despre asta. Însă vreau să ştiu dacă te vei gândi vreodată… Scutură din cap. Nu vorbesc despre o aventură extraconjugală. N-aş mai face aşa ceva. Vorbesc despre mine şi tine pe faţă. Cu tine divorţată de Jamie. Cu toate că privirea mea era fixată pe marginea şoselei, îl simţeam uitându-se la mine. Îmi iubesc fratele, spuse el, şi urăsc gândul că l-aş putea răni, însă nu ştiu cum să-mi mai ascund sentimentele pentru tine. Când ies cu vreo femeie… îmi doresc să fi fost tu.

– Marcus, te rog, încetează! m-am răstit, întorcându-mă spre el. Nu voi divorţa niciodată de Jamie. M-a susţinut atât de mult. El…

– Vrei să spui că simţi ceva pentru mine? Că dacă n-ar fi fost Jamie, ai…

– Te iubesc ca pe un cumnat.

– Nu te cred.

– De ce?

– Văd cum te uiţi uneori la mine.

Fusesem chiar atât de transparentă?

– Marcus, îl iubesc pe Jamie, am rostit pe un ton neutru. Avem o familie împreună. Te rog, acceptă asta. Nu… Am tras aer adânc în piept. Anul ăsta a fost atât de minunat cu tine aici! Te rog, nu strica totul.

Rămase tăcut o clipă.

– Ai dreptate, spuse el într-un final. Ai mare dreptate. Îmi pare rău, Laurel. Trebuia să întreb.

– Acum ştii.

– Acum ştiu.

Între noi se lăsă o tăcere ciudată. Am întrerupt-o eu.

– Trebuie să-ţi găseşti o femeie care este liberă şi care o să te iubească la nebunie, l-am sfătuit, întrebându-mă cum aveam să mă simt ştiind că atingea şi că iubea altă femeie.

– Ai dreptate, spuse el aspru. O să fac asta.

A doua zi era luni, iar Marcus şi Jamie aveau amândoi liber. Soarele tocmai răsărise la orizont, trimiţând o strălucire roşiatică în dormitorul nostru, când se auzi telefonul sunând. Jamie răspunse de pe partea lui de pat. Am ascultat conversaţia pe care o ducea pe jumătate adormit.

– Da, spuse el după câteva minute. Mi-ar plăcea. Lăsă telefonul din nou pe noptieră.

– De la pompieri? am întrebat. Nu avea cine să sune atât de devreme.

– Nu. Era Marcus. Se ridică în capul oaselor şi îşi coborî picioarele din pat. Mă întâlnesc cu el la dig şi mergem să-i testăm barca cea nouă.

– Acum? E singura zi în care poţi dormi mai mult.

– Da, dar priveşte afară. Îmi făcu semn către răsărit, iar eu am înţeles dorinţa lui de a fi pe apă. Se apleacă să mă sărute. Mai dormi. N-o să-i trezesc pe copii.

După câteva ore, Marcus mă sună de la secţia de poliţie din Surf City. Plângea şi abia înţelegeam ce spunea. Avuseseră un accident cu barca. O balenă o ridicase în aer şi îi aruncase pe el şi pe Jamie afară din ea. Marcus îl căutase pe fratele lui în apă, însă în zadar.

Am închis telefonul tremurând. Copiii erau chiar lângă mine şi am încercat să nu-i las să vadă groaza pe care o simţeam. Am sunat-o pe Sara să vină să stea cu ei, cu toate că era aproape la fel de supărată ca

mine. A intrat valvârtej în casă cu Keith, acum în vârstă de şase ani, şi m-a îmbrăţişat plângând, în timp ce copiii încercau neliniştiţi să-şi dea seama ce se întâmplase.

Am condus în grabă până la secţie, iar când am privit în ochii lui Marcus, ochii bărbatului care doar cu o zi în urmă mă întrebase dacă mi-aş părăsi bărbatul pentru el, mi-am dat seama exact cât de bine îl cunoşteam – suficient de bine cât să ştiu că povestea pe care o spunea era o minciună.

capitolul 41

Laurel

Audierea era programată pentru miercuri, adică peste două zile, prea curând ca să mă simt liniştită. Ştiam că audierea putea însemna, la propriu, sfârşitul libertăţii lui Andy, dată fiind „gravitatea acuzaţiilor“. Dennis părea din ce în ce mai sigur că Andy va fi trimis la tribunalul pentru adulţi şi din ce în ce mai puţin sigur că va avea dreptul la o cauţiune rezonabilă. Asta însemna că trebuia să stea în închisoare până la proces, ceea ce putea însemna luni, dacă nu chiar ani. Sentinţa lui putea să fie închisoare pe viaţă fără posibilitatea de eliberare pentru bună purtare.

– Însă nu poate primi pedeapsa cu moartea, spuse Dennis, deci nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta.

Ce nenorocit! Trebuia doar să-mi fac griji că fiul meu cu SAF putea fi condamnat la închisoare pe viaţă. Ar fi trebuit să-mi iau un avocat nou încă de când începusem să am dubii în privinţa lui Dennis.

Mă gândeam că la audiere ar fi trebuit să încerce măcar să-i convingă să nu-l transfere pe Andy în sistemul pentru adulţi din cauza bolii lui şi m-am străduit din nou să-i explic avocatului ce însemna acea boală, însă era ca şi când aş fi încercat să-i explic lui Andy. Creierul lui Dennis părea complet încuiat.

– E un argument foarte slab, zise el. De obicei era invincibil pentru apărare, însă acum orice individ poate pretinde că mama lui a fost o beţivă înainte să-l nască. IQ-ul lui Andy e în limita normală, nu e nebun şi ştie exact să deosebească binele de rău, iar judecătorii vor lua în considerare fix asta.

– De a cui parte eşti? Deja nu mai ştiam ce să cred despre acel om. De câte ori vorbeam cu el, simţeam cum mi se adună spaima în piept. Nu auzi ce spun! În primul rând, nu vorbesc de apărarea lui. Îţi explic de ce nu trebuie judecat ca un adult. Poate că e adolescent şi are un IQ normal – spre capătul de jos al intervalului normal –, însă gândeşte ca un copil. Sunt expertă în SAF. Ţin conferinţe despre…

– Eşti mama lui, mă întrerupse Dennis. Expertiza ta nu se ia în considerare.

Într-o noapte, cu câţiva ani în urmă, m-am trezit şi l-am văzut pe Jamie stând pe marginea patului meu. Probabil visam – se mai întâmplase de câteva ori înainte –, însă mi se părea foarte real. Stătea acolo îmbrăcat în blugi şi tricou albastru, cu tatuajul lui cu empatie. Nu mi-era teamă. Eram fericită să-l văd. Mi-a vorbit, cu toate că buzele lui nu se mişcau. „Eşti o luptătoare, Laurie, mi-a spus el. O campioană."

După noaptea aceea m-am gândit des la acel vis – sau ce anume fusese. De câte ori trebuia să înfrunt o provocare, mă gândeam la cuvintele lui. Cuvinte pe care nu mi le spusese niciodată cât trăise, însă pe care-mi închipuisem că mi le spunea. Trecusem prin multe provocări, dar acum mă confruntam cu cea mai mare provocare a vieţii mele şi aveam de gând să lupt din toate puterile să-l ţin pe Andy departe de puşcărie.

Aşa că dacă expertiza mea nu se lua în considerare, aveam să găsesc pe cineva a cărui expertiză să conteze. Eram pe jar. Aveam să găsesc pe cineva care mai depusese mărturie la tribunal pentru oameni bolnavi de SAF. Am intrat online şi, cu ajutorul reţelei mele de părinţi de copii cu SAF din toată ţara, am găsit numele unui neurolog din Raleigh. L-am sunat la birou şi am stabilit o întâlnire cu el a doua zi. Mi-a sugerat să vin singură, dar să aduc fişa medicală şi psihologică a lui Andy. Dacă acel caz chiar ajungea la proces, trebuia să facă o evaluare complexă a bolii lui Andy. Deocamdată avea să-mi ofere doar o muniţie pe care să o împart cu Dennis, care putea împiedica transferul lui Andy în sistemul pentru adulţi. Am plâns de uşurare când am închis telefonul. El era optimist, iar optimismul lui îmi dădea speranţă.

Am aranjat ca Andy să-şi petreacă a doua zi cu mama unuia dintre membrii echipei de înot. Ben mă convinsese că Andy trebuia să rămână în echipă, iar eu îi apreciam dorinţa de a înfrunta orice repercusiune ar fi putut apărea în urma acelei decizii. Andy nu înţelegea de ce nu se ducea la şcoală; dacă l-aş fi luat şi de la înotul pe care îl iubea atât de mult, ar fi fost mai derutat decât era deja.

L-am dus la culcare şi i-am spus despre planurile pentru a doua zi.

– Mâine va trebui să plec din oraş, am spus, aşa că tu vei…

– Să ţii un discurs despre alcoolismul fetal?

– Nu. Am zâmbit. De data asta, nu. Doar mă duc până la Raleigh cu treburi. Aşa că o să stai acasă la Tyler cu mama lui şi…

– O să fie şi Tyler?

– O să fie la şcoală, aşa că o să-ţi iei cărţile cu tine şi…

– Pot să îmi iau şi iPod-ul?

– Da, însă vreau să citeşti şi să faci problemele de matematică, aşa cum am vorbit, da? Ţi-am lăsat semn în carte. Şi o să-i spun şi mamei lui Tyler, ca să te verifice.

– Pot să iau prânzul?

– Mama lui Tyler îţi va pregăti prânzul. Apoi, după şcoală, vă va duce pe tine şi pe Tyler la antrenamentul de înot, iar Maggie o să te ia după aceea.

– Tyler nu e un înotător prea grozav.

– Nu?

– Chiar dacă Ben explică lucrurile bun.

– Hm, l-am corectat. Ben explică lucrurile bine.

– Ben spune că dacă exersez din greu, pot să fiu înotător de performanţă.

– Cred că deja eşti un înotător de performanţă.

– Nu, mamă. Nu doar un înotător bun de la Piraţi. Un înotător bun tot timpul. Un campion.

Mi-am trecut mâna peste părul lui cârlionţat.

– Ce aspiraţie minunată, am şoptit.

Andy căscă.

– Ce înseamnă „aspiraţie“? Îşi frecă ochii cu dosul palmei. Băieţelul meu somnoros.

– Un obiectiv. Mai ştii cum avem şi noi tabelul de obiective?

– Aha. Închise ochii.

– Te iubesc, am spus.

– Mmm. Deja respira ritmat, cu un zâmbet fin pe buze.

L-am mai privit câteva minute, încercând să nu plâng. Apoi m-am aplecat deasupra lui şi i-am şoptit în ureche:

– Eşti un luptător, dragul meu. Deja eşti un campion.

capitolul 42

Marcus

Barca e prea mică pentru o asemenea zi agitată pe ocean. Îmi dau seama de asta imediat ce ieşim din golfuleţ în larg. O barcă galbenă uriaşă, de dimensiunea şi forma unui autobuz de şcoală, trece pe lângă noi. Ne ridicăm foarte sus pe jetul pe care îl lasă în urmă, apoi cădem, împroşcaţi de apă. Pe moment mi-e frică, însă când Jamie începe să râdă şi îşi scoate tricoul ud peste cap, mă relaxez şi râd cu el. Deschid supapa, iar botul bărcii noastre se ridică şi înaintăm în viteză pe apă.

– Ia uite! Jamie îmi arată spre est, cu ochii mari. Întorc capul şi văd un şir de balene negre care scuipă apă în acelaşi timp. Ca o ilustraţie dintr-o carte pentru copii.

– Dumnezeu înoată cu noi! spune Jamie.

M-am trezit din vis cu răsuflarea tăiată, ca întotdeauna, chiar dacă reuşisem să evit partea mai rea. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Acel vis mă zguduia timp de aproape zece ani. M-am ridicat din pat să scap de el. Oare urma să am acel nenorocit de vis pentru tot restul vieţii? Nu eram sigur că-mi va rezista inima la aşa ceva.

În baie mi-am dat cu apă pe faţă. Dacă mă întorceam în pat, visul s-ar fi transformat în coşmar. Nu aveam de gând să las să se întâmple asta.

M-am aşezat la computer şi am început să mă joc Freecell, însă mintea îmi era în ceaţă. M-am holbat la cărţi până nu le-am mai distins una de alta. Am închis ochii.

Aş fi putut schimba mersul acelei zile. Aş fi putut sugera să mergem cu barca în golfuleţ, nu în ocean. După-amiază, nu dimineaţa. Aş fi putut cumpăra barca în săptămâna de dinainte sau în cea de după. Nu era prima dată când înnebuneam gândindu-mă la tot felul de scenarii alternative.

În ziua de dinainte de accident, o luasem pe Laurel de la aeroport şi îi pusesem întrebarea care îmi stăruise luni întregi în minte: exista o şansă pentru noi? Îmi răspunsese, iar eu mă hotărâsem să accept răspunsul ei. Trebuia să o fac. O lăsasem la Paznicul mării, însă Jamie ieşise înainte ca eu să plec.

– Hei! Se aşeză pe scaunul pasagerului. Părul lui era ud de la duş sau de la înot. Ai timp mai târziu să ne vedem? întrebă el. Adică doar noi doi.

O rugăminte ciudată, dar nu mi-a ridicat mari semne de întrebare. Nu mă gândeam decât la faptul că nu aveam chef atunci să petrec timpul cu el. Nu după conversaţia pe care tocmai o avusesem cu Laurel.

– Mai bine mâine? am răspuns eu. Ai zi liberă, nu?

– Bine, spuse el. Te sun de dimineaţă.

– Poate mă ajuţi să-mi botez noua barcă, am sugerat.

– Da, mă rog. Privi spre Paznicul mării, apoi ieşi din camionetă.

Când l-am sunat a doua zi în zori, mă aşteptam să se plângă de ora matinală. Îi plăcea să doarmă mult în zilele lui libere. Însă părea că abia aştepta să iasă cu barca cea nouă. Ar fi trebuit să mă prind chiar atunci că ceva nu era în regulă.

Ne-am întâlnit la docuri şi mi-am dat seama că se întâmplase ceva. Zâmbea forţat. Îşi ţinea mâinile în buzunarele pantalonilor scurţi şi admira barca. Îmi puse întrebări despre ea, însă ştiam deja că nu venise acolo ca să afle astfel de informaţii. O fi fost de la oră, mi-am zis. Poate nu se trezise încă.

Am sărit în barcă ţinând în mâini un termos de cafea şi două ceşti de carton, iar el mă urmă.

– Am vrut una suficient de mică s-o conduc bine, dar suficient de mare cât să încăpem toţi, am spus eu. Îmi imaginam cum îi luam pe Laurel şi pe copii cu barca în timp ce Jamie era la serviciu. Eram un frate îngrozitor.

M-am aşezat pe scaunul cu pernă de la cârmă.

– Vrei cafea? I-am întins termosul, iar el se aşeză pe scaunul pasagerului, în faţă. Scutură din cap, cu acelaşi zâmbet, care nu era chiar zâmbet.

– Eşti bine?

– Doar un pic preocupat, recunoscu el ridicând din umeri. Deci! Arătă spre barcă. Arată-mi ce poate.

– Mergem pe ocean? am întrebat eu în timp ce ne îndepărtam de dig. Deja mă plimbasem prin golfuleţ şi pe canalul navigabil. Voiam să văd cum se descurcă în larg.

– Sigur. Îşi potrivi ochelarii de soare. Ai botezat-o?

Mă gândisem să o numesc Laurel. Serios. Ce prost eram.

– Poate Maggie, am răspuns eu.

– Tare, spuse Jamie. O să-i placă să-ţi botezi barca după numele ei.

În câteva minute, navigam prin golfuleţ. Am simţit un fior, ca întotdeauna, când am văzut largul mării înaintea noastră. Atât de necuprinsă, încât puteam să jur că disting forma curbată a pământului. Nu-mi dădeam seama cum supravieţuisem patru ani în munţi.

Când am ajuns din golfuleţ în ocean, apăru de nicăieri o navă uriaşă. Ca din senin. Trecu pe lângă noi, cu un claxon care aproape ne sparse urechile. Mi-am strâns mâna pe volan în timp ce ne îndreptam fix în jetul lăsat în urmă.

– Dumnezeule! am exclamat, în timp ce urcam primul val.

– Ţine-te bine! strigă Jamie. Ca şi când mai era nevoie să-mi mai spună.

Am ajuns pe coama valului şi am căzut ca o piatră pe cealaltă parte, iar următorul val ne luase deja pe sus înainte să apucăm să ne stabilizăm. Îmi zbură ochelarii de soare de la ochi şi mă orbi cu un perete de apă, cât pe ce să răstoarne barca. Mă ţineam de volan. Jamie scoase un chiuit, ca şi când ar fi călărit un taur.

Încă două valuri, apoi ce era mai rău trecu, în sfârşit. M-am întors şi l-am văzut pe Jamie râzând în timp ce îşi dezbrăcă tricoul ud. Îşi scoase ochelarii de soare şi privi în jur, căutând, probabil, ceva cu care să-i usuce.

– Nu vedeam nimic, zise el.

– Ce noutate, am răspuns, râzând la rândul meu. Şi mi-am pierdut ochelarii de soare.

Îşi potrivi ochelarii de soare pe creştet, apoi îşi stoarse tricoul peste barcă.

– Barca ta s-a descurcat de minune, remarcă el.

– O clipă am crezut că o pierd.

Când am ieşit în larg am accelerat. După o vreme, Jamie îşi curăţă ochelarii cu tricoul umed. Îi puse din nou la ochi, apoi arătă spre sud.

– Este o balenă? Trebui să strige ca să-l pot auzi peste zgomotul motorului.

– Unde? Suprafaţa apei era lină.

– S-a scufundat.

– N-are cum să fie o balenă! am strigat eu. Nu e încă sezonul lor.

– Ai dreptate, spuse el. Dar semăna leit cu o balenă.

Goneam peste apă.

– Ce zici de frumoasa asta? am strigat eu.

– E minunată! Era ca o dinamită. Zburam. A ieşit din nou! arătă Jamie. Practic suntem deasupra ei.

De data asta am văzut-o. N-aveam cum s-o ratez. Ieşi chiar la sud de noi, un munte de treizeci, patruzeci de tone care ţâşnise din apă, apoi alunecase din nou în mare.

– Sfinte… Am încetinit şi am căutat cu privirea în apă. Nu-mi vine să cred. E iunie! Vezi balene cu cocoaşă în decembrie sau în ianuarie, când migrează spre sud, apoi primăvara, când se întorc în nord. Dar la sfârşitul lui iunie?

Am auzit sunetul făcut de botul balenei şi m-am întors; am văzut un jet de apă uriaş care ţâşnise în aer la doar douăzeci de metri de noi. Apoi coada masivă se ridică precum o pasăre mare cu aripile întinse deasupra apei. Coada lovi suprafaţa, apoi balena se scufundă din nou. Am încetinit până când am ajuns să plutim în derivă.

– Crezi că e singură? Jamie aproape şopti.

– Habar n-am, am răspuns eu. Ar fi trebuit să-mi aduc aparatul foto. Nimeni n-o să ne creadă.

Balena ieşi brusc încă o dată, ţintind spre cer chiar în faţa noastră.

– O fi aceeaşi? se îndoi Jamie.

– Nu ştiu, dar la naiba! E imensă! Şi mult prea aproape de noi. Mai văzusem balene de aproape şi înainte. Suficient de aproape cât să le mângâi pe spate cu o plasă de pe un vas de pescuit. Însă acum era altceva. Ne simţeam pitici pe lângă ea. Barca mea era pitică pe lângă ea. Mi-l imaginam pe Iona făcându-şi casă în burta ei.

– Cum poate un om să vadă asta şi să nu simtă prezenţa lui Dumnezeu? întrebă Jamie.

N-am răspuns. Îmi găsisem puterea superioară la centrul pentru alcoolici anonimi, însă Dumnezeul lui Jamie şi al meu erau diferiţi.

Balena alunecă din nou sub apă. Am mai aşteptat câteva minute, privind în stânga şi în dreapta în aşteptarea unui semn. Dispăruse.

M-am întins spre manetă.

– Stai, spuse Jamie. Hai să mai rămânem un pic aici.

– Cred că a plecat.

– Da, ştiu. Vreau să vorbesc cu tine. Am lăsat motorul. La naiba. Oare îi povestise Laurel despre conversaţia noastră? O să vreau puţină cafea, zise el. I-am întins termosul şi un pahar. L-am urmărit turnând. Îi tremura mâna, însă şi mie îmi tremura după ce dădusem nas în nas cu Moby Dick. Sorbi din cafea, apoi expiră puternic. La naiba, frăţioare, e atât de greu să spun asta.

Mi-am şters pe pantalonii scurţi palmele umede de sudoare.

– Ce s-a întâmplat?

– Am luat o hotărâre dificilă. Ochelarii de soare îi ascundeau privirea, însă ştiam că se uita fix la mine. Sunt egoist. Foarte egoist. Şi o să am nevoie de ajutorul tău, frăţioare.

M-am liniştit. Era clar că nu avea legătură cu mine şi Laurel.

– Orice, Jamie, l-am asigurat.

Se uită în direcţia în care dispăruse balena.

– Îi voi cere lui Laurel divorţul.

Muşchii inimii mi se strânseră atât de rău, încât mi-am frecat pieptul

cu mâna.

– Cum adică?

– Ştiu că e complet neaşteptat. Şi probabil mă crezi nebun. Că am cea mai fericită căsnicie din lume şi vreau să stric totul.

– Exact. Eşti… Nu cunosc o persoană mai ataşată de familie decât tine.

Îşi duse degetul mare şi arătătorul sub ochelari. Poate îşi ştergea lacrimile. Nu-mi dădeam seama.

– O iubesc, însă ca pe o prietenă, spuse el. Şi asta durează de ceva timp. Cât a stat la dezintoxicare, sentimentele mele pentru ea au început să se schimbe. Ştiu că nu e drept. Ceea ce s-a întâmplat nu a fost din vina ei, iar eu am tot sperat că vechile mele sentimente vor reveni, dar… Scutură din cap.

– Cum poţi să n-o iubeşti? Era nebun. Cum să vrea să o părăsească? Şi nu chiar asta îmi dorisem şi eu cu doar douăzeci şi patru de ore în urmă? Nu. Nu asta. Îmi dorisem ca Laurel să fie cea care îi cere lui divorţul. Voiam ca ea să fie cea care pune capăt. Nu cea care va fi rănită.

– Nu prea ştiu cum să-i spun, continuă Jamie. Nu vreau să o rănesc mai mult decât e cazul.

– Cumva e o întrebare? Pentru că dacă e întrebare, răspunsul e că nu există o metodă prin care să nu o ucizi cu asta. Aş fi vrut să-i spun cum mă refuzase pe mine din devotament pentru el. Să-i arunc asta în faţă.

– Ştiu, murmură Jamie. Şi îmi pare rău că pun asta pe umerii tăi. Am vrut să auzi acum de la mine, pentru că vor avea nevoie de tine. Ţii foarte mult la ea şi la copii. Vor avea nevoie de sprijinul tău o vreme.

Doi pescăruşi trecură în zbor pe deasupra capului nostru. Am privit cum unul dintre ei plonjează la suprafaţa apei, apoi se înalţă din nou în aer cu un peşte mic în cioc, ca şi când tot procesul n-ar fi necesitat nici un gram de efort.

– Nu-mi vine să cred, am bodogănit. Adică o s-o anunţi şi apoi ce? Te muţi? Te duci în California să începi o nouă viaţă?

– Eşti nervos, spuse el.

– Pur şi simplu nu înţeleg.

– Mda, nu te pot învinui. Expiră din nou. Jugulara îi palpita sub pielea umedă a gâtului. Uite, o să-ţi spun tot adevărul, da? Sunt îndrăgostit de altcineva.

Mi-aş fi dorit să-i pot vedea ochii în spatele lentilelor întunecate.

– O înşeli pe Laurel?

– E un cuvânt urât.

– Ai tu unul mai frumos? am replicat râzând.

– Nu e chiar aşa.

– Atunci ce-ar fi să-mi spui tu cum e? Mi-am încrucişat braţele pe piept, devenit brusc cel mai nobil dintre cei doi ticăloşi din barcă.

– N-ar fi trebuit să-ţi mărturisesc.

Nu voiam să tacă. Trebuia să ştiu totul.

– Nu poţi să mă condamni că sunt furios, am spus. Nu mai eşti Jamie. Eşti altcineva.

– E vorba de Sara, continuă el.

Cuvintele lui rămaseră în aer timp de câteva secunde, apoi căpătară greutate.

– O, frumos. Ţi-ai ales-o tocmai pe cea mai bună prietenă a nevestei tale.

– Nu am… nu aşa s-a întâmplat. Îşi luă tricoul ud de pe fundul bărcii şi îşi şterse fruntea cu el. Am locuit cu Sara şi Steve când era Maggie mică, îţi mai aminteşti? Atunci m-am îndrăgostit de ea. Ne potriveam. Laurel era atât de tulburată, pe când Sara era… Căsnicia ei nu mergea prea bine, iar Steve era plecat aproape tot timpul. Aveam nevoie unul de celălalt.

– Asta s-a întâmplat demult. Vrei să spui că durează de câţiva ani?

– Nu. Sau cel puţin nu fizic. După ce Laurel a rămas însărcinată cu Andy şi m-am mutat înapoi la Paznicul mării, din punctul meu de vedere relaţia cu Sara s-a încheiat. Însă una e să spui că ceva s-a terminat şi alta să şi simţi. Îşi frecă bărbia. Sara a fost minunată. Pe

buzele lui înflori un zâmbet, iar în acea clipă aş fi vrut să-i sparg faţa. Întotdeauna mi-am spus că de mine depinde ce va fi în viitor. Însă în ultimele câteva luni mi-am dat seama că trăiesc într-o minciună, că mă prefac că o iubesc pe Laurel, că îi spun că o iubesc, însă de fapt nu e aşa. Să trăieşti în minciună nu e drept faţă de nimeni.

– Eşti un ticălos. Pur şi simplu o să-ţi părăseşti copiii?

– N-aş face asta vreodată, răspunse Jamie rapid. De asta vom rămâne aici. Ori pe insulă, ori, poate, pe continent. Ne gândim să ne mutăm în Hampstead. Aşa o să pot rămâne în viaţa lui Andy şi a lui Maggie fără ca Laurel să dea nas în nas cu mine la magazin. O să-i întreţin mereu, adăugă el. Şi pe Laurel.

Chiar voiam să-l lovesc. Când eram copii, încercam mereu să-l bat, însă câştiga de fiecare dată. Era mai mare ca mine şi la vârstă şi la muşchi. Însă acum aveam în plus furia. Dacă încercam să-l dobor, aş fi reuşit.

– Marcus. Vorbea pe tonul liniştit şi calm care se auzea în dimineţile de duminică la capela lui. Uită-te la mine.

Am făcut-o, cu buzele atât de strânse încât mă dureau.

– Mai am un copil pe care să-l întreţin, spuse el. Alături de care trebuie să fiu.

– Despre ce vorb… L-am văzut cu ochii minţii pe Keith. Şase ani. Un copil frumos. Cu ochi mari şi căprui. Păr negru şi ondulat. Am scuturat încet din cap.

– Keith, continuă Jamie, ca şi când nu mi-aş fi dat seama. Îi dau Sarei bani pentru el încă de când s-a născut. Merită de la mine mai mult decât o sumă lunară modică.

– Mă simt ca şi când nu te-aş cunoaşte, am murmurat, holbându-mă la străinul din barca mea. Ai încurajat-o pe Sara să o ajute pe Laurel. Practic le-ai obligat să se împrietenească. Soţia şi amanta ta. De câte ori le-ai văzut în casa ta în acelaşi timp?

– Marcus, taci!

Se înfuria pe mine, iar mie îmi plăcea asta la nebunie. La naiba. Îi uram stăpânirea de sine. Uram calmul său.

– Şi bastardul tău, am continuat. Te aştepţi ca Maggie şi Andy să se

joace împreună cu el? Să fiţi toţi o familie mare şi fericită, doar că fără Laurel?

– Uită-te în nenorocita aia de oglindă, Marcus. Jamie frânse paharul de cafea în pumn şi îl aruncă peste barcă. Ţi-ai tras-o cu nevastă-mea.

Probabil am scuturat din cap, căci se aplecă spre mine.

– Nu încerca să negi! Crezi că m-am născut ieri? Ţi-ai tras-o cu ea, apoi ai lăsat-o gravidă şi alcoolică. Andy este aşa cum e din cauza ta.

M-am aruncat spre el şi l-am pocnit cu sete în falcă. Îşi clătină capul într-o parte, dar îşi reveni rapid, îmi prinse braţul şi mă trânti pe fundul bărcii. M-am bătut cu el cu o putere pe care nu mi-o cunoşteam. Mi-am îndoit picioarele, mi-am pus tălpile goale pe pieptul lui şi l-am aruncat în cealaltă parte a bărcii. L-am auzit gemând când se izbi în spate, de banchetă.

Eram ameţit pe fundul bărcii. Cerul se învârtea deasupra mea. M-am ridicat cu greu în genunchi, însă m-am simţit ca şi când m-aş fi înălţat în aer. Jamie porni spre mine, dar percepu acelaşi lucru. Mişcarea bruscă a bărcii.

– Ce naiba... Încercă să îşi găsească echilibrul, cu picioarele desfăcute şi braţele întinse în lateral.

Am privit în jur să văd ce barcă declanşase asemenea val. Apoi am văzut-o – coada imensă peste bord. Înainte să mă pot agăţa de ceva, m-am trezit în aer.

Jamie scoase un urlet în timp ce eram aruncaţi din barcă. Zbură cu capul în jos şi am auzit o bufnitură când se lovi cu capul de proră. Apoi m-am trezit în adâncul apei, nesigur dacă mă îndreptam spre suprafaţă, dacă umbra întunecată de deasupra mea era barca sau balena.

Am ajuns la suprafaţa apei. Am tras aer în piept. Mă usturau ochii de la sare. Barca deja era la câţiva metri distanţă de mine, iar furia mea faţă de Jamie se transformase într-o furie pentru supravieţuire. Am înotat la barcă şi m-am prins de scăriţa de la pupa, căutându-mi fratele în apă.

– Jamie! am strigat, aşteptând încordat să-i aud vocea. Câţiva pescăruşi ţipau pe deasupra, iar acela era singurul sunet pe care-l auzeam. Am urcat în barcă să văd mai bine suprafaţa apei. Jamie! am strigat din nou şi din nou. Auzeam iarăşi în minte sunetul acelei

bufnituri. M-am scufundat din nou în mare şi am deschis ochii în apa tulbure, căutându-l. Am înotat pe sub apă până când muşchii mei au cedat, însă am mai rămas în apă o vreme, strigând cu putere, sufocat de fiecare gură de apă pe care o respiram.

Am urcat din nou în barcă şi am cercetat încă o dată suprafaţa de la înălţime. Nu putea fi mort. Nu putea. Mă aşteptam să iasă din apă dintr-o clipă în alta, râzând. Să se ia de mine că fusesem atât de ticălos încât să încerc să mă bat cu el. Nu puteam să plec. Să plec însemna să-l abandonez.

– Jamie! am răcnit până când vocea mea se reduse la o şoaptă. Îmi voiam fratele înapoi.

Chiar şi când m-am întors în golfuleţ, plângând, am crezut că o să vină să mă întâmpine pe dig. Să-mi spună că meritam scandalul pe care mi-l făcuse şi să mă mănânce de viu că fusesem atât de ipocrit.

Însă, bineînţeles, nu era acolo, iar adevăratul meu coşmar a început când le-am povestit poliţiştilor ce se întâmplase: o balenă ridicase barca şi ne aruncase peste bord. În iunie, când balenele cu cocoaşă ar trebui să fie în nordul Noii Anglii. Ridicol. Uneori mă întrebam dacă nu cumva îmi imaginasem coada aceea uriaşă. Nu am spus nimănui despre bătaia noastră sau despre conversaţia noastră, însă aveam zgârieturi pe umăr. Răni pe gât. Oare era de mirare că am dat greş la testul cu detectorul de minciuni pe care fusesem suficient de prost să-l accept?

Oamenii care ne cunoşteau familia de ani buni nu-şi mai aminteau de vechea rivalitate dintre mine şi Jamie. Cumva ne-am bătut în barcă? Îşi aminteau că fusesem un beţiv. Cumva băusem în larg? La final, nu au reuşit să găsească vreo dovadă împotriva mea şi mi-au dat drumul. Pompierii, a căror dragoste şi admiraţie pentru mine erau aproape la fel de puternice cât fuseseră pentru Jamie, au rămas alături de mine, dar Laurel n-a crezut un cuvânt din ce-i spusesem. Şi ea era singura care conta.

capitolul 43

Maggie

– Chiar ai curaj să-l vizitezi pe Keith, zise Amber. Stătea tolănită pe scaunul pasagerului în maşina mea, cu picioarele goale pe bord. O avertizasem că dacă făceam accident, iar airbagul se deschidea, va sfârşi cu ambele picioare rupte, iar genunchii îi vor zdrobi nasul, dar îmi spusese că îmi făceam prea multe griji. Chiar îmi făceam prea multe griji. Nu mă puteam stăpâni. Incendiul îmi arătase cât de rapid puteau degenera lucrurile. Crezi că ai control asupra propriei vieţi, şi când colo, bum! Te trezeşti brusc la realitate.

– Ce e atât de curajos în asta? am întrebat eu.

– Am auzit că centrele pentru arşi sunt mai mult decât înfiorătoare. Amber fusese întotdeauna o plângăcioasă. Când duseserăm mesajele şi desenele copiilor de şcoală primară la spitalul din New Hanover, ea rămăsese pe hol, în timp ce eu intrasem în saloanele pacienţilor. Cei mai mulţi erau acolo pentru intoxicaţie cu fum sau răni uşoare, deci nu era chiar atât de rău. Mi se părea că era datoria mea să le duc vederile acelor copii. Eu eram sută la sută sănătoasă. Măcar atât puteam să fac. Chiar plecasem de la şcoală cu învoire în acea zi, căci consilierul meu îmi spusese că vizita la Keith era considerată „serviciu în folosul comunităţii“, la fel ca planificarea evenimentului de donaţii. Lucram ca disperata la chestia aia, însă nu aveam de gând să mai vorbesc cu Dawn. Intenţionam să-i trimit un cec gras după eveniment. Nu voiam să mai vorbesc vreodată cu Dawn.

– Îmi pare rău că nu am fost până acum, i-am spus lui Amber. Am la mine vederile pentru el de mai bine de o săptămână.

Amber fusese programată pentru interviuri la Facultatea de Management de la Universitatea Carolina de Nord din Chapel Hill, unde urma să înceapă în toamnă. Mă oferisem s-o duc eu cu maşina, iar părinţii ei urmau să o ia după câteva zile. Eu voiam să-l văd pe Keith, şi nu doar ca să-i dau vederile. Keith era singura persoană care jura că-l văzuse pe Andy afară chiar înainte de incendiu. Nu avea logică. Voiam să ştiu exact ce le spusese Keith poliţiştilor, ca să îmi dau seama cum să dezleg iţele acelei poveşti pline de necunoscute. Mama îl găsise pe cel mai tâmpit avocat din lume, aşa că depindea de mine să-l scot pe Andy din rahatul ăsta. Cât eu eram în Chapel Hill,

mama mergea la Raleigh să consulte un neurolog specializat în SAF. Audierea avea loc a doua zi şi mama spusese că totul va fi bine, însă vedeam că e agitată.

– Părinţii lui Travis au explodat când au auzit că plec la Chapel Hill, chicoti Amber. Părinţii lui Travis erau de părere că el şi Amber aveau o relaţie foarte serioasă prea devreme.

– Nu prea au ce să vă facă. Travis e băiat mare.

– Exact.

Nu-mi păsa de acea saga dintre Amber şi Travis, însă m-am trezit prizoniera ei pe tot drumul de două ore şi jumătate, obligată să ascult toate detaliile stupide ale relaţiei lor de la fata care fusese cândva cea mai bună prietenă a mea, în timp ce eu nu-i puteam spune absolut nimic despre Ben. N-ar fi înţeles niciodată. Probabil ar fi scris despre asta pe pagina ei de Facebook. Amber habar n-avea ce însemna să ai probleme adevărate.

Dumnezeule, eram atât de invidioasă că Amber putea să fie cu Travis pe faţă, agăţaţi unul de altul în văzul tuturor. Era atât de nedrept. Îmi era dor de Ben! Vorbeam la telefon, însă voiam să fiu cu el. Plănuiserăm să ne întâlnim vinerea următoare pe plajă, în capătul cel mai nordic al insulei, unde se afla ce mai rămăsese din vechea capelă a tatei. Speram să nu plouă, însă aveam de gând să mă duc chiar şi aşa. De câte ori mă gândeam că voi fi din nou cu el, inima îmi bătea mai tare.

– Îmi pare bine că rămân pe continent în seara asta, spuse Amber când am intrat pe centură.

– De ce?

– Unde ţi-a fost mintea? Îşi şterse unghia vopsită în roz. Se anunţă un uragan mare din nord-est. Se pare că va lovi rău coasta. Adică, probabil, o să-l simt şi eu la UCN, dar nu ca pe insulă.

De ce totul mi se păru brusc mai întunecat? Mi-am scos ochelarii de soare şi am văzut că norii semănau cu nişte grămezi de cenuşă. Poate că audierea de a doua zi avea să se anuleze din cauza furtunii. O furtună zdravănă i-ar fi putut face chiar să închidă tribunalul. Poate că audierea avea să se amâne, lăsându-ne timp să găsim un avocat mai bun.

Am lăsat-o pe Amber în campusul de la UCN, apoi am pierdut

patruzeci şi cinci de minute încercând să găsesc spitalul şi parcarea pentru centrul de arşi. Uitasem punga de cadouri albastră pe bancheta din spate a maşinii şi mi-am adus aminte de ea când aproape ajunsesem la lift. Deja începuse să plouă uşor când m-am întors la maşină să o iau. Nu, nu voiam să conduc în timpul uraganului. Trebuia să mă grăbesc.

Am găsit centrul pentru arşi. Avea o recepţie mare cu multe asistente, pe care le-am întrebat unde era salonul lui Keith.

Una dintre ele – supraponderală, blondă şi cam de vârsta mamei – ridică fruntea din tastatura computerului.

– Nu e oră de vizită, drăguţă, spuse ea.

M-am înfiorat la cuvântul „drăguţă“. N-aveam nevoie de lucruri care să-mi amintească de Dawn.

– Am căutat pe internet şi acolo scria că orarul de vizită este între şase şi zece, am insistat.

– Centrul pentru arşi are alt orar, ridică ea tonul. Pe cine vrei să vezi? Ai spus Keith Weston?

Am dat din cap.

– Am condus tocmai de pe insula Topsail.

– Fii binecuvântată, spuse ea. Poţi să mergi. Mama lui nu e azi cu el şi, probabil, i-ar prinde bine compania ta. Făcu un semn pe coridor. A doua uşă pe dreapta.

Am rămas în pragul uşii lui Keith, brusc prea speriată să intru. Îl vedeam în patul de lângă uşă, uitându-se la un televizor suspendat de tavan. Mi se părea că avea două tuburi lungi şi groase de material alb lipite de el, însă mi-am dat seama că acelea erau, de fapt, braţele lui, acoperite complet în bandaje. „Asta a făcut incendiul, m-am gândit. Asta e doar o parte mică din ce a făcut incendiul.“ Mi se înmuiară genunchii şi m-am rezemat de uşă. Amber se înşela. Nu eram curajoasă. Voiam să alerg înapoi pe coridor şi să fug din spital.

Însă trebuia să fac asta. Mi-am obligat genunchii moi să intre în salon.

– Hei, Keith, am început eu. Îl cunoşteam pe Keith de-o viaţă. Aveam o poză cu mine la trei ani, ţinându-l în braţe. Ani de zile am crezut că în acea fotografie era Andy, până când mi-a spus mama că Andy nu

locuise cu noi decât după ce împlinise un an. Aveam unsprezece ani când mi-a povestit că băuse prea mult când fusese însărcinată cu el şi că din cauza asta era aşa. M-am înfuriat atât de rău, încât am încercat să o lovesc. Mi-a prins mâna şi, într-o manieră de mamă tipică, mi-a spus că îmi înţelegea furia, că şi ea era furioasă pe ea însăşi pentru ceea ce făcuse, dar încerca să se ierte şi spera să o pot ierta şi eu. Încă nu era prea sigură că reuşisem.

Keith se întoarse spre mine şi i-am văzut jumătate de faţă înfăşurată în bandaje. Îmi venea să plâng. Părea dezorientat, se holba ca şi când nu m-ar fi recunoscut.

– Sunt eu, Maggie. M-am apropiat de patul lui.

– Ştiu cine eşti. Ce faci aici? Ai venit în vizită la săraci?

„Vizită la săraci?“ Ce voia să spună? Am ridicat punga albastră.

– Copiii de la Şcoala primară Douglas au făcut vederi şi ilustraţii pentru tine.

Sigur, nu putea lua punga. I-am privit braţele şi am observat nişte beţe subţiri de metal care ieşeau din bandaje în jurul mâinii lui stângi. Am simţit că mi se face rău. M-am aşezat pe un scaun de lângă patul lui.

– Vrei să îţi citesc eu vederile?

– Asta îţi mai linişteşte conştiinţa? pufni el. Fata bogată îl vizitează pe băiatul sărac la spital?

Atitudinea lui mă uimea. Care era problema lui? Ştiam că-l numise pe Andy „băieţaş de bani gata“ la petrecere, iar acum se purta la fel şi cu mine.

– Despre ce vorbeşti? De ce brusc ne spui mie şi lui Andy că suntem bogaţi?

– Pentru că sunteţi, nu-i aşa? Mai ales în comparaţie cu mine şi mama. Bogaţi şi norocoşi.

Probabil se referea la faptul că Andy scăpase din incendiu cu răni minore, în timp ce el zăcea acolo acoperit în bandaje.

– Ştiu că suntem norocoşi. Am privit ecranul televizorului şi am văzut o hartă meteo, apoi m-am uitat din nou spre el. Keith, spune-mi ce le-ai povestit anchetatorilor despre cum l-ai văzut pe Andy afară înainte

de incendiu.

Tuşi sau râse, nu eram prea sigură. Avu nevoie de un minut ca să-şi revină.

– Deci asta era, rosti el într-un final. Nu eşti aici să-l vizitezi pe Keith cel sărac. Să-i aduci lui Keith cel sărac porcării făcute de puştani de clasa a doua. Eşti aici să-l convingi că frăţiorul tău cel preţios şi prost e nevinovat.

– Nu e adevărat. Vreau doar să ştiu ce anume crezi că ai văzut.

– Am veşti proaspete pentru tine, Maggie. Nu este doar fratele tău.

– Ce vrei să spui?

– Că este şi fratele meu.

Probabil sedativele îi afectaseră creierul.

– Keith, chiar l-ai văzut afară din biserică?

– M-ai auzit? Mă privea ca şi când ar fi vrut să se ridice în capul oaselor, însă nu reuşea. Nu ştiam dacă să-l ajut sau nu.

– Andy e fratele meu, repetă el. Iar tu eşti sora mea.

M-am ridicat.

– O să chem o asistentă să vadă ce e cu tine.

– De ce? Crezi că sunt nebun? Că spun prostii?

– Nu ştiu despre ce vorb…

– Tatăl tău i-a tras-o mamei mele, urmă el.

– Poftim?

– M-ai auzit. I-a tras-o mamei şi după nouă luni m-am născut eu. Ceea ce înseamnă că eu sunt fratele tău vitreg. Partea din familie care locuieşte în rulotă şi mănâncă tăiţei, în timp ce tu şi Andy-eroul mâncaţi fripturi.

– Nu te cred.

– Întreabă-l pe unchiul tău. El ştie totul.

Am făcut un pas în spate; genunchii îmi tremurau din nou.

– Eşti atât de idiot. Tatăl meu n-ar fi făcut niciodată aşa ceva.

Scoase din nou acel sunet pe jumătate tuse, pe jumătate râs.

– Se pare că nu l-ai cunoscut prea bine, surioară.

– L-am cunoscut mai bine ca oricine! Mă vedeam cu ochii minţii când eram fetiţă, aşezată lângă tata pe terasă, trecându-mi degetele peste tatuajul de pe braţul lui. Doar încerci să mă scoţi din sărite.

– Nu arăţi scoasă din sărite, spuse Keith. Arăţi de parcă ţi-ar fi dat cineva un şut în burtă. Ce e? Nu vrei încă un frăţior? L-am privit şi brusc am avut senzaţia că mă uit în oglindă. Părul negru şi ondulat. Ochii mari şi căprui. Gene groase şi negre. Salonul mi se părea un tunel ai cărui pereţi întunecaţi mă strângeau. Am făcut un pas în spate şi am prins clanţa uşii cu mâna. Du-te şi întreabă-ţi unchiul, repetă Keith. O să te pună la curent cu toate detaliile suculente. M-am întors şi am ieşit în grabă din încăpere, aproape să cad pe picioarele moi precum cauciucul, însă vocea lui mă urmări până la lift: Data viitoare adu-mi din banii tăi, surioară! strigă el, iar eu am apăsat cu cotul butonul liftului, în vreme ce îmi astupam urechile cu palmele.

capitolul 44

Maggie

Am format numărul pe mobil în timp ce conduceam cu o sută douăzeci de kilometri la oră prin ploaie.

– Tu eşti, Mags? răspunse unchiul Marcus.

– Trebuie să vorbesc cu tine. Auzeam staţia în fundal. Eşti la serviciu?

– Da. Tu eşti la şcoală?

– Sunt în maşină, mă întorc la Chapel Hill. Am încetinit, căci o maşină din faţa mea practic se târa. Am vorbit cu Keith. Linişte totală. Am izbucnit în plâns. O, Dumnezeule! Nu-mi spune că e adevărat!

– Ascultă, Maggie. Linişteşte-te. Cât de aproape eşti? Când ne putem vedea?

– Încă mai am două ore de mers! Trebuie să-mi spui acum.

– Nu. Nu la telefon. E aproape două. Sună-mă când te apropii şi o să încerc să scap de aici, da?

– Keith e fratele meu vitreg?

– Maggie. N-o să vorbesc despre asta acum. Dă-ţi drumul la radio sau la un CD sau la orice te-ar ajuta să îţi scoţi asta din minte. La tine plouă?

Ştergătoarele mele se mişcau necontenit.

– Da.

– Concentrează-te la condus, draga mea, OK? Te iubesc. Sună-mă când te apropii.

Am aruncat telefonul pe scaunul pasagerului. Apoi am urlat din toţi rărunchii. Am urlat până am răguşit.

Ţestoasa din faţa mea încetinea şi mai mult. Trebuia să o depăşesc sau explodam. M-am uitat în oglinda retrovizoare. În spatele meu nu erau maşini, dar îndată ce am virat la stânga, cineva a apăsat claxonul şi

am intrat din nou pe banda mea, observând un Saab negru în oglinda retrovizoare. De unde apăruse? Am frânat zdravăn ca să ajung la viteza ţestoasei. Adrenalina îmi curgea prin braţe până în vârful degetelor. Trebuia să fiu mai atentă. Aş fi putut să mor, iar dacă muream eu, cine l-ar mai fi ajutat pe fratele meu?

Am luat din nou telefonul şi am încercat să-l sun pe Ben să-i spun de povestea asta cu Keith, dar îmi răspunse căsuţa vocală: „Aici Ben Trippett. Dacă eu sunt persoana pe care o căutaţi, vă rog să-mi lăsaţi un mesaj". Nu ştiam ce să spun ca să nu-l îngrijorez, însă era minunat să-i aud vocea. Aş fi sunat din nou şi din nou ca să o aud. Oricum nu voiam să repet ceea ce îmi spusese Keith înainte să aflu adevărul, dar ştiam că ceva era în neregulă dacă unchiul Marcus tăcuse aşa.

Am depăşit ţestoasa după ce m-am asigurat că eram în siguranţă. Am deschis radioul, după cum sugerase unchiul Marcus. Nu prindeam postul meu obişnuit la asemenea distanţă de Surf City, aşa că în următoarea oră am ascultat frânturi de muzică country şi pasaje din Biblie, fără ca măcar să-mi dau seama că posturile se succedau în calupuri de câte zece secunde.

– Tati, îi şopteam eu singurului om perfect pe care-l cunoscusem. Te rog, nu îngădui să fie adevărat.

Unchiul Marcus îmi dăduse întâlnire la Sears Landing. Am ajuns acolo prima şi m-am aşezat în colţul cel mai ascuns al restaurantului. Voiam să fiu cât mai departe de uşă şi de bucătărie pentru că ştiam că aveam să plâng. Priveam pe fereastră ploaia care cădea peste Golful Topsail. Cădea oblic, vântul începea deja să bată. Cerul era atât de încărcat şi de jos, încât norii aproape atingeau apa.

Unchiul Marcus apăru şi îmi dădu senzaţia că era ud leoarcă şi bătrân. Telefonul meu îl tulburase. Eu nu aveam energie suficientă ca să mă ridic, aşa că se aplecă el să mă sărute pe obraz.

– Cum te simţi? întrebă el.

– Minunat, am răspuns eu sarcastic.

– Mda. Se aşează pe celălalt colţ, lângă mine. Îmi dau seama. Îşi lăsă antebraţele pe masă. Povesteşte-mi ce anume ţi-a spus Keith.

– Că e fratele meu vitreg. Al meu şi al lui Andy. A spus că tati şi Sara… ştii tu. Nu am putut deloc – absolut deloc – să cred aşa ceva. Mă gândeam că poate încearcă doar să mă supere. E atât de furios pe

arsurile acelea cumplite! Şi nu-l condamn.

Unchiul Marcus se juca cu solniţa de pe masă, clătinând-o între degete. Făceam eforturi să am răbdare, însă mă călca pe nervi. Apoi chelneriţa, o fată pe nume Georgia Ann care absolvise acelaşi liceu ca mine cu câţiva ani în urmă, apăru la masa noastră.

– Hei, Marcus. Maggie, spuse ea, deschizându-şi carneţelul. Te pregăteşti de absolvire, nu?

– Curând. Ştiam că fusese o idee proastă să ne întâlnim la un restaurant, însă ploua prea tare ca să ne întâlnim pe plajă, iar unchiul Marcus nu dorea să vorbim la departamentul de pompieri.

– Eu vreau un hotdog, inele de ceapă şi un ceai cu gheaţă. Unchiul Marcus ştia exact ce vrea, însă nu înţelegeam cum de avea poftă de mâncare. Dar tu, Maggie? întrebă el.

– Nu mi-e foame.

– Adu-i un ceai dulce, îi ceru Marcus ospătăriţei.

– Sigur, răspunse ea. Chiar mă simţeam uşurată s-o văd plecând.

Unchiul Marcus începu să se joace din nou cu solniţa.

– M-am hotărât să îţi spun totul, începu el, pentru că dacă… o să omit lucruri… Se rezemă de spătarul scaunului şi privi în tavan. Problema e că mama ta ar trebui să fie prima care aude întreaga poveste.

– N-o ştie?

Scutură din cap.

– Şi aveam de gând să aştept măcar până după audierea de mâine, pentru că are destule pe cap. E în Raleigh?

– Probabil deja e în drum spre casă.

– Şi Andy unde e?

– Echipa lui are antrenament special astăzi şi urma să fie dus acolo. O să-l iau mai târziu. Deveneam nervoasă. Nu mă poţi lăsa să aştept cu sufletul la gură până ce îi spui mamei.

– Da. Ştiu. Mai răsuci de câteva ori solniţa. Da, e adevărat, rosti el simplu. Mags, eu sunt singurul care ştie ce s-a întâmplat. Nu voiam să

afle Keith. Şi, în nici un caz, nu voiam să afli tu.

– Cum de ştie Keith şi nimeni altcineva?

Georgia Ann ne aduse ceaiurile şi aruncă două paie pe masă.

– Vine şi mâncarea imediat, spuse ea.

Unchiul Marcus aşteptă până se îndepărtă din nou.

– Nu ştie chiar totul. Desfăcu paiul şi îl vârî în ceai. Eu nu m-am atins de al meu. Ştii cum a murit tatăl tău.

– Balena.

– Da. Şi probabil ai auzit nişte zvonuri cum că eu aş fi avut vreo legătură cu asta. Am scuturat din cap neîncrezătoare. Însă unii oameni au crezut asta, continuă el.

– De asta se poartă atât de ciudat reverendul Bill cu tine?

– În parte, da. Pe deasupra, nu-l plăcea pe Jamie pentru că ideea de religie a tatălui tău nu se potrivea cu a lui.

– Însă nu înţeleg de ce oamenii au crezut că eşti vinovat de moartea tatei.

El îşi plimbă paiul prin ceai.

– În primul rând, nu era sezonul în care balenele apar de obicei în larg. În plus, eu şi Jamie nu ne-am înţeles întotdeauna bine când eram tineri, aşa că unii au crezut că poate eu… că l-am omorât eu.

– E complet ridicol!

– Ai dreptate. Este. Însă chiar ne-am certat în barcă, şi asta e partea pe care nu o ştie nimeni. Nici Keith, nici altcineva în afară de noi doi.

Georgia Ann apăru cu hotdogul şi inelele de ceapă. Mirosul îmi întorcea stomacul pe dos.

– Vă mai aduc ceva? întrebă ea.

– Nu, mulţumim, răspunse unchiul Marcus.

– Strigaţi dacă vreţi ceva, da?

Unchiul Marcus sorbi din ceai, iar chelneriţa dispăru.

– Când eram în barcă, Jamie mi-a spus că era îndrăgostit de Sara şi dorea să divorţeze de mama ta ca să se însoare cu ea.

– Nu se poate.

– Îmi pare rău, Mags. Aşa e. Şi mi-a mai dezvăluit că Keith era copilul lui. Muşcă dintr-un inel de ceapă, pe care îl scoase din aluat. Încercam să nu-mi pierd răbdarea în timp ce mesteca. N-am spus nimănui despre acea discuţie, pentru că mi-am imaginat că secretul va muri odată cu Jamie, continuă el după ce înghiţi. Îi dădea Sarei bani pentru întreţinerea copilului, lucru care, evident, a încetat după moartea lui. Aş fi vrut să nu-mi fi spus vreodată, însă îmi spusese, iar eu nu puteam să stau cu mâinile în sân şi să văd cum Keith care avea doar… şase ani atunci? N-am putut să stau să văd cum creşte în sărăcie ştiind că era fiul lui Jamie şi nepotul meu. Aşa că am deschis un cont pentru el, în care am pus patruzeci de mii de dolari din banii mei.

– Pleacă de-aici!

– Am informat-o pe Sara printr-o scrisoare căreia i-am ataşat un cec. I-am scris ceva de genul „Aceştia sunt bani pentru facultatea lui Keith. Ştiu că Jamie te iubea şi dorea să vă întreţină." Am vrut să-i spun că ştiam. Că înţelegeam că şi ea suferea, însă nu avea voie să o arate. Îmi era milă de ea.

– Şi de mama, nu?

– Mi-a fost milă şi de mama ta, însă ea nu ştia adevărul. Din punctul ei de vedere, Jamie a murit ca soţul ei cel iubitor. Pe de altă parte, Sara pierduse pe cineva cu care trebuia să pretindă că fusese doar prietenă.

– Cum poţi să fii atât de înţelegător faţă de ea? Aproape că strigam. E prietena cea mai bună a mamei şi, de fapt, era… Nu puteam nici să pronunţ.

– Mags, ştiu că e greu de înţeles. La început şi eu am fost furios. Atât de furios, încât m-am bătut cu tatăl tău. Însă oamenii mai greşesc. Iar sentimentele se schimbă în timp.

M-am gândit la Ben, am încercat să-mi imaginez că sentimentele mele faţă de el s-ar fi putut schimba. Dar era imposibil.

Am desfăcut şi eu paiul ca să am ceva cu care să mă joc. Am făcut o mingiuţă din hârtia ambalajului şi am strâns-o între degete.

– Tot nu înţeleg însă de ce Keith a început să vorbească din senin despre asta, am rostit în cele din urmă.

– Sara mi-a păstrat scrisoarea, explică unchiul Marcus. A pus-o alături de alte informaţii despre cont într-un loc unde Keith a găsit-o din greşeală. A găsit-o în dimineaţa cu petrecerea, fapt care explică de ce a fost atât de rău cu Andy în noaptea aceea.

– Când l-am văzut la spital mi-a spus că sunt bogată.

– Adevărul este că eşti bogată. Tu trăieşti cu o moştenire consistentă de la Jamie, ca să nu mai vorbim că asigurarea lui de viaţă v-a ajuns ţie, lui Andy şi mamei tale cât să trăiţi ani buni din ea. Sara şi Keith au primit foarte puţin şi, cu toate că am fost foarte furios pe tatăl tău pentru ceea ce a făcut, nu puteam să las ca fiul lui să nu se aleagă chiar cu nimic.

Am privit spre terenul de golf. Ploaia se oprise, cel puţin momentan.

– Mereu am crezut că tata era perfect, am şoptit. Nu înţeleg cum a putut să facă aşa ceva. Să o înşele pe mama şi întreaga familie.

– Mags, să ştii că a fost un om minunat din multe puncte de vedere. Şi un tată chiar bun. Avea standarde foarte ridicate pentru el însuşi. Nu l-am auzit aproape niciodată înjurând, sau cel puţin nu ca adult. A stat alături de mama ta când a rămas însărcinată cu Andy, chiar dacă nu era o prezenţă prea plăcută. Nici eu nu eram, adăugă el rapid. Eram amândoi beţivi. Eu locuiam lângă ei pe atunci şi mă îmbătam împreună cu mama ta şi ne făceam rău unul altuia.

Am dat din cap. Ştiam că unchiul Marcus era şi el un fost alcoolic, la fel ca mama, însă nu-mi imaginasem niciodată că el şi mama se îmbătau împreună. Mi-era complet imposibil să mi-l închipui pe oricare dintre ei bând alcool. Împreună? Nu se poate. Mama era atât de rece în preajma lui. Însă brusc am pus lucrurile cap la cap.

– Mama a crezut că… a fost una dintre acele persoane care au crezut că l-ai omorât pe tata?

A încuviinţat din cap.

– Eu… şovăi. Chiar o iubeam pe mama ta, şi ea ştia asta. S-a gândit că aceea a fost o motivaţie suficient de puternică pentru mine ca să scap de tatăl tău.

– Vai, unchiule Marcus, e o nebunie!

– Exact. Muşcă din hotdog, apoi înghiţi o gură de ceai. Deci morala poveştii este că dăm cu toţii greş, spuse el. Cu toţii facem cel puţin o greşeală în viaţă.

„Unii dintre noi dau greş mai mult decât alţii“, mi-am zis.

– Eşti la curent cu depresia mamei tale? se interesă unchiul Marcus.

– Doar ce a spus ea, că a încercat să uite de toate cu ajutorul alcoolului.

– Întocmai. După ce te-ai născut tu, Laurel a căzut în aşa-numita depresie postnatală. Hormonii i-au scăpat de sub control, lucru care li se întâmplă uneori femeilor după ce nasc. Oricum, noi am crezut că era supărată pentru că devenise mamă sau aşa ceva. Tatăl tău a încercat să o ajute, însă nu voia să meargă la psiholog şi ea… împreună au decis să se despartă o vreme.

– Au fost despărţiţi? Nu ştiam nimic din toate astea.

– Jamie s-a mutat cu Sara şi cu soţul ei de atunci, Steve. Steve era plecat mult timp în misiune şi probabil tatăl tău şi Sara… s-au alinat unul pe celălalt.

– Bleah. Mă treceau fiorii.

– Mags. Îşi puse mâna peste a mea, pe masă. Te rog, draga mea. Poartă-te ca un adult.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Îmi pare rău. O să încerc. Şi unde eram eu cât locuia el cu Sara?

– Erai cu el. Mama ta abia era în stare să aibă grijă de ea însăşi. Sara l-a ajutat cu tine. Cu toate că la început am fost furios pe el, cred că realmente aveau nevoie unul de altul.

– Însă voia să ne părăsească! m-am indignat. Să ne părăsească pe Andy şi pe mine. Simţeam cum îmi curgea o lacrimă pe obraz înainte ca măcar să-mi dau seama că plângeam.

– Nu, plănuise să fie alături de toţi copiii săi. Îmi acoperi din nou mâna cu a lui. Maggie, tu ai fost fetiţa lui. Persoana cea mai apropiată de el. Te adora. În primii tăi trei ani ţi-a fost şi mamă şi tată.

Asta explica atât de multe.

– Încă mă simt legată de el, am recunoscut. Mă gândesc mult la el. Mi-l amintesc atât de bine de când eram mică, însă nu am aproape nici o amintire legată de mama. Ca şi când n-ar fi fost cu mine.

– Nu prea a fost, însă nu o condamna nici pe ea, da? A devenit o mamă foarte bună pentru tine şi Andy după ce a scăpat de dependenţa de alcool, aşa că nu are rost să-i învinuieşti pe ea sau pe Sara sau pe tatăl tău pentru ce s-a întâmplat. E de domeniul trecutului, şi cu toţii au încercat să meargă mai departe.

– Dacă Keith mi-a spus mie, e posibil să-i spună şi mamei. Nu cred că o să primească prea bine vestea. Eu îl considerasem pe tatăl meu perfect, însă mama îl credea de-a dreptul sfânt. Şi ai spus că habar n-are.

– Ştiu, şi am de gând să-i istorisesc totul, însă nu chiar acum. Nu când mâine e audierea. Aşa că momentan aş vrea să rămână secretul nostru.

– Şi dacă o sună Keith?

– Nu cred că e în stare să ţină un telefon în mână.

Mi-am amintit de braţele sale bandajate şi de tijele de metal care îi ieşeau din degete.

Se auzi pagerul şi unchiul Marcus se ridică într-o clipă, împachetându-şi mâncarea într-un şerveţel.

– Trebuie să fug, draga mea, spuse el, lăsând o bancnotă de zece dolari pe masă. Eşti mai bine?

Am dat din cap şi l-am urmărit cu privirea până la ieşire. Apoi m-am ridicat să plec şi eu. Nu mai voiam să port o conversaţie cu Georgia Ann.

Afară îmi vibră telefonul. Un mesaj de la Ben: „M-am certat cu D. E turbată. Păstrează-ţi calmul. Te iubesc, B.“

capitolul 45

Laurel

Deja turna cu găleata când am plecat din Raleigh, şi ştiam că mă aştepta un drum îngrozitor. Trecuse de patru şi tocmai îi închisesem telefonul în nas lui Dennis. Nu-mi mai aduc aminte când i-am închis ultima oară telefonul cuiva în nas, însă eram furioasă. Începeam să-l urăsc, şi nu e bine să simţi ură faţă de omul de care depinde viaţa fiului tău. Întâi îmi răspunsese după două ore când ştia că încercam să găsesc pe cineva care să ne ajute a doua zi la audiere. Apoi, cu toate că i-am relatat despre întâlnirea mea cu neurologul în Raleigh, tot nu credea că este mare scofală.

– V-am spus că este o scuză prea tocită, doamnă Lockwood, răspunse el. A fost folosită prea des.

– Nu a fost folosită prea des în cazul lui Andy! am strigat eu la telefon. Nu o veţi utiliza deloc?

– Când se ajunge la proces, mărturia neurologului ne-ar putea ajuta să dovedim lipsa premeditării.

– Dar o să fie deja la tribunalul pentru adulţi! Şi i-am închis telefonul. Ştiam că urma să plâng sau să înjur sau amândouă. Dar Shartell nu pricepea. Andy chiar nu avea să supravieţuiască în puşcărie. Pur şi simplu ar fi fost imposibil.

După douăzeci de minute încă plângeam, când mi-a sunat telefonul. Speram să fie Shartell, care se răzgândise, însă ştiam că asta era puţin probabil. Am răspuns.

– Numai puţin, am rostit în microfon. Am lăsat telefonul în poală şi m-am îndreptat prin ploaia deasă către cotul autostrăzii I-40. Am luat din nou aparatul îndată ce am ajuns la un popas. Alo? Speram să nu se observe că plângeam.

– Laurel, sunt Dawn. Vocea ei părea ciudată. Gâtuită. Mă speria. Mi-era teamă ca nu cumva să se fi întâmplat ceva rău cu Keith şi ea să dea telefoanele în locul Sarei. Ploaia se izbea de capota maşinii, obligându-mă să măresc volumul sunetului.

– E totul bine? am vrut să ştiu.

– Asta depinde de ce înţelegi tu prin bine. Unde eşti? Ce e cu zgomotul ăla?

– Ploaia. Sunt în maşină, mă întorc din Raleigh. Ce s-a întâmplat?

– Te-am sunat pentru că trebuie să ştii ce face fiica ta.

– Maggie? am întrebat, ca şi când aş fi avut şi alte fiice.

– Are o relaţie cu Ben. Mă înşală cu ea.

– Maggie? am repetat.

– Durează de când au început să lucreze împreună ca antrenori.

– Dawn, ce te face să crezi că…

– Ben mi-a mărturisit totul. Spune că încearcă să o termine cu ea, însă mai trage de timp ca să poată profita cât mai mult.

– Maggie nici măcar nu iese cu cineva, am ripostat.

– Laurel, fac mult mai mult decât să iasă împreună, râse Dawn.

Am rămas tăcută, gândindu-mă la momentul în care Maggie îl alina pe Ben la urgenţe.

– Iar el… câţi ani are?

– Douăzeci şi opt. Nu sunt decât unsprezece ani diferenţă, o nimica toată.

– El a început? Am simţit o emoţie rară, o nevoie copleşitoare de a-mi proteja fiica. Toată protecţia mea se dusese spre Andy; pentru ea nu mai rămăsese nimic. Însă, aproape imediat, acea nevoie fu înlocuită de furie. Cum îndrăznise?

– Contează cine a început? întrebă Dawn. Dumnezeule mare, Laurel! Prietenul meu i-o trage fiicei tale adolescente. Şi mai mult decât atât, fumează iarbă împreună.

– Nu cred asta. Maggie ştia – mă asigurasem că amândoi copiii mei ştiau – că abuzul de substanţe nocive era interzis în familia noastră. Pentru asta aveam toleranţă zero.

– Înseamnă că bagi capul în nisip ca struţul.

– Dawn, îmi pare rău, trebuie să închid. Cu mâinile tremurând, am închis şi am apăsat pe tasta de apel rapid să o sun pe Maggie.

– Ai reuşit ceva? întrebă ea.

– Nu de asta te-am sunat. Îmi plimbam mâna liberă pe volan. Tocmai am primit un telefon de la Dawn.

Tăcerea lui Maggie îmi spuse tot ce voiam să ştiu.

– Of, Maggie. În pieptul meu se aduna dezamăgirea. E adevărat?

– Mamă, lasă-mă să-ţi explic. Probabil nu a sunat prea bine din gura lui Dawn.

– Nu, bineînţeles că nu. M-ai minţit un an întreg. „Nu, mamă, nu vreau un iubit. Vreau să mă concentrez asupra studiilor." Cum ai putut să mă minţi în faţă, aşa?

– Pentru că dacă ţi-aş fi spus adevărul, nu m-ai fi lăsat să ies cu el.

– Bineînţeles că nu te-aş fi lăsat! Are douăzeci şi opt de ani şi locuieşte cu prietena lui.

– Nu e prietena lui. Şi ce contează vârsta?

– Pentru că e o diferenţă imensă între şaptesprezece şi douăzeci şi opt.

– Mereu îmi spui că sunt matură, aşa că nu înţeleg ce e atât de şocant şi teribil. Îl iubesc. E cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

– Aveam alte pretenţii de la tine, am continuat eu. Nu îţi dai seama că profită de tine? Locuieşte cu Dawn, şi tu eşti de rezervă. Ce viitor ai tu în asta?

– El şi Dawn doar împart aceeaşi casă.

– Mi s-a părut că ea are altă impresie.

– Se înşală!

– Pentru numele lui Dumnezeu, toată lumea ştie că sunt un cuplu.

– Dar nu o iubeşte. O foloseşte ca să ascundă relaţia noastră.

– Maggie! Eram şocată. Cum îndrăzneşti? Chiar dacă ar fi adevărat, cum poţi să te foloseşti aşa de cineva?

– Nu sunt un cuplu!

– Maggie…

– N-o să te las să-mi strici relaţia!

– Să-ţi stric ce? Chiar crezi că o va părăsi pe Dawn pentru tine?

– De câte ori să-ţi spun că nu e cu Dawn!

– Şi ce viitor crezi că o să ai cu el?

– Unul lung! ţipă ea.

– N-aş fi atât de sigură. Dacă o înşală pe Dawn, o să te înşele şi pe tine.

– Nu mă asculţi! Dacă Dawn crede că e prietenul ei, trăieşte pe altă lume.

– Mi-e teamă că tu eşti cea care trăieşte pe altă lume, Maggie. Mi-a spus că el vrea s-o termine cu tine.

– E o ticăloasă! Închid.

– Să nu îndrăzneşti.

– Putem să vorbim mai târziu.

– Nu, acum! am spus eu. Vom vorbi acum pentru că vreau să-l suni şi să-i spui că s-a terminat.

– Acum vrei brusc să te implici în viaţa mea, după ce m-ai ignorat şaptesprezece ani?

– Maggie! Am simţit cum mi se frânge inima. Este supărată, mi-am spus. Încearcă să te rănească. Lasă, îl sun chiar eu.

– Nu!

– Probabil a avut nu ştiu câte amante, am continuat ridicând glasul. Tu îţi dai seama? Ar putea avea boli venerice. Ai fi putut rămâne însărcinată.

– Mamă, ai încredere în mine. Nu sunt proastă.

– Ba da, exact asta eşti! Ploaia se auzea atât de puternic, încât a

trebuit să-mi bag un deget în ureche ca să aud. Eşti incredibil de proastă. Cum poţi să ai încredere într-un bărbat care are o relaţie secretă cu o fată care are pe jumătate vârsta lui?

– Pentru că eu nu sunt ca tine! pufni Maggie. Eu am încredere în oameni. Tu nu ai încredere în nimeni. Nici măcar în unchiul Marcus. O să sfârşeşti singură, şi nu vreau să mi se întâmple şi mie asta.

– Ba am multă încredere în oameni, am răspuns, muşcând momeala. Am avut încredere deplină în tatăl tău.

– Atunci hai să-ţi spun ceva, mamă. Se pare că ai fost proastă să faci asta.

– Maggie! De ce spui aşa ceva?

– Pentru că te-a înşelat, de aia.

– E ridicol. Nu încerca să mă pui pe mine în centrul poveştii.

– Ba am tot dreptul. Crezi că Ben nu merită încredere şi vorbeşti de tata de parcă ar fi un sfânt. Ştii ceva? N-a fost. Era îndrăgostit de Sara.

– De Sara? De unde naiba le scoţi? Sara l-a ajutat foarte mult când erai tu mică. Asta îţi aduci tu aminte?

– Keith e copilul tatei!

Îmi venea să râd, era ridicol.

– Maggie, unde eşti? Mă sperii. Nu o mai auzisem vreodată atât de rea şi de disperată. O să-l rog pe Marcus să vină să stea cu tine.

– Mamă! Unchiul Marcus mi-a spus întreaga poveste. Tata i-a dezvăluit totul când erau în barcă în ziua în care s-a înecat. Voia să te părăsească pentru Sara şi Keith.

Când am conştientizat ce spunea, am simţit cum mi se învârtea mintea. Imposibil.

– Chiar dacă ar fi aşa, de ce ţi-ar fi spus ţie Marcus?

– Pentru că ştie Keith, iar Keith mi-a spus.

– Poftim?

– Unchiul Marcus nu a vrut ca tu să afli vreodată. Ai făcut pe Crăiasa

Zăpezii cu el pentru că ai crezut că l-a omorât pe tata, însă în tot acest timp doar a încercat să te împiedice să afli. A depus un fond pentru şcoala lui Keith după moartea tatei, iar Keith a găsit documentele, aşa că ştie adevărul. Unchiul Marcus voia să aştepte până după audiere ca să-ţi spună.

Simţeam cum maşina îmi scapă de sub control, că ploaia forma încă un strat de sticlă la fereastra mea. Simţeam cum un cuţit mi se înfige în suflet, apoi se răsuceşte.

Maggie plângea.

– Îmi pare rău, mamă, bolborosi ea. Nu am vrut să afli aşa. Ştiu că e un moment nepotrivit, însă mi-ai forţat mâna cu Ben. Te rog, te rog, acceptă faptul că noi doi suntem împreună. Dawn e geloasă, atâta tot. Nu o înşală. I-a spus cu mult timp în urmă că vrea să fie doar prieteni. Este furioasă că…

– Maggie… Nu prea o ascultam. Sunt în drum spre casă. Am avut o zi îngrozitoare.

– De ce? Ce a spus neurologul?

– Vom vorbi în câteva ore, când ajung. Aici plouă şi bate vântul şi aş vrea să evit partea cea mai rea a furtunii, dacă se poate. Păream remarcabil de calmă, chiar dacă acel cuţit să răsucea şi se învârtea şi mă tăia tot mai adânc.

– Mamă, spune-mi doar că înţelegi, se rugă ea. Că mă crezi că eu şi Ben suntem împreună serios. Îl iubesc.

– Vorbim când ajung acasă. Şi nu uita să-l iei pe Andy de la înot.

– Am uitat eu vreodată de el? pufni Maggie, apoi se lăsă tăcerea.

Am închis telefonul şi mi-am sprijinit fruntea de volan. Crezusem că Jamie fusese întotdeauna al meu. Puternic şi protector şi iubitor. Avuseserăm nişte ani minunaţi după ce scăpasem de alcoolism. Toţi acei „te iubesc“. Momentele tandre cu copiii. Cu mine. Fuseseră ani minunaţi, nu? Fuseseră doar imaginaţia mea? Acei „te iubesc“ erau pentru Sara, nu pentru mine?

Pentru Sara?

Dar de ce să nu se fi îndrăgostit Jamie de Sara? Era frumoasă, blândă şi îl ajuta. Soţul ei lipsea aproape mereu şi era distant faţă de ea chiar

şi când erau împreună, în timp ce, ani de zile, eu fusesem beţivă, murdară şi foarte, foarte greu de iubit.

Şi Marcus. Ascunsese adevărul toţi aceşti ani, în timp ce eu îl îndepărtasem? Aş fi vrut să-l sun, să fac diferenţa între ce era adevărat şi felul în care îi manipulase fiica mea cea furioasă spusele. Însă trebuia să ajung acasă şi nu puteam să conduc pe asemenea ploaie şi să vorbesc în acelaşi timp. Nu astăzi. Nu despre asta.

Am învârtit cheia în contact şi am reintrat pe autostrada I-40.

capitolul 46

Maggie

Andy a alergat spre mine prin ploaie când am ieşit din maşină în faţa centrului de recreere.

– Încep să fiu bun la fluture! strigă el în semn de întâmpinare.

– Foarte bine, Andy, am răspuns eu, apoi am deschis umbrela. Aşteaptă-mă în maşină, da? Trebuie să vorbesc cu Ben. Durează doar un minut.

Am intrat rapid în clădire şi am coborât la bazin. Ben vorbea cu părinţii unui copil din echipa lui. Le arăta o mişcare, cu braţul tăind aerul. Era minunat. „O, Dumnezeule, nu lăsa să se termine.“ M-am aşezat pe primul şir de bănci din tribune, să-l aştept. Mă zări şi se scuză în faţa părinţilor, ca să vină la mine.

– Dawn i-a spus mamei, am început eu când se apropie suficient de mult cât să mă audă.

– La naiba. Se aşeză lângă mine. Îmi pare rău. Mi-era teamă că o va face. Pariez că mama ta a făcut spume.

– Da, însă mai sunt multe alte lucruri. Încercasem să-l sun pe unchiul Marcus să-l anunţ că-mi dădusem drumul la gură, dar nu răspunsese. Mă gândeam să-i dau un mesaj, însă nu se pricepea deloc la mesaje. În plus, îmi era teamă să-i spun ce făcusem. Fusesem atât de rea cu mama. O parte din mine se simţea vinovată, însă altă parte din mine iubise fiecare secundă a acelui moment. Avusesem empatia unui şarpe. Nici n-o să-ţi vină să crezi, am continuat. Ridicând privirea, am văzut altă mamă venind spre noi. Trebuie să-ţi vorbesc. Poţi să mă suni mai târziu?

Aprobă din cap, întorcându-se cu spatele la femeia care aştepta la câţiva metri distanţă.

– O să încerc, răspunse el.

– Ben… M-am ridicat în picioare. Mama mi-a spus că Dawn a asigurat-o că vrei să te desparţi de mine.

Scutură din cap.

– Ştii cum e Dawn, spuse el. Vrea doar să ne facă necazuri. Vorbim mai târziu, da?

Afară, o rafală puternică de vânt aproape că mă dărâmă. Am deschis umbrela, ţinând-o cu mâna ca să nu mi-o zboare vântul. Când am ajuns la maşină eram leoarcă.

– Arăţi ca şi când ai fi căzut în bazin, remarcă Andy.

– Aşa mă şi simt. Am întors cheia tremurând.

– Mi-ai adus iPod-ul?

– L-am uitat. Îmi pare rău.

– Secretul fluturelui este că trebuie să ştii să respiri, spuse el, în timp ce eu ieşeam la şosea.

– La fel ca în orice stil de înot. Ştiam că fusesem tăioasă, însă el nu păru să observe.

– Vreau să fiu cel mai bun.

– Andy, nu trebuie să fii cel mai bun la toate tot timpul.

– Ba da, trebuie.

– De ce?

– Ca să fiu fericit.

Îmi venea să râd.

– Viaţa ta e chiar simplă, nu?

– Da.

Oare ştia despre audierea de mâine? Căci nu părea prea îngrijorat în privinţa asta.

– E bine că te străduieşti, am spus, însă o parte a maturizării este să şi înveţi să pierzi.

– Ce înseamnă asta?

– Ştii când îţi spune Ben să îl feliciţi pe câştigătorul echipei adverse? Îmi plăcea să mă aud pronunţând numele lui Ben.

– Urăsc asta.

– Asta înseamnă să ştii să pierzi.

– Însă tot mai bine e când câştig, nu?

– Da. Am oftat. Nu mă mai puteam concentra asupra conversaţiei. În seara asta pregătesc eu cina, pentru că mama o să întârzie. Mi-era frică să o văd! Ce ţi-ar plăcea să mănânci?

– Pizza!

– Cred că avem în congelator. O s-o pregătesc cât te schimbi tu.

Sună telefonul tocmai când vâram pizza în cuptor. M-am uitat să văd cine era. Unchiul Marcus. Avea să mă ucidă.

– Hei, Maggie. Mama ta s-a întors?

– Nu, iar eu mi-am dat drumul la gură, am răspuns eu. M-a sunat, eu m-am înfuriat pe ea pentru o chestie şi i-am spus. Mi-am muşcat limba, aşteptându-i reacţia.

– De ce, Maggie? Părea mai degrabă şocat decât furios.

– M-a făcut să sufăr, apoi mi-a spus că tata a fost singura persoană de încredere pe care a cunoscut-o sau ceva de genul ăsta şi pur şi simplu mi-a ieşit pe gură. Ştiu că n-ar fi trebuit. N-am putut să mă abţin.

Rămase tăcut, iar eu m-am crispat, aşteptând să urle la mine.

– Ştii ce a rezolvat la neurolog? întrebă el într-un final. Mi-a lăsat un mesaj, dar cred că are telefonul închis.

– Nu ştiu. Mi-a spus că a avut o zi îngrozitoare.

– La naiba.

– Însă o să fie bine, nu? Adică mâine.

– Nu, dacă Andy va fi dat pe mâna tribunalului pentru adulţi, nu o să fie.

– Dar… Eram derutată. Mama mi-a spus că asta nu se va întâmpla.

– Ţi-a spus asta azi?

Am încercat să-mi amintesc discuţia cu ea.

– Nu. Mi-a spus în ziua în care Andy s-a întors de la închisoare. Eram foarte îngrijorată în privinţa asta şi mi-a spus să stau liniştită. Că nu se va întâmpla. Unchiul Marcus tăcu din nou. Este, totuşi, posibil? am vrut să ştiu.

– Cred că mama ta a vrut să nu te supere, Mags. Dacă a zis că a avut o zi îngrozitoare, înseamnă că a avut ghinion ori la neurolog, ori la avocat. Caz în care şansele ca Andy să ajungă la tribunalul pentru adulţi sunt destul de mari.

– Deci… Ce înseamnă asta mai exact? Când va avea loc procesul? Poate să stea acasă şi să aştepte, nu?

Andy coborî. L-am văzut intrând în camera de zi şi deschizând televizorul.

– Nu, Mags. Ascultă, ştiu că mama ta nu vrea să te neliniştească, însă uite cum stau lucrurile. Dacă ajunge la tribunalul pentru adulţi îl vor închide imediat şi…

– Cum adică îl vor închide imediat? am şoptit eu, întorcându-mă cu spatele la camera de zi.

– Adică după audierea de mâine îl vor duce din nou la închisoare. Şi e puţin probabil să primească drept la cauţiune, aşa că va rămâne în celulă până la proces. Iar asta poate dura uneori un an sau chiar mai mult. Apoi, dacă e găsit vinovat, poate risca să îşi petreacă tot restul vieţii în penitenciar.

Rămăsesem fără cuvinte. Nu era posibil aşa ceva.

– De asta mama ta se zbate să găsească expertul cel mai bun şi de asta e atât de îngrijorată şi de asta chiar ai fost… chiar ai fost foarte rea azi cu ea, Maggie. Nu avea nevoie de aşa ceva după toate astea.

– Nu-mi vine să cred, am spus eu.

– Ce anume?

– Nimic. Am privit spre camera de zi. Vedeam ceafa lui Andy, care stătea pe canapea. Habar n-avea cum i se putea schimba întreaga lume

a doua zi. Nici eu habar n-aveam. Îmi pare rău, am murmurat. Nu mi-am dat seama... Ştiam că e grav, dar nu şi cât de grav.

– E chiar mai grav de-atât. Despre asta voiam să vorbesc cu mama ta.

– Cum poate fi mai grav de-atât?

– Uite cum, spuse el. Ştii acele canistre găsite la groapa de gunoi? Una dintre ele are amprentele lui Andy.

capitolul 47

Laurel

Fusesem nevoită să mă mai opresc o dată în drumul dinspre Raleigh, de data asta din cauza ploii orbitoare. Nu eram singura care trăsese pe dreapta cu avariile pornite, însă pariez că nici un alt şofer nu simţea acelaşi zbucium, aceeaşi durere ca mine. Nu obţinusem ajutor pentru fiul meu, iar fiica mea mă minţea de un an întreg, transformată într-o fiinţă pe care nu o mai cunoşteam. Mi-am adus aminte de toate momentele în care Ben Trippett vorbise cu mine despre înotul lui Andy, râzând probabil în sinea lui de felul în care mă păcălea.

Şi mai era acel cuţit pe care îl simţeam în piept, durerea cea mai viscerală dintre toate. Iubitul meu Jamie avusese o viaţă dublă. Cea mai bună prietenă a mea mă minţise. Iar eu nu ştiam nimic din toate astea. De ce pierdeam mereu oameni? Părinţii mei. Unchiul şi mătuşa mea. Jamie. Iar acum nu mai aveam nici măcar amintirea lui Jamie. Şi Sara! Cum putuse? Chiar şi Marcus mă trădase sub pretextul protecţiei… al unui gest nobil pe care nu-l puteam înţelege după furia cu care îl acuzasem de moartea soţului meu. Nimic nu era ceea ce părea a fi. Singura persoană din viaţa mea de care eram sigură era Andy, iar a doua zi era posibil să-mi fie smuls din braţe pentru că fusese prea naiv, prea lipsit de apărare într-o lume pe care nu o înţelegea pe deplin. Am început să plâng. Plângeam atât de tare, încât am mai rămas o vreme pe marginea şoselei chiar şi după ce ploaia se mai domoli, iar celelalte maşini porniră.

Când am ajuns acasă, uraganul lovea din plin. Cerul era sinistru de întunecat pentru un sfârşit de după-amiază, iar tunetul scoase un vuiet care îmi aminti de zgomotul cu care se prăbuşise acoperişul bisericii în incendiu. Copacii mai zvelţi din curtea mea se clătinau. Îi vedeam în lumina farurilor şi atunci mi-am dat seama că luminile farurilor mele erau singurele lumini din casă. Probabil căzuse curentul.

Însă uşa automată a garajului funcţiona, iar când am intrat am observat că maşina lui Maggie nu era acolo. Am intrat în casă, din ce în ce mai neliniştită. Ceva nu era în regulă.

– Maggie? Andy?

Vântul se izbea de geamuri, dar tot puteam auzi huruitul puternic al frigiderului. Bine că aveam electricitate. Am apăsat întrerupătorul din

bucătărie şi camera se lumină. O pizza neatinsă stătea pe o foaie de copt pe blatul de granit. Unde erau cu toţii?

M-am plimbat prin toată casa, strigându-i, speriată că poliţia îl luase din nou pe Andy. Însă de ce? Şi unde era Maggie?

M-am aşezat pe canapeaua din camera de zi şi am sunat-o pe mobil, dar nu răspunse. Probabil îi era prea frică să mai stea de vorbă cu mine după conversaţia de mai devreme. Am încercat să îl sun pe Andy, însă, la fel ca în cazul lui Maggie, răspunse doar căsuţa vocală.

– Salut! Sunt Andy. Lăsaţi… lăsaţi un mesaj după ce auziţi sunetul. Ne luase o oră întreagă să facem înregistrarea pentru robot.

– Andy, sunt eu, mama, am spus eu. Sună-mă imediat! Am încercat din nou să o sun pe Maggie, iar de data asta am lăsat mesaj: „Unde sunteţi, şi tu şi Andy? Sunt acasă şi foarte îngrijorată!"

Apoi l-am sunat pe Marcus.

– Ştii cumva unde sunt Maggie şi Andy?

– Am vorbit cu Maggie cu vreo oră în urmă, răspunse el. Era acasă cu Andy. Spunea că făceau pizza.

– Eu tocmai am ajuns, şi casa e în beznă şi pustie, iar pe blat e o pizza neatinsă. Maşina ei nu e aici. Era furioasă pe mine. Ne-am certat la telefon. Mi-am trecut degetul peste materialul verde al canapelei, neştiind cât trebuia să divulg din acea conversaţie.

– Înseamnă că nu ştii de canistre?

– Ce canistre?

– Cele care s-au găsit la groapa de gunoi. Şovăi. Una dintre ele are amprentele lui Andy, Laurel.

– Nu! M-am ridicat. Vai, Marcus, e imposibil! Pur şi simplu e imposibil. Nu înţeleg ce se întâmplă.

– Vin la tine.

– Crezi că l-a luat poliţia?

– Mă îndoiesc. Cred că au alte priorităţi pe furtuna asta, dar o să-i sun de pe drum, ca să mă asigur.

– Te rog. Am închis. Am vrut să pun de cafea, însă am uitat să adaug boabele măcinate şi m-am ales cu un vas plin cu apă tulbure. Am încercat din nou, plângând în hohote. De data asta n-am mai uitat cafeaua, dar curentul se opri chiar când primele picături începură să curgă în vas.

Bâjbâind, mi-am găsit felinarele şi lanternele de furtună. Am aprins felinarele şi le-am aşezat pe masă şi pe marginea şemineului din camera de zi.

Dacă poliţia chiar îl luase pe Andy, oare Marcus putea să-l scoată iarăşi de acolo? Sau ăsta era sfârşitul, acum că îi găsiseră amprentele pe canistre? Oare avea să fie reţinut în acea seară, apoi trimis la puşcărie după audierea de a doua zi, fără posibilitate de apel?

Era ora nouă când ajunse Marcus. Am auzit portiera camionetei lui şi am alergat spre uşă, nerăbdătoare să vorbesc cu el. Pur şi simplu zbură în casă – vântul îl luase pe sus.

– La naiba! făcu el, lovindu-se de măsuţa de pe hol. Maşina mea a plutit prin aer jumătate de drum. Mă ajută să închid uşa. Trebuie să ieşim din nou, mă informă el. Trebuie să băgăm mobila din curte în garaj.

De obicei gândeam limpede pe furtună. Însă în seara aceea nici nu-mi dădeam seama despre ce mobilă vorbea.

– E la poliţie? am întrebat.

– Nu. Însă îmi fac griji pentru mâine, Laurel. Adică speram să existe o şansă înainte să apară canistrele astea.

– Nu înţeleg! am rostit pentru a suta oară.

– Hai să punem la adăpost lucrurile de afară, apoi ne gândim ce să facem.

– Nu-mi mai pasă de mobila din curte! Nu-mi mai pasă nici dacă se dărâmă casa. Vreau doar să ştiu unde sunt copiii mei!

– Atunci rămâi aici şi mă ocup eu.

Ştiam că avea dreptate. Anul trecut, uraganul de nord-est aruncase tomberonul cuiva prin fereastra mea din faţă. L-am urmat pe Marcus afară şi am reuşit să ducem în garaj scaunele şi masa. Tomberonul deja dispăruse, aruncat de vânt naiba ştie unde. Am plâns în acea

beznă vijelioasă, profitând de ocazie să mă las dărâmată fără să mă audă nimeni. Am reuşit să-mi revin înainte să intrăm în casă.

– Hai să ne gândim, spuse el, în timp ce eu aprindeam iarăşi un felinar care se stinsese. Cum ar fi putut să ajungă amprentele lui Andy pe canistră?

– Cineva i-a înscenat asta. Este singura posibilitate. Poate chiar Keith, din moment ce e furios că… M-am oprit şi mi-am dus mâinile la tâmple, căci îmi amintisem brusc de tot ceea ce-mi spusese Maggie. Marcus… Cu vocea frântă, m-am rezemat de poliţa şemineului. Ştiu despre Keith. Mi-a spus Maggie. E adevărată povestea despre Jamie şi Sara?

Se aşeză pe canapea.

– Îmi pare rău că Maggie ţi-a spus-o aşa. Aş fi vrut să aştept un moment mai potrivit.

Am scuturat din cap şi m-am aşezat pe un scaun. „Nu am timp de jelit, mi-am zis. Acum trebuie să mă concentrez asupra lui Andy."

– Trebuie să ieşim să-i căutăm, am rostit cu glas tare.

– N-o să vedem nici măcar la un metru în faţă, în maşină.

Din nou avea dreptate. Mi-am frânt braţele, privind cum flacăra felinarului pâlpâie pe şemineu.

– Ce zici? am revenit la obsesia mea. Oare Keith i-o fi înscenat asta lui Andy?

– Revenim la aceeaşi chestiune: de ce să se fi lăsat ars dacă el a pus focul?

– Ben! am strigat brusc, apoi m-am ridicat în picioare şi am luat telefonul fără fir de pe măsuţă. Poate că Maggie şi Andy sunt cu Ben!

– Cu Ben? Cum aşa?

– Păi iată ce altă veste minunată am primit azi. M-a sunat Dawn şi mi-a spus că Ben şi Maggie au o relaţie de aproape un an.

– Au o relaţie? Marcus făcu ochii mari. Adică… o relaţie intimă?

– Exact. De asta s-a înfuriat Maggie pe mine. Am vorbit cu ea despre asta şi era furioasă. A…

– Ben? Lui Marcus nu-i venea să creadă. L-am văzut ieri cu Dawn, părea foarte îndrăgostit. Şi, pentru Dumnezeu, are aproape treizeci de ani.

– Ştiu. O să-l sugrum.

– Ţi-o iau înainte.

M-am aşezat din nou, mulţumită că aveam ceva de făcut. O activitate.

– Ştii numărul lui de telefon? Am apăsat pe tasta de apel a telefonului, însă nu aveam ton. Bineînţeles. A căzut curentul, am mormăit, ridicând în aer telefonul mort.

Marcus scoase celularul din curea.

– Nici celularele nu sunt prea de încredere, spuse el, încruntându-se la ecran. Am o singură liniuţă.

L-am privit în timp ce formă numărul. Ascultă, apoi scutură din cap.

– Căsuţa vocală, mă lămuri el. Apoi adăugă în microfon: Ben, sunt eu, Marcus. Sună-mă.

M-am rezemat de spătarul scaunului; mă simţeam înfrântă.

– E vina mea, Marcus. Pentru povestea cu Maggie şi Ben. Pentru ea am fost o mamă îngrozitoare. O mamă absentă. Am pus-o să-l crească pe Andy împreună cu mine fără să dau atenţie propriilor ei nevoi. Jamie a crescut-o până a murit, apoi eu am lăsat-o în pace. M-am aşteptat să-şi poarte singură de grijă.

– Părea că se pricepe foarte bine la asta.

– Cum de n-am aflat că se întâlnea cu Ben? Şi încă de atâta vreme?

– Dumnezeule! Marcus se ridică şi începu să străbată nervos camera. Îl distrug!

– Crezi că sunt acolo? La Ben?

– Dat fiind că e casa lui Dawn, nu cred.

Mi-am masat fruntea. Începea să mă doară capul, sau mă durea capul de ore întregi, numai că nu observasem.

– Chestia asta cu canistrele, am zis. Nu are logică. Mi-am frecat

tâmplele şi mai tare. Însă dacă Maggie avea o viaţă secretă, poate că la fel a fost şi cu Andy. Nu aveam altă explicaţie. Am continuat: mă gândesc la mamele ai căror copii i-au împuşcat pe alţi copii la şcoală. Precis nici nu bănuiau că fiii lor sunt în stare de aşa ceva. Mi-am lăsat mâinile pe braţele scaunului. Marcus, ştiam că era ceva pe pantofii lui, am recunoscut într-un târziu. Speram să fie lichid din brichetă. Ştii povestea cu bricheta în ciorap de la aeroport. Oare în ciuda timpului şi a atenţiei pe care i le-am oferit lui Andy, tot am greşit faţă de el? Cumva are o latură pe care şi-a ţinut-o ascunsă de mine? În acea clipă mă simţeam ca şi când toţi oamenii din viaţa mea mă înşelaseră.

– Să nu începi şi tu să te îndoieşti de el. Marcus se opri. Eşti singura persoană care nu îşi permite să se îndoiască de el.

– Dar cum îţi explici? Mi-am ridicat braţele. Avea nevoie să se simtă puternic şi apreciat. Adora să fie un erou. Poate…

– Cum de te poţi gândi măcar la aşa ceva? mă întrerupse el.

L-am privit în celălalt capăt al camerei pe bărbatul în care nu avusesem deloc încredere în ultimii cincisprezece ani.

– Pentru că astăzi am aflat că nu ştiu absolut nimic despre oamenii pe care îi iubesc.

capitolul 48

Maggie

Probabil universul alesese special noaptea aceea pentru furtună. Am parcat pe o străduţă laterală din capătul nordic al insulei. Ploaia se auzea ca nişte cuie pe acoperişul maşinii mele. Casele erau în beznă: probabil oamenii aflaseră ce vreme era şi se ţineau departe de plajă. Pentru mine era perfect. Cu cât mai beznă şi mai pustiu, cu atât mai bine.

– Unde suntem? mă întrebă Andy când văzu că nu dau semne să ies din maşină.

– Suntem aproape de Paznicul mării. Ştii locul. Am trecut pe aici de câteva ori.

– Casa rotundă unde am locuit când eram mic?

– Da, când erai mic. Aceea e casa. O să stăm acolo în seara asta. O să ne distrăm.

– Tare, răspunse Andy. Privi în ploaia întunecată. Unde e?

– La o distanţă mică de mers de aici. Însă ploaia nu dădea semne să se oprească, aşa că am luat lanterna şi o pungă de gunoi pe care o umplusem cu haine pentru amândoi şi iPod-ul lui Andy. O să ne udăm. Am deschis uşa şi am rămas cu mâinile pe clanţă ca să nu mi-o smulgă vântul. Oceanul îmi urla în urechi ca şi când aş fi parcat lângă plajă. Ai grijă când ieşi! am strigat, însă era prea târziu. Vântul înşfăcase portiera lui Andy, iar puştiul zbură până pe partea nisipoasă a drumului. Se ridică râzând. Nu avea nici cea mai mică idee. Despre acea seară. Despre a doua zi.

Ploaia practic mă orbea, însă m-am dus în cealaltă parte a maşinii ca să-l ajut să închidă uşa. Vântul era ca o fiinţă vie, împingea portiera către noi. Mă înfiora, mă simţeam ca şi când n-am fi fost singuri. Tot ce făceam mă înfiora, însă nu aveam de ales. N-ar fi fost primul lucru nebunesc din viaţa mea. Mi-aş fi dorit ca mama să-mi fi spus cât de gravă era situaţia. Aş fi făcut ceva mult mai devreme. Aş fi venit cu un plan mai bun. Sau cu altceva. A doua zi Andy trebuia să participe la o audiere pe care nu o putea înţelege şi care l-ar fi putut trimite la puşcărie. Nu aveam să îngădui asta. Încă nu mă gândisem la un plan

ulterior, însă dacă nu-l găseau pe Andy pentru audiere, nu aveau cum să-l închidă. Altceva nu conta.

– Poţi să iei tu mâncarea? am strigat, întinzându-i o pungă maro de hârtie pe care o umplusem cu pâine, unt de arahide şi fructe. Mai aveam apă la căsuţă. Care avea să ne ajungă două zile. Ţine-o strânsă la gură ca să nu se ude ce e în ea, l-am sfătuit când mi-a luat punga din mână. Am aruncat pe umăr sacul de gunoi şi am pornit spre Paznicul mării.

– Nu văd nimic! se plânse Andy.

– Aproape am ajuns. Abia distingeam casele una de alta. Mi-am închis ochii aproape complet ca să mi-i protejez de vânt.

Am trecut dincolo de podeţul îngust care ducea la casă.

– Haide, l-am chemat. Stai lângă mine.

Am ajuns la duna micuţă din faţa casei. Chiar şi în beznă vedeam valurile izbindu-se unul de altul în drumul lor spre plajă. Am aprins lanterna şi am îndreptat raza spre nisipul de sub Paznicul mării. Ceva se schimbase, şi imediat mi-am dat seama că strălucirea argintie nu era nisip, ci apă. Oceanul fremăta în jurul piloţilor casei, aruncând spumă şi jeturi de apă pe terasă. Nu mai văzusem vreodată apa la un asemenea nivel pe plajă. Nu voiam ca Andy să-şi dea seama cât mă speria.

– Ploaia mă ustură! răcni Andy.

– Din cauza nisipului. Granulele minuscule mi se lipeau de faţă şi de mâini. Haide, l-am îndemnat, sărind peste coama dunei.

– Punga e… Vântul acoperi vorbele lui Andy şi nu i-am cerut să repete. Eram prea ocupată să-mi repet că acea casă trecuse prin zeci de uragane mai mari sau mai mici. Avea să treacă şi de ăsta.

Am găsit buşteanul şi l-am dus sub scări.

– Urc eu prima şi te ajut, am strigat eu. Am avut nevoie de trei încercări ca să arunc punga grea pe terasa din faţă. Apoi m-am urcat pe buştean şi m-am ridicat până la scări.

– Pot să fac şi singur asta, replică Andy. N-am nevoie de ajutor.

– Bine, dă-mi punga cu mâncare.

Ridică punga spre mine, iar eu i-am prins capătul. Era înmuiată şi, înainte să o pot apuca mai bine, vântul mi-o smulse din mâini şi vărsă totul pe plaja udă.

– O să recuperez totul, Maggie, nu-ţi face griji! Bâjbâi prin nisip, în timp ce vântul ridică în aer bucata de pâine ca pe un fulg.

– Vin într-o clipă, Panda! Am descuiat uşa şi am aruncat sacul de gunoi în casă. Apoi am sărit jos şi am adunat amândoi toată mâncarea pe care am mai găsit-o.

După ce ne-am urcat amândoi pe terasă, Andy mi-a spus să îndrept lanterna spre semn.

– Condamnată, citi el cu greutate.

– Condamnată, da. Când eram noi mici, uraganul Fran a distrus o mare parte din insulă.

– Ştiu asta. Am aflat. Iar condamnat înseamnă staţi departe, însă noi n-o să stăm departe.

– Ai înţeles perfect. Am deschis din nou uşa şi m-am strecurat pe sub semn.

– Facem un lucru rău? întrebă Andy intrând în sufragerie. Tenişii lui scârţâiau pe podea şi ştiam să îşi răsucea picioarele ca să amplifice zgomotul.

Am luat a doua lanternă de pe blatul bucătăriei.

– Uite una şi pentru tine. I-am dat-o. Unii oameni cred că ăsta e un lucru rău, dar eu nu cred.

– Dar mama? Andy îmi aprindea şi închidea repetat lanterna în faţă.

– Gata cu asta. Am îndepărtat lanterna. Mă orbeşti.

– Îmi pare rău. Mama o să creadă că ce facem e rău?

– În camera asta sunt multe lumânări. Hai întâi să le aprindem, apoi îţi răspund la întrebare. I-am întins o cutie cu chibrituri.

– Pot să-mi folosesc bricheta? ceru el voie scotocind în buzunar. Am pus lanterna pe bricheta verde din mâna lui.

– Încă ai chestia aia? Credeam că ţi-au confiscat-o la aeroport.

– E alta.

Deci la urma urmei frăţiorul meu era un mic rebel.

– De ce? am întrebat eu. Încă fumezi? Mi se păruse că mirosea a fum cu câteva zile în urmă, însă de la incendiu încoace întreaga lume părea să miroasă a fum.

– Nu-i spune mamei, mă rugă el.

– Nu-i voi spune. Însă îţi face rău, Panda. Aş vrea să nu mai faci asta.

– Am minţit-o pe mama, recunoscu el.

– Mda. Şi eu am făcut acelaşi lucru.

– I-am spus că nu trag fumul în piept, dar îl trag.

– E minunat pentru astmul tău. Am aprins o lumânare.

– Îmi place să îl scot pe nas.

Încercam să mi-l imaginez fumând.

– Unde fumezi? am vrut să ştiu. Chiar era supravegheat tot timpul. Dacă fuma acasă ar fi mirosit, iar la şcoală cu atât mai puţin avea cum s-o facă.

– Fumez când o ard cu prietenii în zilele în care nu vin acasă cu tine.

– Când stau cu prietenii mei, l-am corectat. Mi-l imaginam aşteptând autobuzul cu alţi copii de la şcoală, copii pe care îi considera prieteni, însă care probabil îl jecmăneau de ţigări şi îşi băteau joc de el pe la spate.

– Dacă ia foc casa, aş putea să sar pe geamul de aici direct pe lemnele alea. Îşi îndreptă lanterna către o fereastră care dădea spre terasa din spate.

– Aşa e. Şi mai e o uşă în bucătărie pe care putem ieşi pe terasă.

– Da, am vrut să spun terasă. Nu lemne.

Părea stânjenit de greşeală.

– E în regulă, am înţeles ce ai vrut să spui. Iar terasele sunt făcute din lemne, deci teoretic ai avut dreptate.

– Acasă avem o terasă mare.

– Da, avem.

– Când mergem acasă?

Am lăsat mâncarea pe blatul bucătăriei.

– În seara asta rămânem aici, apoi ne hotărâm ce să facem mâine. Am deschis punga cu mâncare. Vrei nişte pâine cu unt de arahide? i-am propus. Ar fi trebuit să mă gândesc la o metodă să luăm pizza cu noi. Ce-avea să creadă mama în clipa în care vedea pizza neatinsă?

– Da.

Mă urmări în lumina lumânării cum întindeam unt de arahide pe două felii de pâine. I-am întins lui una.

Ne-am aşezat unul lângă altul pe canapea, cu faţa spre fereastra întunecată. Am mâncat pâinea cu unt de arahide şi am băut din sticlele cu apă.

– Acolo e oceanul, am zis. Era atât de întuneric şi eram atât de sus, încât nu vedeam spuma albă a valurilor.

– Ştiu asta. Nu sunt imbecil.

– Bine zis, Panda.

Am mâncat pâinea în tăcere, o vreme. Îmi imaginam cum trebuia să se simtă mama când intra în casă şi vedea că Andy dispăruse. Îi aruncasem în faţă toată povestea cu tata după ce deja avusese o zi îngrozitoare. Apoi fusese nevoită să conducă spre casă prin vânt şi ploaie, îngrijorată pentru a doua zi, iar la sosire avea să descopere că îi dispăruseră copiii. În capul meu se luptau două voci, una care îmi spunea să îi dăm de ştire că suntem bine, iar cealaltă care îmi poruncea să tac. Tatuajul îmi ardea coapsa de câte ori îmi spuneam că se îngrijora.

– O să-i dau telefon mamei s-o anunţ că suntem bine, am spus eu după ce am terminat de mâncat. I-am scos iPod-ul din sacul de gunoi şi i l-am dat. Apoi mi-am verificat telefonul. Nici o liniuţă. Bizar. De obicei aveam semnal acolo. Probabil din cauza furtunii. Mă întrebam dacă Ben încercase să mă sune. Nu doream să mă gândesc la Ben. Asta m-ar fi dat peste cap.

Telefonul lui Andy era pe blat, însă nici el nu avea semnal. Mi-o imaginam pe mama devenind din ce în ce mai agitată. De ce, de ce, de ce îi spusesem de tata? Aveam o latură atât de rea! Voisem să întorc povestea împotriva ei. Să mă lase în pace cu Ben.

– Andy, o să ies pe terasă, pentru că înăuntru nu am semnal.

– Bine. Nu-şi ridică privirea din iPod.

Pe terasă a trebuit să mă ţin de balustradă ca să-mi păstrez echilibrul în vânt. Chiar dacă aş fi prins semnal – ceea ce nu s-a întâmplat – n-aş fi putut, oricum, să o aud. Trebuia să sun din maşină.

M-am întors în bucătărie, am făcut o gaură în punga de gunoi şi am tras-o peste cap ca pe un poncho.

– Andy, mă întorc în câteva minute, am spus, privind lumânările răspândite prin cameră ca să mă asigur că ardeau în siguranţă. N-aveam nevoie ca fratele meu să fie în mijlocul unui alt incendiu.

Am reuşit să ajung la maşină, însă tot nu aveam semnal, aşa că am pornit-o. Era apă pe şosea şi am condus foarte încet, de teamă să nu alunec în nisip. Să mă înfund. Dacă mi se întâmpla ceva, iar Andy rămânea singur la Paznicul mării? „O, Dumnezeule, mi-am zis. Nu mai gândi aşa!“

Nu vedeam nici o geană de lumină în vreo casă şi ştiam că se oprise curentul. Abia când am ajuns la uriaşa Villa Capriani am prins semnal. Aveam trei mesaje de la mama. Părea speriată de moarte, glasul îi tremura şi am ştiut că luasem decizia corectă să o sun. Am tras în parcarea aproape pustie de la Villa Capriani şi am format numărul de mobil al mamei.

– Maggie! Unde sunteţi? Vocea ei părea teribil de speriată. Mi-am dat seama că plânsese. Ar fi trebuit să o sun mai devreme sau cel puţin să-i fi lăsat un bilet.

– Te sun doar ca să te anunţ că eu şi Andy suntem bine. Suntem în siguranţă.

– Maggie, unde eşti? Ce faci?

– Nu pot să-ţi spun. Voiam doar să ştii că suntem bine.

– Nu vrea să ne spună, îi zise mama cuiva.

– Cu cine eşti? Mi-era teamă să nu fie poliţia.

– Maggie? La telefon era acum unchiul Marcus. Ce se întâmplă? Eşti cu Ben?

– Nu. Of, Doamne. Deci acum şi unchiul Marcus ştia de mine şi Ben. El nu are habar de toate astea, aşa că lăsaţi-l în pace. Voiam doar să-i spun mamei că eu şi Andy suntem bine.

– De ce faci asta? întrebă el. Vino acasă. Draga mea, nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile.

– Cum aş putea să le înrăutăţesc? Ţi-l poţi imagina pe Andy în puşcările fără drept de cauţiune? Să aştepte un an până va fi judecat, cum ai spus tu? Să fie înjurat, bătut şi poate violat de alţi prizonieri? Şi să nu înţeleagă ce i se întâmplă? Mi se frânse vocea în timp ce prin minte mi se derulau tot felul de imagini. Fără să înţeleagă nimic?

– Ştiu, Mags, răspunse el. Însă încearcă să te linişteşti, da? Poate că judecătorul va înţelege mâine cum stau lucrurile şi nu-l va închide. Poate chiar îl va lăsa în sistemul de delincvenţă juvenilă.

– Da, sigur, am mormăit. Parcă ziceai altceva cu două ore în urmă. Mai ales acum, că i-au găsit amprentele pe canistră.

– Dacă nu apare la audiere o să fie şi mai rău pentru el, mă avertiză unchiul Marcus.

– O să închid. Am închis telefonul, ca să nu fiu nevoită să-l aud sunând când vor încerca să ia legătura cu mine. Mă întrebam dacă nu cumva mama şi unchiul Marcus chiar începuseră să creadă că Andy era făptaşul. Eram oare singura care ştia că era nevinovat?

Mi-era frică să mă întorc la căsuţă. Conduceam cu o viteză din ce în ce mai mare, cu gândul la acele lumânări. Am fost uşurată să văd că Paznicul mării încă era întreagă. Am parcat maşina lângă New River Inlet Road şi am alergat cât am putut de repede spre casă. Înăuntru, Andy avea căştile în urechi şi abia păru să observe că dădusem buzna în sufragerie.

L-am convins să jucăm o partidă de Concentrare cu pachetul de cărţi vechi şi lipicioase pe care le-am scos dintr-un sertar din bucătărie. Le-am răspândit între noi pe canapea, iar când mi-a venit rândul să întorc două, îmi tremurau mâinile. Acum că ajunsesem în acel punct în care îi dădusem fratelui meu să mănânce, o sunasem pe mama şi nu mai aveam nimic urgent de făcut, începeam să mă sperii. Ce făceam? Ce

făcusem?

– Am câştigat! strigă Andy, când ne-am numărat perechile. În acel moment invidiam abilitatea lui de a vedea viaţa atât de simplu.

Am mai jucat câteva mâini. Apoi am suflat în lumânarea de pe pervaz şi am urmărit ploaia şi apa sărată care băteau în geamul din faţa noastră. Casa vibra, probabil de la apa care se învolbura în jurul piloţilor. Nervii mei stăteau să plesnească dintr-o clipă în alta.

Andy îşi scosese pantofii şi îşi urcă picioarele pe pervaz.

– Aş fi vrut să se vadă oceanul, spuse el.

M-am întins să văd dacă se vedea apa înspumată.

– Te deranjează dacă ne udăm leoarcă?

– Ne întoarcem la maşină?

– Nu, am răspuns eu. Nu mai plouă atât de rău. Hai să stăm pe terasă şi să privim oceanul.

Mă urmă afară din bucătărie. Nu ploua tare, însă vântul ne umfla cămăşile ca pe baloane şi ne ţiuia în urechi. M-am aşezat acolo unde stăteam întotdeauna, pe marginea terasei ude, cu picioarele atârnând pe-afară şi braţele pe bara de jos a balustradei. Acolo, vibraţiile se simţeau mult mai puternic. Terasa se zguduia ca şi când cineva ar fi alergat pe ea.

Am bătut uşor în scândurile podelei şi i-am făcut semn lui Andy să se aşeze lângă mine.

– Acum se vede oceanul. Îmi dădeam seama după apa albă şi înspumată că valurile erau foarte înalte şi se izbeau nebuneşte unul de altul. Însă bezna mă speria, pentru că nu-mi dădeam seama până unde ajungeau valurile pe plajă. Simţeam apă pe picioarele goale, iar apa se învolbura în jurul piloţilor.

– Putem pescui de aici, spuse Andy. Dacă rămânem fără mâncare, putem prinde peşte.

„Sigur că m-am gândit. De parcă asta am de gând să fac."

– Da, am putea, am răspuns cu voce tare.

I-am cuprins umerii cu braţul. Probabil că alt băieţel de cincisprezece

ani m-ar fi îndepărtat, însă pe Andy nu părea să-l deranjeze. Ceea ce îmi doream atunci era să-l cuprind cu amândouă braţele. Şi să-l ţin strâns. O dispreţuiam pe mama pentru că-i oferise sută la sută din dragostea şi atenţia ei lui Andy, dându-i şi cei cincizeci la sută care ar fi trebuit să-mi revină mie. Însă nu-l dispreţuisem niciodată pe Andy. Nu era vina lui că îl iubea mai mult pe el.

– Îţi mai aduci aminte de tata?

– Mă lua în cârcă, răspunse Andy. Avea în cameră o poză înrămată cu el pe umerii tatei, de când avea doi ani. Eram sigură că nu-şi aducea aminte de tata, ci de fotografie.

– Uneori, când stau aici, îi simt spiritul.

– Ca o fantomă? întrebă Andy.

– Nu, nu chiar. E greu de explicat. Îţi mai aduci aminte de Piddie? Piddie fusese peştişorul lui. Îl găsiserăm cu burta în sus în acvariu, cu câteva luni în urmă.

– Da. Era frumos.

– Ţi se întâmplă să-i simţi vreodată prezenţa? Adică să ştii foarte bine că nu e acolo, dar să simţi că, de fapt, este.

– Nu. E mort.

– Bine. Încerc să-ţi explic ce vreau să spun cu spiritul tatei, dar se pare că nu înţelegi. Mi-am îndepărtat braţul de el şi l-am pus din nou pe balustradă. Uneori simt că e aici, cu mine.

– E mort! Andy părea atât de supărat, încât am râs.

– Ştiu, Panda. Nu-ţi bate capul.

Era frig, însă nu voiam să intru în casă. Voiam să mai privesc oceanul, cu toate că eram sigură că nu era nici un pericol. Dacă terasa chiar începea să se inunde, aveam să plecăm în altă parte.

– Prietenii mei cred că mă voi duce la puşcărie, spuse Andy brusc.

– Nu te vei duce la puşcărie.

– Sunt speriat că o să ajung la puşcărie pentru că i-am minţit pe poliţişti. I-am minţit pe toţi.

Eram derutată.

– Cum adică, Andy? Cum i-ai minţit?

– Le-am spus că nu am ieşit afară în timpul petrecerii, însă am ieşit.

– Ai ieşit? De ce?

– Ca să văd dacă mureau gândacii. Dacă spray-ul avea efect; dar era prea întuneric.

Am închis ochii. Ştiam despre ce vorbea. Ştiam totul.

– Andy, am spus eu, îţi promit. N-o să te las să intri la închisoare.

– Juri?

– Jur. Simţeam un fior pe şira spinării în timp ce rosteam acel cuvânt.

– Şi cum o să-i împiedici pe poliţişti să mă bage la puşcărie? întrebă el.

– Pot să-i împiedic.

– Cum?

L-am cuprins din nou cu braţul.

– Spunându-le ce s-a întâmplat, de fapt, în noaptea aceea.

capitolul 49

Laurel

În casă nu era umezeală, ci mai degrabă frig, ca şi când vremea s-ar fi strecurat prin ferestre. M-am învelit cu un şal pe canapea, în timp ce Marcus înteţea focul.

– Măcar ştii că Maggie l-a dus într-un loc unde sunt în siguranţă. Marcus se aşeză pe canapea lângă picioarele mele. Crezi că e cazul să-l suni pe Shartell?

– Nu vreau. Mi-am dat seama că indiferent de nebunia care o determinase pe Maggie să-l ia pe Andy şi să-l ducă departe, o parte din mine o împărtăşea. Atâta timp cât era cu ea, nu avea să-i fie frică şi nu avea să ajungă la puşcărie. Însă nu ştiu ce voi face de dimineaţă când ar trebui să apărem la audiere. Am oftat.

– Cred că vom vedea abia atunci, răspunse Marcus.

– Mulţumesc că ai spus vom, am continuat eu, ridicând privirea spre el. Mereu ai încercat să… să fim noi când venea vorba de Andy. Îmi pare rău că ţi-am pus beţe în roate.

– Am înţeles. Se răsuci pe canapea. Nu ştiu ce ţi-a spus Maggie, însă eu şi Jamie am avut o ceartă colosală în barcă. Am fost foarte furios pe el pentru toată povestea cu Sara, iar când i-am reproşat, mi-a spus că eu n-ar trebui să vorbesc. Şi-a dat seama că Andy e fiul meu şi…

– Da? Nu fusesem niciodată sigură că tu ştiai. Mă simţeam uşurată acum, că dădeam cărţile pe faţă. Ar fi trebuit s-o facem de ani de zile.

I-am surprins zâmbetul în lumina felinarului.

– Am fost destul de sigur de la bun început. Încă de când mi-ai spus că erai însărcinată. Probabil că şi Jamie s-a prins. Dar ne-am prefăcut că trăim cu elefantul în casă. Numai că elefantul n-a mai încăput cu noi în barcă.

Mi-am amintit de zgârieturile de pe trupul lui Marcus, care îi făcuseră pe poliţişti să-l suspecteze.

– Adică v-aţi bătut cu pumnii? Nu mi-i puteam imagina pe cei doi fraţi

bătându-se la propriu.

– Exact. De asta eram atât de zgâriat, însă le-am spus poliţiştilor doar de partea cu balena. Nu le puteam spune şi restul fără să se afle şi motivul acelei bătăi.

– Marcus, chiar a fost o balenă?

Încuviinţă din cap.

– Am urmărit-o o vreme, apoi a dispărut. Iar când ne certam, barca s-a ridicat brusc în aer şi am fost aruncaţi din ea. Jamie s-a lovit la cap de provă. Toată partea aceea e adevărată.

– Ar fi trebuit să spui adevărul, l-am certat eu. Dacă l-aş fi cunoscut, aş fi fost mai deschisă faţă de tine. Probabil ştiai şi tu asta.

– Şi cu ce preţ? Nu voiam să te rănesc ori să înjosesc memoria lui Jamie în ochii tăi. Nu mă gândeam că se va afla vreodată.

– Keith chiar e fiul lui Jamie? am şoptit.

– Jamie mi-a spus că da. Şi imediat l-am văzut pe Jamie în el. Nu-i aşa?

M-am gândit la părul negru al lui Keith, la trupul care deja devenise solid şi puternic. Mi-am dus mâna la piept.

– Mă doare sufletul, am murmurat. De când mi-a spus Maggie. Mă doare atât de rău.

– Ştiu. Marcus îşi lăsă mâna pe piciorul meu, prin şal. Îmi pare rău.

Am tras adânc aer în piept, apoi am expirat.

– Maggie mi-a spus că i-ai pregătit un fond pentru facultate.

– Într-adevăr. Aşa a aflat Keith. Mi se părea nedrept ca, printr-o întorsătură a sorţii, ceilalţi copii ai lui Jamie să aibă atât de mult, iar Keith atât de puţin.

– Ah! Brusc mi-am amintit de ziua în care încercasem să-i plătesc hotelul Sarei. Tu îi plăteşti Sarei hotelul!

Dădu din cap.

M-am lăsat pe spate pe canapea.

– Mă simt atât de umilită. Sara… Credeam că e cea mai bună prietenă a mea.

– Este cea mai bună prietenă a ta.

Am scuturat din cap.

– Şi atunci cum a putut să-mi facă aşa ceva?

Marcus îmi strânse piciorul prin şal.

– Dar noi cum am putut să-i facem aşa ceva lui Jamie? întrebă el.

Nu ştiu cum am reuşit să adorm. Marcus mi-a scuturat umărul şi m-am trezit brusc, cu durere la ceafă de la poziţia chinuită pe care o avusesem pe canapea.

– S-au întors? M-am ridicat în capul oaselor şi am privit spre scări.

– Nu. Clătină din cap. Abia e trecut de cinci, iar vremea s-a mai domolit. O să încerc să mă duc acasă la Ben şi Dawn. Nu mai pot rămâne aici cu mâinile în sân, iar Ben poate are vreo idee unde sunt.

Am aruncat şalul pe spătarul canapelei şi m-am ridicat, nesigură pe picioare.

– Vin cu tine.

Mă simţeam ca şi când aş fi mers cu barca, nu cu maşina când am intrat din strada mea pe New River Inlet Road. Farurile lui Marcus luminau balta de pe şosea, însă era imposibil să ne dăm seama cât de adâncă era. De o parte şi de alta a camionetei se ridicau aripi mari de apă, chiar dacă Marcus mergea încet. Vântul se domolise şi nu mai ploua, dar, în afară de farurile noastre, insula era cufundată într-o beznă completă şi tulburătoare, pe care privirea mea nu o putea străpunge. Cerul părea să se afle la doar câţiva centimetri de acoperişul maşinii.

– Nu cred că am mai văzut o noapte atât de întunecată, spuse Marcus. Stătea drept, aproape lipit de volan, iar eu ştiam că se simţea la fel de încordat ca mine.

Cu toate că pe şosea nu se mai aflau şi alte vehicule, ne luă jumătate de oră să parcurgem cei unsprezece kilometri până la Surf City.

Marcus coborî de câteva ori din maşină ca să lumineze cu lanterna şoseaua din faţa noastră, să se asigure că apa nu era prea adâncă ori străbătută de curenţi prea puternici. Într-un final am intrat pe aleea de pe plajă din apropierea casei lui Dawn, iar Marcus se uită cu atenţie să vadă dacă distingea clădirile întunecate.

– Cred că aceea e. Am arătat cu degetul spre o casă care abia se vedea.

– Aceea din faţă nu e maşina lui Dawn? întrebă Marcus.

Am urmărit raza lanternei lui până la vehicul şi am văzut că era parcată în faţa dubiţei lui Ben.

– De ce sunt pe stradă? m-am mirat eu.

Marcus intră pe alee, iar farurile lui îmi răspunseră la întrebare: parcarea de sub casă era înecată câţiva metri sub apă.

– O, Doamne! Marcus opri motorul. Pariez că furtuna asta a făcut ravagii pe plajă.

Am ieşit din camionetă, fiecare cu câte o lanternă, iar Marcus îşi puse mâna pe spatele meu în timp ce înaintam spre casă. Urcă scările din faţă şi bătu la uşă cu pumnul.

Am aşteptat treizeci de secunde şi apoi Marcus încercă uşa.

– Este încuiată. Bătu din nou, de data asta fără să se oprească. Ben! strigă el.

La una dintre ferestre am zărit o geană de lumină, iar o clipă mai târziu Ben deschise uşa, cu o lanternă în mână.

– E vreun incendiu? strigă el. Apoi mă văzu pe mine. Ce s-a întâmplat?

– Lasă-ne să intrăm. Marcus trecu pe lângă el, cu mine pe urmele lui.

– Ştii unde sunt Maggie şi Andy? am întrebat.

– Nu sunt acasă? Ben era îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni scurţi cafenii, descheiaţi la talie. Nu voiam să mi-o imaginez pe Maggie atingându-l, atingând acel piept gol.

– Nu, nu sunt acasă, răspunse Marcus. Maggie l-a luat ca să-l ascundă de audierea de mâine.

– La naiba. Ben îşi trecu o mână prin păr. Brusc îl uram.

– Cum ai îndrăznit să profiţi de ea? I-am lovit umărul gol cu lanterna, conştientă într-un fel greţos de bărbăţia lui. Aproape că nu se clinti la atacul meu. E la liceu!

Am simţit din nou mâna lui Marcus pe spate.

– Avem timp de asta mai târziu, mă potoli el. Ţi-a spus Maggie ceva de planurile ei?

– Cine e, Benny? Dawn intră în cameră legându-şi halatul până la coapse, cu o lanternă în mână. Se opri brusc când ne văzu.

– Maggie şi Andy au dispărut, am spus eu.

– Au dispărut? întrebă ea. Cum adică? Au fost răpiţi?

– Maggie l-a ascuns pe Andy undeva ca să nu ajungă de dimineaţă la audiere, am lămurit-o.

Dawn îl privi pe Ben.

– Ştii ceva de asta?

Ben scutură din cap.

– Nimic. Îmi evita privirea.

– Cred că ştiu eu unde sunt, continuă Dawn. Apoi se uită la Ben. Şi tu ştii.

– Unde? spuse Ben, apoi închise ochii. O, nu. La Paznicul mării.

– Paznicul mării? am strigat la unison şi eu şi Marcus. Dar e condamnată!

– Acolo se întâlneau Ben şi Maggie, spuse Dawn cu dezgust.

Pentru Marcus asta fu prea mult.

– Ticălosule! Îi dădu un pumn în falcă lui Ben, ameţindu-l şi făcându-l să se clatine.

I-am prins braţul înainte să-l lovească din nou. Acum, că ştiam unde îmi erau copiii, voiam să mă duc să-i iau. Să-i îmbrăţişez.

– Să mergem, am zis.

– Am ţinut la ea! Ben îşi duse mâna la falcă după ce îşi recăpătă echilibrul. Să nu credeţi că n-am avut senti…

– Taci din gură, Ben! îl repezi Dawn.

Marcus îşi îndoi degetele mâinii cu care îl lovise pe tânăr.

– Trippett, n-am terminat cu tine, îi strigă el lui Ben, apoi deschise uşa. Vorbim mai târziu.

– Paznicul mării, am spus, în timp ce mergeam prin întuneric. Aş fi vrut ca Marcus să conducă mai repede, însă ştiam că nu îndrăznea. Cum de s-a gândit Maggie la aşa ceva?

– Locul acela e periculos. A fost condamnat cu un motiv. Ar fi trebuit dărâmat cu mult timp în urmă.

– Am crezut că Maggie era cu capul pe umeri, am spus eu, frângându-mi mâinile. Am crezut că nu avea nevoie de îndrumarea mea. Să stau cu ochii pe ea. Marcus, nu o cunosc.

– Ba da. Marcus lăsă volanul şi îmi căută mâna prin beznă. O găsi şi o strânse. Ştii că ar face orice pentru Andy, spuse el. La fel ca tine.

capitolul 50

Andy

Am deschis ochii, dar nu vedeam nimic. Am tot clipit ca să mă asigur că ochii mei chiar erau deschişi. Am crezut că o să vomit. Creierul mi se învârtea în cap. Singura dată când mă simţisem aşa fusese pe o barcă. Puteam să merg cu barca în golfuleţ, dar nu pe ocean. Ultima oară când am ieşit în larg a fost cu Emily, iar creierul mi s-a învârtit în cap toată excursia. Am vomat de trei ori şi încă o dată fusese cât pe ce. Mama mi-a spus să nu mai merg niciodată cu barca pe ocean. Oricum, mamei nu-i plac bărcile.

Însă ştiam că nu eram într-o barcă. Eram în casa unde locuisem când fusesem mic. Eram pe canapea. Era beznă, însă distingeam unele lucruri şi era destul de frig. Şi zgomot. Sub mine şi deasupra mea auzeam pocnituri şi zgârieturi şi scârţâituri. Mi-era teamă că dacă mă trezeam aveam să vărs. Însă m-am ridicat totuşi şi am văzut că fereastra nu mai avea geamuri. Cerul era roz lângă ocean. Nu o vedeam pe Maggie, însă o auzeam strigându-mi numele.

Am căzut brusc de pe canapea, iar creierul a continuat să mi se învârtă şi nu-mi mai aminteam unde era baia ca să mă duc să vomit. Maggie îmi spuse că oricum baia nu funcţiona. Abia puteam să mă ţin pe picioare. A trebuit să mă ţin de o chestie de lemn. Şi atunci am văzut că nu mai eram în casă. Eram într-un fel de barcă, iar în jurul meu pluteau bucăţi mari de lemn. Apa îmi trecea de glezne. Plaja era departe. Am uitat de vomă. Am început să mă gândesc cum să ne salvăm viaţa, pentru că ştiam că am dat de necaz şi nu mai era ca la incendiu, unde putusem să mă caţăr pe o fereastră.

– Maggie! am urlat, apoi am alergat pe podea încercând să o găsesc, însă podeaua se frânse sub picioarele mele.

capitolul 51

Laurel

Lumina răsăritului se schimbase din negru în cenuşiu când am intrat de pe Sea Gull Lane pe New River Inlet Road. Camioneta lui Marcus se mişca foarte încet prin apa adâncă. Printre casele de lângă ocean zăream o urmă de roşu la orizont. Apoi am văzut primul imobil condamnat în spatele celor aliniate la şosea şi l-am auzit pe Marcus ţinându-şi răsuflarea.

– Ce e? am întrebat.

El scutură din cap.

Am coborât geamul maşinii şi am văzut ce anume îi provocase acea reacţie. Ştiam unde trebuia să se afle a doua casă condamnată, însă în locul ei zăcea doar un morman de pietriş. Soarele de la orizont scânteia în bucăţile de sticlă şi metal.

– O, nu! Inima începu să-mi bată cu putere.

– Aceea e maşina lui Maggie? Marcus frână atât de brusc, încât m-am dus în faţă cu câţiva centimetri înainte să mă prindă centura de siguranţă. Pe partea cealaltă a străzii se afla un singur vehicul: Jetta albă a lui Maggie.

– Poate sunt înăuntru! Am sărit din camionetă în apa până la genunchi şi am traversat strada. Mi-am îndreptat lanterna spre ferestrele maşinii. Era goală.

– Ai văzut ceva? strigă Marcus prin fereastra deschisă.

– Nu. M-am întors prin apă la camionetă. Însă cred că Dawn a avut dreptate. Altfel de ce ar parca Maggie aici, lângă Paznicul mării?

Am avansat încet, trecând peste alte case condamnate care fuseseră transformate în mormane de moloz. Oare Paznicul mării – copiii mei – avuseseră vreo şansă?

– Lasă-mă să ies! am ţipat, deschizând portiera. Nu mai suport!

– Laurel…

N-am auzit şi restul propoziţiei, căci m-am dezechilibrat şi am căzut în apă. M-am ridicat imediat în picioare, fără să mă mai deranjez să închid uşa maşinii, apoi am traversat prin baltă spaţiul dintre două case din primul şir. Trebuia să ajung pe plajă. „Te rog, Doamne, apără-i pe copiii mei!“ am implorat.

Abia mi-am dat seama că Marcus mă prinsese din urmă, apoi am înaintat amândoi prin apă, printre case.

– Unde e duna cea mică? Am privit lumina cenuşie din faţa mea, complet dezorientată. Apa ne ajungea acolo doar până la genunchi, însă nu vedeam ridicătura de nisip care marca limita dintre primul şir de case şi cele de pe plajă.

– Cred că a dispărut, răspunse Marcus.

Acum că apa nu mai era o piedică am început să alergăm, iar ceea ce am văzut mi-a înmuiat genunchii.

– Doamne, Marcus! M-am prins pe la spate de cămaşa lui, ca să nu cad.

– Ah, nu, murmură Marcus cu o resemnare tăcută care mă făcu să vreau să-l zgudui.

În faţa noastră, plaja arăta ca un câmp de bătălie. Nici una dintre casele condamnate nu mai era în picioare; toate fuseseră reduse la munţi de moloz care acopereau hectare întregi de nisip, cu toate că mulţi piloni încă se înălţau din pietriş, ca nişte stâlpi totemici, spre cerul care începea să se lumineze. Paznicul mării fusese ultima casă din şir şi trebuia să ajung la ea. Chiar dacă mă simţeam slabă şi îmi venea să vărs, am început să alerg spre nord.

– Ai grijă! strigă Marcus de undeva de lângă mine. E sticlă peste tot.

Era greu să deosebesc o casă demolată de alta, iar când am ajuns la ultima grămadă de moloz, am simţit cum mă cuprinde spaima.

– Nu pot să mă uit! am îngăimat, căutând ceva familiar pe plaja aceea ciudată şi de nerecunoscut. Grămada aceea de scânduri, sticlă şi metal din faţa mea nu avea cum să fie Paznicul mării.

– Maggie! strigă Marcus spre mormanul masiv de moloz, în timp ce dădea rotocoale. Andy!

Eu am rămas nemişcată, cu mâinile la ochi, de teamă să nu văd un

braţ sau un picior fără viaţă ieşind dintre dărâmături. Am tras cu ochiul printre degete la oceanul de un calm amăgitor, acoperit de rămăşiţele caselor, iar privirea mea se opri brusc spre punctele portocalii şi violet de deasupra orizontului.

– Marcus, uite! Am arătat spre răsărit.

– Unde? Se ridică dintre ruine. La ce te uiţi?

– Acolo! Mi-am scos pantofii uzi şi am luat-o la fugă prin apa rece.

– Laurel, nu te duce acolo! Mă prinse din urmă şi îmi apucă braţul. Apoi văzu şi el ce văzusem eu. Pe o bucată plutitoare de lemn, în depărtare, se aflau două siluete micuţe.

Copiii mei.

capitolul 52

Maggie

La început am crezut că puteam să înotăm, însă când ne făceam curaj să sărim de pe epava plutitoare, l-am prins pe Andy de talie.

– Suntem prea departe, Andy, am spus. Curentul ne îndepărta de plajă mult mai repede decât credeam, împingându-ne spre soarele portocaliu orbitor. Plaja, care strălucea ca aurul, părea foarte departe. N-o să reuşim.

Ne-am dezechilibrat a patra sau a cincea oară, căzând în genunchi. Am privit din nou spre plajă. Ce altă opţiune aveam decât să înotăm?

Trebuia să mă gândesc. Nu eram prea sigură pe care parte a casei stăteam îngenuncheaţi. La început fusese o suprafaţă mai mare, dar se transformase într-o plută ca a lui Huck Finn, cu o bucată de bibliotecă ieşind dintr-o parte. Poate podeaua sufrageriei. Nu mai conta. Indiferent ce era, se dezmembra şi ne micşora tot mai mult bariera dintre viaţă şi moarte. Nu putea pluti la nesfârşit.

– Putem înota, mă contrazise Andy. Ne prefacem că dăm ture de bazin.

– Dar nu suntem în bazin. Apa e mult mai rece, iar bazinul nu are curenţi puternici. Vezi cum suntem duşi în larg? Asta ni se va întâmpla dacă încercăm să înotăm.

Mi-era atât de frică. Nu cumva, în loc să-mi salvez frăţiorul, îl omoram?

Din pluta noastră fragilă se mai desprinse o bucată, iar Andy scânci când l-am strâns în braţe cu putere. Priveam cum partea de podea cu biblioteca plutea tot mai departe de noi, apoi se cutremură uşor şi se scufundă. Priveam propria noastră soartă.

– O să ne înecăm? întrebă Andy.

Plaja roşiatică părea şi mai departe decât cu câteva secunde în urmă. L-am prins pe Andy de umeri şi l-am privit în ochi.

– Ascultă-mă. Va trebui să încercăm să înotăm, dar trebuie să

rămânem cât mai aproape unul de celălalt. Să nu mă pierzi din ochi, iar eu nu te voi pierde din ochi pe tine. Şi fii atent! Nu putem înota drept spre plajă! Ai înţeles? Înotăm paralel cu plaja.

– Ce înseamnă „pralel“? Părea înspăimântat. Era influenţat de propria mea frică.

Am oftat, spre surprinderea amândurora. Mi-am şters lacrimile cu dosul palmei.

– Înseamnă că vom înota în direcţia asta. Am arătat spre nord.

– Şi atunci cum ajungem pe plajă? Vocea lui era atât de subţire.

Ce făcusem?

– Panda. L-am îmbrăţişat rapid. Îţi promit. Înotăm puţin în direcţia aceea, apoi o să putem înota spre plajă. Însă trebuie să rămâi calm. Să nu te sperii.

– Dar tu nu eşti calmă. Buza lui inferioară tremura.

– Ştii cum trebuie să ţii ritmul într-o cursă? m-am interesat.

El dădu din cap, cu toate că nu-l văzusem vreodată ţinând ritmul.

– De data asta trebuie să ţii ritmul, Andy. Vocea mi se frânse. Te rog, Panda. Nu te forţa, da? Încet şi sigur, în direcţia aceea – am arătat din nou – şi o să reuşim.

Privirea lui Andy se îndepărtase de la mine şi brusc am văzut întregul soare reflectat în ochii lui căprui.

– Priveşte! Făcu un semn în spatele meu.

M-am întors la timp cât să văd un perete de apă îndreptându-se spre noi, ridicându-se dintr-o mare care în rest era nemişcată. I-am strâns braţul şi am scos un urlet în timp ce valul cobora spre noi. Ne smulse de pe pluta fragilă şi îl luă pe fratele meu din mâinile mele.

M-am rostogolit sub apă ca un gimnast în aer. Mi-am ţinut răsuflarea cu ochii deschişi, căutându-l pe Andy în apa înspumată, în timp ce valul mă învârtea ca pe un tirbuşon. Nu-l vedeam. Am început să lovesc speriată apa, ca şi când aş fi putut s-o îndepărtez ca pe o perdea.

– Andy! am urlat în ocean, simţind cum apa îmi umple gura şi

plămânii.

M-am ridicat încet pe creasta valului. Mă simţeam ca şi când mă înălţase cineva şi mă purta departe. Plămânii mă dureau în timp ce absorbeau aerul roşiatic, iar când am ajuns din nou în apă, am cedat. Am renunţat. M-am lăsat în mâinile mării.

capitolul 53

Laurel

– Nu-i mai văd! am strigat spre Marcus. Nici pe el nu-l mai vedeam, dar ştiam că se uita prin curţile primului şir de case, căutând o barcă sau o plută.

– Ce e? Apăru brusc, alergând spre apă cu o placă de surf.

Am arătat spre locul unde-i văzusem ultima oară pe Maggie şi Andy.

– Au dispărut! Se opri din alergat şi privi spre orizont. Nu ştiu ce s-a întâmplat! Au dispărut într-o clipită.

Se îndreptă din nou spre apă, lăsă placa de surf pe suprafaţă şi începu să vâslească.

– Vreau să vin şi eu!

– Stai acolo şi continuă să încerci să suni! strigă el.

Încă de când am ajuns acolo încercam cu ambele telefoane să prindem semnal. Am ridicat telefonul să formez din nou 911 cu degetele reci şi tremurânde, însă ceva mi-a atras atenţia pe plajă, la o distanţă destul de mare spre nord de locul în care mă aflam. Erau oameni? O siluetă micuţă, roşiatică în apa puţin adâncă, aproape de golfuleţ. Nu se putea să fie unul dintre copiii mei. Nici unul dintre ei n-ar fi putut înota atât de rapid la ţărm, nici măcar în cele mai favorabile condiţii.

Însă acea fiinţă avea părul negru şi era foarte fragilă.

– Marcus, întoarce-te! am ţipat, apoi am luat-o la fugă. Nisipul ud era ca betonul sub picioarele mele goale. Am încercat să disting imaginea aceea micuţă de pe plajă. Ce făcea? Îmi dădeam seama că nu stătea în picioare. Am mărit ritmul. Pescăruşii şi alte păsări de pe ţărm fugeau din calea mea. Niciodată în viaţa mea nu alergasem atât de repede.

– Laurel, ai grijă! strigă Marcus din spatele meu. Îi auzeam sunetul paşilor pe nisip. Ştiam că mă avertiza cu privire la molozul împrăştiat pe plajă în faţa mea, însă n-aveam de gând să încetinesc pentru câteva cioburi sau cuie ruginite. Ştiam şi că nici el n-avea s-o facă.

Andy se ridica în picioare în nisipul ud, iar valurile blânde îi treceau

peste glezne.

– Andy! Am ridicat braţele. Era viu! Andy!

Trăgea ceva din apă, iar când m-am apropiat de el mi-am dat seama că era Maggie.

– O, Dumnezeule! Am intrat alergând în apa rece până la genunchi, împroşcând-o pe lângă mine.

– Mami! Andy se dezechilibră şi se aşeză din nou. Când am ajuns lângă el, Maggie stătea cu capul în poala lui.

– Maggie! Am căzut în genunchi lângă copiii mei.

Andy horcăia, iar răsuflarea lui se auzea ca un şuierat peste murmurul blând al valurilor, în timp ce pieptul lui se umfla şi se contracta ca un acordeon.

– Puiule! L-am luat de gât şi l-am sărutat pe frunte, însă imediat mi-am îndreptat atenţia spre Maggie.

– E bine? Marcus se lăsă în apă lângă noi, iar Maggie începu să tuşească. Avea ochii închişi şi pielea de un albastru translucid, însă era vie. Icni şi se înecă, scuipând apă sărată.

I-am luat capul din poala lui Andy pe picioarele mele şi am întors-o pe o parte.

– Maggie, draga mea, sunt eu, mama. Eşti bine, draga mea. Icnea şi tuşea, însă nu eram sigură că era conştientă. Dintr-odată, peste faţa ei trecu un val. Hai să o scoatem din apă, am zis.

– Respiră cum trebuie? întrebă Marcus. Am cărat-o câţiva metri mai sus pe plajă, apoi am întors-o pe burtă. Andy îngenunche lângă ea.

– Maggie! strigă el. Maggie, eşti bine?

Am văzut sânge pe picioarele lui Andy.

– Andy, sângerezi! Unde te-ai rănit?

Andy privi în jos. Sângele părea să-i curgă din genunchi.

– E de la Maggie! Marcus o întoarse pe spate; atunci am văzut ceea ce nu zărisem când fuseserăm în apă: o tăietură adâncă în gâtul ei, din care ţâşnea sângele pe nisip. Marcus îşi scoase tricoul şi i-l apăsă pe

rană.

Maggie tuşi, apoi am întors-o din nou, însă părea că începe să respire regulat.

– Maggie, draga mea, mă auzi? Murmură ceva ce nu puteam înţelege. Ce e, scumpo? M-am aplecat şi mai mult spre ea.

– Aţi înotat până aici? îl întrebă Marcus neîncrezător pe Andy.

– Nu a trebuit să înotăm, răspunse Andy. A venit un val mare şi ne-a luat pe sus. Ridică braţele spre cer.

Maggie şopti din nou ceva, aproape mimând.

Mi-am lipit urechea de buzele ei.

– Ce e, Maggie? am întrebat. Rosti cuvintele aproape insesizabil, apoi îşi drese glasul.

– A fost tata, răspunse ea.

capitolul 54

Maggie

Cineva mă ţinea de mână. M-am gândit că poate era tata. Plămânii mă ardeau când respiram. Totul mă durea, mai ales gâtul, şi aş fi vrut să duc mâna la locul unde eram rănită, însă îmi simţeam braţele prea grele şi oricum nu prea-mi păsa. Aveam senzaţia că, într-un fel, capul îmi era deconectat de la durere. Dacă exista raiul, oare aşa era în el? Să pluteşti deasupra durerii, cu tata de mână? Probabil că da.

– Zâmbeşte, spuse o voce de bărbat.

Unchiul Marcus? Am încercat să deschid ochii, însă pleoapele îmi erau la fel de grele ca braţele.

– Maggie?

Mama. Mama mă ţinea de mână. Mi-am amintit de val. Mi-am amintit că-l pierdusem pe Andy.

– Andy? Am deschis imediat ochii şi am încercat să mă ridic în capul oaselor.

– Stai. Unchiul Marcus mă prinse de umeri şi mă lăsă jos din nou.

– Nu te grăbi, draga mea, spuse mama.

Mă aflam într-o cameră albă şi ciudată. Mama era în dreapta, încă ţinându-mă de mână; unchiul Marcus era în stânga şi îşi îmi mângâia părul.

– L-am pierdut pe Andy, am bolborosit. Vocea îmi era hârşâită, nu mai semăna cu vocea mea.

– Andy e bine, mă linişti mama.

– Îmi pare rău! am început să plâng. L-am pierdut în val!

– E bine, Mags, întări unchiul Marcus. Nu plânge. O să vină să te vadă mai târziu.

Mă durea gâtul. Durerea îmi învinse senzaţia de plutire. Cutremurată de o senzaţie de greaţă, am înghiţit o dată. De două ori. Cu siguranţă

nu eram în rai.

– Eşti în Spitalul Cape Fear, spuse mama. Ai o tăietură la gât. Probabil te doare rău. Am dat din cap, cu ochii închişi. Andy era în siguranţă? M-ar minţi cu aşa ceva? Te doare când respiri? vru mama să ştie.

– Da, am şoptit eu.

– O să te faci bine. Tu şi Andy aţi avut un noroc chior.

– E şi Ben aici? Am deschis din nou ochii, privind prin lumina puternică din cameră. Acum nu-mi mai păsa cine ştia de Ben. Voiam doar să fie cu mine.

– Nu, Mags, răspunse unchiul Marcus. Doar eu şi mama ta.

– Ai spus ceva de tatăl tău, continuă mama. Că v-a salvat. Cum adică, draga mea?

Am închis din nou ochii. Mi-am amintit senzaţia de linişte pe care o încercasem când mă ridicase valul în aer, însă eram suficient de trează cât să-mi dau seama că mamei i s-ar fi părut o nebunie. Chiar şi mie mi se părea o nebunie. Nu voiam să povestesc.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, am spus.

Mama ezită, dar mă gândeam că n-avea de gând să renunţe.

– Bine, acceptă ea într-un final.

Brusc mi-am amintit de ce pornisem întreaga aventură.

– Audierea! am exclamat, încercând să mă ridic din nou. S-a…

– Amânat. Mama mă ţinu jos. Nu te gândi acum la asta.

Mi l-am amintit pe Andy la Paznicul mării, spunându-mi că în timpul petrecerii ieşise afară să verifice gândacii.

– Trebuie să discut cu cineva, am zis.

– Trebuie să te odihneşti. Unchiul Marcus îmi mângâie umărul.

– Nu. Nu. Trebuie să vorbesc cu avocatul lui Andy. Nu! Cu poliţia. Chiar acum.

– Ai luat cam multe calmante, spuse mama. Nu este momentul.

– Ba da, este momentul! am insistat. Ieri era momentul. Săptămâna trecută era momentul. Luna trecută era momentul.

– Mags, despre ce vorbeşti? întrebă unchiul Marcus.

Nu le puteam spune. Mă gândeam că mă vor opri să fac ceea ce trebuia să fac. Ceea ce ar fi trebuit să fac cu multe săptămâni în urmă.

– Sunt trează. Nu sunt nebună şi trebuie să vorbesc chiar acum cu poliţia. Mi-am îndreptat privirea de la chipul mamei la cel al unchiului Marcus şi am văzut cât de derutaţi erau. Acum, am continuat eu. Trebuie să mă lăsaţi. Înainte să mi se facă frică. Trebuie să le spun ce s-a întâmplat de fapt.

– Cum adică „ce s-a întâmplat de fapt“? întrebă mama. Părea că avea o mie de ani. Andy ţi-a spus ceva?

Era speriată. Îi era cumva teamă că ceea ce aş spune l-ar trimite pe Andy cu siguranţă la închisoare? Mă întrebam dacă ar fi simţit aceeaşi frică şi dacă ar fi ştiut că eu voi fi cea închisă pentru totdeauna.

– Chiar trebuie să fie un avocat lângă tine, rosti unchiul Marcus a zecea oară, când Flip Cates termină de citit Drepturile Miranda. Ştiam că el îi ceruse lui Flip să vină în locul acelui personaj ciudat, sergentul Wood, iar asta mă bucura. Însă nu aveam de gând să aştept un avocat. Deja îl aşteptasem de o oră pe Flip.

Am scuturat din cap – o greşeală. Doctorul îmi spusese să nu îmi mişc capul, ca să nu cumva să deschid iar tăietura de la gât. Am atins uşor bandajul cu degetele. Tăietura mă ardea şi mă durea tot corpul, dar refuzasem să mai iau calmante până nu vorbeam cu Flip. Nu voiam să se afirme că nu eram în toate minţile când am vorbit cu poliţia.

Mama se ridică de pe scaun ca să-mi verifice bandajul.

– Nu sângerează, spuse ea. Aş vrea să te gândeşti mai bine, Maggie. Poate că domnul Shartell ar trebui să vorbească la telefon cu tine înainte să spui ceva.

– Pot să aştept, Maggie, zise Flip. Stătea unde stătuse unchiul Marcus mai devreme şi pusese un reportofon pe măsuţa cu rotile. Unchiul Marcus stătea la capătul patului meu.

– Nu vreau să vorbesc cu el, am repetat. Mama şi unchiul Marcus mă bătuseră la cap cu avocatul încă de când le spusesem că voiam să

vorbesc cu poliţia. O să învârtă lucrurile până n-o să mai înţeleg nici măcar eu ce spun. Vreau să povestesc ce s-a întâmplat, de fapt, în noaptea cu incendiul.

Mama îşi răsucea verigheta cea veche pe deget.

– Draga mea, nu se poate să-l acoperi pe Andy.

Eram surprinsă.

– Nici nu fac asta. Fără să ştie, el m-a acoperit pe mine în tot acest timp. L-am privit pe Flip. Putem începe?

– Sigur, Maggie, răspunse el. Vrei să îţi pun eu întrebări, sau vrei să povesteşti tu?

– Povestesc.

– Bine, atunci. Umblă la reportofon, apoi îl apropie puţin mai mult de mine, pe masă. Poţi începe.

Am tras adânc aer în piept şi am început.

capitolul 55

Maggie

Când iubeşti cu adevărat pe cineva, când bucuriile lui sunt bucuriile tale şi când suferinţa lui e şi suferinţa ta, e un lucru minunat şi teribil în acelaşi timp. Aşa a fost cu Ben şi cu mine. Eram ca un munte de empatie viu în preajma lui. Mi se părea că e un om minunat, şi în interior şi la exterior. Mereu răbdător cu copiii din echipa de înot. Mereu îl încuraja pe frăţiorul meu. Credea în Andy aşa cum credeam şi eu. Îl iubeam pe Ben pentru asta şi pentru blândeţea lui faţă de mine şi pentru felul în care îşi adora fetiţa. Pentru felul în care încerca să se descurce în departamentul de pompieri când de fapt pentru el era atât de greu şi înspăimântător.

– Când eram mic, mi-a spus el într-o noapte când eram în patul de la Paznicul mării, tatăl meu mă pedepsea încuindu-mă într-un dulap de sub scări. Simţeam că mă sufocam. Mă speriam. Băteam în uşa dulapului, dar nu venea nimeni. I-am mângâiat braţul în timp ce vorbea. Nu-mi puteam imagina că un părinte putea fi atât de crud. Ben a urmat: N-am mai avut probleme cu claustrofobia până când am îmbrăcat pentru prima dată echipamentul de pompier, la cel dintâi antrenament pentru incendii. Era ca şi când aveam din nou cinci ani şi eram blocat în dulap. Aşa mă simt de câte ori îmi pun masca. Nu pot să depăşesc momentul. În rest, sunt bun la toate. Unchiul tău îmi spune că trebuie să am răbdare, însă cred că e din ce în ce mai rău, nu mai bine.

Eram uimită că îmi povestea ceva atât de personal. Avea încredere în mine cât să-mi dezvăluie un secret. Mă făcea să simt că şi eu puteam avea încredere în el; la rândul meu. Pe de-a-ntregul.

După vreo două săptămâni, eram la Jabeen’s cu Amber şi alte fete, pe vremea când încă mai suportam să ies cu ele. Stăteam într-un separeu, iar în separeul de lângă noi se aflau câţiva voluntari de la pompieri. Doi bărbaţi şi o femeie.

Am ridicat privirea din cafeaua cu lapte şi l-am văzut pe Ben intrând pe uşă. Mi-a făcut un semn cu capul, iar eu i-am răspuns. Ne pricepeam să ne prefacem indiferenţi unul cu celălalt, ca şi când nu am fi fost altceva decât antrenorii echipei de înot.

– Hei, le spuse Ben voluntarilor, apoi se îndreptă spre barul la care se

afla Sara.

– Hei, răspunseră voluntarii.

Comandă o cafea la pachet. Amber pălăvrăgea despre Travis, însă nu era decât un bâzâit în urechile mele pentru că eram atentă la Ben, încercând să nu dau de înţeles că eram atentă la el.

Imediat ce Ben plecă de la Jabeen's, voluntarii izbucniră în râs. Imediat mi-am dat seama că râdeau de Ben. Unul dintre tipi cotcodăcea ca o găină.

– Rahat de pui, spuse el.

– Ce fricos, adăugă celălalt.

Mi se înroşiră obrajii, simţeam cum mi se frânge inima. Pur şi simplu îmi plesnea în piept.

– I-am spus lui Marcus că nu vreau sub nici o formă să mai intru cu CCN vreodată, spuse femeia. Săptămâna trecută la depozit m-a lăsat acolo singură. Hiperventila ca prostul.

CCN. Cretinul cel nou. Ştiam mai mult argou de pompieri decât era cazul.

– Iar Travis a zis că dacă vreodată îl mai vede pe Marty cu mâna pe mine, o să-l castreze, spunea Amber.

– Dacă nu poate să stea cu noi, continuă alt voluntar, mai bine să nu se bage în aşa ceva.

– Aşa e, îl aprobă celălalt. N-o să-l las să intre cu mine într-un incendiu.

– Şşşt! Femeia coborî vocea. Prietena lui lucrează aici.

– Dawn? Nu e aici acum.

„Prietena lui stă chiar în spatele tău, idiotule“, l-am repezit în gând.

Ben îmi povestise că ceilalţi voluntari îl tachinau din cauza problemei sale cu echipamentul, însă asta era mai mult decât tachinare. Era pură răutate.

Nu voiam să-i povestesc lui Ben ce auzisem. Poate că unele fete şi-ar fi schimbat părerea despre prietenul lor în această situaţie, dar pe mine

m-a făcut să-mi doresc să îl ajut mai mult. Să fiu o alinare pentru el.

Îmi spusese că se străduia să scape de claustrofobie. Avea echipament de gimnastică acasă, iar când exersa îşi punea uneori costumul de intervenţie ca să se înveţe cu el. S-a dus la Washington să ia lecţii speciale de folosire a echipamentului. Făcea exerciţii ca să-şi încetinească respiraţia: cinci secunde inspira, cinci secunde expira. Mi-aş fi dorit ca acei voluntari care îşi bătuseră joc de el să fi văzut cât de dedicat era.

– Sunt pregătit, îmi spuse Ben într-o noapte, când stăteam întinşi pe plajă. Era una dintre acele nopţi ciudat de calde, care mai apăreau din când în când iarna. Făcuserăm dragoste pe plajă, apoi ne cuibărisem unul în altul într-o pătură. I-am spus lui Marcus că acum pot s-o fac, continuă el. Însă nu prea sunt sigur că mă crede. Am nevoie doar de o ocazie să o dovedesc.

Trecură câteva săptămâni fără să se producă vreun incendiu în care să aibă nevoie de mască. Apoi încă vreo câteva. Ceilalţi voluntari se purtau la fel de urât cu el. Îl lăsau deoparte. Ben era sfâşiat, iar eu începusem să-i urăsc pe unii dintre ei.

Într-o zi din martie mă sună şi îmi spuse supărat că cineva îi furase pagerul cât timp fusese la duş. Făptaşul lăsase în locul lui un bilet pe care scria: „Îţi luăm pagerul în semn de autoapărare“.

– Mă gândesc să plec, îmi mărturisi Ben la telefon.

– Cum adică? Mi-era teamă că deja înţelesesem. Eram în maşină şi mă îndreptam spre singurul semafor din Surf City; am făcut stânga şi am trecut pe roşu. Mi-am dat seama abia după câteva secunde.

– Aş putea să mă întorc în Charlotte. Să fiu mai aproape de fiica mea. Să mă înrolez la departamentul de pompieri de acolo, unde pot să o iau de la capăt. Iubesc plaja, însă nu mai suport abuzurile astea.

– Te rog, nu pleca! Treceam şi eu printr-un fel de atac de panică.

Am călcat frâna şi am tras pe dreapta ca să pot vorbi. Aş fi murit dacă se întâmpla una ca asta.

– Ştiu, continuă el. Nu vreau să te părăsesc. Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat aici.

– Atunci nu pleca! Mă întrebam dacă mă mai puteam înscrie la UCN

din Charlotte pentru toamnă. Însă era prea departe. Prea departe de Andy.

– O să iau o decizie abia peste o săptămână, două, oftă el. Părea obosit. O să văd dacă pot rezolva încurcătura asta. Voiam doar să-ţi spun ce am de gând.

Aşa că am găsit un plan ca să rezolv „încurcătura asta“. În vreo doi ani, biserica Drury Memorial urma să fie demolată şi reconstruită, deci ce mare lucru ar fi fost dacă ar fi ars din temelii? În adâncul subconştientului meu ştiam că era un lucru rău. Însă nimeni nu avea să fie rănit. Ba chiar l-aş fi ajutat pe dragul de reverend Bill să-şi construiască lăcaşul mai devreme. Şi i-aş fi dat lui Ben ocazia să iasă în faţă.

Ben îmi povestise de o biserică din Wilmington care arsese; mi-am amintit că acolo se folosise un amestec de benzină şi motorină şi că făptaşul nu fusese prins. Mă gândeam că dacă aş fi utilizat aceeaşi combinaţie, anchetatorii aveau să creadă că a fost aceeaşi persoană.

Nu ştiam bine de cât combustibil aveam nevoie sau de unde să fac rost de el fără să trezesc bănuieli. Am cumpărat două canistre de plastic mari de la Lowes. Apoi, cu câteva nopţi înainte de data la care plănuisem să incendiez biserica, am mers la două benzinării diferite de la marginea Wilmingtonului, unde nu mă cunoştea nimeni. De la una am luat benzină, iar de la cealaltă, motorină. Nimeni nu mi-a spus nimic. Am ţinut canistrele în portbagaj.

Am aşteptat momentul potrivit. În acea noapte de sâmbătă ştiam că Ben se ducea să mănânce la Daddy Mac cu nişte tipi, deci avea să fie aproape de secţie. Când avea să sune alarma, putea ajunge suficient de repede cât să urce în prima maşină. Totul era perfect. Însă trebuia să-mi şi aleg momentul potrivit. Trebuia să aştept până se lăsa întunericul, ca să nu mă vadă nimeni turnând combustibilul, dar nu atât de târziu cât Ben să fi plecat deja acasă. Eram sigură că o să mă descurc. Nu-mi făceam nici o grijă.

Apoi mama mă rugă să-l duc pe Andy la petrecere în acea noapte.

– Mă duc la Amber să învăţ, am spus, în timp ce umpleam maşina de spălat vase. Chiar plănuisem să mă duc la Amber imediat ce dădeam foc. Aşa aveam un alibi în caz că aş fi avut nevoie de unul.

– Îl poţi lăsa pe Andy în drumul tău, insistă mama. Trebuie să lucrez la un discurs.

– Nu e chiar în drumul meu, am replicat. Să fiu sinceră, uitasem complet de petrecere, chiar dacă eu fusesem cea care o convinsese pe mama să-l lase pe Andy să se ducă. Oare chiar voiam să dau foc unei biserici aflate la doi paşi de sala în care urmau să se distreze nişte tineri? Nu mi-era teamă că flăcările aveau să cuprindă şi clădirea aceea. Era, totuşi, destul de departe. În orice caz, nu voiam să-i sperii pe copii, cu atât mai puţin pe Andy, dar plănuisem totul perfect. Şi cine ştie cât de repede se hotăra Ben să se mute la Charlotte? Îl duc, am acceptat.

Acea schimbare bruscă de planuri îmi puse nervii în mişcare.

Pe la şapte şi un sfert l-am sunat pe Ben pe mobil.

– Hei. Încercam să par cât mai normală. Auzeam pe fundal zgomotele din restaurant. Multe discuţii. Clinchet de pahare.

– Hei, făcu el. Ce s-a întâmplat?

– Încă eşti la Daddy Mac?

– Îhî. Tu unde eşti?

– Acasă. Mă duc la Amber să învăţ. O să poţi vorbi mai târziu?

– Cred că da. Te sun eu?

Încercam să-mi dau seama cum aş fi putut să-l întreb cât mai stă la Daddy Mac fără să-i dau de bănuit. Şi nu am găsit altă metodă decât să-l întreb direct.

– Când pleci de acolo?

– Ei, probabil peste vreo patruzeci de minute. Sau o oră. De ce?

– Făceam conversaţie. Nu-mi rămânea prea mult timp. Te las să-ţi iei cina. Vorbim mai târziu?

– Sigur.

Am terminat convorbirea cu mintea gata să explodeze. Nu aveam să reuşesc. Petrecerea începea abia la opt. Ben avea să fie probabil deja plecat când dădeam foc la biserică. Trebuia să-l las pe Andy mai devreme la petrecere. Nu aveam de ales.

Când eu şi Andy am parcat în faţa clădirii pentru tineri, era atât de

devreme, încât nici un alt copil nu apăruse încă.

– Nu poţi să mă laşi aici dacă nu mai sunt şi alţi copii! a strigat Andy când i-am zis să coboare.

– Văd un adult înăuntru, am spus, apoi l-am înghiontit. Îl vedeam prin fereastra clădirii pe domnul Eggles, care stătea cu spatele la noi. Îl recunoscusem după coadă. Du-te. N-o să păţeşti nimic.

– Nu mă duc până nu vin copiii, şi cu asta, basta. Andy îşi încrucişă braţele pe piept, fără să se mişte.

Nu aveam timp să mă cert cu el. Pur şi simplu trebuia să torn combustibilul cu Andy în maşină. Am inventat ceva în timp ce treceam pe lângă clădire.

– Am puţină treabă la biserică. Aşa că aşteaptă-mă în maşină, apoi te duc înapoi la petrecere. Chiar îmi pierdusem răbdarea. Cum o să fac asta? Nu puteam aprinde focul cu Andy lângă mine, aşa că aveam să torn benzina, să-l duc pe fratele meu la petrecere, apoi să mă întorc acolo şi să arunc un chibrit pe combustibil. Speram doar ca Ben să stea atât cât spusese că stă la Daddy Mac. Dacă nu era în primul camion de pompieri, focul putea fi deja stins când ajungea el.

Am cotit după colţul bisericii, apoi am oprit maşina.

– Tu rămâi aici, am spus. Trebuie să torn nişte insecticid în jurul bisericii. Au o problemă mare cu gândacii şi m-au rugat să…

– Ce fel de gândaci?

– Nu ştiu, Andy. Am pus mâna pe mânerul portierei. Tu stai aici.

– Furnici? Sau albine? Sau viespi de hârtie creponată cum am avut noi lângă terasă?

– De hârtie, am răspuns.

– Poftim?

– Doar viespi de hârtie[6]. Nu viespi de hârtie creponată.

– Gândaci de bucătărie?

– Tot felul de gândaci! l-am asigurat.

– Te ajut. Dădu să coboare din maşină.

– Nu! Simţeam cum îmi curge transpiraţia pe spate, pe sub tricou şi geacă. Tu stai aici. Şi ascultă. L-am prins de umăr şi l-am întors spre mine. Ăsta e un secret. Persoana care m-a rugat să torn insecticid mi-a spus să nu mai zic la nimeni, pentru că oamenii care merg la biserică s-ar speria dacă ar şti că sunt gândaci aici.

– Dar gândacii sunt interesanţi, răspunse Andy. Deschise uşa maşinii şi sări înainte să-l mai pot opri. Vreau să ajut.

Era mai rapid să-l las să mă ajute decât să mă cert cu el. Am deschis portbagajul şi am scos cele două canistre. Mâinile îmi tremurau atât de tare, încât auzeam cum se mişcă benzina în recipient. Adusesem mănuşi de latex ca să nu las amprente pe canistre, însă doar o pereche. I-am dat lui Andy nişte şerveţele pe care să le folosească să ţină a doua canistră.

– Ai grijă să nu atingi canistra fără şerveţele, am şoptit eu, chiar dacă nu mai era nimeni altcineva care să ne audă. Insecticidul te poate răni dacă îl atingi.

– Aşa e, răspunse el. Chiar dacă eu nu sunt gândac.

– Exact.

Am pornit spre biserică. Aveam papuci pentru că plănuisem să-i arunc în caz că lăsam urme. Nu mă gândeam la încălţările lui Andy. De fapt nu gândeam deloc, punct.

– Tu torni pe partea asta, chiar în punctul în care clădirea se uneşte cu pământul, da? Asigură-te că acoperi fiecare centimetru. Eu o să torn pe partea cealaltă.

– Fiecare centimetru, repetă el.

– Şi nu uita, nu atinge canistra. Ai grijă să nu verşi pe tine.

Deja tremuram din tot corpul. Am început să torn. Era beznă, însă îmi dădeam seama că turnam pe lemnul de pin. Avea să se aprindă imediat. Şi mirosul era foarte puternic. Am întors capul ca să pot respira, apoi mi-am ţinut răsuflarea cât de mult am putut în timp ce turnam. După aceea am întors din nou capul să respir şi aşa am străbătut toată latura bisericii. Speram că Andy nu scăpa nimic pe partea lui.

Aparatul de aer condiţionat era atât de aproape de clădire, încât nu am putut turna benzină sub el. Nici o problemă. Era mult lemn de pin,

aşa că nu mai contau câţiva centimetri fără benzină.

Andy veni pe partea mea chiar când terminam.

– Nu mai am, spuse el.

– Nici eu.

Ne-am întors la maşină. Slavă Cerului că reuşisem! Am pus canistrele într-o pungă de gunoi mare pe care o adusesem cu mine. Tot acolo mi-am băgat şi papucii, apoi am azvârlit punga în portbagaj. Adusesem sandale să mă schimb; m-am încălţat cu ele şi am urcat în maşină.

Andy se aşezase deja pe scaunul pasagerului.

– Aşa! Încercam să par veselă. Eşti gata să mergi la prima ta petrecere?

– Dacă sunt şi ceilalţi copii acolo.

– Cred că au ajuns deja. Cel puţin primii dintre ei. Nu uita ce ţi-am zis despre insecticid, am continuat eu în timp ce demaram.

– Ce?

– Să nu mai spui la nimeni.

– E un secret. Pentru că oamenii se vor speria.

– Excelent! l-am lăudat.

Deja erau şi alţi copii în clădirea pentru tineri. Andy o zări pe Emily Carmichael, care îl făcu să uite cât de timid fusese cu câteva minute mai devreme. Ieşi din maşină fără ca măcar să-şi ia rămas-bun.

Am mers din nou spre biserică, însă am rămas în maşină cu o cutie de chibrituri în poală. „E bine să fac asta, mi-am spus. Oricum o vor demola curând.“ Mi-am amintit că uneori pompierii incendiau case vechi ca să se antreneze. Nu era oare acelaşi lucru?

Însă m-am hotărât să trec întâi pe la Daddy Mac, să mă asigur că maşina lui Ben încă se afla în parcare. Şovăiam, dar mi se părea un detaliu important, aşa că am luat-o într-acolo.

Maşina albă a lui Ben era parcată chiar lângă intrare. Mă simţeam dezamăgită. Abia în acea clipă mi-am dat seama că mi-aş fi dorit ca maşina să nu mai fie acolo, să mă salveze de la planul meu nebunesc.

Dar era încă acolo şi întregul scenariu mi se derulă în minte. Izbucnea incendiul. Cineva suna la pompieri. Ben ducea mâna la pager. Ben alerga până la secţie, apoi urca în camion. Era atât de nerăbdător! Un pic speriat, dar gata să le arate celorlalţi că era deja unul de-ai lor. Că puteau avea încredere în el.

Când m-am întors spre biserică, în mintea mea se derula un adevărat film. M-am hotărât să parchez lângă Jabeen's, care se închisese la şase. Aşa puteam să merg pe jos până la biserică, să dau foc, apoi să alerg prin beznă înapoi fără să mă vadă cineva.

Am ieşit din maşină şi am aruncat punga cu canistrele şi papucii în tomberonul din spate de la Jabeen's. Apoi mi-am dat seama că dacă cineva găsea canistrele, atunci găsea şi papucii mei, aşa că am băgat mâna în tomberon, am scos punga şi am aruncat din nou doar canistrele. Papucii i-am aruncat în tomberonul din faţă, în pungă.

Am pornit spre biserică, însă brusc am văzut o grămadă de copii în faţa clădirii pentru tineri, care era învăluită în beznă. Ce se întâmpla? Am strecurat cutia de chibrituri în buzunarul gecii şi m-am îndreptat spre clădire. Copiii veneau în direcţia mea, lăsându-mă complet nedumerită. L-am văzut pe Andy şi l-am tras lângă mine.

– Ce s-a întâmplat?

– Pană de curent, răspunse el. O să mergem în biserică.

Nu-mi venea să cred cât de uşurată mă simţeam! Din cap până-n picioare. Nu mai trebuia s-o fac! Acum nu puteam s-o fac nici dacă voiam. Era ca şi când o nebună plănuise totul şi mă aştepta pe mine să duc planul la îndeplinire. Eram liberă!

Am alergat din nou la maşină şi am luat-o spre casa lui Amber, însă brusc am simţit că mi se face rău. Am tras pe aleea unei case părăsite, am deschis uşa maşinii şi am vomitat în nisip.

Şi mi-am dat seama unde voiam de fapt să mă duc. Aveam nevoie de tata, nu de Amber.

M-am îndreptat spre Paznicul mării.

6 În engleză paper wasp (Polistes dominula) – „viespea de hârtie“ îşi datorează denumirea faptului că îşi construieşte cuibul din celuloză extrasă din lemnul uscat (n.red.)

capitolul 56

Laurel

Abia respiram de plâns. Când vorbea Maggie aş fi vrut să plec ca să nu vadă cum mă prăbuşesc. În acelaşi timp, mi-aş fi dorit să o strâng în braţe şi să-i spun că totul va fi bine. Am ales să rămân pentru că gândul care mi-a trecut prin minte în timp ce-şi spunea povestea era: „Unde a fost mama acestei fete?“

Cum de nu înţelesesem nici un semn? Cum de nu ştiusem că se strecura afară din casă în toiul nopţii? Că rar era acolo unde îmi spunea că era? Că, pe lângă faptul că se expunea pericolului, era şi capabilă să facă rău? Unde fusesem?

Bineînţeles, ştiam răspunsul: fusesem cu Andy. O lăsasem pe Maggie să se descurce singură, aşa cum făcusem de când îi dădusem viaţă. Mi-am şters obrajii cu mâna.

– Vrei să spui că te-ai simţit ca şi când în tine ar fi existat două persoane diferite? o întrebă Marcus pe Maggie, după ce ea termină povestea. Fata cea nebună şi tu?

– Te referi la dubla personalitate? Maggie îşi încrucişă braţele, ca şi când i-ar fi fost frig. Nu, răspunse ea. Am fost eu tot timpul.

Eu, Flip şi Marcus am făcut schimb de priviri. Ştiam ce gândeau toţi, iar Flip transpuse acel gând în cuvinte.

– Însă până la urmă ai aprins focul, Maggie, nu? întrebă el.

– Nu! Maggie îşi scutură capul, apoi păru să-şi amintească de rana de la gât. Asta încerc să vă explic, continuă ea, atingându-şi bandajul. Când mi-am dat seama că acolo vor fi copii, am lăsat-o baltă. N-aş da niciodată foc unei clădiri în care se află oameni!

Flip nu o credea. Expresia lui nu se schimbă, însă privirea din ochi îl dădu de gol.

I-am luat mâna lui Maggie şi i-am mângâiat-o. Era rece şi i-am ţinut-o între palmele mele s-o încălzesc. Mi-am amintit cum Maggie îmi ţinuse mâna între ale ei în drumul spre spital după incendiu. Nu-mi dăduse drumul. Şi mi-am amintit şocul ei – şocul ei neprefăcut – când o

sunasem să-i spun că biserica ardea.

– Deci după ce ai vorbit cu Andy te-ai dus direct la Paznicul mării? întrebă Flip.

– Da. Şi am sunat-o pe mama să-i spun că petrecerea se mutase în biserică.

Flip privi spre mine.

– Aşa e, am confirmat. Însă atunci erai la Amber, nu?

– Tu ai crezut că eram acolo, dar nu eram.

– Îţi mai aminteşti dacă ai auzit ceva în fundal când te-a sunat Maggie? mi se adresă Flip.

– Nu. Atunci lucram la un discurs pentru o întâlnire cu o organizaţie de profesori şi nu-mi mai amintesc din acea convorbire, decât că petrecerea se mutase. Asta mă îngrijorase – că schimbarea îl putea deruta pe Andy.

– Ce ai făcut la Paznicul mării? o întrebă Marcus pe Maggie.

– Am… Maggie privi spre capătul patului, unde cearşafurile erau ridicate puţin peste un deget de la picior bandajat – cealaltă rană pe care o avea. Cu mâna liberă îşi dădu la o parte o şuviţă inexistentă de pe frunte. Aveam senzaţia că şovăia. Am rămas o vreme pe terasă, spuse ea. Eram… mă simţeam ca şi când tocmai aş fi evitat un glonţ.

– Te-a văzut cineva acolo?

– Era… ştiţi voi. Încă era martie. Casele din jur erau goale.

Flip se răsuci în scaun şi îşi încrucişă braţele pe piept.

– Atunci cum a izbucnit incendiul? se interesă el.

– Nu ştiu. Ochii i se umplură de lacrimi. Sincer, nu ştiu. Ştiu doar că nu l-am pornit eu. Şi nici Andy.

– Hai să luăm o pauză, spuse Marcus, spre uşurarea mea. Maggie fusese puternică şi curajoasă în ultima oră. Însă acum începuse să se clatine. Şi nici eu nu mă simţeam prea bine.

Flip închise reportofonul şi se ridică.

– O idee bună, zise el. Mi-ar prinde bine o cafea.

– Vin şi eu. Marcus se îndreptă spre uşă. Eşti bine, Maggie? întrebă el. Fata dădu uşor din cap, fără să-l privească. Fără să ne privească pe vreunul dintre noi. Vii cu noi, Laurel? mă invită Marcus. Am presupus că el şi Flip doreau să-i însoţesc pentru a comenta ceea ce tocmai auziserăm, dar nu aveam de gând să plec.

Am scuturat din cap, încă ţinând-o pe Maggie de mână.

– Rămân aici, am spus eu.

După ce bărbaţii ieşiră, Maggie începu să plângă de-a binelea.

– Îmi pare rău, mamă! îngăimă ea, apucându-mi mâna. Îmi pare rău pentru tot.

– Şşşt. Ştiu.

– Dar sunt atât de uşurată! continuă ea. Sunt atât de… ar fi trebuit să spun adevărul îndată ce au început să-l suspecteze pe Andy.

Da, ar fi trebuit. Însă nu o făcuse.

– Ne-ai spus acum. Asta e cel mai important.

– Mai e ceva, adăugă ea. Adică nu atât de grav. E grav, dar nu aşa. Nu e ca incendiul. Şi va avea importanţă doar pentru tine. Are legătură cu Paznicul mării.

– Ştiu că te întâlneai cu Ben acolo.

Scutură din cap.

– Nu e doar atât, spuse ea. Merg acolo încă de când mi-am luat permisul de conducere. Adică singură. Nu cu vreun băiat.

– De ce? Mi-am adus aminte că Dawn îmi spusese că fuma marijuana. Oare se dusese să se drogheze?

– O să mă crezi nebună. Sau mai nebună decât mă crezi deja.

– Nu te cred nebună.

– Acolo mă simţeam aproape de tata. Uneori stăteam noaptea pe terasă şi închideam ochii şi simţeam brusc că era lângă mine. Spiritul lui sau ceva de genul ăsta. Dintr-odată mă străbătu un fior. Aproape că

îl simţeam pe Jamie în cameră cu noi. Crezi că am o doagă lipsă? mă iscodi Maggie.

– Dacă ai, înseamnă că nebunia se transmite în familie, pentru că şi eu visam că… uneori mă vizita noaptea şi pe mine.

Ochii ei căprui şi frumoşi se deschiseră larg.

– Serios? Chiar crezi că a fost el?

– Habar n-am, Maggie. Cred doar că ne-a marcat pe amândouă – în feluri diferite, desigur – şi amândouă avem nevoie să rămânem legate de el.

Brusc se opri din plâns.

– Îmi pare rău pentru cum ţi-am spus despre tata şi Sara. A fost o răutate.

– M-a durut să aflu aşa ceva, am recunoscut eu. Însă durerea aceea părea deja veche de câteva săptămâni, nu ore, căci fusese înlocuită de o durere şi mai mare. Dar mă ajută să-mi dau seama cum te simţi tu acum din cauza lui Ben.

Îşi întoarse capul spre fereastră. În ochii ei vedeam reflecţia dreptunghiulară a soarelui.

– Dacă i-ar fi păsat de mine, ar fi fost aici, spuse ea. La spital. Nu?

Mă gândeam că indiferent dacă Ben ţinea la ea, era mai înţelept să stea departe de mine şi de Marcus pentru moment.

– Presupun că da.

– Chiar crezi că Ben era… şi cu mine şi cu Dawn în acelaşi timp?

– Da, draga mea, aşa cred. Mi-o aminteam pe Dawn acasă la ea cu o noapte în urmă, strângându-şi halatul scurt şi lucios peste coapsele lungi, în timp ce intra în cameră. „Benny, cine e?“

– Am avut încredere deplină în el. L-am iubit atât de mult. Încă îl mai iubesc.

– Ştiu că doare.

Se întoarse spre mine.

– Nu eşti foarte furioasă pe Sara?

Am oftat. Eram furioasă. Însă asta era ceva de care trebuia să mă ocup singură.

– S-a întâmplat demult, Maggie, am spus eu. Şi sunt lucruri din trecut pe care şi eu le regret.

– Băutura.

– Asta cu siguranţă. Dar şi altele. Cred că, atunci când sunt tineri, cei mai mulţi oameni fac lucruri pe care ajung să le regrete. Eu şi Sara am fost prietene atâţia ani. Sper să găsim o cale să lăsăm în urmă povestea asta. M-am gândit la rănile lui Keith. Cum ar fi putut Sara să o ierte pe fiica mea? În locul ei n-aş fi fost în stare.

– Mamă, doare atât de rău! gemu ea. Aş vrea să şterg totul. Focul. Pe Ben. Totul!

– Mi-ar plăcea să poţi şterge toate astea din amintire. Însă ştii ce mi-a spus tatăl tău odată?

– Ce?

– Ştii că părinţii mei au murit când eram foarte mică, apoi unchiul şi mătuşa mea n-au mai vrut să audă de mine, nu?

– Da.

– Am încercat să nu mă gândesc la ei, mai ales în cazul părinţilor mei. Pur şi simplu să-mi continui viaţa. Să merg înainte. Fără să privesc vreodată în urmă. Iar când i-am spus asta tatălui tău, mi-a răspuns că dacă nu îţi înfrunţi pierderile, se vor întoarce să te muşte.

– Să te muşte? zâmbi Maggie. Chiar astea au fost cuvintele lui?

– Da, pentru că nu am reuşit niciodată să le uit, chiar dacă nu i-am urmat întotdeauna sfatul. Voia să spună că, uneori, trebuie pur şi simplu să-ţi înfrunţi durerea.

– Şi ai încercat să te gândeşti la ei? La părinţii tăi?

– Abia când am fost la dezintoxicare. Atunci am plâns mult după ei. Însă am învăţat că nu poţi să treci peste o pierdere, după care să fii liber să te duci acasă. Viaţa îţi aruncă permanent asemenea provocări, şi trebuie să înveţi să le depăşeşti. Să mergi mai departe. Ben n-o să fie ultima ta dezamăgire, draga mea. Însă o să ai şi experienţe minunate

care te vor ajuta să treci peste greutăţi.

Ochii mi se umplură de lacrimi la gândul necazurilor ce o aşteptau. Îmi citi mintea.

– Andy tot va fi chemat la audiere?

– Nu ştiu cum va fi, dar nu va merge la închisoare.

– Însă eu, da, nu-i aşa… Era o afirmaţie, nu o întrebare.

– O să-ţi găsesc un avocat excelent. Şi o să fiu tot timpul lângă tine, Maggie. O să fiu. Timp de cincisprezece ani fusesem puternică pentru fratele ei. Acum voiam să fiu puternică pentru ea. În sfârşit. Îmi pare rău că nu am fost o mamă mai bună pentru tine, i-am mărturisit Ai fost atât de independentă, iar Andy atât de dependent, încât uneori am uitat că aveai nevoie de mine la fel de mult ca el.

– Nu a fost chiar aşa. Însă cred că acum chiar am nevoie de tine. Îşi umezi buzele şi mă privi în ochi. Mamă, ştiu că pare ca şi când eu aş fi pornit incendiul. Mi-am dat seama că Flip nu mă crede deloc.

– Nu, probabil că nu te crede. Însă eu te cred.

– Da?

– Absolut, draga mea, am răspuns eu zâmbind.

Erau multe lucruri pe care nu le ştiam despre fiica mea. În acel moment nici nu mai ştiam sigur dacă era în stare să dea foc unei biserici pline de copii. Însă era un lucru în privinţa căruia aveam o certitudine absolută: că nu ar fi dat niciodată foc unei biserici cu Andy în ea.

capitolul 57

Marcus

Mă aflam din nou într-un salon de spital, de data asta într-unul mai fierbinte ca flăcările. Mă dusesem la Chapel Hill să-i spun Sarei despre mărturisirea lui Maggie; era printre acele lucruri pe care nu doream să le comunic la telefon. Nu ştiam sigur dacă să-i spun de faţă cu Keith, dar am hotărât că avea dreptul să afle. Poate mai mult decât oricare dintre noi. Însă nu voiam să fiu acolo când i se va declanşa furia. Deja fusese nervos când îl bănuise pe Andy că declanşase incendiul. Odată ce afla că autorul fusese Maggie, care nu avea nici handicap mintal pe post de scuză… ei bine, aş fi vrut să fiu oriunde altundeva.

Însă iată-mă acolo, în picioare la capătul patului, în timp ce Sara îi potrivea bandajul de pe faţă lui Keith.

– Maggie avea o relaţie cu Ben Trippett, am început.

– Nu, mă contrazise Sara, ca şi când eu habar n-aş fi avut ce spuneam. Ben e cu Dawn.

– Se pare că era cu amândouă, am insistat.

– O, nu. Se aşeză pe scaun lângă patul lui Keith. Săraca Dawn.

– Însă Maggie nu ştia că Ben încă ieşea cu Dawn. Luându-i apărarea nepoatei mele, aveam sentimentul că era abia începutul. Îi spusese că se despărţiseră.

– E îngrozitor, murmură Sara, încruntându-se. Şi eu care credeam că Ben era un om bun.

– Şi de ce vorbim de viaţa sentimentală jalnică a lui Maggie? mârâi Keith. Ochiul lui drept era întredeschis şi arăta ca şi când ar fi avut dureri. Riduri pe frunte. Şi o crestătură adâncă în pielea roşie care i se decojea dintre sprâncene.

Am continuat să le spun cum Ben era luat peste picior de ceilalţi pompieri din cauza claustrofobiei lui. Cum Maggie ar fi vrut să-l ajute, de teamă ca nu cumva să plece din oraş. Am povestit totul fără nici o urmă de emoţie, pentru că îmi simţeam trupul ca după o doză zdravănă de novocaină. Eram complet amorţit. Nici plămânii nu-mi

mai funcţionau cum trebuia. Mi-era greu să inspir şi să expir. Tot nu puteam să realizez că Maggie făcuse aşa ceva.

Şi se părea că nici Sara. Nu înţelegea.

– Şi ce legătură are asta cu incendiul? întrebă ea.

M-am răsucit de pe un picior amorţit pe celălalt. Mi-am încrucişat braţele pe piept.

– Ben a crezut că, în sfârşit, îşi învinsese claustrofobia, i-am explicat, însă avea nevoie de un incendiu ca să dovedească asta. Aşa că…

– Doar nu vrei să spui că Maggie a declanşat incendiul? se holbă Sara la mine.

Am dat din cap.

– A mărturisit ea însăşi. Însă nu ştia că vor fi copii acolo, am adăugat eu rapid. Adu-ţi aminte că petrecerea nu trebuia să…

– Nu-mi vine să cred! mă întrerupse Sara. Maggie n-ar face aşa ceva. Cumva îl protejează pe Ben? Poate că el a dat foc şi ea ia vina asupra ei?

– Maggie dorea să-l ajute, am repetat. Era atât de îndrăgostită de el. Atât de înnebunită după el. Nu mai gândea logic. Sara se albi la faţă. Îşi duse mâna la gură ca şi când ar fi vrut să-şi înăbuşe un urlet. Eu mi-am continuat relatarea sinistră: a turnat combustibil în jurul bisericii. Andy a ajutat-o pentru că… e o poveste lungă, însă el nu ştia ce face. Aşa au ajuns amprentele lui pe canistră.

– O, Dumnezeule, rosti Sara aproape în şoaptă. Pur şi simplu nu-mi pot imagina. Domnişoara Perfecţiune. Cum a putut să rănească atâţia oameni?

Nici eu nu-mi puteam imagina; pe de altă parte, elementele din povestea lui Maggie se potriveau ca piesele unui puzzle. Toate, mai puţin faptul că nega să fi aprins ea focul. Era ca şi când cercetase pe internet şi aflase că acuzaţiile care urmau să i se aducă ar fi fost mai puţin grave dacă nu aprinsese efectiv focul care arsese clădirea din temelii. Vorbisem cu ea până mă albăstrisem la faţă, încercând să o conving să mărturisească, însă degeaba. Eu o credeam pentru că era Maggie. Şi nu o credeam pentru că acea parte a poveştii ei pur şi simplu nu se susţinea.

– Nu cred că a vrut să rănească pe cineva, am declarat.

– Cum poţi să spui aşa ceva? A dat foc la biserică! Sarei îi revenise vocea şi, odată cu ea, şi furia. Paloarea de pe chipul ei dispăruse. Obrajii îi erau roşii şi ştiam că într-o fracţiune de secundă dragostea ei pentru Maggie se transformase în dispreţ. A ucis oameni! strigă ea.

– Jură că nu a aprins combustibilul. A spus că după ce a văzut că petrecerea s-a mutat în biserică a renunţat la plan.

– Da, sigur, pufni Sara. S-a aprins din senin.

– Ştiu. Nici eu nu ştiu ce să cred aici.

Keith nu mai spunea nimic de mai bine de un minut, iar când l-am privit i-am văzut lacrimi pe obrazul nebandajat.

– Of, puiule! Sara se aplecă spre el şi îi şterse faţa cu o batistă. Dragul meu!

– Am crezut până acum că era vina mea, suspină Keith. Am crezut că eu am declanşat incendiul.

– Ce vrei să spui? întrebă Sara. Cum ar fi putut să fie vina ta?

Avu nevoie de câteva secunde ca să-şi recapete respiraţia.

– Eram pe veranda din spate a bisericii, mă pregăteam să fumez o ţigară, spuse el. Am aprins-o, iar când am aruncat chibritul pe pământ, au ţâşnit flăcările. Flăcări uriaşe. Au blocat scările din spate, aşa că am alergat înăuntru, apoi am fost prins de incendiu, ca toţi ceilalţi. Am crezut că a fost vina mea.

– Scumpul meu! Sara încercă să-i îmbrăţişeze umerii tremurânzi. Probabil avea senzaţia că ţinea în braţe o bucată de lemn, cu toate acele bandaje rigide şi uriaşe pe braţe şi mâini. Îşi lipi faţa de chipul lui, iar eu vedeam cum li se amestecau lacrimile. Bietul meu copil, murmură ea. Tot acest timp ai crezut că e vina ta? Nu a fost, dragul meu. Deloc.

Am rămas lângă ei privindu-i, asimilând cuvintele lui Keith. Uneori, uşurarea seamănă cu un fir de apă de la robinet. Alteori este un adevărat val. În acel moment era un val. Ochii îmi ardeau. Îmi simţeam brusc braţele. Şi picioarele. Plămânii îmi funcţionau. Inima îmi bă- tea normal.

Maggie spusese adevărul! Nu era nimic de sărbătorit în toată povestea aceea, dar în clipa aceea îmi venea să urlu de fericire.

L-am sunat pe Flip din maşină şi i-am spus să trimită pe cineva la Chapel Hill să noteze declaraţia lui Keith. Apoi am accelerat. Voiam să mă întorc la Cape Fear. La spital, la Laurel şi Maggie. Voiam să-l văd pe Andy. Să hotărâm ce făceam mai departe.

Oamenii mă întrebau de ce nu mă stabilesc la casa mea. De ce nu îmi fac o familie. „Nu sunt genul“, răspundeam eu. Sau „Încă nu am întâlnit-o pe femeia potrivită“. Ieşisem cu multe femei. Avusesem multe aventuri de-o noapte. Câteva relaţii care duraseră trei luni. Altele, şase luni. Două duraseră un an. Însă aveam un motiv bun pentru care încă nu mă stabilisem la casa mea. Şi nu îmi făcusem o familie. Deja aveam una.

epilog

Andy, şase luni mai târziu

M-am aşezat pe bancă la bazin aşteptând să-mi vină rândul. Nu-mi mai place înotul la fel de mult ca înainte. Nu mai câştig tot atâtea curse acum că nu mai am reflexul Moro, însă mama spune că trebuie să înot până la Crăciun. După aceea pot să renunţ. Noua noastră antrenoare, KiKi, e fată. Ben s-a dus să locuiască în Charlotte cu soţia lui. La început am plâns pentru că mi-a fost dor de el, însă acum nu mai ştiu nici cum arăta. Mama spune că am fost atât de supărat pentru că a plecat imediat după Maggie. Am pierdut doi oameni în acelaşi timp, mi-a explicat ea.

Îmi place o fată nouă din echipa de înot, aşa că o urmăresc atunci când înoată fluture, căci e cea mai bună. Unchiul Marcus spune că trebuie să fiu şi mai atent cu spaţiul personal acum, că am crescut mai mare. Însă el nu are nici o problemă cu asta. Chiar acum stă pe banchetă cu braţul pe după mama. Uneori se sărută. Prima dată când i-am văzut sărutându-se am bombănit: „Bleah! Ce faceţi?“ Mama mi-a spus că trebuie să mă obişnuiesc, pentru că o să tot fie săruturi. Dar se referea la ea şi la unchiul Marcus. Nu la mine. Eu nu am voie să sărut pe nimeni care nu face parte din familie.

O văd pe Maggie în fiecare lună. Îmi place să o văd, însă nu la închisoare, pentru că oamenii de acolo mă sperie. Ca doamna cu tatuaj în formă de păianjen pe gât. Maggie n-ar trebui să fie cu ei. Ea e cea mai bună fiinţă şi n-o să înţeleg niciodată de ce trebuie să stea acolo. Cel puţin nu înţeleg de ce eu şi prietenul meu Keith nu suntem acolo cu ea. Eu şi Maggie am turnat spray-ul de gândaci care, de fapt, era benzină în jurul bisericii. Keith a aruncat un chibrit şi l-a făcut să ardă. Dacă eu şi Maggie şi Keith am avut legătură cu incendiul, nu înţeleg de ce doar Maggie e în închisoare, însă aşa s-a întâmplat.

Uneori, noaptea, mă gândesc cum să o scot de acolo pe furiş. I-am spus despre asta ultima oară când am vizitat-o, iar ea a râs. „O, Panda, eşti fenomen!“ Apoi a devenit serioasă şi mi-a spus că merită să fie acolo. „Eu o să am a doua şansă la viaţă, însă cei trei oameni care au murit în incendiu au avut una singură“, mi-a zis ea.

Am un calendar mare pe panoul de plută şi fiecare zi pe care o bifez înseamnă o zi mai aproape de întoarcerea ei.

Apoi va profita de a doua ei şansă.

Laurel

Mi-au luat fiica de lângă mine în săptămâna de dinainte să împlinească optsprezece ani. Au condamnat-o pentru incendiere premeditată şi obstrucţionarea justiţiei, iar avocatul ei a reuşit să-i facă să renunţe la acuzaţiile de omor involuntar. A fost incredibil de curajoasă.

A făcut ceva înfiorător. Nebunesc. Consideram că avea nevoie de consiliere, nu de închisoare, însă părerea mea nu conta. Îmi fac griji pentru cum va fi după douăsprezece luni în închisoare. Cum se va schimba oare? Singurul lucru de care sunt sigură e că eu voi fi altfel de mamă. Vreau s-o sufoc cu dragostea mea. O să aibă nouăsprezece ani, însă va rămâne fetiţa mea frumoasă. Iar când o voi avea din nou în braţele mele, nu-i voi mai da niciodată, niciodată drumul.

mulţumiri

În prima mea călătorie de cercetare pe insula Topsail, am intrat într-o agenţie imobiliară să cer indicaţii. Când Lottie Koenig mi-a auzit numele, mi-a spus că îi plăceau la nebunie cărţile mele şi m-a îmbrăţişat. Aşa am pătruns eu în lumea oamenilor prietenoşi de pe Topsail. Lottie mi-a arătat împrejurimile şi mi-a făcut cunoştinţă cu altă resursă valoroasă, colega ei Patsy Jordan. La rândul ei, Patsy m-a prezentat Annei Scott, una dintre puţinele adolescente de pe insulă. Anna mi-a oferit o bogăţie de informaţii despre generaţia ei. Le sunt extrem de recunoscătoare pentru ajutorul şi entuziasmul lor.

Mulţumiri prietenilor mei speciali Elizabeth şi Dave Samuels şi Susan Rouse pentru că m-au lăsat cu atâta generozitate să le folosesc casa de pe Topsail în timpul documentării.

Nu aş fi putut scrie această poveste fără ajutorul lui Ken Bogan, comandantul departamentului de pompieri din Surf City. Ken s-a străduit să-mi explice cum ar trebui să fie pompierii din cartea mea, mi-a arătat cum se face o investigaţie de incendiu provocat şi m-a învăţat multe alte lucruri. Ken şi soţia lui, Angie, m-au dus la Sears Landing Grill, unde am sosit înarmată cu o listă de patruzeci şi cinci de întrebări pe care să le pun la cină. Mi-au răspuns la toate şi mi-ar fi răspuns la încă patruzeci şi cinci dacă aş fi întrebat. Mulţumesc, Ken şi Angie! Le mulţumesc şi următorilor pompieri din Surf City: Tim Fisher, Kevin „Păstaie” Head şi Bill Lindsey.

Am găsit mai multe resurse excelente despre Sindromul Alcoolismului Fetal, însă nici una nu a fost mai edificatoare decât Jodee Kulp, scriitoare şi activistă SAF, mamă a unei fiice cu SAF. The Best That I Can Be, cartea pe care Jodee a scris-o pentru fiica ei, Liz, a reprezentat un ajutor imens ca să îl înţeleg pe Andy. Jodee nu doar că mi-a răspuns la întrebări, dar a şi citit primul capitol ca să se asigure că am reprezentat bine personajul.

Le rămân îndatorată avocaţilor Barrett Temple şi Evonne Hopkins, dar şi lui Gerry McCoy, care m-au ajutat să înţeleg sistemul legal al justiţiei juvenile.

În timp ce am scris am ţinut la îndemână cartea lui Ray McAllister, Topsail Island: Mayberry by the Sea. Este o adevărată delicatesă literară, scrisă într-un stil fermecător, pentru toţi cei care vor să citească mai mult despre acea insulă.

În cadrul unei loterii filantropice sponsorizate de Reţeaua Scriitorilor din Carolina de Nord, Jabeen Akhtar şi-a câştigat dreptul de a-i fi menţionat numele în cartea de faţă. Sper că e fericită că una dintre cafenele poartă numele ei! Cu toate că unele locuri la care fac referire chiar există, Jabeen's Java, Biserica Drury Memorial şi Paznicul Mării sunt, ca şi personajele însele, produsul imaginaţiei mele.

Le mai sunt recunoscătoare pentru contribuţiile lor diverse lui Sheree Alderman, Trina Allen, Brenda Burke-Cremeans, BJ Cothran, Valerie Harris, Christa Hogan, Pam „fii binecuvântată" Lloyd, Margaret Maron, Lynn Mercer, Marge Petesch, Glenn Pierce, Emilie Richards, Sarah Shaber, Meg Skaggs, David Stallman, MJ Vieweg, Brittany Walls, Brenda Witchger, Ann Woodman şi prietenilor mei de la ASA.

Le mulţumesc cititorilor blogului meu, mai ales lui Margo Petrus, pentru că mi-au oferit inspiraţie pentru titlul acestei cărţi.

În sfârşit, de multe ori aud că agenţii şi editorii sunt atât de ocupaţi, încât nu au timp să-şi ajute autorii să creeze cele mai bune cărţi. Cu siguranţă asta nu este adevărat în cazul meu. Le mulţumesc agentului meu Susan Ginsburg şi editorului meu Miranda Stecyk pentru profesionalismul, înţelepciunea, dedicaţia şi pasiunea lor. Sunteţi cele mai bune!

Table of Contents

Table of Contents